

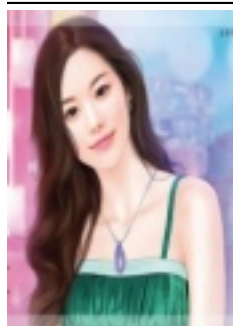
Tàn Khốc Tổng Giám Đốc Vô Tâm Thê

Contents

Tàn Khốc Tổng Giám Đốc Vô Tâm Thê	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	5
3. Chương 3	7
4. Chương 4	9
5. Chương 5	12
6. Chương 6	14
7. Chương 7	16
8. Chương 8	19
9. Chương 9	21
10. Chương 10	23
11. Chương 11	25
12. Chương 12	27
13. Chương 13	29
14. Chương 14	31
15. Chương 15	34
16. Chương 16	36
17. Chương 17	38
18. Chương 18	40
19. Chương 19	42
20. Chương 20	45
21. Chương 21	47
22. Chương 22	49
23. Chương 23	51
24. Chương 24	53
25. Chương 26	55
26. Chương 27	58
27. Chương 28	60
28. Chương 29	62
29. Chương 30	64
30. Chương 31	67
31. Chương 32	68
32. Chương 33	70
33. Chương 34	72
34. Chương 35	75
35. Chương 36	77
36. Chương 37	79
37. Chương 38	81
38. Chương 39	82
39. Chương 40	85
40. Chương 41	87
41. Chương 42	89

42. Chương 43	91
43. Chương 44	93
44. Chương 45	95
45. Chương 46	97
46. Chương 47	99
47. Chương 48	101
48. Chương 49	103
49. Chương 50	105
50. Chương 51	107
51. Chương 52	109
52. Chương 53	111
53. Chương 54	113
54. Chương 55	115
55. Chương 56	116
56. Chương 57	118
57. Chương 58	120
58. Chương 59	122
59. Chương 60	124
60. Chương 61	126
61. Chương 62	128
62. Chương 63	130
63. Chương 64	132
64. Chương 65	134
65. Chương 66	135
66. Chương 67	137
67. Chương 68	139
68. Chương 69	141
69. Chương 70	143
70. Chương 71	145
71. Chương 72	147
72. Chương 73	149
73. Chương 74	151
74. Chương 75	153
75. Chương 76	155
76. Chương 77	157
77. Chương 78	159
78. Chương 79	161
79. Chương 80	163

Tàn Khốc Tổng Giám Đốc Vô Tâm Thê

Giới thiệu

Một người con trai yêu say đắm khiến một người con gái thương tích đầy mình. Trong vòng luẩn quẩn

1. Chương 1

Edit& Beta: Rabbit

Mặt trời chói chang, một cô gái mặc một chiếc váy màu trắng ngồi ở trên khán đài mỉm cười hạnh phúc nhìn người ở giữa sân bóng rổ.

Trong sân bóng rổ, một nhóm các chàng trai cao lớn đang say mê chơi bóng đồng thời cũng không quên liếc mắt đưa tình với những cô gái ngồi trên khán đài.

Đột nhiên một tiếng vỗ tay vang lên.....

Nhan Nặc Ưu nhàm chán nhìn, đảo cặp mắt, trên mặt lại mang theo mỉm cười sáng lạn, ở giữa sân bóng rổ có một nhóm các chàng trai, nhìn kĩ trong đó sẽ thấy một anh chàng vô cùng tuần tú.

Chàng trai là người đứng thứ nhất trong bốn chàng trai anh tuần của A Đại, bề ngoài tuần tú, dáng vẻ bất phàm. Gia thế hiển hách, gia đình là một trong năm trăm xí nghiệp đứng đầu.

Quen biết Nhan Nặc Ưu đã là chuyện của hai năm về trước, lúc ấy Lí Hạo Nhiên nhìn giống như một người cô đơn tịch mịch, Nhan Nặc Ưu nhìn không được tiến lên tiếp cận, lại không nghĩ rằng, từ từ hai người thực sự đến với nhau.

Ở trong A Đại, hai người được công nhận là một cặp vô cùng xứng đôi. Đi đến đâu cũng nhận được ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người chứ không phải ghen tị.....

Lí Hạo Nhiên thích chơi bóng, cũng là đội trưởng đội bóng rổ. Nhan Nặc Ưu mỗi ngày tan học đều ở chỗ này chờ hần, cho đến khi bọn họ huấn luyện xong, mới cùng nhau rời đi.

“Thế nào, hôm nay anh tập luyện như thế nào?” Mỗi lần tập luyện xong, hần đều hỏi Nhan Nặc Ưu như vậy. Ánh mắt sủng nịch, trong mắt tất cả đều là nồng đậm yêu say đắm.

“Ah, Hạo Nhiên anh càng ngày càng giỏi.” Nghịch ngợm giơ ngón tay cái lên với Lí Hạo Nhiên, ánh mắt mở thật to, trong mắt chứa đầy tình cảm cùng với sự khẳng định.

“Ha ha, Nặc Nặc nói như vậy, khẳng định là càng ngày anh càng giỏi hơn.” Nhẹ nhàng vuốt mái tóc đen của Nhan Nặc Ưu, trong mắt chứa đựng tình yêu say đắm càng ngày càng nồng đậm. Nặc Nặc, rốt cuộc em có thân phận gì, tại sao em không chịu nói với anh. Khi nào anh mới có thể quang minh chính đại dẫn em về nhà cho người nhà anh xem.....

Nghĩ lại mình cùng cha mẹ nói chuyện, nghĩ đến cha mẹ phản đối, Lí Hạo Nhiên trong mắt mất tự nhiên toát ra một chút ưu thương. Có lẽ qua một thời gian, Nặc Nặc sẽ nói cho chính mình, thân thể của cô ấy. Cứ như vậy, hần không ngừng an ủi chính mình trong hai năm.

“Làm sao vậy? Có tâm sự gì sao?” Cảm giác được cánh tay Lí Hạo Nhiên cứng ngắc, Nhan Nặc Ưu nâng cặp mắt trong suốt, tổng mắt đầy nghi vấn.

“Ha ha, không có gì. Chỉ là suy nghĩ, Nặc Nặc của chúng ta vốn kén ăn, vì vậy đợi lát nữa anh nên mang Nặc Nặc đi ăn chút gì đó.” Rất nhanh thu hồi suy nghĩ bên trong, thản nhiên cười nói với Nhan Nặc Ưu.

“Ha ha, thật vậy sao? Hạo Nhiên vẫn là tốt nhất.” Cười rạng rỡ, Nhan Nặc Ưu trong mắt tràn đầy hưng phấn, trong đầu nhanh chóng hiện lên hôm nay muốn ăn gì. Từng thứ xuất hiện trong đầu và cô bắt đầu cân nhắc.

Nhìn Nhan Nặc Ưu bộ dáng suy nghĩ chăm chú, Lí Hạo Nhiên thật muốn cười ra tiếng. Hần biết, mỗi lần Nặc Nặc biểu hiện động tác này chứng tỏ cô đang suy nghĩ ăn cái gì. Nhớ rõ lại một lần chính mình nhìn không được hỏi cô chuyện này, cô đột nhiên nuốt nước miếng làm cho hần cười một thời gian dài, hần còn

có chút sợ hãi trong lòng. Phải biết rằng, từ ngày đó trở đi, cô suốt một ngày không để ý đến hắn, mà hắn còn phải tìm biện pháp lấy lòng cô.....

Đi vào bãi đỗ xe của trường đại học A, Nhan Nặc Ưu tự nhiên ngồi bên cạnh ghế phụ với Lí Hạo Nhiên. Khuôn mặt mỉm cười nhìn Lí Hạo Nhiên hỏi: “Hạo Nhiên, anh phải dẫn em đi nơi nào ăn thật ngon đó. Em muốn ăn thứ gì đó đặc biệt và ngon miệng.”

Ai! Lí Hạo Nhiên vẻ mặt đau khổ, mỗi lần ăn cơm đều khiến hắn khó xử. Món gì đó đặc biệt và ngon miệng? Ai tìm cho hắn một nhà hàng có món ăn mà bạn gái hắn ‘có thể ăn’ đây? Cũng chỉ có thể tìm lần lượt từng nhà hàng một .

Hắc hắc, hơn nữa cô rất dễ đánh lừa, chỉ cần hắn nói nhà hàng này ăn ngon, cô sẽ không phản đối. Cho dù cuối cùng cô nói không thể ăn, hắn cũng sẽ cười ha ha nói: Anh thích, anh cũng nghĩ rằng Nặc Nặc sẽ nó. Nếu Nặc Nặc thật sự không thích, vậy lần sau chúng ta sẽ không tới nơi này ăn nữa.

Bạn gái của hắn vừa dễ thương lại vừa ngốc nghếch.

Khóe môi nhếch lên ý cười, đôi mắt dịu dàng nhìn Nhan Nặc Ưu nói: “Hôm nay chúng ta đi tới nơi này xem, đến lúc đó Nặc Nặc nhìn nhà hàng nào thuận mắt, chúng ta ăn ở đó, được không?”

“Được! Đây chính là anh nói nhé.” Hít mũi, Nhan Nặc Ưu nheo đôi mắt cong như hình trăng lưỡi liềm.

“Được, Nặc Nặc ngồi cẩn thận, chúng ta xuất phát.” Ý cười mười phần nói, dặn Nhan Nặc Ưu xong, xe nhanh chóng khởi động hướng phía ngoài.

Bởi vì là hôm nay là thứ sáu, ngày mai là cuối tuần, cho nên trên đường phố số lượng xe cộ cũng dần dần đông đúc.

Xe chậm rãi chạy ở trong dòng xe cộ, Nhan Nặc Ưu ánh mắt lại một khắc cũng không dừng lại, vẫn nhìn ra bên ngoài.

“Mau mau, Hạo Nhiên dừng lại ở bên kia, bên kia .” Nhan Nặc Ưu nhìn thấy một nhà hàng trang hoàng rất khác biệt, vui vẻ kêu to với Lí Hạo Nhiên, tay còn không ngừng chụp vào tay lái của Lí Hạo Nhiên.

Trời ạ, Lí Hạo Nhiên vô lực đảo mắt , đây là Nặc Nặc của hắn, luôn luôn ngơ ngác , nói chuyện chưa bao giờ suy nghĩ quá nhiều , hồn nhiên trong sáng. Mỗi lần đi ra bên ngoài nhìn thấy nơi nào tốt đều kêu hắn dừng xe , cũng sẽ quên chuyện mình đang làm, chính là bắt lấy chính mình, nắm lấy vô-lăng để đi theo hướng cô chỉ. Sững nịch bất đắc dĩ dịu dàng nói với Nhan Nặc Ưu: “Nặc Nặc buông tay trước, như vậy rất nguy hiểm .”

Quả nhiên, Nhan Nặc Ưu vừa nhón thấy động tác của chính mình, sắc mặt còn có chút mất tự nhiên. Trong lòng hung hăng mắng chính mình một phen, như thế nào ngu ngốc như vậy, không chịu để ý gì cả. Như vậy rất nguy hiểm ! Lần sau, lần sau nhất định chú ý. Nhưng cũng không biết lần sau của cô đã nói qua bao nhiêu lần , cũng không biết lần sau cô thật sự có thể sửa được hay không.

Xe chậm rãi chạy đến vị trí đỗ xe của nhà hàng nhỏ, Lí Hạo Nhiên xuống xe đi sang bên kia, nhẹ nhàng mở cửa xe ra cho Nhan Nặc Ưu, nắm tay Nhan Nặc Ưu xuống xe đi vào nhà hàng.

Vừa đi vào bên trong nhà hàng, ánh mắt Nhan Nặc Ưu vẫn không ngừng nhìn ngắm mọi thứ xung quanh. Oa, nơi này trang hoàng rất khác biệt, mỗi chiếc bàn đều được chạm khắc phức tạp, tinh tế cổ điển, nhưng cũng kết hợp một số yếu tố hiện đại trong đó. Không có đại sảnh, chỉ có một gian hơi ngăn ngắt cách các gian nhỏ, sang trọng và thanh lịch.

Mỗi một vật phẩm bên trong, mỗi một đồ đạc, đều làm cho Nhan Nặc Ưu không tự chủ được tiến lên vuốt ve, cô thật sự rất thích nơi này.

Thật ra, trong lòng cảm thấy thiết kế nơi này rất hợp ý cô. Tuy rằng không phải là một căn phòng xa hoa, không có cách âm. Nhưng đó cũng là điểm khác biệt của căn phòng này có thể cho cô cùng Hạo Nhiên vui vẻ ăn bữa tối dưới ánh nến, cũng có thể cảm nhận được một ít cảm giác dùng cơm trong đại sảnh.

Nhưng nếu thật sự để cho cô ở trong đại sảnh cùng nhiều người dùng cơm, cô thực sự không quen . Cho dù cách một chiếc bàn, cô cũng không thích loại không khí này. Thậm chí khi ở trong căn phòng này, cho

dù nghe thấy thanh âm của đối phương, nhưng cũng không nhìn thấy bọn họ, Nhan Nặc Ưu thích cảm giác như vậy .

“Nặc Nặc rất thích nơi này.” Nhìn Nhan Nặc Ưu tránh ở một bên bộ dáng cười trộm, Lí Hạo Nhiên khoe miệng bất đắc dĩ gọi lên.

“Đúng vậy! Rất thích. Hạo Nhiên, chúng ta ăn cơm đi, em đói bụng.” Chủ động kéo tay Lí Hạo Nhiên, hướng tới căn phòng nhỏ.

Một bữa tối tuyệt vời yên tĩnh dưới ánh nến trong niềm hạnh phúc vui vẻ của hai người.

2. Chương 2

Edit&Beta: Rabbit

Trên mặt mang theo hạnh phúc mỉm cười, Nhan Nặc Ưu vui vẻ trở về nhà.

Sau khi về nhà, nhìn thấy cha mẹ ngồi ở trong phòng khách cùng một người trò chuyện , trên mặt đều mang theo vui vẻ tươi cười.

“Ba mẹ, hai người cùng ai nói chuyện mà vui vẻ như vậy.” Nhẹ nhàng như một con chim nhỏ , Nhan Nặc Ưu chạy nhanh vào bên cạnh vợ chồng Nhan thị.

“Ha ha, Ưu Ưu lớn rồi như thế nào còn giống trẻ con như vậy.” Sủng nịch bất đắc dĩ nhìn con gái , Nhan mẫu trong mắt tràn đầy ý cười.

“Con mới mười chín tuổi thôi vẫn còn là một đứa trẻ mà.” Cũng không ngại có người ngoài ở đây, Nhan Nặc Ưu làm nũng nhào vào vòng ôm ấp của mẹ, mang theo chút nũng nịu.

“Tiểu Ưu, nhanh đứng lên. Nhìn xem là ai đến.” Bất đắc dĩ cười,với Đan Sâm Duệ nâng tay liền đem Nhan Nặc Ưu từ trong lòng vợ kéo ra.

“Ai a!” Ngẩng đầu hướng về phía cha chỉ, cô thấy một người con trai khí phách vô cùng, một thân âu phục, mặc trên người hần càng toát ra vẻ cao quý. Một khuôn mặt hoàn mỹ, cương nghị bất phàm. Một đôi mắt tà mị, trong mắt biểu lộ sắc thái không tên. Mũi thẳng, độ dày môi vừa phải. Chính khuôn mặt gây cho Nhan Nặc Ưu sự ấn tượng.

Vốn dĩ nghĩ rằng Hạo Nhiên cũng rất tuấn tú, không thể tin được người con trai này càng tuấn tú hơn.Vô cùng tuấn tú.

Nhưng vì cái gì nghe ý tứ trong lời nói của ba là nói chính mình quen biết hần , hần rốt cuộc là ai !

Nhìn Nhan Nặc Ưu trong mắt nghi hoặc cùng khó hiểu, vẻ mặt chờ mong ban đầu của Đan Sâm Duệ nháy mắt có chút âm lãnh.

Lúc trước lúc hần rời đi, không phải có nói qua cho cô sao? Cô phải nhớ rằng hần nhất định trở về. Bởi vì, hần tương lai nhất định sẽ lấy cô, dù cô cho phép, hoặc đã có ai đoạt đi lòng của cô rồi, hoặc trong lòng cô đã thích người con trai khác, hần cũng không cho phép bọn họ toại nguyện.

Không biết tại sao, Nhan Nặc Ưu có chút sợ hãi rùng mình. Người con trai này thật đáng sợ, không dịu dàng như Hạo Nhiên của cô. Chỉ cần nghĩ đến Hạo Nhiên, Nhan Nặc Ưu nháy mắt quên ánh mắt âm lãnh của Đan Sâm Duệ cùng cảm giác sợ hãi, trên mặt tràn đầy ý cười hạnh phúc.

Vốn dĩ tâm tình Đan Sâm Duệ không vui lại còn nhìn thấy vẻ mặt Nhan Nặc Ưu hạnh phúc đầy ý cười, trong lòng lại phần nộ. Rốt cuộc là ai,ai dám cướp đoạt cô khỏi hần.

“Ba , hần là ai vậy !” Bị người con trai dùng ánh mắt nguy hiểm nhìn có chút sợ hãi, Nhan Nặc Ưu không tự giác hướng vào trong lòng Nhan phụ.

Động tác này càng thêm chọc giận Đan Sâm Duệ. Cô là của hắn , hắn không thích thứ gì thuộc về hắn còn chạy vào trong lòng người đàn ông khác, cho dù là người thân của cô, cha của cô cũng không thể.

“Ha ha, Tiểu Ưu đã quên sao? Cậu ấy chính là người năm đó con khóc nói phải gả cho đó?” Nghĩ đến con gái mười năm trước, khóc chạy về nói cho ông, khi trưởng thành nhất định phải gả cho Tiểu Duệ , trong lòng liền ha ha cười rộ lên.

“Cái gì? Con như thế nào không nhớ rõ .” Có chút nghi hoặc nhìn cha, Nhan Nặc Ưu càng thêm khó hiểu.

“Bác trai, nếu Ưu nhi không nhớ rõ cháu, vậy cháu mang Ưu nhi đi nơi này, tin chắc cô ấy sẽ nhớ lại.” Được sự đồng ý của ba mẹ Nhan Nặc Ưu, một phen kéo Nhan Nặc Ưu lơ đãng.

Sống hơn phân nửa đời người, Nhan phụ cũng là một người hiểu thời thế. Nhìn hành động của Đan Sâm Duệ, trong lòng âm thầm bật cười. Tính sở hữu của Tiểu Duệ đối với Tiểu Ưu vô cùng mãnh liệt.

“Được, vậy cháu cùng Tiểu Ưu đi dạo đi. Hưu đưa nhiều năm không gặp mặt , chắc chắn có rất nhiều lời muốn nói .” Có chút thần bí nhìn thoáng qua Đan Sâm Duệ, xoay người lôi kéo vợ lên lầu. Ha ha, đêm nay hắn có thể cùng vợ yêu, đã lâu không có làm . Nghĩ đến điều này Nhan phụ lại có chút khẩn cấp .

Nhan mẫu mặt có chút hồng, nhưng bởi vì chăm sóc tốt, Nhan mẫu bốn mươi năm thoát nhìn như một cô gái mới hơn hai mươi tuổi.

“Vâng, vậy cháu mang Ưu nhi đi ra ngoài một chút.” Một phen kéo Nhan Nặc Ưu qua, Đan Sâm Duệ hưng dữ mang theo Nhan Nặc Ưu ra ngoài

Nhiều năm không gặp như vậy, thế nhưng Ưu nhi của hắn đã quên hắn , trong đầu của cô rốt cuộc còn có sự tồn tại của hắn hay không .

Hừ, cho dù biến mất, hắn cũng nhất định phải giúp cô tìm trở về.

Ưu nhi của hắn, tuyệt đối không được phép thuộc về ai ngoại trừ hắn.....

“Anh buông ra, anh làm gì vậy.” Bị Đan Sâm Duệ hưng dữ đưa đến trong hoa viên , thực không quen bị người khác giới đặt ở tay trên eo mình, cái nơi kia,ngay cả là Hạo Nhiên cũng chưa từng chạm qua .

Mà người con trai này đã vậy còn quá phận ôm cô, còn hưng dữ như vậy.

“Ưu nhi không ngoan, như thế nào có thể quên Duệ chứ?” Cúi đầu nhìn người con gái chỉ cao đến ngực mình, Đan Sâm Duệ ánh mắt híp lại, nguy hiểm nhìn Nhan Nặc Ưu.

“Quên? Cái gì? Tôi căn bản là không biết anh! Anh rốt cuộc là ai?” Nhìn người con trai từng bước một đi tới, Nhan Nặc Ưu trong lòng có chút sợ hãi lui về phía sau . Người con trai này thật đáng sợ, giống như chỉ cần một động tác của hắn sẽ khiến rất nhiều người gặp nạn.

“Mười năm trước Ưu nhi đáp ứng Duệ , sẽ chờ anh trở về, sau đó gả cho Duệ . Mà em lúc trước cũng bắt anh nhất định phải trở về cưới em, em nhất định sẽ gả cho anh.” Không muốn thả Nhan Nặc Ưu ra, Đan Sâm Duệ tiếp tục ép sát.

“Mười năm trước?” Trong đầu nhớ lại một ít đoạn ngắn mơ hồ, chậm rãi , một ít hình ảnh mơ hồ hiện ra .

“Ưu nhi nhớ ra rồi sao?” Nhìn Nhan Nặc Ưu cố gắng nhớ lại, Đan Sâm Duệ chờ mong hỏi.

“Không rõ ràng lắm, mười năm trước tôi cũng chỉ mới chín tuổi . Nếu thật sự nói những lời này, cũng là bởi vì tôi còn nhỏ không hiểu chuyện, chúng ta hiện tại đều đã trưởng thành, không nên chấp nhận lời nói trẻ con trước kia. Mọi người không phải đều nói đồng ngôn vô kỵ sao*?” Có chút mơ hồ, Nhan Nặc Ưu ngắc đầu nhìn Đan Sâm Duệ nói.

*Đồng ngôn vô kỵ: những sự việc trẻ nhỏ nói với nhau, không cần kiêng dè, cổ kỵ.

“Cái gì? Đồng ngôn vô kỵ? Ưu nhi có biết vì câu nói này của em khiến anh vất vả suốt mười năm, trong mười năm anh luôn luôn nghĩ đến em.” Đúng vậy, ở nước ngoài nhiều năm như vậy, hắn chưa từng quên cô, thiên sứ nhỏ của hắn. Nếu hắn xem lời nói năm đó như đồng ngôn, chuyện đó tuyệt đối không có khả năng. Cô nhất định phải là vợ của hắn , chuyện này ai cũng không thể thay đổi.

“Anh..... anh muốn làm gì?” Nhìn Đan Sâm Duệ càng ngày càng dựa gần vào mình, Nhan Nặc Ưu đột nhiên rất sợ hãi. Miệng không tự chủ được phun ra: “Anh dừng lại đây , nếu anh bắt nạt tôi, tôi sẽ nói cho Hạo Nhiên, bảo anh ấy giúp tôi giáo huấn anh.”

Một câu như vậy, Nhan Nặc Ưu vốn đặc chí nhìn Đan Sâm Duệ ngơ ngác, nghĩ đã thành công chấm dứt sự kiêu ngạo của hắn. Cũng không nghĩ đến, chuyện làm cho cô thật sự khiếp sợ còn ở phía sau.

Nghe lời nói của Nhan Nặc Ưu , Đan Sâm Duệ cũng đã mất đi lý trí. Một phen ôm lấy Nhan Nặc Ưu đi về phía một căn phòng trong biệt thự .

Bởi vì đã khuya , nhóm người giúp việc đều đã nghỉ ngơi , cho nên không có người nhìn thấy cơn thịnh nộ của Đan Sâm Duệ lúc này.

“A, anh làm gì, mau buông ra. Bằng không tôi gọi người.” Nhìn chính mình bị khiêng trên vai, Nhan Nặc Ưu có chút sợ hãi run rẩy.

“Vậy em thử xem, cho dù bị bọn họ nhìn thấy , anh cũng có thể làm cho toàn bộ bọn họ câm miệng.” Ngữ khí lạnh lẽo, khí thế âm hàn, Nhan Nặc Ưu hoàn toàn chết lặng. Người con trai này vừa nói, cho dù bị người khác bắt gặp cũng khiến họ câm miệng là có ý gì.

3. Chương 3

Edit&Beta: Rabbit

Đầu óc trống rỗng, Nhan Nặc Ưu một câu cũng nói không nên lời.

Đan Sâm Duệ nhìn Nhan Nặc Ưu nhu thuận không la hét, khoe miệng lộ ra vừa lòng mỉm cười.

Không nhớ rõ hắn? Như vậy, hắn nên trừng phạt Ưu nhi.

Mở cửa căn phòng mà Nhan gia đã sắp xếp cho hắn, khiêng Nhan Nặc Ưu ném tới trên giường.

Tà khí cười, Đan Sâm Duệ nguy hiểm nói: “Ưu nhi, đêm nay anh sẽ làm cho em nhớ kỹ, anh là ai? Nhắc lại một lần nữa cho em, anh gọi là Đan Sâm Duệ, lần này trở về, là chuẩn bị cùng em đính hôn .”

Bị ném tới trên giường đầu Nhan Nặc Ưu có chút choáng váng, đầu óc một mảnh âm thanh hỗn loạn.

Cái gì? Đính hôn? Cô như thế nào không biết?

“Ngày mai em sẽ biết.” Ôm cổ Nhan Nặc Ưu, không cho cô nhúc nhích .

“Anh làm gì? Buông.” Bị Đan Sâm Duệ ôm chặt thắt lưng, có chút đau đớn.

“Buông ra? Không? Ưu nhi phải nhớ kỹ, từ giờ phút này trở đi, em chính là người của phụ nữ của Đan Sâm Duệ. Ở trước mặt những người đàn ông khác, anh hy vọng em có thể chú ý một chút, Nếu không, anh cũng không biết anh sẽ dùng biện pháp trừng phạt gì bọn họ.” Nhìn Nhan Nặc Ưu còn muốn mấp máy môi, Đan Sâm Duệ không kiên nhẫn hôn xuống, thật sự là vô nghĩa.

Trong nháy mắt hôn lên đôi môi của Nhan Nặc Ưu, Nhan Nặc Ưu kinh sợ . Đan Sâm Duệ giống như bị trầm mê trong đó .

Đôi môi mềm mại vô cùng ngọt ngào.

Không thể tự kiềm chế Đan Sâm Duệ chặt chẽ chế trụ Nhan Nặc Ưu, càng hôn sâu hơn.

Nhan Nặc Ưu chỉ cảm thấy đầu choáng váng, thiếu dưỡng khí khiến sắc mặt cô càng mất tự nhiên, cũng phải đấu tranh với cường độ ngày càng tăng.

Một lúc lâu sau, Đan Sâm Duệ mới chậm rãi buông Nhan Nặc Ưu ra, tà khí nhìn đôi môi bị hắn hôn đến phát sưng.

Ôm Nhan Nặc Ưu thả lỏng một chút, nhưng lực đạo cũng không giảm bớt.

“Anh buông ra? Ôm tôi như vậy, chẳng lẽ anh không sợ tôi nói cho ba mẹ tôi nghe sao?” Có chút phần nộ nhìn thẳng Đan Sâm Duệ, người con trai này rất nguy hiểm. Hắn như thế nào có thể không phân rõ phải trái hôn cô như vậy, nhưng cũng không cho phép cô kháng cự.

“Nhớ kỹ, em là của anh.” Mềm nhẹ hôn lên trán Nhan Nặc Ưu, đôi mắt Đan Sâm Duệ tà khí bình tĩnh nhìn Nhan Nặc Ưu nói.

“Anh.....” Trong cổ họng muốn phát ra âm thanh, nhưng lại bị Đan Sâm Duệ mãnh liệt hôn chôn vùi.

Nhan Nặc Ưu không muốn khóc, đồ biến thái này, nụ hôn đầu tiên của cô phải dành cho Hạo Nhiên. Hắn dựa vào cái gì mà đoạt mất nó một cách dễ dàng như vậy.

Nghĩ tới điều này, Nhan Nặc Ưu rốt cuộc nhịn không được, nước mắt như hạt châu, từng giọt từng giọt rơi xuống.

Cảm xúc bị thương, làm cho Đan Sâm Duệ vốn đã dục hỏa đốt người, mất đi lý trí từ từ bình tĩnh trở lại. Bình tĩnh nhìn Nhan Nặc Ưu, trên gương mặt trắng nõn, giờ phút này chỉ có dấu vết của nước mắt. Khuôn mặt nhỏ nhắn lê hoa đài vũ*, làm cho Đan Sâm Duệ vốn dĩ cường ngạnh trong nháy mắt nhẹ nhàng, dịu dàng an ủi nói: “Đừng khóc bảo bối, Duệ vừa rồi chỉ là tức giận, giận em tại sao không nhớ rõ Duệ, vừa rồi chỉ là bởi vì Duệ rất giận, cho nên mới không quan tâm đến em.”

* Lê hoa đài vũ: Câu thơ miêu tả vẻ đẹp khi khóc của Dương quý phi trong bài “Trường hận ca” của Bạch Cư Dị

“Lê hoa nhất chi xuân đài vũ”

(Cảnh hoa lê lấm tấm hạt mưa xuân)

Liên dung: Dung mạo như hoa sen

Linh Đang (hay Đinh Đang): Cây gậy có treo rất nhiều chuông, đồ dùng trừ tà của các pháp sư

Lô hỏa thuần thanh: Vô cùng thành thực

Lộ viễn tri mã lực, nhật cửu kiến nhân tâm: Đi đường xa mới biết sức ngựa khỏe hay yếu, ở lâu mới biết lòng người tốt hay xấu.

Từ từ Nhan Nặc Ưu rốt cuộc ngừng khóc, trong mắt đầy sương mù nhìn Đan Sâm Duệ nói: “Anh buông được không? Anh ép tôi đau quá.” Bị Đan Sâm Duệ cao tới một mét chín đè lên sao lại không khó chịu chút.

Nhan Nặc Ưu vừa nói, Đan Sâm Duệ lập tức đứng lên. Dục hỏa trên người cũng nhanh chóng biến mất.

Sau một lúc lâu, hai người cũng từ từ bình phục tâm tình, Nhan Nặc Ưu có chút nghi hoặc hỏi: “Anh là Duệ? Bạn thời thơ ấu của tôi?”

“Ừm, Ưu nhi em nhớ ra rồi?” Có chút kích động nhìn Nhan Nặc Ưu, Đan Sâm Duệ anh tuấn trên mặt tràn đầy chờ mong.

Lắc đầu, Nhan Nặc Ưu có chút bất đắc dĩ nói: “Không có, tôi không nhớ gì cả. Trí nhớ thời thơ ấu đối với tôi rất mờ ảo.”

Bởi vì cúi đầu nói, cho nên không thấy Đan Sâm Duệ khuôn mặt tuấn tú vốn dĩ tràn đầy ý cười nháy mắt trở nên xanh mét giống như đêm trước cơn bão.

“Mặc kệ em có nhớ hay không, chúng ta nhất định sẽ đính hôn. Em cũng nhất định trở thành vợ của anh, những người đàn ông khác nếu dám chú ý đến em, hoặc em còn có tâm tình cùng với những người đàn ông khác, anh cũng không dám cam đoan, nếu anh mất kiểm soát sẽ làm ra chuyện gì.” Ngoài mặt nở nụ cười nhưng trong không cười, giờ phút này Đan Sâm Duệ vẻ mặt vô cùng tối tăm, ánh mắt thật sâu để che giấu sự tức giận và độc đoán.

“Anh.....” Nghe thấy lời nói của Đan Sâm Duệ không hề có đường sống, Nhan Nặc Ưu sắc mặt nhất thời khó coi. Người con trai này, rốt cuộc nghĩ cái gì, vừa nhìn thấy cô đã nói muốn kết hôn với cô, chỉ cần cô là của

hắn, hắn không cần quan tâm đến cảm nhận của cô. Thậm chí hai người chưa từng trò chuyện với nhau, thế nhưng hắn xác định hắn yêu cô, muốn cô trở thành vợ của hắn.

Quả thực là không thể nói lý, Nhan Nặc Ưu đầu óc tức giận đến mơ hồ.

Hừ, cô thích Hạo Nhiên, thế nhưng người con trai này còn muốn chia rẽ cô và bạn trai, thật sự là quá đáng.

“Không được nghĩ đến người con trai khác, biết không? Nếu không..... Anh sẽ không vui.” Tôi không vui đứng lên, nhưng cảm thấy rất nghiêm trọng.

Ánh mắt nghiêm trọng cảnh cáo, tà khí trong mắt Đan Sâm Duệ, như hố sâu không đáy, làm cho người ta không đoán được trong lòng hắn nghĩ gì. Càng không biết sau đó hắn sẽ làm ra chuyện gì.

Nhìn ánh mắt như vậy, Nhan Nặc Ưu thân thể không tự giác co rúm lại một chút. Tại sao, rõ ràng chỉ là một ánh mắt rất bình thường thế nhưng lại khiến cô run sợ như vậy?

Đan Sâm Duệ ánh mắt ẩn chứa những suy nghĩ khó đoán, trong những ngày đêm ở nước ngoài, hắn mỗi giờ mỗi khắc đều nhớ đến cô trước đây xinh đẹp, nhớ đến cô trước đây thường xuyên làm nũng kêu hắn là Duệ, mỗi ngày quần quýt bên cạnh hắn, đòi hắn dẫn cô đi chơi.

Cho dù ở nước Mỹ nhận huấn luyện ma quỷ, vào lúc đáng sợ nhất trong đầu hắn như cũ vẫn đều là hình bóng của cô.

May mắn cha mẹ biết ý nghĩ của hắn, thường xuyên gửi hình ảnh của cô, năm này qua năm khác, nhìn cô dần dần lớn lên, nhìn cô càng ngày càng xinh đẹp động lòng người. Hắn thật muốn nhanh chóng trở về, ở bên cạnh cô, không cho bất kỳ ai ngắm nhìn vẻ đẹp của cô.

Hắn cũng càng sợ hãi khi hắn không ở bên cạnh cô nhiều năm như vậy, bên cạnh cô còn có nhiều người đàn ông khác.

Mười năm, nhưng hắn cảm thấy như hai mươi năm, nhanh chóng trở về bên cạnh cô, hi vọng nhìn thấy sự hạnh phúc trong mắt cô, nhưng hắn sai lầm rồi, trong ánh mắt của cô, tại sao tất cả đều xa lạ đối với hắn.

Nghĩ đến cô đối địch cùng với phòng bị hắn, trong lòng Đan Sâm Duệ càng phần nộ, cố gắng bình ổn tâm tình phần nộ. Áp chế lời nói cùng ánh mắt lạnh lẽo. Bình tĩnh nói: “Nhớ kỹ, không nên thách thức sự kiên nhẫn của anh, hãy nhớ, anh là chồng của em, người đàn ông của em chỉ có thể là anh.” Hắn không cho phép người phụ nữ của hắn có tiếp xúc với những người đàn ông khác, cô chỉ có thể thuộc về hắn, chỉ một mình hắn có thể chiêm ngưỡng vẻ đẹp của cô. Những người đàn ông khác, chưa nói đến nắm tay chỉ cần mỉm cười. Hừ, cho dù là một ánh mắt, hắn cũng không cho phép.

“Anh thật quá kiêu ngạo, tôi muốn làm gì, anh quản được sao?” Oán hận nhìn thoáng qua Đan Sâm Duệ thâm trầm, nhanh chóng chạy trốn khỏi căn phòng nguy hiểm này. Không biết tại sao những lời hắn nói làm cho cô sợ hãi. Nhưng muốn ngăn cản cô cùng một chỗ với Hạo Nhiên, hừ, đó là chuyện tuyệt đối không có khả năng, cô tuyệt đối sẽ không đáp ứng.

4. Chương 4

Edit&Beta: Rabbit

Đùng đùng nổi giận trở về phòng, Nhan Nặc Ưu trong đầu đều là khuôn mặt tà mị cùng biểu tình khi xâm phạm cô của người con trai kia.

Thân mình không khỏi một trận co rúm lại, nghĩ đến câu nói của cùng của người con trai kia, Nhan Nặc Ưu không khỏi có chút tức giận, cắn môi, tức giận ném mình xuống giường công chúa mềm mại, bỏ qua mọi phiền não trong đầu, tiến vào mộng đẹp.

Sáng sớm, nắng sớm dịu nhẹ len lỏi vào căn phòng Nhan Nặc Ưu đang ngủ say, ánh nắng chiếu vào làm cho toàn thân Nhan Nặc Ưu giống như phát sáng, thoát nhìn làm cho cô giống như một nàng tiên xinh đẹp.

Từ từ mở mắt, chớp chớp đôi mắt nhập nhèm buồn ngủ, nhìn ánh mặt trời bên ngoài bức màn, thuận tay cầm lấy di động nhìn thoáng qua thời gian, nhanh chóng rời khỏi giường, hướng vào phòng tắm.

Trong gương xuất hiện hình ảnh một người con gái xinh đẹp, mái tóc mềm mại đen nhánh tuy rằng hỗn độn, nhưng không làm mất đi vẻ đẹp của cô, lại càng làm cho cô có chút vẻ đẹp hoang dã. Đôi môi đỏ mọng khiến cô càng thêm mơ màng, một đôi mắt đẹp sáng rõ.

Sau khi đánh răng rửa mặt xong, Nhan Nặc Ưu đi vào tủ quần áo, chọn một bộ quần áo màu xanh, cầm lấy túi nhẹ nhàng chạy xuống lầu.

“Con chào ba mẹ.” Ngồi xuống bàn ăn, Nhan Nặc Ưu chào cha mẹ, rồi bắt đầu ăn sáng.

Đan Sâm Duệ ngồi ở một bên, cầm tờ báo trong tay, trong mắt phủ đầy sương. Nhanh như vậy đã quên hẳn? Ngay cả chào hỏi? Tốt lắm, hy vọng em sẽ không làm ra điều gì vượt khỏi tầm kiểm soát của anh.

“Ưu Ưu con không chào Sâm Duệ sao?” Nhan mẫu có chút không hài lòng nhìn Nhan Nặc Ưu, con rể tốt như vậy, bà và chồng rất thích. Huống chi, hai nhà bọn họ cũng đã định quan hệ thông gia rồi.

“Chào buổi sáng.” Có chút không được tự nhiên nhìn thoáng qua Đan Sâm Duệ bất động thanh sắc, hàm răng cắn chặt vào nhau. Hừ, một kẻ phản trư ăn lão hổ*, người con trai này thật đúng là vô liêm sỉ đến cùng cực.

*phản trư ăn lão hổ : giả heo ăn thịt hổ ... giống như là sói đội lốt cừu ý

“Ha ha, chào buổi sáng Ưu nhi.” Ôn nhu cười, Đan Sâm Duệ đưa một ly sữa cho Nhan Nặc Ưu với vẻ đầy sẵn sốc.

“Tôi không thích uống thứ này.” Nhìn Đan Sâm Duệ đưa ly sữa qua, Nhan Nặc Ưu tức giận đến nghiến răng. Người con trai này rốt cuộc có phải cố ý hay không, cô ghét nhất chính là sữa.

“Ưu nhi, nhưng giá trị dinh dưỡng của sữa rất cao, hơn nữa con gái nên uống nhiều sữa mới tốt cho thân thể.” Không để ý Nhan Nặc Ưu ngăn cản, Đan Sâm Duệ trực tiếp đem sữa đặt ở bên cạnh Nhan Nặc Ưu.

Có chút tức giận nhìn Đan Sâm Duệ, nhìn khuôn mặt hắn tươi cười như hoa anh đào nở rộ, Nhan Nặc Ưu có một loại xúc động muốn đánh khuôn mặt tuấn tú của hắn.

Cuối cùng, nhìn thoáng qua cha mẹ cùng ánh mắt cảnh cáo của hắn, bất đắc dĩ thỏa hiệp.

Cầm lấy ly sữa trên bàn, Nhan Nặc Ưu giống như để phát tiết phần nộ trong lòng, một hơi uống hết ly sữa.

Vợ chồng Nhan thị quá dị nhìn con gái, trong mắt tràn đầy sự hoài nghi. Đây là con gái của bọn họ sao? Trước kia cho dù là trừ một thặng tiền tiêu vặt của cô để bắt cô uống một ly sữa cô cũng không chịu thỏa hiệp, mà hôm nay chỉ cần hai ba câu nói của Sâm Duệ đứa nhỏ này đã chịu thỏa hiệp?

Xem ra, đem con gái giao cho Sâm Duệ, là lựa chọn sáng suốt.

Vợ chồng Nhan thị trong mắt tràn đầy vui mừng, trên mặt tươi cười như hoa.

Uống sữa xong, Nhan Nặc Ưu cũng từ từ phát hiện sự thay đổi của cha mẹ. Nhìn thoáng qua Đan Sâm Duệ cười đến sáng lạn, lại nhìn cha mẹ ánh mắt nhìn Đan Sâm Duệ như nhìn con rể, trong lòng nhất thời sáng tỏ.

Đột nhiên, Nhan Nặc Ưu có một loại xúc động muốn giết người. Người con trai này thật quá đáng, tại sao từ ngày hôm qua đến bây giờ, mỗi lần đều thua hắn?

“Tiểu Ưu, Sâm Duệ mới từ nước ngoài trở về, việc học tập đành phải tạm ngừng. Cho nên, cậu ấy sẽ chuyển đến trường đại học của con để tiếp tục học, cậu ấy lớn hơn con hai tuổi.” Nhan phụ ăn xong bữa sáng, đột nhiên nhớ tới chuyện chuyển trường của Đan Sâm Duệ, liền mở miệng nhắc nhở Nhan Nặc Ưu.

“Cái gì? Vậy là năm thứ tư?” Có chút nghi hoặc nhìn Đan Sâm Duệ, như thế nào đều không cảm giác được người con trai này vẫn còn đi học! Một thân khí chất âm tà, tuy rằng bên ngoài thoát nhìn vô hại giống như những người con trai bình thường khác, nhưng sau khi đã tiếp xúc với hắn Nhan Nặc Ưu mới biết được người này không giống như các chàng trai khác.

“Ừ thì ánh mắt kia của em là có ý tứ gì ! Không tin anh chỉ lớn hơn hai tuổi so với em..... Hay là.....?” Có chút tà mị nhìn Nhan Nặc Ưu, trong mắt chỉ có hai người mới rõ ràng.

“Hắc hắc, không thể nào? Tôi chỉ là cảm thấy anh đã học xong MBA, làm sao có thể tiếp tục học ở trường đại học của tôi?” Nhìn ánh mắt cha mẹ, Nhan Nặc Ưu nuốt vào những lời sắp thốt ra , cố gắng làm cho lời nói của mình dễ nghe một chút.

“Ha ha, Ưu thì thực đáng yêu. Hiện tại sắp đến thời gian phải đi học , anh nghĩ Ưu thì nên nhanh chóng ăn xong bữa sáng, sau đó chúng ta cùng đi đến trường.” Nhẹ nhàng đứng lên, Đan Sâm Duệ mỉm cười nhìn Nhan Nặc Ưu.

Vừa nghe thấy lời nói của Đan Sâm Duệ, Nhan Nặc Ưu cầm lấy di động trong túi, trời ạ! Chỉ có hai mươi phút . Nghĩ đến Hạo Nhiên ở cổng trường chờ mình, Nhan Nặc Ưu còn có chút khẩn cấp. Hạo Nhiên bình thường đều đến trước một tiếng, sau đó ở cổng chờ mình, cùng với cô đi đến giảng đường.

“Nhanh lên xe đi.” Không biết từ khi nào Đan Sâm Duệ đã ngồi ở trên xe.

Cũng không để ý người ngồi cùng trên xe là ai, Nhan Nặc Ưu vội vàng ngồi vào xe, thúc giục lái xe nhanh lên.

Nhìn Nhan Nặc Ưu trong xe không ngừng sốt ruột, vừa rồi Đan Sâm Duệ vẻ mặt còn có chút ầm ập như ánh mặt trời giờ phút này đã tối đen. Ôm eo Nhan Nặc Ưu, tức giận nói:“Vẫn còn suy nghĩ về người đàn ông khác?”

Bị Đan Sâm Duệ lôi kéo, Nhan Nặc Ưu không hề phòng bị nháy mắt té ngã ở trong vòng ôm mạnh mẽ của Đan Sâm Duệ, không thể động đậy. Nghe thấy Đan Sâm Duệ cổ nén tức giận truy hỏi, Nhan Nặc Ưu có chút nổi giận:“Đúng vậy! Vậy thì thế nào? Tôi cũng không phải của anh, anh cũng không phải của tôi, chuyện của tôi anh không tư cách hỏi đến.” Cô chán ghét bị người khác ọp ẹp.

“Thật sao? Không biết anh là ai? Xem ra anh nên nhắc nhở em một chút , miễn cho em lại quên anh là ai?” Một phen ôm chặt Nhan Nặc Ưu, không để ý sự giãy dụa của cô liền hôn lên môi của cô, giống như một cơn bão pha lẫn sự tức giận, Đan Sâm Duệ tùy ý hôn lên đôi môi đỏ tươi của Nhan Nặc Ưu.

Nhan Nặc Ưu phẫn nộ nhìn người con trai này một lần nữa ép buộc cô, người con trai này thật quá đáng, đoạt mất nụ hôn đầu tiên của cô còn chưa đủ, thậm chí lại còn cưỡng hôn cô lần nữa.

Dùng tất cả sức mạnh, Nhan Nặc Ưu chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi bầu không khí này.

Nhưng cánh tay của Đan Sâm Duệ không giống người thường, căn bản cho dù cô dùng hết toàn lực giãy dụa cũng không thể thoát ra được. Miệng phản kháng cũng chỉ có thể phát ra thanh âm nức nở.

Bởi vì phía ghế ngồi và vị trí lái xe bị ngăn cách, cho nên chỉ ở phía sau mới biết được, phía trước lái xe căn bản là không biết gì. Xe vẫn như cũ ‘nhàn nhã’ chạy .

Bởi vì lúc trước, Đan Sâm Duệ đã phân phó lái xe , không được chạy quá nhanh. Hắn muốn cô bị muộn, muốn bạn trai của cô biết khó mà lui.

Chậm rãi dời đôi môi của Nhan Nặc Ưu, nhìn đôi môi nhỏ nhắn kia ban đầu hồng nhuận sau khi bị mình hôn biến thành bộ dáng sưng đỏ, Đan Sâm Duệ thỏa mãn nở nụ cười.

Thấy người con trai rút cuộc rời khỏi đôi môi của mình, Nhan Nặc Ưu lại dùng sức giãy dụa. Nhưng tay của người con trai lại càng siết chặt.

Sắc mặt có chút mất tự nhiên, dường như giống như rời khỏi mình đã lâu. Nhan Nặc Ưu cảm thấy đầu có chút choáng váng.

Sau khi hôn Nhan Nặc Ưu, sự tức giận trong đáy lòng Đan Sâm Duệ đã từ từ biến mất. Cũng không nghĩ đến người con gái này lại dám lại giãy khỏi vòng ôm ấp của mình.

Đan Sâm Duệ sắc mặt xanh mét không khống chế được cánh tay đặt ở eo Nhan Nặc Ưu chậm rãi tăng thêm lực đạo.

Một lúc lâu sau, Đan Sâm Duệ mới từ từ bình tĩnh lại, cảm giác thiên hạ trong lòng, lại đột nhiên nhớ lại hành vi vừa rồi của mình. Nhất thời buông lỏng một ít lực đạo, có chút ảo não mắng chính mình.

Đau đớn trên người lập tức biến mất, dưỡng khí cũng rất nhanh chảy vào thân thể, Nhan Nặc Ưu đột nhiên có một loại cảm giác sống sót sau tai nạn.

“Anh biến thái, ma quỷ.” Sau khi khôi phục, Nhan Nặc Ưu nhất thời tức giận mắng Đan Sâm Duệ.

“Nếu em còn như vậy nói, anh không ngại một lần nữa trừng phạt em.” Nhìn đôi môi Nhan Nặc Ưu sưng đỏ nhưng vẫn như cũ mê người, Đan Sâm Duệ sắc mặt nhất thời có chút cứng ngắc. Đáng chết, như thế nào nơi đó của mình lại nổi lên phản ứng.

5. Chương 5

Edit&Beta: Rabbit

Nhìn Đan Sâm Duệ mặt xanh mét, Nhan Nặc Ưu có chút hoảng hốt. Cô không hề muốn trêu chọc người con trai này, nhưng tại sao hắn có thể nhiều lần bắt buộc cô không kiêng nể gì như vậy.

“Bảo bối, xem ra em thật sự không ngại anh ở trong này yêu em.” Hơi thở nguy hiểm, ánh mắt nguy hiểm, Đan Sâm Duệ cảm thấy hắn muốn cô phải dập tắt lửa trong lòng hắn .

“Anh..... anh muốn làm gì?Đừng có xằng bậy !” Lui về phía sau một chút, Nhan Nặc Ưu cảm thấy sợ hãi, cô thật sự sợ. Người con trai này thật đáng sợ, ánh mắt nguy hiểm kia làm cho sống lưng của cô cảm thấy lạnh cả người.

“Ha ha, bảo bối em phải nhớ kỹ, lát nữa đến trường học, chú ý đúng mực . Bằng không, anh không chỉ trừng phạt em, còn có.....người con trai kia.” Sau khi nói một câu cuối cùng, sắc mặt của Đan Sâm Duệ đã bắt đầu thay đổi, ánh mắt cũng trở nên khát máu.

“Anh dựa vào cái gì ngăn cản tôi gặp Hạo Nhiên, anh thật không biết đạo lý.” Đan Sâm Duệ nhiều lần uy hiếp cô, còn tự cho là chính đáng, Nhan Nặc Ưu toàn thân run rẩy vì giận dữ. Hừ, không cho cô gặp, cô càng muốn gặp, nhìn hắn có ngăn cản năng lực gì ngăn cản cô.Cô cũng tự có chân để đi gặp Hạo Nhiên.

Tuy nhiên sau này Nhan Nặc Ưu mới biết được, hóa ra chân của chính mình cũng có thể bị người khác khống chế .

Đang lúc sắc mặt Đan Sâm Duệ lại thay đổi, bên ngoài xe truyền đến thanh âm kính cẩn của người lái xe:“Thiếu gia, tiểu thư, đã đến trường học.”

“Không nên quên lời nói của anh, nếu không em sẽ không chịu nổi hậu quả.” Mở cửa xe, một phen ‘kéo’ Nhan Nặc Ưu xuống xe.

Nhan Nặc Ưu sắc mặt có chút đau đớn, cơn đau từ cổ tay truyền đến não của cô, có chút suy yếu quá Đan Sâm Duệ:“Anh rốt cuộc muốn thế nào? Buông ra.”

“Anh muốn thế nào? Chẳng lẽ anh còn chưa nói rõ ràng với em.” Có chút nguy hiểm tới gần Nhan Nặc Ưu, Đan Sâm Duệ khóe miệng đột nhiên lộ vẻ tà mị cười, ôm Nhan Nặc Ưu, trực tiếp hôn lên môi cô.

Nhan Nặc Ưu kinh hãi, ở trước đám đông người con trai này rốt cuộc có biết xấu hổ hay không. Hắn không ngại,còn cô thì sao. Muốn giãy dụa, nhưng cũng không thể thoát khỏi vòng ôm của hắn, càng ngày càng sốt ruột, phần nộ trong lòng cũng càng ngày càng tăng thêm.

Ngay lúc Nhan Nặc Ưu nghĩ rằng chính mình sẽ bị thiếu dưỡng mà chết, Đan Sâm Duệ rốt cục chậm rãi buông lỏng Nhan Nặc Ưu ra. Khóe miệng vẫn như cũ lộ vẻ cười tà mị: Ha ha, Ưu nhi, em hắn là nên cảm tạ anh. Không cần em mở miệng, anh đã giúp em giải quyết vấn đề.

Nhìn Đan Sâm Duệ -một con người nguy hiểm giờ phút này khoe miệng lộ vẻ tươi cười, trong lòng Nhan Nặc Ưu từ từ dâng lên một ít dự cảm.Đột nhiên nhìn về phía cổng trường,không có ai ở đó. Hơi hơi nhũn mày, nghĩ đến chắc là do mình lo lắng quá nhiều. Trong lòng lại càng khó chịu.

“Đi thôi, anh hiện tại muốn đưa Ưu nhi đến phòng học.” Mặc kệ Nhan Nặc Ưu giãy dụa, Đan Sâm Duệ trực tiếp kéo Nhan Nặc Ưu vào trường.

Dọc theo đường đi, mặc kệ Nhan Nặc Ưu cự tuyệt như thế nào, Đan Sâm Duệ cũng không cho Nhan Nặc Ưu có cơ hội từ chối, một mạch kéo Nhan Nặc Ưu đến phòng học của năm hai.

Trong phòng học tất cả mọi người không hẹn mà cùng nhìn về phía cửa phòng học, mọi người nhìn Nhan Nặc Ưu bị một anh chàng vô cùng đẹp trai lôi kéo, tất cả mọi người đều kinh ngạc hô lên.

“Trời ạ, anh chàng này là ai vậy? Như thế nào trước kia chưa bao giờ biết trường chúng ta còn có người đẹp trai như vậy.” Một cô gái cảm thán nói.

“Ai! Không chừng không phải học ở trường chúng ta?” Một cô gái khác tiếp lời nói.

“Ha ha, nói không chừng là sinh viên mới chuyển đến, nghe nói chính là hôm nay, hơn nữa thân phận rất cao quý.” Một giọng nữ có chút nhiều chuyện phụ họa nói.

“Cái gì? Chính là học sinh bí ẩn chuyển đến sao, nhưng tại sao Nhan Nặc Ưu và hắn như thân mật vậy, bọn họ có quan hệ gì. Lí Hạo Nhiên thì sao.” Trong phòng học, phần lớn các cô gái càng ngày càng kịch liệt thảo luận.

“Được rồi, anh trở về đi. Hiện tại tôi đã đến phòng học , anh yên tâm đi.” Nghe thấy các bạn học thảo luận, sắc mặt Nhan Nặc Ưu đã không còn chút máu. Cô chán ghét người con trai này, tại sao gần đây hắn gây ra quá nhiều phiền toái cho cô như vậy.

“Ừm,em nên ghi nhớ. Nhớ kỹ, không nên xem lời nói của anh như gió thoảng bên tai.” Một lần cuối cùng nhắc nhở Nhan Nặc Ưu, bởi vì hắn nhìn thấy trong ánh mắt của cô, cô tuyệt đối sẽ đi tìm người con trai kia, cho nên không thể không nhắc nhở cô.

“Hừ.” Không để ý đến Đan Sâm Duệ, Nhan Nặc Ưu bước nhanh vào lớp học.

Ngồi vào chỗ ngồi , cho đến khi cảm giác được người ngoài cửa rốt cục đã rời khỏi, Nhan Nặc Ưu mới chậm rãi nhẹ nhàng thở ra. Nghĩ đến lát nữa phải giải thích với Hạo Nhiên chuyện ngày hôm nay như thế nào. Ai! Thật hao tổn tâm trí!

Một buổi sáng, nghe giảng viên nước miếng tung bay giảng bài, Nhan Nặc Ưu không có tâm trạng để nghe.

Rốt cục cũng sống qua một buổi sáng, Nhan Nặc Ưu kích động chạy tới phòng học của năm thứ ba.

Lí Hạo Nhiên đã ở trong phòng học, nghĩ đến buổi sáng hôm nay hắn đợi thật lâu, cho đến khi bắt đầu vào học mới thấy Nhan Nặc Ưu. Tâm trạng hắn đang vô cùng vui vẻ lại bị một cảnh tượng trước mắt làm hắn đau đớn.

Cô cùng một người con trai khác hôn nhau, một màn tốt đẹp như vậy nhưng nhân vật chính không phải hắn. Làm bạn trai của cô, một màn như vậy đối với hắn mà nói có chút châm chọc.

“Hạo Nhiên, sao anh lại gần người như vậy!” Nhan Nặc Ưu vốn chuẩn bị chạy đến trước mặt Lí Hạo Nhiên sau đó làm cho hắn bất ngờ, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt cô đơn của Lí Hạo Nhiên cô có chút giật mình. Ở trong mắt cô, Hạo Nhiên luôn là ánh mặt trời , chưa từng nhìn thấy hắn u buồn như vậy .

“Sao em lại tới đây?” Hắn nghĩ đến, cô sẽ không đến gặp hắn . Hắn nghĩ đến, cô tới gặp hắn, cũng chỉ là muốn chia tay với hắn mà thôi.

Không phải hắn tự ti, mà là vì người con trai kia, làm cho hắn có chút tự xấu hổ. Không chỉ có có khí phách vương giả, còn có khí chất quý tộc. Khuôn mặt anh tuấn lại làm cho hắn có vẻ hèn mọn. Cho nên, không phải hắn không tin tưởng, mà là cho ai lựa chọn, cô cũng sẽ lựa chọn người con trai kia.

“Sao vậy? Anh không vui khi thấy em đến sao!” Nghe thấy lời nói của Lí Hạo Nhiên, Nhan Nặc Ưu có chút tức giận. Trước kia khi cô đến tìm hắn, lúc nào hắn cũng luôn luôn mỉm cười khuôn mặt tràn đầy hạnh phúc. Thế nhưng lúc này cô cảm thấy nghi hoặc!

“Anh không vui sao? Có chuyện gì với anh vậy.” Vẫn như cũ nghĩ cô sẽ chia tay với mình, Lí Hạo Nhiên tâm tình vô cùng xấu.

“Anh? Anh làm sao vậy? Em tới tìm anh, đương nhiên để đi ăn cơm trưa, mới chỉ có vài ngày như thế nào anh đã không hiểu lời nói của em rồi!” Hạo Nhiên hôm nay làm sao vậy, sao lại nói như thế?

“Em..... em đến tìm anh, chỉ là vì ăn cơm sao?” Có chút không thể tin được, Lí Hạo Nhiên cắn môi.

“Ôi chào, Hạo Nhiên hôm nay anh thật không bình thường, chẳng lẽ không thích nghe em nói vậy sao?” Có chút mê hoặc nhìn Lí Hạo Nhiên, Nhan Nặc Ưu cảm thấy hôm nay Lí Hạo Nhiên có chút không bình thường, nghĩ đến người con trai kia, trong lòng còn có chút hoài nghi, chẳng lẽ hắn ta đã làm gì với Hạo Nhiên.

“Hạo Nhiên, thành thật nói cho em biết, hôm nay anh làm sao vậy? Tại sao lại xa lạ với em như vậy?” Nhẹ nhàng nhìn Lí Hạo Nhiên đối diện, nhìn chằm chằm vào ánh mắt hắn hỏi.

“Không, không có gì. Chính là bởi vì trong nhà đã xảy ra một số chuyện, cho nên tâm trạng có chút không vui.” Vì không muốn Nhan Nặc Ưu hoài nghi, Lí Hạo Nhiên đành phải nói dối trong nhà đã xảy ra chuyện. Thật ra hắn sợ bọn họ nói thẳng với nhau có lẽ sẽ xảy ra chuyện không tốt.

“Được rồi, không nói nữa. Chúng ta đi ăn cơm thôi.” Dịu dàng cười với Lí Hạo Nhiên, Nhan Nặc Ưu vui vẻ nói. Trong đầu cũng hiện lên món ăn muốn ăn trưa hôm nay.

“Ha ha, lại suy nghĩ trưa hôm nay ăn cái gì đúng không.” Có chút bất đắc dĩ nhìn Nhan Nặc Ưu, Lí Hạo Nhiên trong mắt tràn đầy dè dặt, nhưng trong ánh mắt kia cũng ngày càng nhiều hơn.

Bên ngoài phòng học, Đan Sâm Duệ ánh mắt nguy hiểm nhìn đôi tình nhân hạnh phúc trong phòng học. Trong lòng khuyên bảo chính mình, không thể nóng vội, hiện tại Ưu nhi cũng rất chán ghét hắn, hắn không thể nhất thời xúc động mà làm cho cô ghi hận hắn cả đời.

“Thiếu chủ, chúng ta nên làm như thế nào.” Bảo vệ ở một bên không biết khi nào đã đi tới bên cạnh Đan Sâm Duệ, cung kính hỏi.

“Không vội, các người ở đây bảo vệ tiểu thư. Các cuộc nói chuyện của bọn họ các người không cần can thiệp, nhưng nếu liên quan đến việc khác, các người có thể tiền trạm hậu tẩu.....” Ưu nhi, chớ có trách anh, điều này đã nhượng bộ lớn nhất của anh đối với em.

6. Chương 6

Edit&Beta: Rabbit

“Chúng ta hiện tại đi nơi nào ăn đây!” Lí Hạo Nhiên tay trái giữ chặt Nhan Nặc Ưu, cười hỏi.

Nhan Nặc Ưu tay có chút không tự giác một trận run run, trong đầu không tự chủ hiện lên lời nói quỷ mỵ đáng sợ của người con trai kia. Thân thể không ngừng run rẩy.

“Nhớ kỹ, không nên khiêu chiến tính nhẫn nại của anh.” Lời nói của người con trai giống như một lời nguyền, làm cho Nhan Nặc Ưu giờ phút này trong đầu không ngừng hiện lên nó.

Người con trai kia, nếu có thể làm cho cha mẹ thích và ủng hộ, mặc kệ nói như thế nào, gia thế khẳng định không hề kém. Hơn nữa nghe cha mẹ giải thích, nhà bọn họ còn có liên hệ chặt chẽ cùng hắc đạo.....

Nghĩ đến điều này, Nhan Nặc Ưu không muốn đi nữa.

“Ưu nhi em làm sao vậy.” Nắm tay Nhan Nặc Ưu, Lí Hạo Nhiên cảm giác được mồ hôi lạnh trong lòng bàn tay Nhan Nặc Ưu và cơ thể run rẩy.

“Không..... Không có gì.” Kéo tay Lí Hạo Nhiên, Nhan Nặc Ưu chuẩn bị đến gần tìm một thứ gì đó để ăn.

“Ưu nhi, không phải anh bảo em ở trong lớp học chờ anh sao?” Tiếng nói ở bên cạnh hành lang vang lên làm cho tim Nhan Nặc Ưu thiếu chút nữa ngừng đập, làm cho Nhan Nặc Ưu thân thể không tự giác bắt đầu run rẩy.

Khóe môi nhếch lên tà cười, nhưng ánh mắt Đan Sâm Duệ vẫn nhìn chăm chăm tay Lí Hạo Nhiên lôi kéo Nhan Nặc Ưu, tuy rằng cười, nhưng trong đáy mắt không hề có ý cười.

“Anh..... anh như thế nào lại ở chỗ này.” Nhan Nặc Ưu ánh mắt có chút né tránh, có chút kích động nhìn Lí Hạo Nhiên.

“Ưu nhi làm sao vậy? Thân thể không thoải mái sao?” Về mặt sốt ruột, Đan Sâm Duệ vội vàng tiến lên.

Không biết từ khi nào, Lí Hạo Nhiên đã buông tay Nhan Nặc Ưu ra, sắc mặt cũng có chút tái nhợt.

Từ lúc thấy Đan Sâm Duệ, Lí Hạo Nhiên cũng đã từ từ buông tay Nhan Nặc Ưu ra. Người con trai này, hẳn gặp qua. Chính là người con trai buổi sáng hôm nay ở trước mắt hân hân Nặc Nặc, mà đáy mắt Nặc Nặc vừa rồi kinh hoàng là có ý tứ gì, là sợ hãi hẳn biết chuyện của cô và người con trai kia sao? Trong lòng đột nhiên có cảm giác bị lừa gạt.

Từ lúc Nhan Nặc Ưu trốn phía sau Lí Hạo Nhiên, Đan Sâm Duệ liền một phen ôm Nhan Nặc Ưu làm cho cô không thể trốn ngã vào vòng ôm áp của mình.

“A!” Bị Đan Sâm Duệ bắt ngờ ôm như vậy, Nhan Nặc Ưu tự nhiên té ngã ở trong ngực hắn. Nhìn sắc mặt Lí Hạo Nhiên tái nhợt, trong lòng Nhan Nặc Ưu có chút hoảng hốt.

“Hạo Nhiên..... Không phải giống như những gì anh đang thấy đâu.” Có chút bối rối, Nhan Nặc Ưu trong lòng đối với Đan Sâm Duệ càng ngày càng hận. Tại sao phải làm như vậy, cô không thích hắn, tại sao hắn đối với cô như vậy.

“Nặc Nặc, anh đột nhiên nhớ ra trong nhà của anh có một số việc, anh đi trước.” Nhìn Nhan Nặc Ưu có chút kinh hoàng, Lí Hạo Nhiên trong lòng càng ngày càng mâu thuẫn, rốt cuộc Nặc Nặc là cô gái như thế nào! Từ khi bọn họ hẹn hò đến nay cũng đã được một năm, gia thế của Nặc Nặc hẳn chưa từng điều tra, chỉ là nhìn thấy xe đưa đón cô, cũng đoán được Nặc Nặc chắc chắn gia thế bất phàm. Nay nhìn cô cùng một người con trai tuyệt vời thân mật như thế, trong lòng hắn tràn đầy mâu thuẫn.

“Hạo Nhiên.....” Nhìn Lí Hạo Nhiên nhanh chóng chạy rời khỏi, nước mắt Nhan Nặc Ưu bắt đầu đảo quanh trong mắt.

“Người đã đi xa, em còn nhớ mãi không quên như vậy!” Nhìn Nhan Nặc Ưu không một chút nào quan tâm đến lời nói của mình, Đan Sâm Duệ trong mắt tỏa ra lửa giận, giống như tùy thời đều có thể phát ra lửa.

“Đúng vậy, Hạo Nhiên là người tôi yêu, tôi nhớ anh ấy có cái gì không đúng. Nhưng anh, giống như người bị bệnh thần kinh lại còn bá đạo, tôi với người không có quan hệ gì, nếu thật sự có quan hệ, cũng là chuyện trước kia. Hiện tại chúng ta, không có gì liên hệ cùng quan hệ.” Phần nộ tránh khỏi lồng ngực của Đan Sâm Duệ, Nhan Nặc Ưu khóc và gầm lên, giống như một con thú tuyệt vọng.

“Ha ha ha.....” Sau khi để cho Nhan Nặc Ưu nói hết, không hiểu sao Đan Sâm Duệ lại nở nụ cười, nhưng trong tiếng cười tràn đầy sự lạnh lẽo, lại làm cho Nhan Nặc Ưu bắt đầu hồi hận xúc động vừa rồi, người con trai này quả thực chính là một ma quỷ không có nhân tính, hậu quả chọc giận hắn làm cho cô không dám tưởng tượng.

Một loại cảm giác lạnh lẽo làm cho Nhan Nặc Ưu lập tức bỏ chạy, cô có loại dự cảm, người con trai này thật đáng sợ, chắc chắn hắn sẽ nghĩ ra những quái chiêu để trừng phạt cô. Cho nên để tự bảo vệ mình, cô chỉ có thể trốn.

“Muốn chạy trốn, em không có khả năng.” Vài bước đã bắt kịp Nhan Nặc Ưu ra sức chạy trốn, về mặt bình tĩnh ôm Nhan Nặc Ưu xuống cầu thang.

Trên lưng đau đớn làm cho Nhan Nặc Ưu sắc mặt bắt đầu tái nhợt, Đan Sâm Duệ trên người phát ra tà khí cũng làm cho cô đi đứng bủn rủn. Tuy nhiên cô cũng cố gắng dậy giữa đến cùng.

“Bảo bối, xem ra em thật sự thực không ngoan. Anh nghĩ, anh hẳn là nên cho em một chút trừng phạt.” Về mặt ôn hòa ý cười, nhưng trong đáy mắt kia là tầng tầng hàn băng làm cho Nhan Nặc Ưu thật sự sợ hãi.

Nhan Nặc Ưu rất muốn chạy trốn, người con trai này khiến cho cô cảm thấy áp lực thật sự quá mãnh liệt.

“Anh..... anh muốn dẫn tôi đến nơi nào.” Có chút hoảng sợ nhìn bên trong xe có một bác sĩ chờ sẵn, Nhan Nặc Ưu cước bộ bắt đầu lùi bước.

“Chỉ là cảm thấy bảo bối ở trường học rất buồn chán, cho nên, anh chuẩn bị mang bảo bối đi khách sạn ở vài ngày.” Thủy chung vẫn duy trì ý cười ôn hòa tao nhã. Nếu là người bình thường cũng cho rằng Đan Sâm Duệ là một người lịch thiệp, nhưng chỉ có Nhan Nặc Ưu mới tiếp xúc với hắn chưa đến một ngày mới hiểu được người con trai này quả thực chính là chó sói đội lốt cừu.

“Không, tôi không cần đi khách sạn, tôi muốn trở về trường học đi học. Anh không nên quá đáng, nếu ba mẹ tôi vài ngày không thấy tôi chắc chắn sẽ đi tìm tôi.” Dùng đến lời đe dọa để tránh khỏi cánh tay Đan Sâm Duệ, nhưng càng tránh càng chặt.

“Hóa ra bảo bối lo lắng điều này ! Yên tâm , anh sẽ gọi điện thoại cho ba mẹ.” Hai chữ ba mẹ được Đan Sâm Duệ đặc biệt nhấn mạnh.

“Anh.....” Ngay lúc Nhan Nặc Ưu còn khiếp sợ, Đan Sâm Duệ một phen ôm Nhan Nặc Ưu vào trong xe.

Nhan Nặc Ưu hoảng sợ nhìn Đan Sâm Duệ, đây không phải xe của nhà cô, đây không phải chiếc xe quen thuộc.

“Chiếc xe này của ai, tôi không muốn ngồi.” Có chút hoảng sợ đứng lên muốn chạy ra khỏi xe, Đan Sâm Duệ không nói hai lời trực tiếp đem Nhan Nặc Ưu ấn đến chiếc giường nhỏ ở trong xe.

“A!” Nhìn nơi mình nằm, vùng cổ tay và mắt cá chân chỗ không biết khi nào đã có những vòng tròn kim loại, buộc quanh tay chân của mình. Nhan Nặc Ưu trong mắt tràn đầy hoảng sợ, người con trai này thật đáng sợ.

“Đan Sâm Duệ anh làm gì.” Cố gắng giãy dụa, Nhan Nặc Ưu trong mắt tràn đầy nước mắt cùng sợ hãi.

“Anh làm gì, chẳng lẽ bảo bối không rõ sao? Không để lời nói của anh lọt vào trong tai, như vậy nên nhận trừng phạt, không chỉ có em, còn có người con trai kia.” Ý cười trên mặt rốt cục bị đánh vỡ, Đan Sâm Duệ sắc mặt âm tà nhìn Nhan Nặc Ưu.

“Anh..... anh không phải người, Hạo Nhiên không làm gì đắc tội với anh, chỉ có mình tôi, anh dựa vào cái gì trừng phạt anh ấy.” Nhìn thủ đoạn đáng sợ của người con trai này đối với mình, Nhan Nặc Ưu bắt đầu sợ hãi cùng hối hận.

“Hừ, anh nói rồi, ngoài anh ra không cho phép em có quan hệ với người đàn ông nào khác, em căn bản không nghe lời anh, còn dám nắm tay người con trai kia..... Hừ, tay người con trai kia, đã sớm không nên sinh ở trên tay hắn.” Ngồi vào bên cạnh Nhan Nặc Ưu, trong mắt tràn đầy nhu tình, nhưng cũng thủy chung không che lấp được vẻ lo lắng trong mắt người con trai.

“Xin anh, cầu xin anh buông tha cho Hạo Nhiên được không? Về sau tôi sẽ nghe lời anh, anh không nên làm tổn thương anh ấy.” Biết nói như vậy sẽ càng làm bùng lên ngọn lửa phần nộ trong lòng người con trai này.

7. Chương 7

Edit: Rabbit

“Em thay hần cầu tình?” Đan Sâm Duệ thanh âm lập tức trở nên dịu dàng, ngay cả sắc mặt cũng dịu đi rất nhiều.

“Đúng vậy, tôi van xin anh buông tha cho Hạo Nhiên, chỉ cần anh buông tha Hạo Nhiên, tôi gả cho anh, được không? Tôi sai lầm rồi, tôi hối hận không nghe lời anh, về sau tôi sẽ nghe lời, cầu xin anh buông tha anh ấy được không? Anh ấy vô tội.” Nước mắt như hạt châu rơi xuống, Nhan Nặc Ưu trong mắt tràn đầy hối hận.

Đúng vậy, cô hối hận đụng phải người con trai này, hối hận trước đây đã gặp gỡ ma quỷ này. Hối hận không nghe lời nói của hần, gặp mặt Hạo Nhiên, chọc giận hần.

“Nếu, tôi nói không?” Đan Sâm Duệ dịu dàng nhìn chăm chú Nhan Nặc Ưu, trong mắt tràn đầy tình yêu. Đầu ngón tay mềm nhẹ lướt qua khóe mắt Nhan Nặc Ưu, lau nước mắt ở khóe mắt Nhan Nặc Ưu.

“Anh..... Nếu anh thật sự làm như vậy, tôi sẽ hận anh cả đời.” Tay chân đều bắt đầu kịch liệt giãy dụa, Nhan Nặc Ưu trong mắt tràn đầy hận ý.

Đan Sâm Duệ thân mình không tự giác rung rung một chút, nhìn Nhan Nặc Ưu trong mắt mãnh liệt hận ý, trong lòng một trận chua xót.

“Ha ha.....” Đan Sâm Duệ vô lực nhắm mắt lại, làm một động tác ra hiệu cho bác sĩ ở bên cạnh, liền xoay người đi đến phía bên kia của sofa. Bởi vì thân xe rất dài, cho nên Đan Sâm Duệ không cần lo lắng sẽ nhìn thấy ánh mắt thống hận của Nhan Nặc Ưu.

“Anh..... anh muốn làm gì? Đan Sâm Duệ anh muốn làm gì?” Nhìn bác sĩ từng bước một tới gần mình, Nhan Nặc Ưu tay chân bắt đầu kịch liệt run run cùng giãy dụa, đáng tiếc là cô không thể thoát khỏi những vòng kim loại kia, chỉ có thể trơ mắt nhìn người đàn ông áo trắng dần dần tới gần chính mình.....

Tuy rằng chấp nhận nhắm hai mắt lại, nhưng tay chân Nhan Nặc Ưu vẫn như cũ không ngừng giãy dụa. Cô không chấp nhận số mệnh này, chỉ cần có một cơ hội để cô thoát khỏi đây, giờ phút này cô sẽ không dễ dàng buông tha.

“Ông còn chần chờ cái gì? Không thấy cổ tay của cô ấy đã đỏ cả rồi sao?” Hần nghe tiểu bảo bối sợ hãi cùng vô vị giãy dụa, nhìn trên cổ tay cô bắt đầu xuất hiện một vết bầm tím, Đan Sâm Duệ cảm thấy trái tim vô cùng đau đớn, tại sao cô phải cứng đầu như vậy? Nếu cô chịu nghe lời, như vậy, cô sẽ không phải chịu những hình phạt này. Đau lòng nhắm mắt lại, không đành lòng nhìn thấy tình cảnh như vậy.

Bác sĩ vốn bị Nhan Nặc Ưu động tác điên cuồng dọa khiến cho chỉ dám bước từ từ, lại bị Đan Sâm Duệ rống một trận, trong lòng nhịn không được run run, cố gắng bình ổn đáy lòng, cầm lấy thốc trong tay, bước nhanh về phía trước.

Nhan Nặc Ưu kinh hãi nhìn trong tay người đàn ông trước mắt có thứ gì đó, trong ống tiêm có chất lỏng tinh khiết làm cho thanh âm của Nhan Nặc Ưu bắt đầu run run: “Đan Sâm Duệ, anh rốt cuộc muốn thế nào? Thứ ông ta cầm trong tay là cái gì? Anh làm như vậy là phạm pháp.” Trên cổ tay cảm giác đau đớn đã chết lặng, Nhan Nặc Ưu giờ phút này cũng là theo phản xạ giãy dụa.

“Yên tâm, nó không có thương tổn gì đối với cơ thể của em, chỉ là một loại thuốc có thể làm cho em ngoan hơn một chút.” Ống tiêm trong tay thầy thuốc phun ra những giọt nhỏ làm cho người ta sợ hãi, Đan Sâm Duệ xoay người lấy ngẫu nhiên một chai rượu vang trong bộ sưu tập rượu, đổ vào trong một chiếc cốc trong suốt.

Bác sĩ không muốn gánh lấy hậu quả, nhanh chóng cầm lấy ống tiêm trong tay, ánh mắt nhìn chằm chằm vào cánh tay Nhan Nặc Ưu, chậm rãi đem chất lỏng tiêm vào trong cơ thể Nhan Nặc Ưu.

Sau khi tiêm xong, bác sĩ cũng không dám nhìn ánh mắt của Nhan Nặc Ưu. Bởi vì cặp mắt trong suốt xinh đẹp kia, giống như một con thú tràn đầy hận ý, làm cho ông ta không tự chủ có chút run run cùng sợ hãi.

“Ngaoan, em chỉ cần thoải mái ngủ một giấc là tốt rồi.” Nhìn người bác sĩ trung niên đã tiêm xong thuốc vào cơ thể Nhan Nặc Ưu, Đan Sâm Duệ trực tiếp mở cửa xe đem người bác sĩ trung niên ném xuống, dịu dàng đến bên cạnh Nhan Nặc Ưu.

“Anh..... anh là ma quỷ.....” Cả người đã không còn một tia khí lực, Nhan Nặc Ưu cảm giác nói một câu ngắn ngủn như vậy cũng giống như hao hết khí lực toàn thân. Cuối cùng, Nhan Nặc Ưu vẫn không chịu nổi, mỗi một nhắm hai mắt lại.

Nhìn giờ phút này Nhan Nặc Ưu như con mèo nhỏ dịu ngoan nằm ở trên giường, Đan Sâm Duệ đáy lòng có chút thương tiếc. Bảo bối, chớ có trách anh đối với em như vậy, hôm nay em thật sự rất không ngoan .

Thực ra hắn chỉ định trừng phạt cô một chút, nhưng vừa rồi cô vì người con trai kia cầu tình, cùng với biểu hiện cô liều chết cũng phải bảo vệ người con trai kia cùng lời nói hoàn toàn chọc giận hắn, cho nên hắn vô cùng tức giận. Hắn cứ như vậy không chuẩn bị gì trở về bên cạnh cô, hắn phải nhanh chóng ở bên cạnh cô, bằng không, chỉ còn một ngày, cô sẽ không bao giờ thuộc về hắn .

Cho nên, trong những ngày này, hắn phải dạy dỗ cô một chút. Làm cho cô biết, cô rốt cuộc là thuộc về ai . Ai mới là người chồng chân chính của cô.....

Xe từ từ dừng lại ở khách sạn quốc tế nổi tiếng nhất thành phố A, Đan Sâm Duệ vẻ mặt thương tiếc ôm Nhan Nặc Ưu ra ngoài xe, lập tức đi vào trong khách sạn.

Đại sảnh khách sạn, đã sớm có một hàng nhân viên tiếp tân, khách sạn không náo nhiệt, bốn phía khách sạn cũng không có triển lãm xe ô tô như bình thường. Giờ phút này môi trường yên tĩnh cùng thanh lịch giống như để chào đón sự xuất hiện của Đan Sâm Duệ.

“Tôi tin quản lý đã giải thích rõ ràng ọi người , khách sạn này tôi đã bao trọn gói, cho nên hy vọng trong một tuần này, mọi người sẽ không quấy rầy tiểu thư dưỡng bệnh.” Ngữ khí nhẹ nhàng, làm cho những người không chuyên tâm nghe cũng cảm thấy sợ hãi.

“Vâng bên trên đã báo xuống cho chúng tôi, trong vòng một tuần này, Càng Ưu sẽ không tiếp đón bất cứ một khách nào.” Nói chuyện có lẽ là người phụ trách khách sạn Càng Ưu, vẻ mặt cung kính nhìn người con trai cao lớn trước mắt , một thân hơi thở vương giả không gì sánh kịp, làm cho tâm hắn có chút run run. Tuy rằng sẽ làm thất thu một tháng thu nhập của khách sạn, nhưng nghĩ lại người có thể bao trọn khách sạn, có lẽ đã thanh toán đầy đủ tiền cho công ty, lập tức cũng cảm thấy thoải mái.

“Ừm, hy vọng mọi người cũng không lên tầng cao nhất , làm tốt công việc của mọi người là được rồi.” Nặng nề phân phó xong, Đan Sâm Duệ ôm Nhan Nặc Ưu “ngủ say” bảo nhân viên dẫn vào thang máy.

Bởi vì khách sạn Càng Ưu là khách sạn sang trọng nhất thành phố A, cho nên tương đối cao. Tổng cộng có tám mươi tầng,có thể nhìn thấy toàn cảnh thành phố A. Diện tích rộng lớn,khu vườn xanh thanh lịch và tinh tế.

Ôm Nhan Nặc Ưu, mặc kệ những người đi bên cạnh, Đan Sâm Duệ vẻ mặt nhu tình nhìn thang máy đi lên từng tầng một.

Ánh mắt dịu dàng, Đan Sâm Duệ trong lòng có chút áy náy cùng đau xót. Bảo bối, vì em, anh cam tâm tình nguyện hóa thân làm ác ma, cho dù phía trước là vực sâu vạn trượng, cho dù rốt cuộc không có đường quay lại, anh cũng không có chút oán hận.

Thang máy ‘đình’ một tiếng, cửa thang máy chậm rãi mở ra, Đan Sâm Duệ ôm Nhan Nặc Ưu trực tiếp đi vào cửa phòng tổng thống, ngón tay nhấn một cái, cửa liền tự động mở ra nhanh chóng.

Ôm Nhan Nặc Ưu như trân bảo đi vào phòng, nhẹ nhàng đem Nhan Nặc Ưu đặt trên giường.

Mãn nhãn nhu tình nhìn Nhan Nặc Ưu ngủ thuần khiết như một đứa trẻ, Đan Sâm Duệ trên mặt lộ ra một chút nhợt nhạt tươi cười.

Tại sao, chỉ có lúc ngủ, em mới có thể nhu thuận nghe lời như vậy? Nếu, em còn thuần khiết giống như cô bé con năm đó, Duệ cũng sẽ không đối với em như vậy..... Ưu nhi.....

8. Chương 8

Edit: Rabbit

Trong mơ mơ màng màng, Nhan Nặc Ưu cảm thấy đầu óc choáng váng, thân thể cũng không có một tia khí lực, cả người khí lực như bị hút hết nước.

Qua một lúc lâu, Nhan Nặc Ưu mới từ từ suy nghĩ, nhớ lại chuyện đã xảy ra trước lúc hôn mê.

Trong đầu dần dần xuất hiện những chuyện đã xảy ra ngày hôm qua, bao gồm bị Đan Sâm Duệ uy hiếp, bao gồm hắn nói sẽ trừng phạt cô và Hạo Nhiên, bao gồm cả việc hắn để bác sĩ tiêm thuốc mê cho cô.

Nghĩ đến điều này, ánh mắt Nhan Nặc Ưu mở một chút, đôi mắt đầy thất vọng cùng không thể tin. Di chuyển tay chân, cả người chỉ có chút bủn rủn vô lực, không có chỗ nào khó chịu. Tâm từ từ hạ xuống, may mắn, may mắn hắn ta không làm ra loại chuyện không bằng cảm thú.

Nhưng trong đầu chỉ cần nghĩ đến khuôn mặt ma quỷ kia của Đan Sâm Duệ, trong lòng không ngừng lo sợ. Người con trai này rất nguy hiểm, nhất cử nhất động của hắn đều làm cho cô hoảng hốt. Muốn trốn đi, nhưng lại là cảm giác lực bất tòng tâm. Giống như cô ngày hôm nay khinh địch khiến cho cô bị hắn bắt lấy chế phục, làm thế nào có thể thoát khỏi bàn tay của ác ma kia.

“Em tỉnh rồi.” Không biết từ khi nào Đan Sâm Duệ đã đi vào phòng đến bên cạnh Nhan Nặc Ưu, nhìn Nhan Nặc Ưu vừa tỉnh dậy, ôn nhu nói.

“Hừ, anh không phải là muốn tôi tốt nhất cả đời này cũng không tỉnh lại sao. Khi đó, không phải là anh rất vui vẻ sao?” Nhẹ nhàng nhìn vào khuôn mặt của Đan Sâm Duệ, Nhan Nặc Ưu trong đầu không ngừng nghĩ tới lời nói uy hiếp của Đan Sâm Duệ trước khi hôn mê.

“Bảo bối, những lời em mới nói vừa rồi khiến anh rất tức giận đấy.” Nghe lời nói của Nhan Nặc Ưu, Đan Sâm Duệ nguy hiểm nheo lại ánh mắt, tà tứ nháy mắt liền đến gần Nhan Nặc Ưu trên giường còn chưa hoàn toàn khôi phục.

“Anh..... anh muốn làm gì?” Không tự giác nuốt nước miếng, Nhan Nặc Ưu run run nhìn người con trai nguy hiểm trước mắt này. Trên người con trai này luôn luôn có một hơi thở làm cho cô sợ hãi.

“Anh làm gì? Anh có thể làm gì ư! Bảo bối sớm hay muộn em đều là của anh, hiện tại.....” Rất nhanh xoa hai má Nhan Nặc Ưu, tiếp tục nói: “Chỉ là trộm hương bảo bối một cái mà thôi, bảo bối sẽ không dựa vào điều ấy nói anh phạm pháp chứ.” Ánh mắt vô tội làm cho Nhan Nặc Ưu có loại xúc động muốn phát điên. Nhưng cuối cùng cô vẫn nhịn xuống, ma quỷ xúc động, hướng chi, người con trai trước mắt này so với ma quỷ còn đáng sợ hơn, nhưng lại là một thực thể tồn tại.

“Cái gì sớm hay muộn tôi đều là của anh, anh dựa vào gì mà dám khẳng định như vậy. Tôi chưa từng đồng ý muốn gả cho anh.” Nghe người con trai trước mắt một câu lại một câu bảo bối, một câu một câu lại nói cô là của hắn, trong lòng Nhan Nặc Ưu muốn phát hỏa. Cho dù ai thích cô, cô cũng sẽ chỉ là bảo bối của Lí Hạo Nhiên mà thôi.

“Bảo bối, em rất không ngoan, nên cho em nhớ thật lâu.” Nhìn Nhan Nặc Ưu bộ dáng thất thần, còn có đầy mắt ưu thương của cô, Đan Sâm Duệ một chút liền đoán được giờ phút này người con gái bên cạnh hắn đang suy nghĩ điều gì. Cố gắng khắc chế cơn giận dữ của chính mình, cúi gần mặt Nhan Nặc Ưu, bừa bãi hôn lên môi Nhan Nặc Ưu.

Nhìn Đan Sâm Duệ lại hôn mình, Nhan Nặc Ưu cố sức bắt đầu giãy dụa, nhưng dù gì cô cũng chỉ là một cô gái, không khí lực có lớn như vậy để có thể tránh khỏi sự giam cầm của người con trai này, chỉ có mở to đôi mắt trong suốt tràn đầy phẫn nộ.

“Nhìn đi bảo bối, giờ phút này người đàn ông bên cạnh em là ai, anh muốn người xem rõ ràng.” Không biết khi nào thì cửa sổ ở căn phòng đã biến thành trong suốt, mỗi một tấm kính trong suốt đều soi rõ bóng hai người.

Nhan Nặc Ưu hoảng sợ nhìn kính thủy tinh phản chiếu bên ngoài hành lang. Trời ạ! Người con trai này rốt cuộc là loại người nào, ngay cả chiêu thức biến thái như vậy mà cũng dùng được. Thủy tinh trong suốt, cô

có thể nhìn thấy rõ ràng mọi thứ bên ngoài, bao gồm hơn mười người vệ sĩ canh giữ ở cửa.....

“Biết không? Bảo bối mỗi lần đều học không ngoan, mỗi lần nói đều làm cho anh rất tức giận, cho nên, lúc này Duệ chỉ là muốn dạy cho bảo bối tốt một chút, về sau cái gì có thể nói, cái gì không thể nói. Chuyện gì có thể làm, chuyện gì không thể làm.” Trực tiếp cúi xuống hôn đôi môi anh đào của Nhan Nặc Ưu đã bị sưng đỏ, càng muốn tăng thêm sự trừng phạt.

“Ah.” Nhan Nặc Ưu bị đau khê hô, tay chân cũng bắt đầu kịch liệt đơng đưa. Không, cô không muốn hấn thành công, vì cái gì người con trai này biến thái như vậy, làm cho nhiều người như vậy nhìn cô bị hấn lãng nhục.

Không để ý tới sự giãy dụa của Nhan Nặc Ưu, Đan Sâm Duệ tiếp tục động tác của mình. Hấn là sẽ không nói cho cô biết, thực ra kính thủy tinh này là do hấn đặt riêng, cho nên bọn họ bên trong có thể nhìn thấy bên ngoài, con bên ngoài căn bản là không nhìn thấy bên trong .

Nước mắt bất lực rơi xuống, Nhan Nặc Ưu cảm giác được sức lực trên người đã chậm rãi khôi phục, liền ngừng động tác lại, tùy ý để Đan Sâm Duệ làm xằng làm bậy. Bởi vì, cô phải vì chính mình mà khôi phục cho tốt mới có thể tìm được cách thoát khỏi đây.

Hoàn toàn chìm đắm trong niềm say mê khi Đan Sâm Duệ cảm giác được thiên hạ dưới thân ngừng giãy dụa, mỉm cười, cũng từ từ thả lỏng lực đạo trên tay.

Nhan Nặc Ưu cũng cảm giác được động tác của Đan Sâm Duệ, trong mắt toát ra một chút tươi cười vì đã đạt được mục đích. Cô tuyệt đối không thể để cho hấn muốn làm gì thì làm. Cô phải bảo vệ chính mình, tuy rằng đã mất đi nụ hôn đầu tiên, nhưng cô phải bảo vệ tốt thân thể, nhất định phải dành cho Hạo Nhiên. Ở trong đáy lòng của Nhan Nặc Ưu, Lí Hạo Nhiên mới là người chồng tốt nhất mà cô chọn.

Đột nhiên, Nhan Nặc Ưu cảm giác thân thể chợt lạnh, trong lòng cũng không tự giác co rút lại một chút. Nhìn quần áo bên cạnh bị Đan Sâm Duệ xé nát, trong mắt bắt đầu kinh hoảng.

Di chuyển tay chân, cảm giác được sức lực dường như chậm rãi khôi phục lại . Nhìn Đan Sâm Duệ càng ngày càng tới gần mình, Nhan Nặc Ưu trong lòng đã chuẩn bị vô cùng tốt.

Đan Sâm Duệ giờ phút này đã chìm đắm trong sự say mê, trong đầu đều là hương vị đôi môi ngọt ngào vừa rồi của Nhan Nặc Ưu cùng da thịt bần trắng nõn nà. Trong mắt một mảnh hồng. Trong lòng âm thầm mắng chính mình, nhưng hạ thân trưởng đau làm cho Đan Sâm Duệ căn bản là không thể đợi thêm lát nữa, hấn hiện tại thậm chí nghĩ nhanh lên để cho chính mình được phóng thích.

“A!” Đột nhiên, ngay tại lúc Đan Sâm Duệ chuẩn bị hôn lên da thịt trắng nõn kia của Nhan Nặc Ưu, lại bị một cổ lực đánh ột trận thiên toàn địa chuyển.

Nhìn thấy thành công đánh Đan Sâm Duệ, Nhan Nặc Ưu khoe miệng lộ ra một nụ cười thắng lợi, bước chân chạy nhanh hướng cửa. Nhìn cửa gần trong gang tấc, Nhan Nặc Ưu rất nhanh chóng chạy đến trước cửa.

Nhan Nặc Ưu khoe miệng tươi cười rồi cứng lại, tại sao, tại sao không thể mở ra, tay liều mạng đập vào cửa, nhưng tiếc là cánh cửa không có lay động nửa phần.

“Muốn trốn? Vô dụng , cửa kia phải dùng vân tay của anh.” Hấn vừa rồi còn đang suy nghĩ, tại sao tiểu mèo hoang lập tức liền nghe lời như vậy, hóa ra tiểu mèo hoang vĩnh viễn vẫn là tiểu mèo hoang, xem ra chính mình phải sớm cắt móng vuốt của cô đi.

Một câu, dập tắt tất cả hy vọng của Nhan Nặc Ưu. Sắc mặt thất bại quay đầu, thân thể lơ lờ mềm mại run run, vẻ mặt oán hận nói:“Đan Sâm Duệ, anh là cầm thú, anh nhanh mở cửa ra.” Vẫn chưa từ bỏ ý định đập đập cánh cửa bằng gỗ.

Hạ thân trưởng đau làm cho Đan Sâm Duệ một chút ôn nhu cuối cùng cũng biến mất không còn, thô lỗ ôm chầm eo nhỏ mềm mại của Nhan Nặc Ưu, một phen ném tới chiếc giường rộng lớn.

“A!” Bị một lực ném mạnh như vậy, cho dù chiếc giường mềm mại, nhưng cũng làm cho sắc mặt Nhan Nặc Ưu trắng bệch, đầu choáng váng. Lúc phục hồi lại tinh thần, thể nhưng thấy Đan Sâm Duệ đã bắt đầu cỡi quần.

Nhìn một màn như vậy, Nhan Nặc Ưu thân thể run rẩy rồi cuộc khổng chế không được, điên cuồng quát: “Đan Sâm Duệ, tên hỗn đản này anh muốn làm gì, anh không bằng cảm thú.” Nhan Nặc Ưu cũng bắt đầu liều mạng giãy dụa.

Cau mày nhìn Nhan Nặc Ưu giãy dụa, Đan Sâm Duệ rất nhanh bỏ cà vạt ra, một phen kéo hai tay Nhan Nặc Ưu, đem hai tay của cô cột vào đầu giường.

Ánh mắt hoảng sợ, Nhan Nặc Ưu cố gắng giãy dụa. Nhưng tay bị cà vạt của Đan Sâm Duệ trói lại, như thế nào cũng giãy dụa không ra.

“Như vậy, em mới ngoan.” Vừa lòng nhìn Nhan Nặc Ưu như vậy, vẻ mặt ma quỷ của Đan Sâm Duệ nở nụ cười.

9. Chương 9

Edit: Rabbit

Phải nói rằng, Đan Sâm Duệ là cao thủ tán tỉnh, không cần một khắc, hai chân Nhan Nặc Ưu vốn cực lực giãy dụa liền bắt đầu bủn rủn khó nhịn, như thế nào cũng không dùng được lực.

Nhan Nặc Ưu nước mắt rơi lã chã, suy nghĩ về giờ phút này chính mình bị Đan Sâm Duệ bày ra như thế tư thế tu nhân cung, hẳn thưởng thức, cô liền cảm thấy chính mình rất bẩn, rất hạ lưu.

“Bảo bối, hôm nay anh sẽ khiến cho em biết, anh là gì của em.” Đan Sâm Duệ vẻ mặt u ám, nghĩ đến vừa rồi bảo bối của hắn dám nói không đồng ý gả cho hắn, khiến cho trong lòng hắn bốc hỏa. Vốn đã bị dục hỏa làm cho choáng váng đầu óc Đan Sâm Duệ giờ phút này tức giận càng thêm bành trướng, hận không thể ăn cô ngay, làm cho cô biến thành của hắn.

“Ô ô.....” Bởi vì yêu cầu một khắc kia của Nhan Nặc Ưu, Đan Sâm Duệ một chút môi của cô che lại, làm cho cô chỉ có thể phát ra tiếng nức nở.

Nhìn Nhan Nặc Ưu dưới thân lê hoa đái vũ, Đan Sâm Duệ trong nháy mắt có chút thương xót, cuối cùng vẫn là cố nén quyết tâm, làm cho chính mình vững tâm đứng lên. Hắn không ngừng nói với chính mình, đó là bởi vì bảo bối không nghe lời, chính mình nếu còn không mau xuống tay, như vậy bảo bối sẽ không bao giờ là của hắn.

Dưới thân trường đau, làm cho Đan Sâm Duệ vốn có chút ý nghĩ rõ ràng lại mất đi lý trí, dưới thân khổng lồ chậm rãi đi vào giữa hai chân Nhan Nặc Ưu, qua lại cọ xát.

“Oanh.....” Nhan Nặc Ưu hoảng sợ mở to ánh mắt, trời ạ! Người con trai này thế nhưng ở nơi đó.....

Nghĩ đến khi tu nhân sẽ có động tác như thế, Nhan Nặc Ưu mặt nháy mắt đỏ bừng. Cũng không biết rốt cuộc đổ vì thẹn thùng sau khi giận hay do xấu hổ. Tóm lại, Nhan Nặc Ưu giờ phút này quả thực chính là dùng hết tất cả khí lực cả đời này của cô để thoát khỏi Đan Sâm Duệ khổng lồ.

Không, cô đã từng nói, về sau sẽ gả cho Hạo Nhiên, cô không cần mặc danh kỳ diệu như vậy đã bị Đan Sâm Duệ ăn hết. Ai tới cứu cứu cô! Cô không muốn đem thân mình cho người khác như vậy. Hạo Nhiên, anh ở nơi nào...

“Em lại nghĩ tới người đàn ông kia, Nhan Nặc Ưu, anh hiện tại sẽ cho em rõ ràng, em đang ở dưới thân của ai.” Tức sùi bọt mép Đan Sâm Duệ ánh mắt màu đỏ, trong mắt rõ ràng có thể thấy được tơ máu cùng trên cánh tay nổi lên gân xanh đều có thể thấy được hắn có bao nhiêu phần nộ. Một phen cầm lấy mắt cá chân của Nhan Nặc Ưu, nâng lên. Tay kia thì cường chế làm cho Nhan Nặc Ưu chuyển đầu hướng về phía kính thủy tinh.

Động tác như vậy, trực tiếp không hề nghi ngờ xông vào đầu óc Nhan Nặc Ưu. Nhan Nặc Ưu giờ phút này đầu đã bắt đầu quay cuồng, đầu óc cũng bắt đầu mất hiệu quả, giờ phút này cô chỉ còn đôi mắt đầy trống rỗng, sắc mặt tái nhợt, giống như chỉ cần có người nhẹ nhàng chạm vào cô, cô sẽ tan biến.....

“Nhìn, anh muốn em nhìn, ai mới là người đàn ông của em.” Nhìn chính mình đã trưởng thành tới điểm khổng lồ, nghĩ đến cơ thể Nhan Nặc Ưu đã hoàn toàn ẩm ướt, liền nhẹ nhàng đi vào trong bộ phận trung tâm trong thân thể Nhan Nặc Ưu nhẹ nhàng ma sát.....

Nhan Nặc Ưu phản ứng gì cũng không có, ánh mắt trống rỗng nhìn trên kính thủy tinh dưới thân thể mình cùng động tác tu nhân, không có một tia biểu tình.

“A.....” cau mày, cảm giác đau đớn rõ ràng truyền vào đầu óc Nhan Nặc Ưu, đau đớn làm cho cô có trực giác, đau đớn kia làm cho cô không thể thừa nhận. Rất đau làm cho ánh mắt cô bắt đầu mơ hồ.

Về mặt dự vọng của Đan Sâm Duệ bị tiếng hô tê tâm đau của Nhan Nặc Ưu làm cho lý trí trở về, nhìn chính mình vừa mới tiến cái khổng lồ vào người cô, lại nhìn thấy Nhan Nặc Ưu trên giường đã hôn mê, trái tim cảm thấy đau đớn, giống như cảm thấy cô sắp rời khỏi thế giới này.

Nhanh chóng rút vật khổng lồ của chính mình ra khỏi thân thể Nhan Nặc Ưu. Trời ạ! Hết rồi cuộc làm cái gì? Vì cái gì lại thành như vậy. Ưu nhi làm sao lại thế này?

Nghĩ đến chuyện vô liêm sỉ mình làm vừa rồi, Đan Sâm Duệ dùng sức. Lập tức đầu óc cũng rõ ràng hơn nhanh chóng đứng lên, la lớn với ngoài cửa:“Người đâu, nhanh đi gọi Chung Minh Hiền lại đây.”

Chung Minh Hiền là bạn tốt từ nhỏ đến lớn của hắn, cũng là bác sĩ riêng của hắn. Tất cả ốm đau cùng thương thế của hắn đều do Chung Minh Hiền xử lý, cho nên, Đan Sâm Duệ rất tin tưởng y thuật của Chung Minh Hiền.

“Bảo bối, Duệ sai lầm rồi, vừa rồi không nên đối với em như vậy, em tỉnh lại đi!” Nhẹ nhàng ôm lấy Nhan Nặc Ưu, Đan Sâm Duệ cảm thấy trái tim của mình như đang rời khỏi cuộc sống này, đau đến có chút khó thở.

Từ nhỏ đến lớn, Đan Sâm Duệ hắn chưa từng có lúc đau lòng như vậy. Lần này trở về, chuẩn bị cười tiểu bảo bối của hắn vào cửa, cũng không nghĩ đến, thế nhưng tiểu bảo bối của hắn nhiều lần làm cho hắn không khống chế được phần nộ cùng đau lòng. Trước kia, cho dù là bản thân bị thương, hắn cũng chưa bao giờ từng mặt nhăn mày, mà hôm nay, nhìn tiểu bảo bối trong lòng bộ dáng tức giận, thế nhưng hắn lại đau đớn đến khó thở.

Chưa đến một giờ, cửa lại một lần nữa mở ra, ngoài cửa truyền đến tiếng rõ ràng của người vệ sĩ:“Thiếu gia, bác sĩ Chung Minh Hiền đã đến.”

“Để cho hắn vào đi.”Dùng tay ấn vào đầu giường một cái, cửa liền tự động mở ra.

Chung Minh Hiền về mặt đau khổ bước vào, vừa vào cửa, hắn liền phát hiện không khí có chút quỷ dị, nghĩ chính mình vừa vặn chuẩn bị cùng lão bà hôn nhẹ một phen từ từ ân ái, lại bị vệ sĩ của Đan Sâm Duệ quấy rầy, trong lòng phải cố nén tức giận. Vì thế, trên mặt nở ra một nụ cười tươi như ngọc, đối với Đan Sâm Duệ trên giường cũng không nhúc nhích nói:“Này, làm sao vậy? Nhìn bộ dáng quần áo cậu không chỉnh, hình như không được thỏa mãn?”

“Nếu cậu còn muốn có mệnh trở về cùng người phụ nữ của cậu ôn tồn, như vậy hiện tại cậu tốt nhất ngậm cái miệng chán ghét của cậu, nhanh lên lại đây xem cho Ưu nhi, cô ấy rốt cuộc làm sao vậy.” Nghiến răng nghiến lợi quát bạn tốt.

Nhìn bạn tốt của mình chưa từng phát giận với mình thế nhưng hôm nay như thế không khống chế được, hơn nữa nhìn ánh mắt màu đỏ của bạn tốt, đó là nước mắt sao. Chung Minh Hiền cảm thấy bị sốc. Bạn tốt, thậm chí còn khóc?

“Cậu ôm cô ấy như vậy, tớ khám bệnh như thế nào!” Nhìn bạn tốt ôm người con gái không thấy rõ mặt như trân bảo, Chung Minh Hiền cảm thấy hắn cười so với khóc còn khó coi hơn.

“Vậy còn không nhanh lên.” Sắc mặt có chút xấu hổ, Đan Sâm Duệ nhanh chóng buông Nhan Nặc Ưu nằm xuống, một bên quát Chung Minh Hiền.

Bất đắc dĩ lắc đầu, xem ra Duệ thực lòng. Chỉ hy vọng, người con gái này có thể đối xử tốt với Duệ, làm cho hắn về sau có thể vui vẻ. Duệ, đã đủ khổ

“Cậu rớt cuộc đã làm gì cô ấy?” Này quả thực chính là biết rõ còn cố hỏi, Chung Minh Hiên chưa bao giờ nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của bạn tốt lại bị tan chảy như hôm nay.

“Hỏi nhiều như vậy làm cái gì? Tớ bảo cậu xem bệnh cho Ưu nhi, chứ không phải nghe cậu hỏi chuyện.” Nghe câu hỏi của Chung Minh Hiên, Đan Sâm Duệ có một loại cảm giác thẹn quá hóa thành giận. Người đàn ông này quả thực chính là muốn chết, bảo hắn xem bệnh cho Ưu nhi, thế nhưng hắn lại nói nhiều như vậy.

“Đừng cậu đừng dùng loại ánh mắt này nhìn tớ. Tớ chỉ là muốn xác định một chút, bởi vì vị tiểu thư này thân thể rất suy yếu, hẳn là đã bị kích thích cực độ mà té xỉu.” Cho nên tôi mới hỏi như vậy! Tiểu tử cậu phải biết rằng, muốn tôi xem bệnh cho bệnh nhân đều phải hẹn trước đó? Tiểu tử phúc khí cậu tốt như vậy mà còn không biết lịch sự với tôi?

Nhẹ nhàng lắc đầu, phá vỡ suy nghĩ miên man của chính mình, muốn tiểu tử này tử tế với mình, quả thực còn khó hơn so với việc làm cho nước sông Hoàng Hà cạn.

“Tớ..... Tớ chỉ là vì Ưu nhi nói chút, làm cho tớ không không chế được thiếu chút nữa làm cho cô ấy.....” Tiếng nói sau đó, càng ngày càng nhỏ dần.

10. Chương 10

Edit: Rabbit

“Cái gì?” Chung Minh Hiên nhất thời kêu lên một tiếng. Trời ạ, bạn tốt của hắn luôn luôn kiêu ngạo tự phụ, chưa bao giờ bạn tâm dùng thủ đoạn ti bỉ để cướp lấy thứ hắn muốn. Mà hôm nay, hắn thật sự nghe được bạn tốt của hắn bởi vì một người phụ nữ mà không không chế được.

“Cậu lớn tiếng như vậy làm gì, hiện tại đã biết, không phải nên khám cẩn thận cho Ưu nhi sao.” Đan Sâm Duệ cảm thấy từ nhỏ đến lớn chưa từng mất mặt như vậy, nhìn biểu tình khiếp sợ cùng không thể tin của bạn tốt, trong lòng vô cùng xấu hổ.

“Ai! Được rồi, không cần lại rống lên. Cậu cũng gặp đủ rắc rối rồi, đi tắm rửa sạch lại chính mình một chút đi.” Chung Minh Hiên biết bạn tốt xem như đã rơi vào lưới tình. Đan Sâm Duệ luôn luôn phong lưu, lại vì một người phụ nữ mà phá vỡ nguyên tắc của chính mình.

Nghe nhắc nhở Chung Minh Hiên, Đan Sâm Duệ vốn đang mất kiểm soát mới từ từ khôi phục vẻ mặt, sắc mặt xanh mét bước nhanh về phía nhà tắm.

Bất đắc dĩ lắc đầu, Chung Minh Hiên bây giờ bắt đầu nghiêm túc tiến hành kiểm tra cho Nhan Nặc Ưu.

“Ưu nhi rớt cuộc thế nào? Khi nào sẽ tỉnh lại? Thân thể cô ấy có sao không?” Không biết khi nào Đan Sâm Duệ đã sửa sang xong, đi vào bên cạnh Chung Minh Hiên.

“Ai! Có lẽ là bởi vì cậu làm việc hơi quá đáng đối với cô ấy, làm cho cả thân thể và tố chất của cô ấy đều không thừa nhận được. Chờ một chút tớ sẽ truyền dịch cho cô ấy, hãy để cho cô ấy nghỉ ngơi cẩn thận.” Bất đắc dĩ nhìn bộ dáng vội vàng của bạn tốt, đáy lòng Chung Minh Hiên có chút buồn cười.

“Vậy còn không mau đi.” Nhìn bạn tốt nói xong còn lặng lẽ đứng ở nơi đó, Đan Sâm Duệ còn có một loại xúc động muốn giết người.

“Ai! Thực không lương tâm, lợi dụng tớ xong liền.....” Câu nói kế tiếp sớm đã bị Chung Minh Hiên chạy xa chôn vùi.

Chạy trốn thật xa Chung Minh Hiên may mắn vỡ ngực, trời ạ, may mắn hắn vừa rồi đối với đợt kích của Đan Sâm Duệ có chuẩn bị, bằng không, hẳn khẳng định sẽ nằm ở trên giường một tháng.

Nhìn Chung Minh Hiên chạy trốn tránh thoát đợt kích của chính mình, Đan Sâm Duệ sắc mặt tuy rằng xanh mét, nhưng trong mắt ẩn ẩn đã có chút ý cười. Bạn tốt này đối với hắn mà nói, có được không dễ. Ở trong thế giới của hắn, những người có thể tính là bạn bè, không nhiều lắm.....

Nhớ tới Nhan Nặc Ưu trên giường, Đan Sâm Duệ bước nhanh đi vào trước giường, cố gắng khắc chế dục vọng của chính mình, giúp Nhan Nặc Ưu mặc áo ngủ hần đã cho người chuẩn bị.

Nhan Nặc Ưu Mê man, không thể nghi ngờ xinh đẹp đoạt lòng người ,vẻ đẹp của cô, trầm tĩnh, dịu dàng, như một đóa bách hợp thanh lệ, xinh đẹp không thể xâm phạm.

Không giống như khi ở cạnh Lí Hạo Nhiên hoạt bát tươi cười, cũng không giống như ở bên cạnh cha mẹ ngày thơ đáng yêu, càng không giống như khi ở bên cạnh Đan Sâm Duệ sợ hãi run run. Giờ phút này,cô bình tĩnh ngủ say giống như một tiên tử không có phiền não gì giáng trần xuống nhân gian. Khuôn mặt trắng hồng, lông mi đen dài, ngũ quan thanh tú, làm cho người ta vừa thấy không ngừng mê luyến.

Đan Sâm Duệ có chút đau kịch liệt ôm Nhan Nặc Ưu, nghĩ cô kháng cự đối với hần, nghĩ cô không muốn xa rời đối với người con trai khác, trong lòng Đan Sâm Duệ có một ngọn lửa thiêu đốt cả lí trí và tinh thần. Mà chuyện ngày hôm nay, cũng là căn cứ chính xác để làm sáng tỏ điểm này, bảo bối đối với hần là kháng cự cùng sợ hãi , phương pháp duy nhất có thể thay đổi hiện trạng như vậy đó là làm cho người con trai kia hoàn toàn hết hy vọng đối với cô, làm cho cô cam tâm tình nguyện gả cho hần. Nếu có thể làm cho cô hoàn toàn thuộc về hần, hần không ngại để ỉnh dùng thủ đoạn xấu xa đối với cô .

Nhan Nặc Ưu trong đầu mơ mơ màng màng, đầu hỗn loạn, đáy lòng cũng kháng cự không muốn tỉnh lại. Nghĩ đến sau khi tỉnh lại phải đối mặt với chuyện này, trong lòng cô vô cùng đau đớn.

Hạo Nhiên, em không còn thuần khiết, cũng không thể đáp ứng chuyện của anh, làm vợ của anh, đối với thân thể dơ bẩn này mà nói, em không xứng với anh.

Nước mắt rớt cuộc nhẹn không được, tràn ra hốc mắt, làm ướt gối, Đan Sâm Duệ càng đau đớn ở bên cạnh lo lắng cho Nhan Nặc Ưu mà hai ngày không hề chớp mắt.

Chẳng lẽ bởi vì tình cảm của hần mà gây ra thương tổn lớn như vậy đối với cô sao?Hần không muốn cô đối xử với hần như vậy? Nếu lúc trước hần không rời đi, hoặc mang theo cô cùng rời khỏi nơi này, cô có thể sẽ không đối xử với hần như vậy chẳng.

Ai nói nam nhi không dễ rơi lệ, chỉ là chưa tới lúc bọn họ thương tâm mà thôi.

Đan Sâm Duệ là một người đàn ông ngay cả khi đối mặt với các cuộc chiến trong băng đảng cơ thể bị thương đến thế nào, cũng tuyệt đối sẽ không rơi một giọt nước mắt, tuy nhiên vào giờ phút này, hần vì Nhan Nặc Ưu mà rơi lệ

“Ưu nhi, rốt cuộc phải làm như thế nào, em mới không oán anh, tự nguyện gả cho anh.” Nhẹ nhàng cầm đôi bàn tay trắng nõn như ngọc của Nhan Nặc Ưu, đôi môi Đan Sâm Duệ run run, vô lực nói.

Nhan Nặc Ưu Trong mộng dường như nghe được có người cùng cô nói chuyện, nhưng nội tâm kháng cự tất cả mọi chuyện bên ngoài, cho nên, Nhan Nặc Ưu làm cho chính mình từ từ chìm trong giấc ngủ say. Cô không có can đảm để đối mặt với tất cả những điều này.

“Thật sự hận sao? Mười năm trước em đã nói với anh, chờ anh trở lại sẽ gả cho anh, chỉ làm vợ của anh. Lúc ấy, anh còn chưa đủ lớn để hiểu rõ ý đó, hiện tại anh hiểu được, Ưu nhi em lại quên Tại sao em có thể tàn nhẫn như vậy, năm đó nếu em không nói như vậy, trái tim của anh sẽ không bao giờ khắc sâu hình bóng của Ưu nhi, quên không được lúc trước em nói với anh , ánh mắt trong suốt mà kiên định kia.” Nhìn Nhan Nặc Ưu trên giường không có một tia phản ứng, Đan Sâm Duệ có chút không khống chế được lời kéo tay Nhan Nặc Ưu quát.

Tại sao cô có thể an ổn ngủ như vậy, tại sao tất cả mọi thứ chỉ có mình hần phải chịu đựng. Cô kohong làm sai gì sao? Năm đó chính cô bắt hần phải giữ lời hứa, hần tuân thủ , nhưng cuối cùng cũng là cô thất hứa.

Trong mơ mơ màng màng, Nhan Nặc Ưu đột nhiên cảm thấy thân mình một trận lay động, giống như bị cái gì bao vây không thể động đậy, làm cho cô thực không thoải mái nhúu mày.

“Em rốt cục đã nghe được sao? A!Em có biết trong lòng anh đau lắm không? Em thật đúng là một người con gái ích kỉ.” Sự chua xót tràn ngập toàn bộ lồng ngực Đan Sâm Duệ, trong lòng hần vô cùng đau đớn .

Kháng cự tỉnh lại , Nhan Nặc Ưu thủy chung không muốn mở mắt. Cô không muốn đối mặt với người con trai ác ma này. Trong lòng có chút oán Đan Sâm Duệ bá đạo cùng không phân rõ phải trái.

Hắn thực cường thủ hào đoạt, hắn có quyền gì cướp đi thứ trân quý nhất của cô. Nghĩ đến điều đó, trong lòng càng thêm đau đớn.

Nghĩ đến những dấu vết trên thân thể mình, nghĩ đến về sau sẽ không bao giờ có thể cùng hạo nhiên bạch đầu giai nãi nữa, nghĩ về tương lai mờ mịt của mình, trong lòng chịu áp lực vô cùng lớn. Người đàn ông này đã hủy hoại cuộc đời của cô. Nói cái gì cô hứa hẹn với hắn, nói cái gì hắn vì cô hết lòng tuân thủ hứa hẹn, cô không tin lời nói của người đàn ông này. Cô chỉ biết người đàn ông này không phân rõ phải trái. Khó chơi hơn cả ma quỷ.

“Ưu nhi, mặc kệ em có nghe được hay không, anh cũng phải nói cho em, đối với em, anh tuyệt đối sẽ không buông tay.” Như để thuyết phục chính mình, nhưng cũng muốn nhìn thấy biểu hiện của Nhan Nặc Ưu. Dù sao trước đây chỉ có hắn trầm mê nhưng cũng vẫn có chút dao động. Nhưng lúc nhìn thấy cô một lần nữa, hắn đã xác định, cô là người con gái sẽ sống cả đời này với hắn. Cho nên, hắn sẽ không buông tay.

11. Chương 11

Edit: Rabbit

Một căn phòng vắng vẻ, rộng rãi bên trong toàn màu vàng, một thiên sứ xinh đẹp nằm trong đó.

Hơi cau mày, Nhan Nặc Ưu cảm thấy toàn thân vô lực, dường như nhiều ngày đã không ăn gì.

Từ từ mở mắt, đập vào mắt tất cả đều là một mảnh xa lạ. Nội thất sa hoa quý giá vô cùng lãng phí. Tủ quần áo đắt tiền, trang trí thanh lịch, khiến cho Nhan Nặc Ưu hiểu được nơi này không phải phòng của cô, cũng không phải ngôi nhà quen thuộc của cô.

Trong đầu dần dần suy nghĩ lại, Nhan Nặc Ưu sắc mặt nháy mắt trở lên tái nhợt. Cố gắng phục hồi lại tinh thần, Nhan Nặc Ưu bước nhanh xuống giường, nơi này cô không thể lưu lại, nơi này làm cho cô ghê tởm.

“Em muốn đi đâu?” Vốn dĩ bởi vì lo lắng cho Nhan Nặc Ưu hôn mê mà Đan Sâm Duệ sớm trở về, vừa vào cửa liền thấy bóng dáng Nhan Nặc Ưu hoảng sợ đang thu thập một số thứ, trong lòng ngực đột nhiên tràn đầy tức giận.

Trong lòng thấp thỏm lo âu, Nhan Nặc Ưu chuẩn bị thu thập nhanh chóng mọi thứ bỏ chạy, lại nghe thấy thanh âm ác mộng kia, Nhan Nặc Ưu đang chuẩn bị rời đi tay buông lỏng ra túi xách, thân mình không tự chủ được run lên.

“Em, còn không nói cho anh biết, em chuẩn bị đi đâu?” Dường như chưa chuẩn bị để cho Nhan Nặc Ưu đi, Đan Sâm Duệ lập tức đi vào bên người Nhan Nặc Ưu ôm thắt lưng của cô, dịu dàng nói. Tuy nhiên, đáy mắt sâu thẳm kia lộ ra một điều gì đó, làm cho người ta đoán không ra ý nghĩ lúc này của hắn.

“Tôi? Tôi.....” Lập tức bị Đan Sâm Duệ ôm chặt cơ thể, những lời Nhan Nặc Ưu muốn nói rốt cuộc chỉ còn là tiếng run rẩy.

“Bảo bối, chẳng lẽ em còn chưa hấp thụ giáo huấn?” Lập tức mặt liền âm trầm, cánh tay ôm Nhan Nặc Ưu càng gia tăng lực đạo, tại sao Ưu nhi của hắn vẫn chưa học cách ngoan ngoãn?

“Không có, thật sự, tôi thật sự không muốn rời đi, thật sự.” Nghe những lời nói âm trầm kia của Đan Sâm Duệ làm cho người ta không khỏi run run, Nhan Nặc Ưu thân thể run rẩy lời nói cũng thiếu mạch lạc.

“Bảo bối lần này không nghe lời, cho nên anh phải trừng phạt em.” Một phen ôm thân thể mảnh khảnh của Nhan Nặc Ưu, Đan Sâm Duệ khẽ nói.

“Không cần, van cầu anh không cần. Tôi thật sự không muốn rời đi, thật sự không có.” Khi nghe thấy Đan Sâm Duệ nói tới hai chữ trừng phạt, Nhan Nặc Ưu rốt cuộc nhịn không được, bắt đầu lớn tiếng kêu lên. Cô không cần trừng phạt này của ác ma, cô thật sự không còn đủ khả năng thừa nhận.

“Không, bảo bối không nghe lời sẽ nhận trừng phạt.” Không nhìn Nhan Nặc Ưu rơi lệ đầy hai má, Đan Sâm Duệ xoay người rời đi, ở trong không khí lưu lại một câu: “Bảo bối đứng ở nơi này từ từ nghỉ lại, chỉ cần em rõ ràng em là vợ của ai, như vậy em có thể tự do.....”

Nhìn bóng dáng Đan Sâm Duệ đi xa, Nhan Nặc Ưu rốt cuộc không kiên trì được, nản lòng ngồi trên thảm .

Người đàn ông này, vì cái gì mà bá đạo độc tài như vậy, vì cái gì không thể nghĩ cho cô, cô không thích hắn, cô có bạn trai. Hắn tại sao có thể làm theo ý mình như thế, tin tưởng dựa vào gia thế của nhà hắn, tìm được cô gái tốt hơn ngàn lần so với cô, nhưng tại sao cố tình lựa chọn cô.

Dần dần lấy lại tinh thần, Nhan Nặc Ưu có chút chần chờ. Nghĩ đến mình đã rời xa Hạo Nhiên nhiều ngày như vậy, trong lòng Nhan Nặc Ưu cảm thấy rất đau đớn. Không biết, Hạo Nhiên nếu biết cô muốn chia tay, không thể ở cùng một chỗ với anh, anh sẽ thương tâm như thế nào.

Trái tim, cảm nhận sâu sắc sự đau đớn. Nhan Nặc Ưu nhin không được nhúu mày che ngực. Khi đó, anh khẳng định rất hận em, hận em là người phụ nữ thay lòng đổi dạ.

Nếu thật sự bởi vì chính mình mà làm liên lụy đến người khác. Như vậy, chính mình nên lý trí đứng ra, làm một người phụ nữ xấu. Lúc này, có phải hay không chính mình nên đứng ra .

Nghĩ đến lời nói của Đan Sâm Duệ cùng ánh mắt kia làm cho người ta như rơi vào hầm băng, Nhan Nặc Ưu thần sắc bắt đầu nghiêm túc đứng lên. Cô sợ hãi, sợ hãi người đàn ông kia ,sợ làm cho hắn mất kiên nhẫn gây ra phiền toái cho Hạo Nhiên.

Thân mình nhẹ nhàng nằm thẳng ở trên thảm, Nhan Nặc Ưu hai mắt vô thần nhìn trần nhà, không có biểu tình gì.

Cô mệt mỏi quá, rất đau khổ. Không còn có người giúp cô che gió chắn mưa, không còn có người có thể giúp cô. Hiện tại chỉ có thể dựa vào chính mình . Trong phòng yên tĩnh, chỉ có tiếng hít thở nhẹ nhàng của Nhan Nặc Ưu, Nhan Nặc Ưu vô lực nhắm hai mắt lại, nếu chính mình có thể giải thoát thì tốt biết bao!

Nhưng nghĩ đến cặp mắt khát máu kia của Đan Sâm Duệ cùng với thủ đoạn hằn đối với cô, đáy lòng Nhan Nặc Ưu không khỏi có chút run run.Cái chết không là gì đối với cô , chỉ sợ người đàn ông kia sẽ đi tìm Hạo Nhiên hoặc là gây phiền toái cho người nhà của cô.

Đến lúc ánh mặt trời chuyển dần về hoàng hôn, Nhan Nặc Ưu vẫn ghé vào trên thảm không nhúc nhích. Khuôn mặt không có biểu tình gì, sắc mặt có chút tái nhợt, nếu không có tiếng hít thở kia, tuyệt đối sẽ làm người ta nghĩ rằng cô đã rời khỏi thế giới này.

Dường như đã nghĩ thông suốt, Nhan Nặc Ưu từ từ đứng lên, hai chân như nhũn ra bước về phía cửa.

Tay chạm vào cửa, muốn mở cửa ra,nhưng làm thế nào cũng không thể mở được. Trong lòng càng phát ra bối rối. Cô đã nghĩ thông suốt , chỉ cần có thể không hại Hạo Nhiên, cô sẽ đáp ứng làm vợ của hắn, dù sao thân thể của cô đã không còn trong sạch, cho nên, cô không ngại . Chỉ cần có thể ổn định Đan Sâm Duệ trước, cho cô một chút thời gian với Hạo Nhiên. Nhưng tại sao cửa này mở mãi không ra.

Dùng sức lắc cửa, hét lên yếu ớt:“Bên ngoài có ai không? Cầu xin các người mở cửa ra, Đan Sâm Duệ anh ở nơi nào? Tôi muốn gặp anh, tôi có chuyện muốn nói với anh.”

Không biết hô bao nhiêu , cho đến khi Nhan Nặc Ưu cảm thấy mất hết khí lực, cửa từ từ mở ra.

Đan Sâm Duệ đi vào , ở phía sau còn có một người vệ sĩ, đang đẩy một bàn ăn.

Nhìn bàn thức ăn người vệ sĩ đẩy vào, Nhan Nặc Ưu có chút hoài nghi. Chẳng lẽ, vừa rồi người đàn ông này đi chuẩn bị bữa ăn cho cô, cho nên mới không mở cửa sao?

Nhìn sắc mặt Nhan Nặc Ưu tái nhợt suy yếu, Đan Sâm Duệ cảm thấy đau lòng. Tại sao Ưu nhi tra tấn mình như vậy, chẳng lẽ cô không biết hắn yêu cô nhiều như thế nào sao?

Trong lòng cũng không ngừng an ủi chính mình, là vì Ưu nhi chưa quen thuộc với hắn, cho nên mới không biết hắn yêu cô sâu đậm như vậy. Chỉ cần từ từ sẽ biết, Ưu nhi sẽ biết tâm ý của hắn, sẽ yêu thương hắn.

Điều này là niềm an ủi tinh thần duy nhất khi hắn ở bên cạnh Nhan Nặc Ưu.

Còn người vệ sĩ, vẻ mặt không chút thay đổi sau khi cung kính thi lễ với Đan Sâm Duệ, bước nhanh ra khỏi phòng.

“Ưu nhi không phải nói có chuyện muốn nói với anh sao? Nói đi.” Mỉm cười ôm Nhan Nặc Ưu ngồi ở trên đùi mình, Đan Sâm Duệ ôn nhu nói.

Nhan Nặc Ưu mặt có chút hồng, không tự nhiên ở trên người Đan Sâm Duệ lắc lắc thân mình. Cô không thói quen cũng người đàn ông khác thân mật tiếp xúc như vậy, càng ngượng ngùng, người đàn ông này còn xâm phạm cô. Cho nên, trong tiềm thức, cô đối với hắn vẫn là kháng cự.

“Bảo bối không nên cử động, bằng không, anh cũng không dám cam đoan anh sẽ làm ra chuyện quá phận gì.” Đan Sâm Duệ giờ phút này ánh mắt mông lung, trong tiếng nói lộ ra nồng đậm sự đam mê.

Vì một câu nói của Đan Sâm Duệ Nhan Nặc Ưu ngừng động tác, ngây ngốc ngồi ở trên đùi Đan Sâm Duệ, không dám động đậy một chút.

“Chỉ cần anh buông tha Hạo Nhiên, tôi gả cho anh.” Nghĩ đến chỉ cần chính mình chạy đi, như vậy sẽ cùng với Hạo Nhiên cao chạy xa bay, như vậy sẽ không phải sợ người đàn ông này nữa.

Nhưng suy đoán của cô là hoàn toàn sai lầm. Cô căn bản là không biết Đan Sâm Duệ là người như thế nào, càng không tìm hiểu thế lực của Đan Sâm Duệ. Cho nên lúc này, cô mười phần sai.

“Thật sự?” Hắn cũng không yêu cầu cô phải yêu hắn hơn, chỉ cần cô đáp ứng gả cho hắn, hắn sẽ dùng thời gian để chứng minh, hắn thật sự yêu cô. Tin tưởng cô sẽ chậm rãi yêu thương hắn.

“Ừm.” Không dám nhìn ánh mắt của Đan Sâm Duệ, Nhan Nặc Ưu gật đầu.

“Tốt lắm, anh cho em tự do.” Giờ phút này Đan Sâm Duệ sớm đã bị vui sướng át mất lí trí, làm sao nhìn ra Nhan Nặc Ưu chỉ nói cho có lệ, người đàn ông trẻ tuổi toàn bộ rơi vào bể tình mê luyện không thể tự thoát ra được.

12. Chương 12

Edit: Rabbit

Từ sau ngày đó, Đan Sâm Duệ cưỡng chế bắt Nhan Nặc Ưu ở trong khách sạn tĩnh dưỡng vài ngày, mới cho cô trở lại trường đi học.

Hít thở không khí trong lành bên ngoài, nghĩ đến ở khách sạn hơn mười ngày, tâm trạng hạnh phúc nhảy mất biến mất.

Sau khi Đan Sâm Duệ dẫn cô rời khỏi khách sạn ngày đó, hắn nói với cô một câu: Ưu nhi, nhớ rõ hứa hẹn của em đối với anh, anh trở về cùng ba mẹ anh thương lượng một chút, ở sau đó sẽ cùng Nhan bá phụ Nhan bá mẫu thương lượng một chút ngày đính hôn.

Ma chú kia vẫn chặt chẽ in sâu trong đầu Nhan Nặc Ưu, ám ảnh cô. Trong đầu cô vẫn có ý tưởng, chỉ cần cô và Lí Hạo Nhiên thoát khỏi ác ma kia, sau đó bọn họ sẽ có một cuộc sống hạnh phúc.

Nhan Nặc Ưu buồn chán một mình đi trong vườn trường, một tiếng con trai suy yếu vang lên bên tai Nhan Nặc Ưu, làm cho Nhan Nặc Ưu thân mình không tự giác rung rung một chút.

“Nặc Nặc, tại sao những ngày này em trốn tránh anh, tại sao anh gọi mà em cũng không nói chuyện với anh.” Từ ngày đó sau khi nhìn thấy Nhan Nặc Ưu bị Đan Sâm Duệ mang đi, hắn đã im lặng một thời gian. Tuy nhiên kể từ sau ngày hôm đó, hắn cũng không thấy Nhan Nặc Ưu đến trường. Nhưng sau khi Nặc Nặc trở lại trường học, tại sao lại phớt lờ hắn. Hắn có chút nóng nảy. Chẳng lẽ Nặc Nặc giận hắn.

“Em.....” Nghĩ đến kế hoạch của chính mình, nghĩ đến lời cảnh cáo của Đan Sâm Duệ, Nhan Nặc Ưu thân mình không tự chủ được bắt đầu rút lui. Cô sợ hãi, cô sợ hãi người đàn ông kia sắp xếp người theo dõi cô,

nếu giờ phút này cô thắng thắn với Hạo Nhiên, như vậy tất cả sẽ uổng phí .Đến lúc đó, cô muốn chạy trốn là điều không thể. Cho nên, hiện tại cô chỉ có thể nhẫn nhịn quyết tâm rung động.

“Tại sao, tại sao không để ý tới anh, anh ghê sợ như rắn rết khiến em phải trốn tránh sao? Anh đáng sợ như vậy sao? Chẳng lẽ bởi vì chuyện ngày hôm đó mà em giận anh sao?” Ai nói hoàng tử phải luôn luôn dịu dàng, giờ phút này Lí Hạo Nhiên bởi vì bị Nhan Nặc Ưu kích thích, hoàn toàn chìm đắm trong sự giận dữ,cũng mất đi sự nhẹ nhàng thường ngày. Hai tay cũng gắt gao ôm hai vai Nhan Nặc Ưu.

“Không, em không hề phớt lờ anh, anh bỏ tay ra được không.” Nhìn ánh mắt màu đỏ của Lí Hạo Nhiên trước mắt, Nhan Nặc Ưu trong lòng cũng rất đau đớn, cô rất muốn đi qua ôm Hạo Nhiên, an ủi Hạo Nhiên. Nhưng hiện tại cô chưa tìm ra cách tốt hơn, cô không thể xúc động! Nếu sai một bước như vậy cô và Hạo Nhiên hoàn toàn sẽ không có cơ hội .

“Vậy em hay nói cho em biết tại sao hôm nay em như vậy, nếu chưa nghe được anh tuyệt đối sẽ không rời khỏi nơi này.” Thật vất vả mới có cơ hội nói chuyện với Nhan Nặc Ưu, Lí Hạo Nhiên trong lòng đã quyết tâm nhất định phải biết nguyên nhân tại sao Nhan Nặc Ưu không để ý tới hắn.

“..... Hạo Nhiên, nếu em không còn thuần khiết , anh còn có thể muốn em không.” Nghĩ tới chuyện với Đan Sâm Duệ, trong lòng Nhan Nặc Ưu còn có chút đau đớn, nhìn Lí Hạo Nhiên nhất định phải có được đáp án, Nhan Nặc Ưu ngăn chặn đáy lòng đau đớn nói.

“Cái gì không hề thuần khiết? Nặc Nặc em đang nói mê sảng cái gì.” Khi nghe thấy lời nói của Nhan Nặc Ưu, Lí Hạo Nhiên đầu óc cảm thấy một mảnh mơ hồ, chẳng lẽ những lời Đan Sâm Duệ nói buổi tối ngày hôm đó cho hắn đều là sự thật sao? Nặc Nặc thật sự là vị hôn thê của hắn.

“Không có gì, chính là tùy tiện nói mà thôi..... Em phải đi.”Nói xong, mạnh mẽ kìm nén sự đau đớn trong lòng, cô sợ sự nguy trang của mình sẽ bị phá vỡ, cho nên phải chạy nhanh rời khỏi đây.

“Không, Nặc Nặc anh còn có chuyện muốn hỏi em, em không được đi.” Nhìn Nhan Nặc Ưu chuẩn bị rời đi, Lí Hạo Nhiên một phen giữ chặt bàn tay nhỏ bé của Nhan Nặc Ưu không chịu buông ra. Hắn không cần tin, hắn luôn luôn cảm thấy, chỉ cần hắn buông lỏng tay cô ra, như vậy về sau muốn cầm rất khó khăn.

“Anh buông ra.” Trong nháy mắt bị Lí Hạo Nhiên cầm tay, trái tim Nhan Nặc Ưu cảm thấy rung động. Nhưng cảm giác xa xa có người giám thị mình, cho nên dùng sức một phen bỏ tay Lí Hạo Nhiên ra, bước nhanh chạy đi.

Nhìn trong lòng bàn tay còn lưu lại độ ấm của bàn tay Nhan Nặc Ưu, Lí Hạo Nhiên cảm thấy vô cùng đau đớn. Nặc Nặc thật sự không cần hắn sao? Có thật sự có vị hôn phu ? Nhẹ nhàng cuộn mình, Lí Hạo Nhiên đem chính mình vây quanh ở trong cánh tay.

Nhan Nặc Ưu bước nhanh chạy đi nhưng trong lòng vẫn không ngừng đau đớn, nghĩ đến ánh mắt bị thương vừa rồi của Lí Hạo Nhiên, cô không hề muốn làm như vậy, cô chỉ muốn ôm anh khóc rống một hồi, kể ra ủy khuất của chính mình.

Trên một ban công ở một tòa nhà khác, một kính viễn vọng đặt trên mặt đất. Ánh mặt trời chiếu vào , phản xạ một chút ánh bạc.

“Thiếu gia muốn xử lí người con trai kia như thế nào.” Nguwoif vệ sĩ đặc lực một bên mặt không chút thay đổi nhìn Đan Sâm Duệ tức giận, cung kính hỏi.

“Chưa cần vội, hắn ta còn có tác dụng.” Hắn rất vừa lòng động tác vừa rồi của Nhan Nặc Ưu, tuy rằng tay cô bị người con trai kia kéo qua . Nhưng sau này sẽ để hắn ta phải trả giá, hơn nữa tuyệt đối làm cho hắn ta sống không bằng chết. Nghĩ đến những điều Lí Hạo Nhiên sẽ phải trả giá, Đan Sâm Duệ trên mặt từ từ nở một nụ cười khát máu.Làm ột bên mọi mọi người bên cạnh tóc gáy thẳng dựng thẳng, sợ hãi.

Đề nén đáy lòng khó chịu, Nhan Nặc Ưu thân thể có chút mỏi mệt, đi vào lớp.

Đầu mùa xuân, không khí mát mẻ và dễ chịu, Nhan Nặc Ưu đi vào dựa vào vị trí cửa sổ, nhìn bên ngoài lá cây xanh biếc, từng mảnh từng mảnh lay động , lòng của cô cũng theo nó bay đi.

“Băng –” Đột nhiên, đang trầm tư Nhan Nặc Ưu bị một âm thanh không hài hòa làm cho chấn động.

“Ba –” Một tiếng bật tai vang lên. Nhan Nặc Ưu nhất thời cảm thấy bỏng rát ở má. Nhìn bạn học Diêu Tĩnh Thư, một cô gái xinh đẹp cao ngạo tức giận với mình.

“Cậu dựa vào cái gì đánh tôi.” Tuy rằng bình thường ở trước mặt bạn học là một bộ dáng im lặng hướng nội, nhưng Nhan Nặc Ưu cho tới bây giờ đều luôn yên phận, nay có người khi dễ mình đến đây, làm sao cô có thể quên được. Tuy rằng Nhan Nặc Ưu cô ít nói, nhưng cũng còn chưa từng để cho người ta bắt nạt mình.

“..... Dựa vào cái gì, dựa vào chúng tôi đều là người ái mộ Hạo Nhiên, chúng tôi đều tin tưởng cậu có thể làm cho Hạo Nhiên hạnh phúc, cho nên chúng tôi đều buông tay chúc phúc hai người, nhưng tại sao cô, cô mất tích nhiều ngày như vậy, cô có biết Hạo Nhiên lo lắng cho cô nhiều như thế nào không.” Nhìn sắc bén trong mắt Nhan Nặc Ưu, Diêu Tĩnh Thư ngậy ngốc sừng sốt trong chốc lát. Nuốt nước miếng, cố gắng bình phục nội tâm sợ hãi nói.

“Cậu có ý gì?” Nhan Nặc Ưu vốn khí thế sắc bén khi nghe thấy lời nói của Diêu Tĩnh Thư, phần nộ trong lòng nháy mắt biến mất, vẻ mặt nghi vấn.

“Hừ, cô đúng là người con gái ái mộ hư vinh, thật không biết đã quan hệ với bao nhiêu người con trai. Gia thế của Hạo Nhiên như vậy mà cũng không khiến cho cô hài lòng, xem ra cô đã tìm được kim chủ rất tốt.” Bởi vì Nhan Nặc Ưu không dùng thân phận thật sự ở trường học, cho nên ở trong mắt các học sinh, gia đình Nhan Nặc Ưu chỉ có thể xem như gia đình tri thức bình thường.

“.....” Nhan Nặc Ưu cúi đầu, che dấu tất cả cảm xúc trong mắt, cho nên không ai có thể biết cô giờ phút này trong lòng cô đang suy nghĩ điều gì.

“Như thế nào? Bị tôi nói không lời nào để nói?” Diêu Tĩnh Thư sinh bình hận nhất chính là loại con gái ái mộ hư vinh này, tuy rằng sinh ở trong gia đình giàu có, nhưng cô không giống như các tiểu thư nhà giàu tính cách yếu ớt. Ngược lại cô rất thiện lương, mặc kệ là ai gặp nạn, cô đều hỗ trợ. Cho nên, ở A Đại, Diêu Tĩnh Thư rất được mọi người tôn trọng, ngay cả giáo viên cũng đều rất thích cô.

“Diêu Tĩnh Thư, tại sao cô có thể nói Nặc Nặc như vậy.” Không biết khi nào thì Lí Hạo Nhiên đã đi vào bên cạnh Nhan Nặc Ưu, đau lòng nhìn Nhan Nặc Ưu hai má sưng đỏ, tức giận quát Diêu Tĩnh Thư.

Diêu Tĩnh Thư vốn đến tìm Nhan Nặc Ưu nói chuyện lại nhìn thấy Lí Hạo Nhiên hành động như vậy, giờ phút này vẻ mặt ủy khuất nhìn Lí Hạo Nhiên, cô yêu người con trai này. Thế nhưng hấn không phân tốt xấu quát cô?

13. Chương 13

Edit: Rabbit

“Lí Hạo Nhiên, cậu không nên quá đáng như vậy, Tĩnh Thư là vì cậu mới mạo hiểm tìm đến Nhan Nặc Ưu nói chuyện. Hiện tại cậu không phân biệt tốt xấu mắng Tĩnh Thư như vậy, người có ý gì?” Một bên bạn tốt của Diêu Tĩnh Thư, Tần Nguyệt Hàm nhìn bạn tốt bị người quát như thế, đáy lòng cũng có chút tức giận.

“Ai cho các người xen vào việc của người khác, cảnh cáo các người, về sau không cần đến tìm Nặc Nặc gây phiền toái. Một cái tát hôm nay hãy nhớ kỹ, còn dám có lần sau, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho các người.” Cảnh cáo nhìn đám người Diêu Tĩnh Thư liếc mắt một cái, mạnh mẽ lôi kéo Nhan Nặc Ưu đi ra ngoài.

Nhan Nặc Ưu hơi nhăn trán, sau đó không dấu vết cầm một thứ nhét vào trong túi. Sau đó bị Lí Hạo Nhiên kéo ra khỏi phòng học.

“Đồ ngốc, tại sao không né.” Lí Hạo Nhiên mang theo Nhan Nặc Ưu đi tới phòng hấn chuyên dùng để luyện piano, ngồi xuống sàn nhà, dịu dàng cùng đau lòng nói.

“..... Em nên bị đánh.” Sau khi im lặng thật lâu, Nhan Nặc Ưu cúi đầu nói.

“.....”Nghe Nhan Nặc Ưu nói như vậy, Lí Hạo Nhiên cũng không nói gì, hai người liền như vậy ngơ ngác ngồi, cũng không ai mở miệng nói nữa.

“Em phải đi, hiện tại em còn có tiết học.” Cô sợ hãi, kế hoạch chưa thực hiện được, cho nên cô không thể lộ nội tình. Nghĩ đến đã ngồi cùng Hạo Nhiên lâu như vậy , cũng nên rời khỏi.

“Thật sự không muốn ở cùng một chỗ với anh sao?” Nhìn Nhan Nặc Ưu vẫn cúi đầu, Lí Hạo Nhiên có chút thất bại. Mặt đất đẹp hơn hẳn sao?

“Em phải đi.” Nhan Nặc Ưu nói xong, ngay lập tức đứng dậy chuẩn bị rời đi. Cũng không nghĩ đến bởi vì ngồi lâu, hai chân đã có chút tê rần, hiện tại thân thể cũng mất đi cân bằng, ngã vào lòng Lí Hạo Nhiên.

“Cám ơn, em phải đi.” Tay nhanh chóng bỏ vào túi Lí Hạo Nhiên, đứng dậy nói lời cảm ơn rồi bước nhanh rời đi.

Một động tác này làm cho Nhan Nặc Ưu đi rất xa rồi tim vẫn còn đập dữ dội. Nghĩ đến một màn vừa rồi, cô thật sự rất sợ thất bại, rất sợ Hạo Nhiên không phối hợp với mình. Nhưng hoàn hảo, tất cả đều thuận lợi.

Lí Hạo Nhiên cũng đã nhận ra trong túi có điều khác thường, nhẹ nhàng đặt tay vào trong túi, nhíu mày. Nặc Nặc tại sao phải bí mật đưa tờ giấy cho hắn, chẳng lẽ có chuyện gì.

Nhìn một chút bốn phía, không phát hiện thấy ai, hạ màn bốn phía cửa sổ sát đất, cẩn thận mở tờ giấy ra: Hạo Nhiên, ngày đó đối với anh lạnh nhạt là em không đúng. Bởi vì Đan Sâm Duệ uy hiếp bắt em phải gả cho hắn, cho nên em mới đối xử lạnh nhạt với anh, làm cho hắn đối với chúng ta lời lỏng phòng bị, như vậy chúng ta mới có thể rời đi. Ngày mười tám tháng này , em đã tính toán tốt, đến lúc đó chúng ta cùng nhau rời đi. Chạy trốn tới nước Pháp, cả đời không trở lại .

Sau khi xem xong nội dung tờ giấy, Lí Hạo Nhiên vừa mừng vừa sợ. Bất ngờ là Nặc Nặc một mình đối mặt với sự đe dọa của Đan Sâm Duệ, niềm vui đó là Nặc Nặc vẫn yêu hắn như cũ không thay đổi.

Xa xa ở một tòa nhà, mỗi một cái động tác đều thấy rõ ràng. Ngay cả một động tác nhỏ của Nhan Nặc Ưu cũng đều bị xem tỉ mỉ.

“Trước báo cho lão gia và phu nhân một chút, vài ngày nữa xác định thời gian đính hôn, tôi nghĩ nên để cho cô ấy chịu khổ một chút.” Về lo lắng cùng với khuôn mặt âm trầm của Đan Sâm Duệ ngồi ở trên sofa nhập khẩu đắt tiền, tùy ý cầm một ly rượu vang. Nhìn ly rượu đỏ tươi như máu, khơi dậy nội tâm tàn nhẫn của hắn.

Một bên vệ sĩ không có gì biểu tình, hắn luôn luôn lấy chấp hành mệnh lệnh từ Đan Sâm Duệ .

Nhan Nặc Ưu trở lại phòng học, tâm tình sung sướng trở lại chỗ ngồi.

Một buổi chiều, Nhan Nặc Ưu vẫn hốt hoảng nghe cô giáo giảng bài. Giờ phút này cô căn bản là không có một chút tâm tình nào để nghe cô giáo giảng bài, trong đầu đều là chuyện rời đi cùng Lí Hạo Nhiên.

Tiếng chuông tan học vang lên, Nhan Nặc Ưu vẫn như cũ đắm chìm ở trong suy nghĩ của chính mình lý, căn bản chưa phục hồi lại tinh thần.

“Ưu nhi, suy nghĩ cái gì mà xuất thần như vậy? Chúng ta nên trở về nhà .” Khi Đan Sâm Duệ đi vào phòng học thấy Nhan Nặc Ưu như một bức tranh mỹ nhân ngẩn người. Đi vào bên cạnh Nhan Nặc Ưu, dịu dàng nói.

Nhưng ý cười trong mắt của Đan Sâm Duệ cũng không lọt vào mắt của Nhan Nặc Ưu.

Lời nói của Đan Sâm Duệ làm cho Nhan Nặc Ưu lấy lại tinh thần, có chút chột dạ tránh ánh mắt Đan Sâm Duệ. Cô không dám nhìn ánh mắt của hắn, ánh mắt kia làm cho cô cảm thấy sợ hãi, dường như chỉ cần chính mình nhìn vào cặp mắt cơ trí kia, tất cả chuyện trong lòng mình sở hữu đều có thể bị bại lộ.

“Chúng ta đi thôi.” Nhanh chóng đứng dậy, từng bước đi về phía trước Đan Sâm Duệ.

Đan Sâm Duệ cũng không có động tác gì, chỉ là trong con ngươi thâm trầm , có điều gì đó lóe ra làm cho người ta không thể đoán được.

Lần này chiếc xe hai người ngồi là do Nhan gia phân phó lái xe tới đón Đan Sâm Duệ và Nhan Nặc Ưu. Bởi vì trước kia lúc Nhan Nặc Ưu đi học đại đa số đều là ngồi xe của nhà cô, hoặc đi xe đạp đến trường. Lúc bình thường, bọn họ sẽ không phải xe đến đón Nhan Nặc Ưu. Lần này, cũng là bởi vì Đan Sâm Duệ, Nhan gia mới có thể sắp xếp xe tới đón bọn họ.

Trên xe, Đan Sâm Duệ phân phó lái xe trở về Nhan gia, hai người ngồi đó và không nói gì.

Trong lúc đó, trong xe im lặng quỷ dị.

Tất cả điều này làm cho Nhan Nặc Ưu trong lòng có chút sợ hãi. Chẳng lẽ hẳn phát hiện điều gì? Nhưng nghĩ đến việc mình làm, im lặng hay từ chối. Tuyệt đối không có khả năng, chính mình cẩn thận như vậy, nếu còn có thể bị phát hiện, trừ phi hẳn là ma quỷ vạn năng.

“Ưu nhi, mấy ngày nay em hẳn là không bận việc gì chứ, thời gian đính hôn đã được sắp xếp xong rồi.” Đan Sâm Duệ giống như vô tình hỏi Nhan Nặc Ưu đang ở bên cạnh gần người.

“A, ngày mười tám tôi có việc.” Không chuẩn bị tốt tâm lý Nhan Nặc Ưu buột miệng nói ra mười tám mình có việc. Trong lòng mắng chính mình ngu ngốc, tại sao lại nói như vậy?

“Ngày mười tám? Ưu nhi hôm đó có chuyện gì vậy.” Coi như vừa rồi không nghe thấy lời của Nhan Nặc Ưu, Đan Sâm Duệ tiếp tục hỏi.

“Hôm đó..... Hôm đó.....” Nhất thời không nghĩ ra có Nhan Nặc Ưu đầu lưỡi co lại, cái trán cũng đổ mồ hôi.

“Ưu nhi, chẳng lẽ em vẫn không tán thành chuyện của chúng ta sao.” Ngờ ngẫm, Đan Sâm Duệ trong mắt tràn đầy vẻ lo lắng.

“Không..... Không phải như thế, hôm đó tôi thật sự có việc.” Nhìn Đan Sâm Duệ giọng điệu âm trầm, Nhan Nặc Ưu nhanh chóng ngập ngừng, có chút vô lực nói: “Được rồi, anh nói đi.”

“Ừm, ngày mười tám cả ba mẹ và bác trai bác gái đều nói là ngày tốt, cho nên định tổ chức vào ngày nay.” Nhẹ nhàng ôm Nhan Nặc Ưu vào trong ngực, cảm thụ được trên người cô truyền đến mùi thơm tự nhiên của cơ thể, trong lòng có chút mê ly.

“Được.” Cảm thấy cơ thể cứng ngắc, ép tới khiến cho Nhan Nặc Ưu có chút hô hấp dồn dập.

“Ưu nhi không chuyên tâm, xem ra hẳn là nên trừng phạt em một chút.” Một phen đem Nhan Nặc Ưu đặt ở trong ghế, không chút khách khí áp vào đôi môi phớt hồng của Nhan Nặc Ưu.

“Ừm.....” Tay tự giác muốn phản kháng, nhưng đã sớm bị Đan Sâm Duệ đoán được. Gắt gao đem tay cô đặt ở đỉnh đầu.

Nghĩ đến ngày mười tám hào sẽ thoát khỏi nơi này, Nhan Nặc Ưu nhanh chóng làm cho chính mình tỉnh táo lại.

Vừa lòng nhìn Nhan Nặc Ưu ngừng giãy dụa, Đan Sâm Duệ điên cuồng thưởng thức sự tuyệt vời của đôi môi Nhan Nặc Ưu.

14. Chương 14

Edit: Rabbit

Hơn mười ngày không về nhà, hơn mười ngày không nhìn thấy cha mẹ, Nhan Nặc Ưu tâm tình cũng từ từ tốt lên một chút.

Cùng cha mẹ vui vẻ ăn xong bữa tối một chút, vợ chồng Nhan thị gọi Nhan Nặc Ưu cùng Đan Sâm Duệ tới phòng khách.

“Ưu Ưu con cũng biết , Sâm Duệ sắp là vị hôn phu của con, về sau cũng là chồng của con. Mẹ và ba con cùng với bác trai bác gái bên nhà họ Đan đã thương lượng xong, ngày 18 này tốt ngày rất thích hợp để tổ chức lễ đính hôn cho các con. Hai ngày nữa sẽ là sinh nhật hai mươi tuổi của con, con cũng nên suy nghĩ về nó.” Nhan mẫu vẽ mặt đầy ý cười nhìn con gái, đáy lòng tràn đầy vui mừng.

“Mẹ.....” Vốn muốn ngăn cản để mẹ không nói ra sinh nhật của mình, nhưng đã quá muộn. Một giọng nam đã ngắt lời cô.

“Đúng vậy Ưu nhi, mười lăm là sinh nhật hai mươi tuổi của em, em muốn tổ chức như thế nào!” Nhìn Nhan Nặc Ưu vội vàng ngắt lời của Nhan mẫu, Đan Sâm Duệ biết chắc chắn cô không muốn cho hắn biết. Nhưng hắn là ai, hắn là Đan Sâm Duệ hắn muốn biết chuyện gì, không ai có thể ngăn được.

“Tôi..... Tôi không muốn như thế nào cả. Sinh nhật cũng không phải ngày gì đặc biệt, hơn nữa tôi có thể được sinh ra người có công lao lớn nhất vẫn là mẹ, đó là ngày khó khăn, cho nên hắn nên chúc mừng mẹ.” Không biết phải nói như thế nào, chẳng lẽ muốn nói cô muốn cùng tổ chức sinh nhật với Hạo Nhiên sao?

“Tốt lắm, ngày đó Sâm Duệ sẽ tổ chức cho con. Ba cũng tổ chức ẹ.” Nhan phụ nhìn bộ dáng con gái, biết cô không thích náo nhiệt, cũng không muốn ép buộc con gái.

“Không cần.....” Nghe lời nói của ba, Nhan Nặc Ưu thực sự muốn khóc ! Ngày đó cô muốn cùng tổ chức với Hạo Nhiên.

“Tại sao không cần, hiện tại anh sẽ đi sắp xếp.” “Mềm nhẹ” lời kéo Nhan Nặc Ưu, cười với Nhan phụ Nhan, liền lôi kéo Nhan Nặc Ưu lên lầu.

Nhan phụ Nhan mẫu vẽ mặt ý cười nhìn Đan Sâm Duệ cùng Nhan Nặc Ưu, trên mặt lộ vẻ chúc phúc.

Bị Đan Sâm Duệ lôi kéo đau đớn Nhan Nặc Ưu có chút sợ hãi nói: “Anh có thể buông tôi ra không?”

Không để ý đến lời nói của Nhan Nặc Ưu, Đan Sâm Duệ trực tiếp lôi kéo Nhan Nặc Ưu vào phòng ngủ của hắn.

Sợ hãi nhìn Đan Sâm Duệ, bước chân cũng bắt đầu lui về hướng cửa. Lại bị Đan Sâm Duệ nói một câu làm cho ngừng lại.

“Nếu em thật sự không muốn cùng một chỗ với anh, có thể nói ra.” Lời nói này tuy nhiên rất nhẹ, lại giáng một đòn thật mạnh vào trong lòng Nhan Nặc Ưu.

“Không chúng ta đã định ngày đính hôn , tôi như thế nào không muốn ở cùng một chỗ với anh chứ.” Cô có cảm giác, chỉ cần chính mình nói không, người đàn ông này tuyệt đối sẽ không bỏ qua ình.

“Tại sao không để anh chúc mừng em.”

“Tôi chỉ là không muốn làm phiền đến anh, thật đó.” Có chút chột dạ, Nhan Nặc Ưu chỉ có thể cúi đầu nhìn thẳm.

“Thật không? Nếu là như vậy em có thể không cần lo lắng, tất cả anh đều đã chuẩn bị tốt, buổi tối ngày mười lăm anh ở càng ưu cùng em chúc mừng.” Đêm đó, chỉ có hai người chúng ta. Mà Ưu nhi nếu em có ý đồ không muốn làm người phụ nữ của anh, anh sẽ không mềm lòng buông tha em.....

“.....Tôi trở về phòng nghỉ ngơi , ngày mai còn phải dậy sớm.” Không muốn nghe tiếp những lời của Đan Sâm Duệ, Nhan Nặc Ưu cúi đầu nói xong ngay lập tức rời đi. Người kia trên người luôn có một loại áp lực làm cho cô không thở nổi.

Khóe miệng khẽ nhếch một chút, ánh mắt Đan Sâm Duệ sững nịch nhìn Nhan Nặc Ưu chạy đi, trong mắt tràn đầy quyền uy.

Sáng sớm, Nhan Nặc Ưu gấp rút rời giường, muốn đến trường trước Đan Sâm Duệ. Cô không muốn ngồi cùng xe đi học với hắn, cảm giác từ hắn làm cho cô rất áp lực.

Sau khi ăn mặc chỉnh tề, Nhan Nặc Ưu nhanh chóng xuống lầu đi vào bãi đỗ xe, tìm được chiếc xe đạp yêu thích của mình, vui vẻ cười ra khỏi biệt thự. Trong lòng chưa từng bao giờ cảm thấy vui vẻ như bây giờ!

Rốt cục chính mình có thể đi học . Nghĩ đến sáng sớm hôm nay còn phải cùng Lí Hạo Nhiên thương lượng chuyện chạy ra nước ngoài, động tác trên chân cũng nhanh hơn .

Gần nửa giờ, Nhan Nặc Ưu mới đạp xe đến A Đại. Cất xe xong, Nhan Nặc Ưu liền thấy Lí Hạo Nhiên cũng đạp xe ở bên kia.

“Hạo Nhiên.....” Khi nhìn thấy Lí Hạo Nhiên xuống xe, Nhan Nặc Ưu vui vẻ vẫy tay với Lí Hạo Nhiên. Nhưng lại nhìn thấy bên cạnh chỗ ngồi của Lí Hạo Nhiên có một cô gái, có chút chần chờ dừng chân lại.

Tuy rằng cách không xa, nhưng nhìn thấy Lí Hạo Nhiên trước mặt thái độ dịu dàng đối với cô gái kia, trái tim của Nhan Nặc Ưu cảm thấy chua xót. Trời ạ, cô dường như đang bị bọn họ đùa giỡn ở xung quanh?

Nước mắt rơi xuống Nhan Nặc Ưu chỉ có thể ngơ ngác đứng ở bên cạnh xe đạp, vẻ mặt quật cường nhìn Lí Hạo Nhiên.

Nhan Nặc Ưu chậm rãi đi đến bên cạnh, Lí Hạo Nhiên cũng cảm thấy có gì không đúng, khi đang cười với cô gái liền ngừng lại, chân tay luống cuống giữ cô gái, có chút luống cuống chạy đến bên cạnh Nhan Nặc Ưu giải thích: “Nặc Nặc, không phải như em thấy đâu, bọn anh chỉ là bạn bè, cô ấy là con gái của bạn cha mẹ anh, bọn anh thật sự không có gì, em trăm ngàn lần không nên hiểu lầm.”

“Mắt em có thể thấy được.” Nhan Nặc Ưu nước mắt rớt cuộc nhìn không được chảy xuống, trái tim của cô rất đau. Nghĩ đến chính mình bị Đan Sâm Duệ uy hiếp áp lực, vẫn cố gắng muốn vì chính mình và anh tạo ra cuộc sống hạnh phúc. Nhưng còn anh lại ở trong này cùng mỹ nữ nói chuyện yêu đương? Chính mình giống như đồ ngốc.

“Nặc Nặc, anh và Tiểu Lôi thật sự không có gì, em trăm ngàn lần không nên hiểu lầm bọn anh. Hơn nữa, ở nước Mỹ cô ấy đã có bạn trai.” Nhìn nước mắt Nhan Nặc Ưu rớt xuống, Lí Hạo Nhiên cảm thấy đau lòng. Hắn không muốn thấy Nặc Nặc rơi lệ, hắn tình nguyện chính mình chết cũng không muốn làm cho Nặc Nặc rơi lệ.

Tuy rằng nghe rõ lời nói của Lí Hạo Nhiên, nhưng Nhan Nặc Ưu vẫn là nhìn không được tiếp tục khóc. Một màn kia đã in sâu trong lòng cô khiến cô cảm thấy vô cùng khó chịu.

“Hi, cậu chính là người mà anh Hạo Nhiên thường nhắc đến tên là Nhan Nặc Ưu phải không.” Người con gái đứng một bên cũng chậm rãi nghe được Lí Hạo Nhiên sốt ruột giải thích cùng Nhan Nặc Ưu rơi nước mắt, liền đi lên chuẩn bị vì Lí Hạo Nhiên giải thích.

“Cô có quan hệ với Hạo Nhiên sao?” Tuy rằng trong lòng cũng có chút tin tưởng lời nói của Lí Hạo Nhiên, nhưng nhìn cô gái con lai trước mắt đáng yêu như thiên sứ, Nhan Nặc Ưu vẫn nhìn không được sự ghen tị.

“Tớ là em gái của anh Hạo Nhiên, ba mẹ bọn tớ là bạn tốt. Cậu trăm ngàn lần không nên hiểu lầm anh Hạo Nhiên, tớ chỉ coi anh ấy là anh trai thôi. Anh ấy mỗi lần nói chuyện với tớ thường xuyên nhắc tới cậu tốt như thế nào. Còn tớ cậu lại càng không nên đem tớ trở thành tình địch, tớ là hoa đã có chủ, tuy rằng anh Hạo Nhiên cũng rất xuất chúng, nhưng tớ không phải người hoa tâm, tớ sẽ không bao giờ yêu anh trai của mình.” Vương Lôi lời nói thoải mái hài hước, làm cho Nhan Nặc Ưu đang thương tâm khổ sở cũng nín khóc mỉm cười.

“Hình như là tớ đã quá keo kiệt.” Nghĩ đến hành động vô lễ vừa rồi của mình, Nhan Nặc Ưu có chút đỏ mặt nói.

“Ha ha, không có gì, như vậy mới chứng minh cậu thật sự rất yêu anh Hạo Nhiên! Lúc tớ ở nước Mỹ thường xuyên cùng bạn bè đi ra ngoài chơi, mỗi lần bị Kim Sam Vũ đến tìm tớ cũng sẽ bị lên án một chút, hơn nữa dầm chua của hắn cũng siêu cấp mãnh liệt.” Không biết tại sao, nhìn người con gái trước mắt này, Vương Lôi cũng rất thích cô. Giống như hai người tính tình giống nhau.

“Xin lỗi Hạo Nhiên, vừa rồi em không nên nghi ngờ anh.” Xin lỗi Lí Hạo Nhiên bên cạnh, Nhan Nặc Ưu cúi đầu giống như tiểu hài tử nhận sai với Lí Hạo Nhiên.

“Không sao, chỉ cần Nặc Nặc không tức giận là tốt rồi.” Nhìn khuôn mặt xin lỗi của Nhan Nặc Ưu, Lí Hạo Nhiên thoải mái cười xoa xoa mái tóc dài của Nhan Nặc Ưu, dịu dàng nói.

“Hạo Nhiên.....” Nhìn Lí Hạo Nhiên rộng lượng, đáy lòng Nhan Nặc Ưu có chút khổ sở, tại sao Hạo Nhiên tốt như vậy, mặc kệ cô làm gì, hẳn cũng sẽ không so đo với mình. Mà chính mình lại bởi vì một chút việc nhỏ như vậy mà tức giận với Hạo Nhiên.

“Được rồi Nặc Nặc, không cần thương tâm .” Nhẹ nhàng kéo tay Nhan Nặc Ưu, nháy mắt với Vương Lôi, ba người liền song song bước vào lớp học.

Lúc sắp đến cửa lớp, Nhan Nặc Ưu nói với Lí Hạo Nhiên và Vương Lôi:“Hạo Nhiên, Tiểu Lôi, hai ngày nữa là sinh nhật của em, em muốn cùng chúc mừng với hai người.” Đáy lòng không muốn cùng Đan Sâm Duệ toottr chúc sinh nhật, khí chất âm tà trên người hẳn làm cho cô sợ hãi.

“Nặc Ưu hai ngày nữa là sinh nhật cậu? Năm nay cậu bao nhiêu tuổi ?” Nghe lời nói của Nhan Nặc Ưu, Vương Lôi có chút giật mình hỏi. Không ngờ rằng, hôm nay sinh nhật là của cô. Chẳng lẽ các cô chỉ khác biệt hai ngày tuổi?

“Đúng vậy,sinh nhật của tớ là hai ngày nữa.” Nhìn bộ dáng kinh ngạc của Vương Lôi, đôi mắt đẹp như búp bê Barbie, một cái chớp mắt cũng thật đáng yêu và quyến rũ Nhan Nặc Ưu có chút mê muội nói.

“Vậy đến lúc đó anh và Tiểu Lôi sẽ cùng chúc mừng với em, hôm nay là sinh nhật Tiểu Lôi, hai em lại bằng tuổi nhau, chắc chắn hai người có thể trở thành bạn tốt .” Lí Hạo Nhiên nhìn hai người trò chuyện với nhau thật vui, trong lòng vì Nhan Nặc Ưu có thể có thêm bạn tốt mà vui vẻ. Bởi vì học ở A Đại nhiều năm như vậy, Nhan Nặc Ưu chưa từng kết bạn với ai.

“Đúng vậy, tớ cảm thấy chúng ta nhất định có thể trở thành bạn tốt .” Thiện ý vươn tay, Vương Lôi chờ mong nhìn Nhan Nặc Ưu.

Nhan Nặc Ưu Vương Lôi mỉm cười, vươn tay cùng nắm tay cùng một chỗ với Vương Lôi.

“Ha ha, anh còn quên nói, Tiểu Lôi và Nặc Nặc cùng ban , về sau hai người sẽ có nhiều thời gian hơn cùng chơi với nhau.” Nhìn hai cô gái cùng tuổi vui vẻ cười, Lí Hạo Nhiên vẻ mặt tươi cười như ánh mặt trời.

Ở một phía xa, trong phòng mọi người áp lực nhìn người đàn ông trẻ tuổi ở bên cạnh.

Người đàn ông có vẻ lo lắng nhìn ba người, cô chưa từng cười với hắn như vậy.....

15. Chương 15

Edit: Rabbit

“Thật vậy sao? Em và Nặc Ưu cùng ban? Hạo Nhiên thật sự là quá tốt.” Vừa nghe Lí Hạo Nhiên nói, Vương Lôi giống như một người điên kích động ôm hôn Lí Hạo Nhiên một cái.

Tuy rằng biết đây là một loại lễ nghi cùng phương thức biểu đạt, nhưng nhìn Vương Lôi trước mặt Nhan Nặc Ưu hôn mặt mình, vẫn là tránh không được có chút xấu hổ.

“Được rồi, hai người đi học đi, anh cũng phải trở lại lớp học.” Có chút xấu hổ nhìn thoáng qua Nhan Nặc Ưu, Lí Hạo Nhiên cố gắng làm cho chính mình bình tĩnh, trăm ngàn lần không thể đỏ mặt trước mặt các cô.

“Ừm, Hạo Nhiên anh trở về đi.” Nghe được Lí Hạo Nhiên nói, lại nhìn thời gian, đã sắp đến giờ học. Mỉm cười với Lí Hạo Nhiên rồi vui vẻ lôi kéo Vương Lôi đi đến lớp học.

Cứ như vậy, trong hai ngày, Nhan Nặc Ưu vẫn vui vẻ cùng Vương Lôi, Lí Hạo Nhiên hai người kết bạn đi khắp nơi chơi đùa, dường như vấn đề làm cho Nhan Nặc Ưu hai ngày qua không xuất hiện. Nhớ đến buổi tối kia Đan Sâm Duệ nói sẽ chúc mừng sinh nhật với cô, nhưng trong hai ngày cô đều không nhìn thấy hắn, điều này có phải chứng tỏ trong hai ngày tới cô có thể rời đi.

Trong lòng quyết định chú ý, lặng lẽ cùng Lí Hạo Nhiên hẹn thời gian nói về tất cả mọi thứ, vì vậy sẽ cùng Lí Hạo Nhiên buổi tối hôm nay thu xếp tất cả, nếu không sẽ quá muộn. Nghĩ đến khả năng của Đan Sâm Duệ, Nhan Nặc Ưu không khỏi rùng mình.

“Nặc Nặc, anh đi về trước chuẩn bị, đêm nay chúng ta sẽ cùng Tiểu Lôi rời khỏi nơi này. Cô ấy sẽ che giấu cho chúng ta bằng máy bay nhà cô ấy.” Từ lúc nghe xong toàn bộ lời giải thích của Nhan Nặc Ưu, Lí Hạo Nhiên vừa bực vừa tức, khi nghĩ đến cô gái mình yêu mến bị người khác bức hôn đã khiến trái tim hắn như bị bóp nghẹt. Cho nên hôm nay vừa nghe thấy Nhan Nặc Ưu nói, hắn liền không chút do dự đáp ứng Nhan Nặc Ưu, rời khỏi nơi này, đi đến thế giới khác.

“vậy em về trước. Hôm nay dù sao cũng là sinh nhật của em, mặc kệ như thế nào em cũng phải tổ chức một chút với ba mẹ.” Thâm tình nhìn thoáng qua Lí Hạo Nhiên, không biết tại sao, Nhan Nặc Ưu cảm thấy những ngày này quá yên lặng, yên lặng đến mức quỷ dị, làm cho cô có chút bất an. Lần chia tay này dường như yếu thật lâu sau mới có thể gặp lại, Nhan Nặc Ưu trên mặt biểu lộ vẻ buồn bã cùng với nỗi bất an.

Nhan Nặc Ưu có thể hoàn toàn buông lỏng lo lắng trong lòng đơn giản là vì cô đi bệnh viện kiểm tra thân thể một chút, bác sĩ nói cho cô biết một chuyện khiếp sợ cô vẫn là xử nữ. Tuy rằng là người thế kỷ hai mươi mốt, nhưng trong lòng của cô vẫn luôn bảo thủ, hy vọng đem lần đầu tiên cho người đàn ông có yêu nhất.

“Nặc Nặc, anh ở sân bay chờ em.” Cuối cùng nhìn thoáng qua Nhan Nặc Ưu, Lí Hạo Nhiên bước nhanh xoay người lên xe rời đi. Hắn phải nhanh chóng trở về hoàn tất thủ tục xuất ngoại nếu không chỉ có một chút sai sót sẽ rất khó khăn. Ít nhất trực giác của hắn nói cho hắn biết, người đàn ông kia rất khó đối phó, ngay cả hắn cũng không phải là đối thủ. Cho nên, hắn chỉ có thể mang theo Nặc Nặc trốn, đợi cho đến khi hắn có năng lực, hắn sẽ quang minh chính đại mang Nặc Nặc trở về.

Sau khi chia tay, Nhan Nặc Ưu bất an trở về nhà.

Trong nhà dường như quá vắng vẻ.

“Ba? Mẹ? Mọi người đâu rồi?” Đối mặt với căn phòng trống rỗng, Nhan Nặc Ưu có chút hoảng hốt hô lên.

Tại sao ba mẹ không ở nhà, nhóm người hầu tại sao cũng không thấy một người nào hết. Phòng khách trống rỗng, cảm giác áp lực làm cho Nhan Nặc Ưu có chút không thở nổi. Nội tâm ngày càng không ngừng bất an.

“Không cần hô, bởi vì hôm nay là sinh nhật hai mươi tuổi của em, cho nên ba mẹ bảo anh tổ chức cho em. Anh cũng đã hứa với em, buổi tối hôm nay anh đã sắp xếp chỗ ở Việt Ưu để cùng chúc mừng với em.” Trên cầu thang, Đan Sâm Duệ không biết từ từ đi xuống khi nào. Lời nói của hắn làm cho Nhan Nặc Ưu bắt đầu căng thẳng.

“Không..... Không phải..... hôm nay.....” Cũng không biết từ khi nào Nhan Nặc Ưu nhìn thấy Đan Sâm Duệ nói chuyện là bắt đầu cảm thấy run sợ, cho dù trong lòng đã chuẩn bị rất nhiều lời nói dối, nhưng chỉ cần ở trước mặt Đan Sâm Duệ, đầu lưỡi của cô như bị thắt lại, nói không nên lời.

“Tại sao không cần? Ưu nhi chẳng lẽ em đã quên lời hứa với anh. Đêm nay đối với cả hai chúng ta mà nói là một ngày rất quan trọng. Hôm nay anh tuyệt đối sẽ làm cho em suốt đời khó quên.” Đúng vậy hắn tuyệt đối sẽ làm cô nhớ kỹ ngày hôm nay, ai bảo cô không nghe lời, lại còn dám vọng tưởng chạy trốn. Hắn muốn cô biết, cô vĩnh viễn sẽ không trốn thoát được. Hắn còn muốn làm cho người đàn ông cô yêu thương tro mắt nhìn cô nằm ở dưới thân hắn hầu hạ.

“Tôi.....” Nhìn Đan Sâm Duệ từng bước tới gần chính mình, Nhan Nặc Ưu nhả mào lại, bước chân cũng không tự chủ bắt đầu lui về phía sau.

“Được rồi Ưu nhi, vậy chúng ta đi thôi. Ba mẹ đã dành thời gian riêng cho chúng ta. Về phần sinh nhật của em, dù sao ngày mai cũng chính là tiệc đính hôn của chúng ta, đến lúc đó em sẽ gặp được bọn họ.” Khuôn mặt tươi cười, động tác lịch thiệp, tất cả đều làm cho người ta mê muội. Nhưng ở trong mắt Nhan Nặc Ưu, nó vừa chói mắt lại vừa đáng sợ. Người đàn ông này tâm cơ quá mức thâm trầm, cô thật sự một chút cũng không thể đoán ra được hắn đang nghĩ gì.

“Không.....” Không biết tại sao, trong lòng cô có dự cảm không tốt đối với đêm nay. Đúng vậy, chính là nhìn ánh mắt kia của Đan Sâm Duệ, cô bắt đầu muốn chống lại.

“Ưu nhi.....” Tiếng nói có chút trầm thấp, Đan Sâm Duệ cau mày. Nhẹ nhàng liền ôm Nhan Nặc Ưu vào trong lòng, bước nhanh ra khỏi cửa.

Ngồi ở trong xe Nhan Nặc Ưu không dám hành động thiếu suy nghĩ, sợ hãi chỉ cần một động tác nhỏ của mình sẽ khiến cho Đan Sâm Duệ tức giận. Cô vẫn nhớ rõ sự việc lần trước.

Xe chậm rãi dừng lại trước cửa khách sạn Việt Ưu, tất cả nhân viên đều đứng ở cửa chờ Đan Sâm Duệ đến.

Sau khi xuống xe Đan Sâm Duệ ‘tùy ý’ ôm thắt lưng Nhan Nặc Ưu, ung dung đi vào tổng khách sạn.

Nhìn như tùy ý, cũng chỉ có Nhan Nặc Ưu tự biết sức mạnh của nó. Nhưng không có cách nào khác, Nhan Nặc Ưu vẫn phải đi vào bên trong.

Nơi này, cô theo bản năng kháng cự. Mặc kệ nói như thế nào, nơi này đối với cô mà nói thực sự là một kỉ niệm tồi tệ. Nhìn Đan Sâm Duệ lại mang cô đi tới phòng tổng thống lần trước, trong lòng cô có chút sợ hãi. Nghĩ đến buổi tối Hạo Nhiên chờ cô, trong lòng lại càng lo lắng nhiều hơn.

Ngồi ở trong phòng khách, một người bồi bàn bưng lên từng món ăn đặc sản của Tứ Xuyên, Nhan Nặc Ưu có chút kinh ngạc nhìn. Chẳng lẽ hẳn biết cô thích? Không, cô không thể tự mình đa tình. Loại đàn ông ma quỷ này, nhiều lắm cũng chỉ là bởi vì hẳn ta cũng thích, cho nên mới gọi. Nhưng cô đã quên rằng, hôm nay cô mới là nhân vật chính.

“Ưu nhi, hôm nay em đã hai mươi, vì chúc mừng em, cũng vì anh. Uống một ly đi.” Nhân viên phục vụ đổ rượu vang Bordeaux Pháp 1972, Đan Sâm Duệ khoe miệng có một chút ý cười, cầm một ly rượu mời Nhan Nặc Ưu.

“Nhưng đêm nay tôi còn có chuyện phải làm. Hay để cho tôi làm xong rồi trở về uống.” Thật thận trọng nhìn Đan Sâm Duệ, nghĩ đến Lí Hạo Nhiên buổi tối sẽ ở sân bay chờ mình, trong lòng mà bắt đầu giãy dụa. Nhưng cô lại không thể biểu hiện quá rõ ràng.

“Vậy uống một ly này đã rồi nói sau.” Không phản đối và cũng không đáp ứng yêu cầu của Nhan Nặc Ưu, Đan Sâm Duệ thông thả nhấp nhấp rượu vang.

Nhan Nặc Ưu bắt đầu dĩ đành phải ngửa đầu uống xong chất lỏng trong ly rượu, chất lỏng màu đỏ từ từ rót vào trong cơ thể Nhan Nặc Ưu.....

16. Chương 16

Edit: Rabbit

“Bây giờ có thể đi chứ.” Một hơi uống xong chất lỏng màu đỏ, miễn cưỡng cười nói. Bởi vì giờ phút này cô cảm thấy rất chóng mặt, nhưng cô không thể ngắt ở đây, Hạo Nhiên còn ở sân bay chờ cô.

“Có phải cảm thấy rất chóng mặt, có phải đang nghĩ Lí Hạo Nhiên còn ở sân bay chờ em?” Không biết khi nào thì thân mình Nhan Nặc Ưu đã bị Đan Sâm Duệ bắt lấy dùng hết sức lay động, phần nộ rống giận với Nhan Nặc Ưu.

“Anh.....” Trong mơ mơ màng màng Nhan Nặc Ưu cảm thấy vô cùng choáng váng, mắt cô trợn trừng. Người đàn ông này, trời ạ, hóa ra hẳn đã biết tất cả. Vậy đêm nay.....

“Hừ, đêm nay em đừng mơ tưởng rời khỏi nơi này một bước, nếu lần trước không để cho em thực sự trở thành người phụ nữ của tôi, em có vẻ thất vọng. Lúc này đây, tôi muốn cho em biết, hậu quả của việc dối gạt tôi.” Đây là điều mà một người phụ nữ phải chịu, nếu phạm sai lầm, như vậy sẽ phải nhận trừng phạt.

Giờ phút này Đan Sâm Duệ quả thực chính là một ác ma, cả người tản ra khí chất tà ác. Nhan Nặc Ưu rốt cục cũng làm thấy được rõ ràng ánh mắt của hắn, dĩ nhiên là con người màu xanh thẫm.

Nghe lời nói uy hiếp của hắn, Nhan Nặc Ưu phản xạ muốn bắt đầu giãy dụa. Nhưng lại từ từ cảm giác được thân thể càng ngày càng mệt mỏi, càng ngày càng bủn rủn. Tại sao cô không có sức để giãy dụa, tại sao toàn thân đều nóng.

“Anh..... anh rốt cuộc đã làm gì đối với tôi?” Người đàn ông này, cô hận hắn. Phá vỡ mối quan hệ của cô và Hạo Nhiên, còn làm cho cô hiện tại không thể cùng một chỗ với Hạo Nhiên. Giờ phút này lại dùng thuốc với cô, tại sao tất cả những điều người đàn ông này làm đều khiến cho cô hận như vậy?

“Không có gì, chính là một loại thuốc xuân được có khả năng đủ để làm cho em ngoan ngoãn phối hợp với anh thôi.” Cười khê nhìn Nhan Nặc Ưu, trong con người màu xanh thẫm sâu thẳm của Đan Sâm Duệ. Cảnh này, anh muốn để cho em hoàn toàn hết hy vọng, càng làm cho Lí Hạo Nhiên hết hy vọng.

Vô lực ngã vào trong lòng Đan Sâm Duệ, Nhan Nặc Ưu khẽ mắt nhẹ nhàng nhỏ một giọt nước mắt trong suốt. Cả đời này, nhất định cô sẽ bị hủy ở trên tay hắn. Kiếp trước rốt cuộc là chính mình tạo nghiệt gì, mới khiến kiếp này phải rơi vào vòng tay của ma quỷ này !

“Ưu nhi ngoan, đợi lát nữa Ưu nhi sẽ biết anh đối với em tốt như thế nào.” Tà mị cười, Đan Sâm Duệ một bàn tay nhẹ nhàng ôm vòng eo mềm mại của Nhan Nặc Ưu.

“Bảo bối, hiện tại chúng ta hẳn là nên đi vào trong đó.” Nhìn thời gian, tin rằng thời gian cũng không kém nhiều lắm. Một phen ôm lấy Nhan Nặc Ưu đi vào trong phòng ngủ, hướng về phía chiếc giường rộng lớn kia.

Nhẹ nhàng đem Nhan Nặc Ưu như bảo bối trân quý nhất trên đời đặt lên giường, Đan Sâm Duệ trực tiếp bỏ quần áo trên người Nhan Nặc Ưu cũng như quần áo của chính mình, đột nhiên thân thể hai người toàn bộ trần như nhộng.

Động tình ôm thân thể Nhan Nặc Ưu trắng nõn tinh xảo như gôm sứ, khiêu khích liếm vành tai Nhan Nặc Ưu, chậm rãi một đường đi xuống, từ tai, cổ, một đường chậm rãi xuống dưới. Mà trên trán Đan Sâm Duệ cũng bắt đầu đổ mồ hôi.

Hạ thân trường đau làm cho nội tâm hắn bắt đầu khô nóng.

Trong lúc đó Nhan Nặc Ưu mơ màng màng, chỉ cảm thấy cả người vô cùng khó chịu, giống như đang ở trong một lò nung nhiệt độ cao. Cúi đầu tiếng vô cùng rõ ràng.

Đan Sâm Duệ vốn cố gắng chịu đựng thanh âm của Nhan Nặc Ưu, nhưng dường như là ăn thuốc kích thích. Nhưng nghĩ đến kế hoạch của chính mình, liền cố gắng nén lại.

Trong sân bay, Lí Hạo Nhiên vốn đang chờ Nhan Nặc Ưu đột nhiên lại bị một vài người đàn ông vận âu phục đi đến trước mặt mời đến khách sạn Việt Ưu. Nghe đám người đó nói có chuyện liên quan đến Nhan Nặc Ưu, cho nên hắn mới không chống cự, đi theo. Cho dù là bị lừa, chỉ cần là tin tức về Nặc Nặc, hắn đều cam tâm tình nguyện.

Dọc theo đường đi, người đàn ông mặc âu phục trực tiếp mang theo hắn từ thang máy đi tới phòng tổng thống, mang theo hắn đi vào phòng khách.

“Các người không phải muốn nói chuyện về Nặc Nặc sao? Cô ấy ở nơi này sao?” Sau khi nhìn vào ngọn nến chưa cháy hết, nhìn trên bàn bữa tối phong phú, Lí Hạo Nhiên đáy lòng có dự cảm không tốt.

Mà Đan Sâm Duệ dường như cũng nghe thấy động tĩnh bên ngoài, bắt đầu chính thức hành động.

Một đường kỹ xảo hôn qua toàn bộ cơ thể Nhan Nặc Ưu, nhìn vào hai quả đầu tây hấp dẫn mê người, nuốt nuốt nước miếng, rốt cuộc nhìn không được, một phen cắn hai quả đầu tây của Nhan Nặc Ưu.

Nhan Nặc Ưu thân thể nhịn không được cả người run lên, một loại cảm giác chưa bao giờ có xông thẳng vào đầu cô. Thân thể không sức lực gì, chỉ có thể tùy ý Đan Sâm Duệ đùa nghịch. Thân thể càng ngày càng khó chịu, càng ngày càng nóng, Nhan Nặc Ưu cảm giác thân thể giống như đang bị thiêu đốt, khuôn mặt cũng đỏ bừng, miệng không ngừng phát ra những đoạn âm thanh ngắt quãng.

“Ưu nhi, có phải hay không rất khó chịu, cầu anh đi, cầu anh đi anh sẽ cho em.” Nhìn Nhan Nặc Ưu bộ dáng khó chịu, Đan Sâm Duệ tà mị cười.

Cố gắng làm cho chính mình giữ vững một ít thanh tỉnh, Nhan Nặc Ưu trong lòng tràn đầy tức giận.

“Ưu nhi, chỉ cần em gọi anh ông xã, anh liền cho em.” Tà mị nhìn Nhan Nặc Ưu, nhưng thân thể cũng bắt đầu không thành thật. Mà Đan Sâm Duệ trong lúc này cũng vẫn khiêu khích Nhan Nặc Ưu.

Nhan Nặc Ưu khó chịu thần trí cũng bắt đầu chậm rãi mơ hồ, đầu óc cũng dần dần thoát khỏi sự kiểm soát của chính cô. Miệng cũng phát ra điều cô ghét nhất từ trước tới nay.

“Ông ông xã, van cầu anh không nên tra tấn .”

Trong đại sảnh, Lí Hạo Nhiên vốn kiên nhẫn chờ Nhan Nặc Ưu trong phòng truyền ra thanh âm. Nhìn bốn phía đại sảnh yên tĩnh, nghe trong phòng ngủ truyền đến thanh âm vui thích, bước chân không tự chủ được bắt đầu hướng về phía phòng ngủ.

Vừa rồi, thanh âm kia rất quen tai. Trong lòng có tiếng nói muốn ngăn cản hắn, không cho hắn đi tới. Nhưng cũng có một thanh âm thúc giục hắn nhanh chóng tiến về phía trước, để xem chuyện gì đang xảy ra. Cuối cùng, người sau đã bại người trước, Lí Hạo Nhiên bước nhanh hướng về phía cửa phòng ngủ.

Một màn làm cho Lí Hạo Nhiên thiếu chút nữa ngất xỉu, trên chiếc giường trắng, một đôi nam nữ đang làm động tác nguyên thủy. Người con gái yêu kiều cùng tiếng hô của người con trai. Nhìn người con gái cùng người con trai khuôn mặt quen thuộc, Lí Hạo Nhiên đầu óc trống rỗng. Không phải nói chính mình ở sân bay chờ cô sao? Không phải nói cô cùng người đàn ông này không có quan hệ gì sao? Nhưng hiện tại là gì, còn nhờ người mời mình đến đây, đến xem một màn đồng cung sống?

Móng tay cắm vào trong lòng bàn tay, từng giọt từng giọt máu đỏ tươi nhỏ xuống thượng, giống như là đang cười nhạo.

“A.....” Thân thể bị xé rách làm cho Nhan Nặc Ưu trong nháy mắt thanh tỉnh. Ánh mắt mở thật to nhìn Đan Sâm Duệ, sắc mặt tái nhợt Nhan Nặc Ưu dùng sức muốn tránh khỏi kiểm chế của hắn, nhưng tất cả chỉ là vô ích.

Cả người Nhan Nặc Ưu vô lực nước mắt tí tách rơi xuống, miệng tức giận không ngừng nguyền rủa Đan Sâm Duệ nhưng lại nghe như tiếng rên rỉ. Cô rất hận, tại sao khi cô nghĩ rằng mình vẫn có thể trở lại như trước đây, người đàn ông này lại không chút do dự phá vỡ tất cả hy vọng của cô.

“Bảo bối, em nên kêu to hơn.” Tà mị đem Nhan Nặc Ưu ôm lấy, bàn tay chuẩn xác dừng ở trên làn da trắng mềm của Nhan Nặc Ưu.

“A.....” Đau đớn cùng sự đam mê làm cho Nhan Nặc Ưu có chút đau, nước mắt từ hai má không ngừng chảy xuống, miệng cũng không ngừng rên rỉ. Từng tiếng từng tiếng làm cho Nhan Nặc Ưu hoài nghi đây có phải là tiếng phát ra từ miệng cô.

Trong khi đang ôm Nhan Nặc Ưu Đan Sâm Duệ đôi mắt vừa vặn nhìn về Lí Hạo Nhiên ở cửa, bốn mắt nhìn nhau, trong mắt có sự khiêu khích, có sự thị uy, cũng có sự tàn nhẫn.

17. Chương 17

Edit: Rabbit

Đan Sâm Duệ không nhìn ánh mắt của hắn, tiếp tục động tác, Lí Hạo Nhiên dường như muốn ngay lập tức đi về phía trước giết chết người đàn ông này, lại bị một tiếng kêu yêu kiều làm cho dừng lại. Có lẽ, cô cũng không hy vọng hắn đi lên ngăn cản, cô không phải đang rất hưởng thụ sao? Trái tim như bị xé thành trăm mảnh, cuối cùng, Lí Hạo Nhiên cũng không làm gì, thất hồn lạc phách bước nhanh rời khỏi phòng.....

Nhìn Lí Hạo Nhiên rời đi, Đan Sâm Duệ khóe miệng nhếch lên một nụ cười tà mị đến cực điểm. Nhóc con, muốn đấu với ta người còn non lắm, Ưu nhi đã là vợ của ta, những người đàn ông khác đừng có mơ tưởng, nếu có, kết cục chỉ có chết.

Một phen áp chế Nhan Nặc Ưu, không để ý trong mắt cô không tiếng động phản kháng, lại một lần nữa xâm nhập cô. Tuy rằng biết cô rất đau, nhưng khi nghĩ đến cô lúc nào cũng muốn thoát khỏi hắn, trái tim của hắn sẽ không chịu sự khống chế của hắn, thậm chí làm cho cô hôm nay mang thai đứa con của hắn, như vậy về sau cô sẽ không bao giờ có thể thoát khỏi hắn.

“Hu hu..... A..... Hạo Nhiên.....” tiếng kêu khê, nhưng từng chữ vẫn truyền vào trong tai Đan Sâm Duệ.

Dục hỏa đốt trên người Đan Sâm Duệ vốn nhìn thấy Nhan Nặc Ưu thống khổ chuẩn bị thả chậm động tác, lại nghe miệng Nhan Nặc Ưu nói như vậy, thân thể không chịu khống chế của hắn. Bắt đầu càng điên cuồng luật động.

Không hề nhìn khuôn mặt thống khổ của Nhan Nặc Ưu, hai tay nắm Nhan Nặc Ưu hai chân lên vắt trên vai, càng tăng thêm lực xâm nhập cô. Một lần một lần, ngay cả chính hắn cũng không biết qua bao lâu, ngay cả người ở dưới thân ngắt đi khi nào cũng không biết.

Nhan Nặc Ưu chỉ cảm thấy thân thể không phải của mình, đầu cũng cảm thấy nhẹ nhàng, thân thể cũng nhẹ nhàng, giống như tất cả chung quanh đều nhẹ nhàng. Không có tư tưởng không có biểu tình, nếu cứ như vậy chết đi cũng tốt. Toàn bộ cơ thể đau đớn cũng không làm cho cô có bất cứ biểu tình gì.

Đan Sâm Duệ ánh mắt màu đỏ, trong đầu vẫn quanh quẩn cái tên cô vừa kêu, trong lòng một trận tức giận. Một phen lật thân mình Nhan Nặc Ưu lại, đem cô ôm lấy, từ phía sau lại một lần nữa xâm nhập cô. Hắn muốn cho cô biết, người đàn ông của cô chỉ có thể là hắn. Mà người có thể được hưởng thân thể của cô, cũng chỉ có thể là hắn.

“Ưu Nhi, em rất không nghe lời, không nghe lời sẽ phải chịu hậu quả.”

“Hãy nhìn cho rõ ràng, hiện tại em đang ở cùng với ai, nhìn rõ ràng người đàn ông trên người em là ai.” Không hề thương tiếc, không hề dịu dàng, giờ phút này Đan Sâm Duệ tựa như một dã thú, bị kích thích đến phát cuồng. Ai cũng không dám có chút bất kính đối với hắn, ánh mắt kia quả thực giống như Tu La đến từ địa ngục.

“A.....” Tại sao người đàn ông này tàn nhẫn như vậy. Ngay cả chết cũng không để cho cô chết, cả người vẫn như cũ không có chút khí lực, đau đớn từng giọt từng giọt truyền thẳng đến đầu óc Nhan Nặc Ưu. Cô có thể cảm giác được tất cả các phần của cơ thể đều đau đớn, đều bị người đàn ông trước mắt này xé rách.

Thân mình từ từ mềm đi, Nhan Nặc Ưu chỉ cảm thấy đầu óc từ từ hỗn loạn. Sắc mặt dần dần tái nhợt không còn một chút máu. Khóe miệng chậm rãi hiện lên một nụ cười như được giải thoát, cơ thể này thực sự vô dụng.

Lần trước là tra tấn tinh thần. Còn lần này ma quỷ này không những đoạt thân thể của cô, mà càng không chút do dự đoạt hết tất cả mọi thứ của cô.

Trong lòng, vẫn nghĩ đến Lí Hạo Nhiên ở sân bay chờ cô, nhưng cô còn có thể trốn đi được sao? Còn có thể có sức để rời khỏi đây sao? Người đàn ông này đã tính toán tất cả cho dù cô làm thế nào cũng không thoát được.

Khóe mắt cuối cùng rơi một giọt lệ, Nhan Nặc Ưu vô lực nhắm hai mắt lại.

Rốt cục, Đan Sâm Duệ thở hổn hển ngừng lại. Nhìn Nhan Nặc Ưu đã chân chính trở thành người phụ nữ của hắn, vừa lòng nở nụ cười.

Đột nhiên, Đan Sâm Duệ mở mắt, quay qua nhìn thân thể mảnh khảnh của Nhan Nặc Ưu, sắc mặt nhanh chóng biến đổi.

Trời ạ, hóa ra vừa rồi hắn điên cuồng như vậy. Nhìn thiên hạ dưới thân mặt trắng bệch hô hấp yếu ớt, Đan Sâm Duệ cảm thấy tim như ngừng đập. Nhanh chóng mặc quần áo cho Nhan Nặc Ưu xong liền gọi thủ hạ đi tìm Chung Minh Hiên, mặt khác cũng phân phó thủ hạ chuẩn bị máy bay riêng.

Đúng vậy, hắn muốn dẫn cô rời khỏi nơi này, làm cho cô vĩnh viễn cũng không thoát khỏi bàn tay của hắn. Nếu đã trở thành người phụ nữ của Đan Sâm Duệ, như vậy hắn sẽ không cho cô có cơ hội rời đi.

Máy bay riêng rất nhanh đã được chuẩn bị xong. Đan Sâm Duệ bối rối ôm Nhan Nặc Ưu lên máy bay.

Trên máy bay, Chung Minh Hiên sắc mặt có chút không tốt nhìn Đan Sâm Duệ, nhìn bên cạnh Nhan Nặc Ưu ngủ trên giường, hắn chưa từng nổi giận với Đan Sâm Duệ nhưng hôm nay thật sự giận dữ: “Sâm Duệ rốt cuộc cậu đang làm cái quỷ gì vậy. Lòng của cô gái này đã sớm muốn chết, hiện tại cho dù y thuật của tớ giỏi tới đâu, cô ấy không muốn tỉnh, cũng uống công.”

“Cái gì?” Nghe Chung Minh Hiên nói, Đan Sâm Duệ giật mình, trong mắt tràn đầy hoài nghi. Hắn đã làm sai sao? Tuy rằng chính mình không nên thô lỗ như vậy đối với cô, nhưng cũng là bởi vì cô không ngoan!

“Ai! Quên đi. Một tháng này cầm cậu đựng đến cô ấy, nếu sau đó xảy ra chuyện gì, tớ cũng mặc kệ.” Nâng tay cầm loại thuốc gì đó, Chung Minh Hiên bắt đầu đứng lên.

Đợi cho Chung Minh Hiên làm xong tất cả đi ra ngoài, Đan Sâm Duệ mới chậm rãi ngồi xuống bên cạnh Nhan Nặc Ưu. Đôi mắt quyến luyến vuốt ve hai má trắng bệch của cô, trái tim đau đớn, nhưng nếu để cho cô đi, hắn sẽ phát điên.

“Ưu nhi, anh biết em có thể nghe thấy. Em muốn kháng cự chính mình tỉnh lại, như vậy anh cũng sẽ không nường tay đối với người con trai kia. Mười ngày, anh cho em thời gian mười ngày, nếu em vẫn chưa tỉnh lại, như vậy anh sẽ giết Lí Hạo Nhiên.” Dịu dàng vuốt ve Nhan Nặc Ưu, Đan Sâm Duệ trong mắt lại toát ra sự tàn nhẫn chưa bao giờ có. Em yêu người đàn ông kia như vậy, thậm chí sẵn sàng chết vì hắn, như vậy trước hết anh sẽ tiễn hắn đi trước, cho dù chết, anh cũng sẽ không cho hai người cùng một chỗ.

Trong mê man, Nhan Nặc Ưu chỉ cảm thấy trong đầu trống rỗng, thân thể đau đến làm cho cô chết lặng. Mà ẩn ẩn một ít thanh âm uy hiếp cũng từ từ truyền vào đầu óc của cô.

Muốn nói chuyện, lại như thế nào cũng vẫn không tỉnh lại được. Mồ hôi rơi đầy trên trán, Nhan Nặc Ưu lo lắng sốt ruột.

Tại sao phải tàn nhẫn như vậy, tại sao phải dùng Hạo Nhiên uy hiếp cô. Nếu không có Hạo Nhiên, hắn không phải còn muốn lấy những người khác uy hiếp cô. Nhưng cô vô cùng suy yếu chỉ nghe được câu được câu không, rồi mơ mơ màng màng ngủ.

Tham luyến vuốt ve hai má Nhan Nặc Ưu, nhìn trán cô ướt đầm mồ hôi, Đan Sâm Duệ nhẹ nhàng giúp cô lau. Nhẹ nhàng nắm cổ tay mảnh khảnh của Nhan Nặc Ưu lên, đau lòng tát vào mặt hắn, đột nhiên khẩn cầu nói: “Ưu nhi, tỉnh lại được không? Kiên nhẫn của anh là có hạn, nhìn em mê man thế này, em có biết anh đau đớn như thế nào không. Anh thừa nhận năng lực của anh rất thấp, đặc biệt đối với em, Ưu nhi biết không, nếu sau mười ngày em không tỉnh lại, anh sẽ chôn những người thân cùng với em, nghe được không? Là chôn cùng.....” Trái tim của hắn không thể chịu đựng được nhìn người phụ nữ yêu thương của mình mê man, mười năm nhưng nhớ, mười năm chấp nhất, hắn cho tới bây giờ đều là vì cô.

Từ cái đêm mười năm trước, cô nói cho hắn cô không sợ hắn, cô sẽ đi cùng với hắn, hình bóng của cô đã không thể xóa nhòa trong tâm trí hắn. Hắn muốn cô là vợ của hắn, cả đời không rời khỏi hắn.

Một năm đó cô làm cho hắn chưa bao giờ biết tình người ấm áp như vậy và hắn đã cảm nhận được, hiểu được tình người. Cho nên, hắn muốn cùng cô tiếp xúc, từ từ, hắn say mê tất cả của cô. Khuôn mặt đáng yêu tươi cười, ánh mắt mê người, tính cách nghịch ngợm.....

18. Chương 18

Edit: Rabbit

Trong căn phòng lớn, một mặt tinh thuần sắc thái. Màu sắc hài hòa, nội thất đơn giản sang trọng làm cho người ta cảm thấy ấm cúng. Trên chiếc giường nước lớn, một làn da trắng nõn, một cô gái như một thiên thần xinh đẹp thanh bình nằm ở đó, khuôn mặt bình tĩnh không có chút phập phồng. Không có sự hô hấp nhẹ nhàng, chiếc chăn nhỏ đắp trên người cô gái. Nếu để cho người vô tình nhìn thấy, còn tưởng rằng đó là một người chết.

Nhưng cô gái này cũng không khác gì người chết, vẫn đang chìm trong mê man không muốn tỉnh dậy.

Cửa phòng chậm rãi từ bên ngoài mở ra, đi vào là một người đàn ông vô cùng anh tuấn, cao quý cuồng ngạo. Ánh mắt có một chút ưu thương.

“Vẫn không tỉnh lại sao?” Người đàn ông hỏi một người đàn ông khác, một bên đi đến bên giường của cô gái.

“Ừm, có lẽ chưa hoàn toàn chấp nhận những gì đã xảy ra, vì vậy cô ấy muốn trốn tránh.” Nhìn người bạn tốt luôn kiêu ngạo nhưng nay bởi vì một cô gái mà thất hồn lạc phách, bộ dáng mất hồn mất vía, trong lòng hắn cũng không dễ chịu.

“Thật sao?” Nghe bạn tốt nói, Đan Sâm Duệ ngơ ngác nhìn người con gái trên giường hai mắt nhắm nghiền, ánh sáng trong mắt lưu động, xoay người nhẹ giọng nói với bạn tốt: “Cậu đi ra ngoài trước đi, tớ muốn ở trong này với cô ấy một lát.”

“..... Ai! Được rồi, nhưng buổi chiều hôm nay cậu còn có chuyện cần xử lý, cho nên cậu không thể ở trong này quá lâu.” Tuy rằng biết bạn tốt sẽ chỉ ở một lúc với người con gái này, nhưng nghe chính mồm bạn tốt nói ra, trong lòng Chung Minh Hiên cũng có chút đau lòng thay cho bạn .

Người con gái này, rốt cuộc có gì tốt.....

Cửa từ từ đóng lại, Đan Sâm Duệ chậm rãi đi vào trước giường, nhẹ nhàng ôm lấy Nhan Nặc Ưu tựa vào trên người mình, ánh mắt nhu hòa, bộ dáng say mê, làm cho trong không khí đều tràn ngập tình yêu của hắn đối với cô.

“Ưu nhi, hận anh như vậy sao? Hận anh cho nên em mới lựa chọn ngủ vùi? Em không quan tâm đến người nhà, đến Lí Hạo Nhiên nữa sao?” Không dám dùng sức quá mạnh lắc Nhan Nặc Ưu, Đan Sâm Duệ chỉ có thể ôm cánh tay Nhan Nặc Ưu lắc nhẹ. Chẳng lẽ chúng ta thực sự không có khả năng sao?

Không, cho dù em không thương anh, anh cũng sẽ làm cho em yêu anh. Mọi người đều nói, thời gian là liều thuốc chữa bệnh tốt nhất trên thế giới, cũng là phương thuốc tốt nhất hòa tan tất cả. Tin tưởng chỉ cần em ở lại bên cạnh anh, từ từ em sẽ cảm nhận được tình yêu của anh dành cho em. Vì em, thậm chí anh có thể hy sinh tất cả..... kể cả tính mạng của anh.

“Ưu nhi, được rồi, anh thỏa hiệp , anh sợ hãi Chỉ cần em có thể tỉnh lại, anh sẽ để cho em thử rời đi, chỉ cần em có thể rời khỏi thành phố T, anh vĩnh viễn sẽ buông tay, không bao giờ tìm em, không bao giờ dây dưa với em.” Run run vuốt ve làn da của Nhan Nặc Ưu, trong mắt tràn đầy tình yêu.

“Em nghe được không? Anh thỏa hiệp , chỉ cần em có thể tỉnh lại.” Ưu nhi, đây là nhân nhượng của anh, chỉ cần em có thể rời khỏi thành phố này, anh vĩnh viễn thả tự do cho em.

“Một tháng, anh cho em thời gian một tháng thoát đi, nếu em không có năng lực rời khỏi tầm mắt của anh, rời khỏi thành phố này , như vậy em cũng chỉ có thể vĩnh viễn ở lại bên cạnh anh, không bao giờ có thể rời đi nữa.”

“Em nghe thấy không Ưu nhi, em không cần tra tấn anh, mấy ngày nay, trong đầu anh đều là chuyện buổi tối ngày hôm đó, anh hối hận Ưu nhi, anh biết không nên đối với em như vậy, nhưng tại sao em không chịu không nghe lời, tại sao lại nói dối. Nếu em không cùng người đàn ông kia tiếp xúc thân mật thậm chí bỏ trốn, làm sao anh có thể đối xử tàn nhẫn với em như vậy.” Sau khi nói xong, cảm xúc của Đan Sâm Duệ phập phồng càng lúc càng lớn, sắc mặt cũng càng ngày càng khó coi.

“..... Ưu nhi, em chỉ có thời gian một ngày hôm nay, nếu em vẫn chưa tỉnh lại, anh thật sự sẽ cho những người thân của em đi cùng với em.” Cố gắng bình phục một chút cảm xúc quá khích, Đan Sâm Duệ dịu dàng nhìn Nhan Nặc Ưu, nhưng miệng vẫn nói ra những lời nói tàn nhẫn, quyết tuyệt như vậy.

“Được rồi Ưu nhi, hôm nay anh còn có việc. Hiên nói em có thể nghe được lời anh nói, cho nên hãy từ từ suy nghĩ lại đi, buổi tối anh sẽ đến thăm em. Nhớ kỹ, em chỉ có thời gian một ngày hôm nay.” Nhẹ nhàng buông thân thể mềm mại trong lòng, hôn lên trán Nhan Nặc Ưu, đắp lại chăn cho cô, chậm rãi rời khỏi phòng.....

Trong mê man Nhan Nặc Ưu mơ mơ màng màng, từ từ nghe được có người đang nói chuyện. Nhưng trong tiềm thức cô kháng cự tất cả mọi thứ bên ngoài, cho nên bao gồm người nói chuyện này, vẫn như cũ lâm vào trong giấc ngủ say.

Nhưng từ từ, trong mê man Nhan Nặc Ưu dường như cảm giác được hoàn cảnh xung quanh cô thay đổi, một cảm giác kinh dị khiến cho cơ thể cô căng thẳng.

Từ từ, ý thức cũng bắt đầu dần dần thức tỉnh, Nhan Nặc Ưu nghe rõ ở bên tai cô có tiếng người nói chuyện, cái tiếng nói kia là ác mộng cô cả đời đều khó có thể quên được. Như là ma chú của ma quỷ làm cho cô suốt đời khó có thể giải thoát.

Lắng nghe lời nói tàn nhẫn, Nhan Nặc Ưu rất tức giận chỉ muốn cho người đàn ông kia một cái tát. Tại sao người đàn ông này tàn nhẫn như vậy, tại sao tất cả mọi thứ đều phải nghe theo lời hắn. tại sao không để cho cô im lặng rời khỏi thế giới này, thế giới này đối với cô mà nói đã không có gì khiến cô luyến tiếc. Cho dù người nhà của cô, Hạo Nhiên của cô, cô cũng không muốn gặp lại. Cô không muốn thấy bọn họ, lại càng không dám thấy bọn họ .

Không phải vì cô quá để ý một lần kia, chính là bởi vì ác ma kia không giống với những người bình thường khác, đó là một người đàn ông khát máu độc đoán, tuyệt đối sẽ không cho cô nhìn thấy bọn họ. Nếu cô vẫn như trước kia không nghe lời hắn, khẳng định sẽ đối lấy trừng phạt mà cô không thể chịu đựng nổi . Người đàn ông này rất đáng sợ, rất tàn nhẫn.

Để cho cô tự do? Ha ha, nghĩ cô là đồ ngốc sao? Nói để cho cô tự do, nhưng sẽ không cho cô tìm cách chạy trốn?Nơi này cô chưa từng tới, một chút cũng không quen thuộc, cô thoát đi như thế nào. Nhưng người đàn ông này còn uy hiếp cô, dùng người thân cùng Hạo Nhiên uy hiếp cô.

Nhan Nặc Ưu chưa từng thống hận bản thân như vậy, tại sao vô dụng như vậy, tại sao sinh ra yếu đuối như vậy.

Trước kia cô là công chúa trong mắt ba mẹ, là trân bảo không thể thay thế trong mắt Hạo Nhiên.Còn hiện tại, chính mình không có che chở của cha mẹ, cũng không hề có sự chăm sóc của Hạo Nhiên.Tất cả những sự sang quý này, cô không thể hưởng thụ . Mà kẻ tàn nhẫn nhất chính là ma quỷ kia.

Trong lòng đau đớn, nhắm chặt hai mắt, nước mắt trong suốt cũng từ từ tràn ra. Từng giọt từng giọt, ướt đầm khuôn mặt cô.

Nghĩ đến thời gian một ngày Đan Sâm Duệ nói, Nhan Nặc Ưu trong lòng cả kinh, liền bắt đầu liều mạng trốn thoát. Cô tuyệt đối tin tưởng lời nói của ác ma kia, nếu cô không tỉnh lại, như vậy hẳn thật sự sẽ nói được làm được, để người thân của cô chôn cùng với cô.

Cô không dám đặt cược , người đàn ông kia quá mức thâm trầm, cảm giác tất cả mọi thứ đều ở trong lòng bàn tay hắn, bao gồm cả cô. Trước kia cô còn có thể không biết đúng sai, không biết rõ người đàn ông kia, đánh cược một phen, cuối cùng cô đã thua.Còn hiện tại, cô đã hoàn toàn hiểu rõ người đàn ông kia, cô không dám lại đánh cược, dù sự đánh cược ấy có chút ít hi vọng. Nếu thật sự làm tổn thương những người xung quanh, như vậy cô thà lựa chọn cái chết.

Một mình cô chết không có việc gì, nhưng cô không thể để ọi người cùng chết với cô. Cô thật sự không thể đền tội được.

Thôi thôi, nếu trốn không được, vậy hãy can đảm chấp nhận tất cả đi. Hắn cho cô thời gian một tháng, như vậy cô cũng nên liều mạng. Trên thế giới này bất cứ điều gì cũng có thể xảy ra, vì vậy cô cũng mong sẽ có phép lạ xảy ra với mình, hi vọng nó sẽ đến với cô.

Nhưng may mắn sẽ khó mà đến với cô vì cô cũng chỉ là một sinh linh nhỏ bé. Tất cả đều chỉ có thể dựa vào chính mình, dựa vào năng lực của cô. Ít nhất trên thế giới 99% con người là dựa vào khả năng của chính mình thực hiện nguyện vọng hơn là chỉ biết dựa vào may mắn .

19. Chương 19

Edit: Rabbit

Ánh mặt trời hoàng hôn làm bóng cây loang lổ chiếu vào kính thủy tinh trên cửa sổ, xuyên thấu qua khe hở nhỏ hẹp nghịch ngợm chui vào phòng, màu trắng trong căn phòng phóng ra từng mảnh từng mảnh hoa văn vô cùng quái dị.

Ánh sáng màu tím nhạt, màu sắc dịu nhẹ, chiếu xuống chiếc giường nước lớn, Nhan Nặc Ưu ngón tay khẽ động, cố gắng làm cho chính mình thức tỉnh.

Có thể bởi vì trong thời gian dài không vận động và ăn uống, Nhan Nặc Ưu có vẻ vô cùng yếu ớt mặc dù đã cố hết sức. Nhưng nghĩ đến lời nói của người đàn ông kia, Nhan Nặc Ưu cố gắng chuyển động các ngón tay.

Trên trán bắt đầu lấm tấm mồ hôi, lông mày từ từ nhả lại, muốn mở to mắt, lại cảm giác đôi mắt như nặng ngàn cân, như thế nào cũng không mở ra được.

Thời gian từng chút một từ từ trôi qua, Nhan Nặc Ưu cũng không có chút lơ lửng vẫn tiếp tục nỗ lực.

Sau một buổi chiều bận rộn, Đan Sâm Duệ rất cục cựa gần chiều tối mới xử lý xong tất cả mọi thứ nhanh chóng trở về. Hắn không tin cô không quan tâm đến những người thân của mình, hắn không tin cô máu lạnh như thế. Bởi vì trong mắt hắn Nhan Nặc Ưu là một cô gái thuần khiết, sở hữu tất cả nét đẹp trên thế gian này. Cho nên, hắn nhanh chóng trở về, hắn muốn tận mắt nhìn thấy cô tỉnh lại.

Tim đập thành thịch, cố gắng đè nén luồng cuồng bất an trong lòng, tay chậm rãi mở cửa phòng.....

Ngôi nhà này là vì sự an toàn của Đan Sâm Duệ mà xây dựng cho nên tất cả mọi thiết bị đều tiên tiến nhất trên thế giới, thậm chí đến cả một ổ khóa cửa nhỏ cũng đều dùng thiết bị bố trí tinh vi, có đầu đọc dấu vân tay, chỉ có dấu vân tay của Đan Sâm Duệ mới có thể mở cửa ra.

Bước chân nhẹ nhàng, Đan Sâm Duệ cảm giác phía sau lưng đều đã toát ra mồ hôi lạnh. Trong lòng thầm cầu nguyện, nhất định phải làm cho Nhan Nặc Ưu bình an, nhưng cũng có chút muốn làm cho cô vĩnh viễn ngủ say.

Chỉ là lúc buổi chiều Chung Minh Hiên đến đã nói cho hắn, nếu Nhan Nặc Ưu tiếp tục hôn mê như vậy sau này muốn tỉnh lại sẽ rất khó khăn.

Cho nên hắn hoảng hốt. Chỉ là hắn không muốn biểu hiện ra ngoài. Tất cả chỉ cần trong lòng hắn hiểu là được, điều này cũng đã trở thành thói quen nhiều năm của hắn, chỉ cần tự mình biết là được.

Đi vào trước giường Nhan Nặc Ưu, nhìn túi dịch dinh dưỡng kia, trong lòng có chút đau đớn.

Vì căn phòng chỉ có một mình hắn có thể mở ra, cho nên mỗi ngày Chung Minh Hiên chỉ có thể đến một lần, nhưng chỉ là đến truyền dịch để duy trì sự sống, nhưng cũng không biết kéo dài được bao lâu!

“Ưu nhi, hôm nay em không nghe rõ lời nói của anh sao? Nếu em còn chưa tỉnh lại, anh thật sự sẽ nói được làm được.” Trong mắt tràn đầy ưu thương, giờ phút này Đan Sâm Duệ đã không còn vẻ mạnh mẽ và độc đoán ở trước mặt người bên ngoài, giờ phút này trên người hắn đầy bi thương cùng u buồn.

Ý thức của Nhan Nặc Ưu thanh tỉnh đột nhiên nghe được thanh âm yếu ớt và thống khổ của Đan Sâm Duệ, nội tâm cũng khiếp sợ không thôi. Nếu không phải hắn làm cho cô bị tổn thương như vậy, chắc chắn cô cũng không so đo gì, người đàn ông này thật ra cũng là người đáng thương. Tuy nhiên, người đáng thương vẫn có chỗ đáng giận, chính mình đáng thương, tại sao lại phát tiết đối với những người khác. Cô vô tội, tại sao hắn cố tình lựa chọn cô làm vật cưng của hắn.

Cô là người, không phải vật nuôi.

Nhưng Nhan Nặc Ưu cũng luôn luôn nhớ rõ lời nói của người đàn ông này, cho nên cô không thể dùng giấc ngủ say để trốn tránh, cô phải tỉnh lại.

“Ưu nhi, em có nghe thấy lời nói của anh hay không? Tại sao em không tỉnh dậy?” Hai mắt Đan Sâm Duệ ướt át, vốn dĩ ưu thương cầm lấy tay Nhan Nặc Ưu, lại đột nhiên cảm giác được tay Nhan Nặc Ưu động, vô cùng kích động, có phải Ưu nhi đang tỉnh lại?

“Người đâu, mau gọi Chung Minh Hiên tới đây.” Vì để tiện chăm sóc Nhan Nặc Ưu, Đan Sâm Duệ đã cho Chung Minh Hiên ở trong căn nhà này.

“Thiếu gia, bác sĩ Chung đã đến.” Ngoài cửa, một người đàn ông cung kính nói.

“Vào đi.” Tay chống bên giường, cửa phòng liền từ từ mở ra.

“Làm sao vậy Đan thiếu gia, đã trễ thế này, còn không cho để cho tớ nghỉ ngơi ! Tuy rằng tiền lương cậu phát cho tớ, nhưng phải biết rằng, hiện tại bắt tớ rời giường làm việc , là phải cấp phí tăng ca” Chung Minh Hiên bất đắc dĩ đảo mắt, người đàn ông này thật là tẩu hỏa nhập ma , đã trễ thế này, chính mình đã tiến vào mộng đẹp, còn mơ thấy mỹ nữ siêu cấp lớn, mà bạn tốt lại phá vỡ mộng đẹp của hắn. Nội tâm có chút bất bình, nhưng nhìn bộ dáng đáng thương kia của bạn tốt, hắn cũng không đành lòng, tuy nhiên ngoài miệng vẫn không ngừng lải nhải.

“Câm miệng, nếu cậu còn muốn nhận được tiền lương.” Nghe một đại nam nhân giống như một người phụ nữ bình thường lễ mễ lải nhải, Đan Sâm Duệ có chút phiền lòng quát.

“Không phải đâu Đan thiếu gia, cậu như thế nào có thể không có lương tâm như vậy.”

“Hừ, cho nên hiện tại tốt nhất cậu nên quản tốt miệng của cậu, đừng cho nó phạm sai lầm.”

“Được rồi, tớ không nên trêu vào cậu để tránh mất mạng. Nói đi gọi tớ dậy có chuyện gì!” Bất đắc dĩ lắc đầu, Chung Minh Hiên có chút bất đắc dĩ nói. Không phải ‘hai câu’ vẫn là nhiều lời chứ?

“Cậu mau đến xem Ưu nhi, vừa rồi lúc tớ kéo tay cô ấy, tay cô ấy động.” Nghe Chung Minh Hiên nhắc tới, Đan Sâm Duệ lập tức phản ứng lại, quát Chung Minh Hiên.

“Trời ạ, thật sự là kết nhầm bạn!” Bất đắc dĩ lắc đầu nói thầm . Người bạn tốt này thật sự hơi quá đáng, vì một cô gái như vậy một,lại rỗng chính mình. Sau này khi nào tụ tập với bạn bè, nhất định phải nhờ bọn họ đòi lại chút công bằng ình mới được. Nhưng ngoài miệng tuy rằng nói thầm , nhưng dưới chân cũng không có chậm lại, vài bước tiến lên, bắt đầu thật sự kiểm tra thân thể Nhan Nặc Ưu.

Đan Sâm Duệ ngẩng đầu nhìn nhất cử nhất động của Chung Minh Hiên, nhìn thấy hắn chạm vào cổ tay trắng nõn của Nhan Nặc Ưu, nội tâm một trận phần nộ:“Chung Minh Hiên, cậu chạm vào tay Ưu nhi làm gì.”

“Trời ạ, Đan đại thiếu gia cậu không cần ngây thơ như vậy được không, tớ muốn kiểm tra thân thể của cô ấy. Yên tâm, tớ biết vợ của bạn không thể đụng vào, cho nên cậu đừng có nghĩ ngợi lung tung.” Trong lòng lại nghĩ người con gái này nữ nhân tuy rằng đẹp, nhưng là người của Đan đại thiếu gia , hắn cũng không phải không muốn sống, để làm chi không có việc gì tự nhiên khiến ình gặp rắc rối!

“Vây..... Vây được rồi, chỉ một lần này.” Có chút xấu hổ nhìn nhìn Chung Minh Hiên, Đan Sâm Duệ thề sau này sẽ cố gắng học y thuật, làm cho chính mình cũng có y thuật cao siêu như Chung Minh Hiên, như vậy khi Ưu nhi sinh bệnh hắn cũng có thể giải quyết, không cần đến người bạn phiền toái này.

Bất đắc dĩ lắc đầu, nghĩ nếu hắn đem những lời của Đan Sâm Duệ nói ra với những người khác, bọn họ khẳng định là đánh chết cũng sẽ không dám tin.

Chẳng lẽ tình yêu đều khiến ọi người trở nên ngốc nghếch sao? Nếu không tại sao ngay cả Đan Sâm Duệ bình thường kiêu ngạo độc đoán cũng trở nên tiểu nhân như vậy.

Cẩn thận kiểm tra thân thể Nhan Nặc Ưu một lần nữa, thu thập dụng cụ, nhàn nhã ở một bên viết đơn thuốc, nói với Đan Sâm Duệ:“Sâm Duệ, đây là phương thuốc, cậu phân phó người giúp việc làm theo, mỗi ngày cấp một chén thuốc cho Nhan Nặc Ưu uống..... Cô ấy sắp tỉnh lại , cần bổ bổ thân thể, kết hợp với thuốc bổ, như vậy thân thể cô ấy sẽ khôi phục nhanh hơn .” Vốn muốn mua vui một chút, nhưng khi nhìn đến ánh mắt sắp giết người của Đan Sâm Duệ, chỉ có thể nén trò đùa xuống, nói theo khuôn phép cũ .

“Ừm, cậu có thể đi ra ngoài.” Xoay người cầm phương thuốc Chung Minh Hiên viết, Đan Sâm Duệ vui vẻ phân khởi như một đứa nhỏ hạ lệnh đuổi khách với Chung Minh Hiên.

“Ai! Thật là kết bạn với nhầm người!” Hơi phàn nàn nhìn thoáng qua Đan Sâm Duệ, Chung Minh Hiên bước nhanh rời đi. Hắn cũng không muốn trở thành đối tượng cho bạn tốt trút giận.

20. Chương 20

Edit: Rabbit

Kích động nhìn phương thuốc trong tay, Đan Sâm Duệ trong mắt tràn đầy kích động. Xoay người nhìn thoáng qua Nhan Nặc Ưu trên giường, cầm đi ra cửa, phân phó người vệ sĩ: “Cầm phương thuốc này đi ra ngoài, tìm các loại thuốc trong đó.”

Nhanh chóng chạy đến ngồi trước giường Nhan Nặc Ưu, Đan Sâm Duệ lòng tràn đầy vui mừng chờ Nhan Nặc Ưu tỉnh lại.

Rốt cục đã tỉnh, Ưu nhi rốt cục đã tỉnh.

Trong lòng tràn đầy bồn chồn nhìn Nhan Nặc Ưu, nhìn không chớp mắt, rất sợ bỏ lỡ thời điểm Nhan Nặc Ưu tỉnh lại.

Cố gắng mở to mắt, Nhan Nặc Ưu cảm thấy mí mắt dường như nặng ngàn cân. Ánh sáng chiếu vào làm ắt Nhan Nặc Ưu đau đớn, cố gắng thích ứng ánh sáng ngọn đèn. Cuối cùng gần mười phút sau, Nhan Nặc Ưu mới từ từ mở mắt.

Căn phòng sáng ngời, chiếc giường nước lớn, màu sắc tinh khiết làm cho Nhan Nặc Ưu có chút sửng sốt. Nơi này không phải ngôi nhà quen thuộc của cô, đây là nơi nào.

Lòng có chút hoảng hốt, muốn đứng dậy nhưng không có chút khí lực, cả người giống như không còn chút sức lực nào.

“Em đang tìm cái gì?” Sau khi nhìn thấy Nhan Nặc Ưu tỉnh lại, Đan Sâm Duệ cảm thấy hạnh phúc hơn so với bất cứ ai khác. Rốt cục Ưu nhi đã tỉnh. Tâm tình kích động làm cho Đan Sâm Duệ nói chuyện có chút không ổn định.

Khi nghe thấy tiếng ác mộng kia, Nhan Nặc Ưu sắc mặt tái nhợt quay đầu tức giận chất vấn Đan Sâm Duệ: “Tại sao tôi lại ở chỗ này.” Cô nhớ rõ ràng, cô ở khách sạn.....

Nghĩ đến điều này, Nhan Nặc Ưu thân mình bắt đầu run run, người đàn ông này, tàn nhẫn hủy hoại tất cả mọi thứ của cô.

“Anh mang em tới nơi này.” Đan Sâm Duệ vốn có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt thống hận kia của Nhan Nặc Ưu, trong lòng đau xót, chỉ có thể nói một câu như vậy.

“Tại sao tôi lại ở trong này, tôi muốn về nhà.” Tức giận trừng mắt Đan Sâm Duệ, tay thô lỗ cởi kim tiêm của bình truyền dịch, giấy dựa muốn đứng dậy.

“Tốt nhất em nên nằm ở trên giường.” Một phen áp chế Nhan Nặc Ưu giấy dựa, Đan Sâm Duệ cau mày. Hận mình như vậy sao?

“Anh dựa vào cái gì tự tiện mang tôi tới nơi này, tôi không muốn ở trong này, hãy để cho tôi trở về.” Tức giận trừng mắt với Đan Sâm Duệ, Nhan Nặc Ưu chậm rãi phẫn nộ. Người đàn ông này tại sao bá đạo như vậy, cô không thương hắn! Tại hắn mãnh liệt muốn cô yêu thương hắn như vậy.

“Nơi này? Dù sao không bao lâu nữa em cũng là vợ của anh, em cho rằng em còn có thể rời khỏi bên cạnh anh sao?” Phẫn nộ cầm lấy cánh tay Nhan Nặc Ưu, Đan Sâm Duệ ánh mắt màu đỏ rống giận. Người con gái này luôn luôn làm cho hắn kích động.

“Không, tôi không phải vợ của anh.”

“Thật sao? Hiện tại đã muốn chạy trốn? Không phải vợ của tôi, vậy là của ai? Em nói mau!”

“Dù sao tôi không phải vợ của anh, cho dù như thế nào, tôi cũng không gả cho anh.”

“Thật sao? Không phải là em vẫn còn muốn Lí Hạo Nhiên, xú nam nhân kia?” Lôi kéo Nhan Nặc Ưu, Đan Sâm Duệ có chút mất lý trí gào thét. Cô vẫn còn nghĩ đến người đàn ông kia chẳng lẽ cô thật sự muốn hắn đuổi tận giết tuyệt sao?

“.....” Đã không còn là cô gái bé nhỏ trước kai, hiện tại cô đã hiểu không nên chọc giận người đàn ông trước mắt này. Cô tin rằng nếu cô dám nói một lời ương ngạnh, hậu quả sẽ thật khó lường, thủ đoạn của người đàn ông này cô đã được nếm mùi.

“..... Anh đáp ứng em, chỉ cần trong một tháng em có thể thoát ra, như vậy anh sẽ để cho em tự do.” Không dám nhìn cặp mắt trong suốt kia, Đan Sâm Duệ quay mặt nhìn sang một bên.

“Hy vọng anh có thể giữ lời.” Mặc kệ thế nào, cô cũng phải chiến đấu. Chỉ cần có thể thoát đi, sau đó mọi thứ sẽ tính toán sau.

“Vậy hãy nghỉ ngơi một chút đi, tinh thần tốt mới có kế hoạch tốt.” Tuy rằng rất muốn nhìn Nhan Nặc Ưu, nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống. Có chút chua xót cười, không hiểu mình như thế nào, bình thường ở bên ngoài đều là vô cùng cuồng ngạo, thế nhưng ở trước mặt cô không dám đối diện cùng cô. Sợ hãi, dĩ nhiên là đôi mắt dường như có thể nói kia.

Cánh cửa từ từ đóng lại, Nhan Nặc Ưu bất đắc dĩ nhắm mắt lại, trong đầu một mảnh hỗn loạn. Cô nên in thời gian để sắp xếp, chính mình rốt cuộc đã tới nơi này bao lâu, đã rốt cuộc hôn mê bao lâu, từng chuỗi từng chuỗi nghi vấn, lập tức bùng nổ.

Nội tâm Đan Sâm Duệ cuộn cuộn như sóng triều hung hăng ở trong lòng mắng chính mình, tại sao ở trước mặt người bên ngoài luôn luôn cuồng ngạo, thế nhưng ở trước mặt Ưu nhi mỗi lần đều thất bại? Nhưng nghĩ đến những chuyện mình đã làm trước đây, liền ử rử đi thư phòng.

Sáng sớm ngày hôm sau, Nhan Nặc Ưu một đêm không ngủ ngẩn người nhìn bức màn.

Ngày hôm qua sau khi Đan Sâm Duệ rời khỏi, nhóm người hầu mang lên rất nhiều thức ăn. Nghĩ đến thức ăn ngày hôm qua, không biết tại sao, trong đầu Nhan Nặc Ưu xuất hiện bóng dáng Đan Sâm Duệ. Nhiều đồ bồi bổ thân thể như vậy có lẽ là do hắn sắp xếp.

Cố gắng làm cho trái tim mình trở nên cứng rắn, mặc kệ như thế nào, cũng không quên những việc hắn đã làm trước kia, hắn luôn luôn làm thương tổn cô. Và những điều gây thương tổn mình là không thể bù lại.

“Tiểu thư, thiếu gia ở dưới lầu chờ cô dùng bữa sáng, cô đã tỉnh chưa?” Đan Sâm Duệ thiết lập thời gian mở cửa, cho nên đến thời gian bữa sáng cố định, cửa phòng sẽ mở ra, nhóm người hầu sẽ lại đây mời Nhan Nặc Ưu đi xuống dùng bữa sáng.

“Tôi có chút không thoải mái không muốn xuống.” Nghĩ đến Đan Sâm Duệ, Nhan Nặc Ưu cả người không được tự nhiên, mặt mày nhăn lại. Chỉ cần nơi nào có người đàn ông kia, cô cũng không muốn đi.

“Tiểu thư, thiếu gia nói, nhất định chúng tôi phải đem cô xuống, nếu không khi nào cô ăn chúng tôi mới được ăn.” Người hầu nghe thấy Nhan Nặc Ưu trả lời trong lòng có chút phật phùng, có thể thấy được cũng là người đã được huấn luyện tốt. Nghe lời nói của Nhan Nặc Ưu, cũng chỉ cúi đầu đối đáp.

“Tên hỗn đản này.....” Nghe lời nói của người hầu, Nhan Nặc Ưu khóe miệng hung hăng cắn một chỗ, hung tợn đối với Đan Sâm Duệ dưới lầu, ngay cả một người giúp việc cũng dùng họ để uy hiếp chính mình. Nếu không phải nghĩ chính mình cũng có lỗi, chính mình khẳng định sẽ muốn cãi nhau một trận với Đan Sâm Duệ.

Cự tuyệt sự hầu hạ của người giúp việc, mặc dù lớn lên trong một gia đình giàu có, nhưng Nhan Nặc Ưu không có thói quen để cho người khác hầu hạ, chỉ để cho bọn họ ở một bên chờ, chính mình nhanh chóng mặc quần áo.

Nhóm người giúp việc hỗ trợ mở ra tủ quần áo sa hoa, Nhan Nặc Ưu há hốc miệng nhìn tủ quần áo thời trang mùa xuân, mãi một lúc lâu mới phục hồi tinh thần lại.

Trời ạ, người đàn ông kia, chỉ vì một mình cô mà mua nhiều quần áo như vậy?

Ngẫu nhiên lấy từ trong túi một chiếc váy màu tím mặc vào, nhất thời khiến cho cô càng trở nên mê hoặc lòng người.

Một bên vài người giúp việc cũng đều lặng lẽ nhìn vào cô gái trước mắt, giống như thần tiên, không vương bận chút thế tục.

“Được rồi, đi xuống thôi.” Nói xong liền dẫn đầu rời khỏi phòng.

Bên ngoài giống như thiên đường, thật sự làm cho Nhan Nặc Ưu lại chấn động một phen, trời ạ, nơi xa hoa như vậy, rốt cuộc là ở đâu? Người đàn ông này rốt cuộc có bao nhiêu thể lực? Trong đầu nghĩ vấn càng ngày càng nhiều.

21. Chương 21

Edit: Rabbit

Nhìn cái bàn nhỏ trước mắt, Nhan Nặc Ưu có chút giật mình.

Nó giống như một cái bàn nhỏ trong một gia đình bình thường, đặt ở sau hoa viên. Trên bàn đặt đầy sữa cùng với một số thứ khác. Mà chỗ ngồi của Nhan Nặc Ưu còn có một bát canh. Cảm giác như vậy làm cho Nhan Nặc Ưu trong lòng có chút ấm áp, nhưng bị cô mạnh mẽ ép xuống.

“Tôi không thích uống sữa.” Chán ghét nhìn Đan Sâm Duệ đưa đến trước mắt mình chất lỏng màu trắng ngà.

“Cơ thể của em rất suy yếu, cần bồi bổ.” Không có một chút dư thừa nào trong lời nói, chỉ là tùy ý đưa cốc sữa đặt ở bên cạnh Nhan Nặc Ưu, nhưng không cần nghi ngờ trong giọng nói cũng làm cho Nhan Nặc Ưu cảm giác sâu sắc được chén sữa này không thể không uống.

“.....” Vui đầu uống bát canh bên cạnh. Bởi vì cơ thể rất suy yếu cho nên Nhan Nặc Ưu phải nhanh chóng ăn lót dạ để cho cơ thể tốt hơn, mới có thời gian lên kế hoạch chạy trốn cho chính mình.

“Uống nó.” Lúc đang ăn, đột nhiên Đan Sâm Duệ đi đến trước mặt Nhan Nặc Ưu bưng cốc sữa lên, dịu dàng nói.

“Tôi không thích uống.” Nhìn Đan Sâm Duệ cố chấp, trong lòng Nhan Nặc Ưu bắt đầu tức giận. Dựa vào cái gì bắt cô uống thì cô phải uống.

“Như vậy mới tốt cho cơ thể, nếu cơ thể của em không tốt lên, tôi sẽ tức giận. Nếu để tôi tức giận, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.”

“Anh.....” Nhìn vào ánh mắt uy hiếp của Đan Sâm Duệ, Nhan Nặc Ưu cắn chặt răng, một ngụm uống xong cốc sữa, trong lòng hỗn loạn, cố gắng ngăn chặn cơn nôn mửa mạnh mẽ.

Vừa lòng nhìn thấy đáy trong cốc thủy tinh, Đan Sâm Duệ khóe miệng hơi nhếch lên.

“Em ở nhà từ từ nghỉ ngơi, anh phải đến công ty xử lý chút việc, anh sẽ mau chóng trở về.” Nhẹ nhàng giúp Nhan Nặc Ưu ngồi trên ghế, Đan Sâm Duệ ôn nhu nói.

Bị cánh tay hơi run đỡ lấy, trong lòng Nhan Nặc Ưu cảm thấy buồn nôn.

“Anh đi đây.” Tuy biết rằng sẽ không nhận được câu trả lời, nhưng giờ phút này Đan Sâm Duệ vẫn như cũ có chút thất vọng. Cúi đầu hôn trán Nhan Nặc Ưu xoay người mất mát rời đi.

“.....” Phức tạp nhìn bóng dáng Đan Sâm Duệ rời xa, trong cổ họng tắc nghẹn không thốt lên lời.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời phương xa, màu xanh thẫm làm cho Nhan Nặc Ưu hơi nhắm mắt lại. Màu sắc đẹp như vậy, bầu trời rộng lớn như thế, là tự do cô hướng tới.

“Hạo Nhiên, có phải anh đang tìm em không, có phải anh rất thất vọng vì em đã sai hẹn.” Suy yếu nhìn bầu trời phương xa, Nhan Nặc Ưu khóe miệng khẽ nhếch, phiền muộn nói.

“Sẽ không còn lâu nữa, Hạo Nhiên anh chờ em, em nhất định sẽ đi tìm anh.” Trong lòng cũng âm thầm thề, nhất định phải thoát khỏi nơi này, cùng Hạo Nhiên sống hạnh phúc cả đời.

Thế nhưng cuộc sống mà cô luôn chờ đợi sẽ làm cô thống khổ.

*

Trong một văn phòng rộng lớn, toàn bộ cửa sổ trong suốt, bàn công tác cùng với chiếc ghế dựa khí phách, màu sắc phối hợp thật tương xứng, khiến cho người tiến vào trong đó đều cảm thấy vô cùng áp lực.

Phía trước cửa sổ thủy tinh trong suốt, hai người đàn ông sóng đôi, một người bế ghế thiên hạ khí thế vương giả làm cho người bên ngoài nhìn thấy đã sợ.

Một người thiết kế trang phục nổi tiếng hàng đầu Anh quốc, âu phục thủ công làm theo yêu cầu, mặc ở trên người Đan Sâm Duệ khí chất phi phàm hơn người, làm cho người ta tự đáy lòng cảm thán sự thiên vị của tạo hóa.

“Duệ, thật sự muốn giấu riêng bảo bối của cậu để chơi đùa sao? Tiểu tử cậu cũng thật là nham hiểm.” Chung Minh Hiên nhìn bạn tốt ngơ ngác nhìn ngoài cửa sổ, âm tà nói.

“Cậu tốt nhất nên ngậm cái miệng thối của cậu lại.” Nội tâm Đan Sâm Duệ không ngừng càu kỉnh nghe bạn tốt nói, tức giận nhảy mắt lên tới đỉnh điểm.

“Được rồi, không nói nữa. Tớ chỉ là muốn hỏi cậu một chút, cậu rốt cuộc muốn chơi đùa với bảo bối nhà cậu như thế nào! Cậu cũng thật là, tớ không hiểu cô gái kia có cái gì tốt, khiến cho cậu tuyệt vọng như thế.....” Khi nhìn thấy ánh mắt cảnh cáo của Đan Sâm Duệ, cậu nói tiếp của Chung Minh Hiên càng ngày càng nhỏ, cho đến khi biến mất.

“Xem ra, cậu không có việc gì làm, rất nhàn rỗi.” Âm trầm nhìn Chung Minh Hiên, Đan Sâm Duệ trong mắt không hề che dấu âm hiểm.

“Ai..... Ai nói tớ không có chuyện gì làm.” Trời ạ, thật sự là giao hữu vô ý*, tại sao bạn tốt lại âm hiểm như vậy? Trước kia như thế nào không hề phát hiện bạn tốt biểu hiện âm hiểm rõ ràng như vậy?

*kết bạn một cách cầu thả, không chịu xem xét trước

“Vậy cậu còn có thời gian tham gia chuyện của tớ.”

“Quên đi, tớ sai rồi, tớ sai rồi còn không được sao?” Ủ rũ nhìn Đan Sâm Duệ, hần dám đảm bảo, nếu sau này chính mình nói một câu không tốt về cô gái kia, hần khẳng định sẽ bị bạn tốt tra tấn không thành hình người.

“A, tớ nhớ rõ thời gian trước có cô gái tên Anna đi tìm cậu, cậu đã quan tâm đến tớ với Ưu nhi như vậy, không bằng tớ đem cô gái này đến đây chiếu cố cậu.” Không muốn buông tha bạn tốt dễ dàng như vậy, Đan Sâm Duệ về mặt ‘chân thành’ nhìn Chung Minh Hiên.

Nhìn Đan Sâm Duệ về mặt chân thành tươi cười, lời nói ác ma, Chung Minh Hiên khóc không ra nước mắt ! Thật là, để làm chi không có việc lại tự mình gây chuyện! Người đàn oogn này đối với cô gái kia, quả thực cũng đã yêu đến tẩu hỏa nhập ma .

“Cậu dám, Đan Sâm Duệ nếu cậu dám tìm cô gái kia tới, tớ sẽ không làm bác sĩ riêng của cậu nữa..... Tớ..... Tớ tự đi tìm bệnh viện.” Nghĩ đến biện pháp duy nhất này có thể uy hiếp bạn tốt, Chung Minh Hiên như là bất được cọng rơm cứu mạng cuối cùng.

“Giỏi A Hiên, biết uy hiếp tớ .” Vỗ nhẹ bả vai Chung Minh Hiên, cười đến sáng lạn nói:“Có bản lĩnh, cậu thử xem?”

“Được rồi, lời vừa rồi coi như là tớ chưa nói. Bảo bối nhà cậu hãy từ từ chờ xem, chịu khó bồi bổ thật tốt cho cơ thể cô ấy. Nhưng nếu cậu muốn chơi trò trốn tìm với cô ấy cần chú ý một chút, cô gái kia, tớ cảm thấy hần là không cần cậu phải quá chiếu cố.” Cũng không biết nói những lời này là khuyên hay là châm biếm, dù sao Chung Minh Hiên cũng cảm thấy vô cùng vừa lòng với những lời vừa nói ra.

“Ừ, tớ đã biết. Không phải cậu còn có nhiều việc phải làm sao?” Nghe Chung Minh Hiên nói, Đan Sâm Duệ trong mắt có một chút lo lắng, nghĩ đến thù hận trong ánh mắt trong suốt kia, trong lòng đau xót, sắc mặt cũng bắt đầu có chút mất tự nhiên.

“Tốt lắm, đã biết, tớ đi ra ngoài.” Biết là bạn tốt đang đuổi người, Chung Minh Hiên không có nói gì nữa, chỉ là nhìn thoáng qua Đan Sâm Duệ trầm mặc, xoay người rời đi. Hần biết, bạn tốt đã rơi vào, muốn thoát

khỏi vũng bùn, khẳng định sẽ không dễ dàng . Chỉ hy vọng bạn tốt không cần cứng nhắc như vậy, hãy nghĩ thông một chút, bằng không bị thương sâu nhất cỡ lẽ cũng chỉ có hần.

Nghe thanh âm cửa chậm rãi đóng lại, Đan Sâm Duệ xoay người lấy một chiếc cốc thủy tinh tổng quỳ rượu, đổ một ly ỳnh, tùy ý lắc chất lỏng màu đỏ sậm trong cốc, lặng lẽ ngắm người.

Ngẩng đầu ngắm nhìn xa xa, yên lặng nói: Ưu nhi, khi nào chúng ta mới có được cuộc sống hạnh phúc đây. Khi nào hiểu lầm giữa chúng ta mới biến mất đây.

Trong đầu không tự chủ được toát ra một câu câu báo của Minh Hiên:“Duệ, muốn chân chính có được cô ấy, muốn chân chính làm cho cô ấy ở lại bên cạnh cậu, hãy để cho cô ấy lo lắng, làm cho cô ấy không muốn rời đi. Đây chính là điều quan trọng nhất.”

Phải không? Lo lắng.

Khóe miệng hơi nhếch lên, tao nhã nhấp nhấp một ngụm trong cốc rượu vang, trong mắt có một tia âm u hiện lên.

22. Chương 22

Edit:Rabbit

Ban đêm, Nhan Nặc Ưu ngồi trong căn phòng rộng lớn yên tĩnh, nhìn các loại vật dụng trong phòng đã được người giúp việc đổi thành các đồ mới, đáy lòng có một chút tĩnh mịch.

Căn phòng lấy màu tím làm chủ đạo, màu sắc mộng ảo làm cho suy nghĩ của Nhan Nặc Ưu có chút phiêu xa. Cô muốn rời khỏi nơi này, còn cả người đàn ông kia, đều là đối tượng cô hận, cho nên bất luận như thế nào đều phải rời đi.

Nhìn mọi thứ chung quanh, trong đầu tràn đầy ý niệm rời đi, mang theo vẻ u sầu từ từ tiến vào mộng đẹp.....

*

Sáng sớm, trên chiếc giường lớn màu tím Nhan Nặc Ưu từ từ mở to mắt, trong mắt lưu động loại ánh sáng không biết tên, làm cho người ta cân nhắc không biết cô đang suy nghĩ gì.

Mặc xong quần áo, nhìn thoáng qua trang sức trong phòng, quyết tâm che dấu một chút rung động, chậm rãi xuống lầu.

Vẫn như cũ ở phía sau hoa viên, là một chiếc bàn nhỏ, cảm giác ấm áp làm cho ánh mắt Nhan Nặc Ưu có chút ửng đỏ. Cô nhớ nhà, nhiều ngày như vậy không về nhà, không nhìn thấy ba mẹ, không biết bọn họ có sốt ruột hay không.

“Không cần lo lắng chuyện trong nhà, anh đã nói với bác trai bác gái, anh đưa em đến nơi này ‘chơi’” Từ khi thấy Nhan Nặc Ưu đi đến Đan Sâm Duệ vẫn chú ý đến Nhan Nặc Ưu, thấy mắt Nhan Nặc Ưu đỏ trong nháy mắt kia, hần đau lòng . Hần không thích nhìn thấy cô không vui, cô là bảo bối của hần, hần muốn cô có gia đình hạnh phúc nhất trên thế giới, làm cho cô trở thành người hạnh phúc nhất trên thế giới.

“Anh đã sớm lên hết mọi kế hoạch, phải không?” Nghe thấy lời an ủi của Đan Sâm Duệ, Nhan Nặc Ưu chẳng những không có chút cảm kích, ngược lại càng cảm thấy Đan Sâm Duệ thực sự là người vô cùng đáng ghét.

“Đúng vậy.” Không giải thích dư thừa, Đan Sâm Duệ cúi đầu tự tay vì Nhan Nặc Ưu đổ một ly sữa.

Ngồi ăn bữa sáng Nhan Nặc Ưu nhìn thấy lại là một ly sữa cô ghét kia, trong lòng có chút tức giận, cắn môi cố gắng ngăn chặn phần nộ từ đáy lòng.

“Uống nó.” Hần muốn cơ thể cô khỏe mạnh, mà cơ thể của cô bởi vì hôn mê hơn mười ngày cho nên không có đủ dinh dưỡng, cho nên hiện tại cô phải uống xong sữa.

“Tôi không thoải mái, cho nên không muốn uống.” Trong lòng có chút phiền, nhìn ly chất lỏng màu trắng ngà kia, dạ dày của Nhan Nặc Ưu có chút khó chịu.

“Uống nó, hoặc là hủy bỏ ước định giữa chúng ta.” Rất rõ ràng, Đan Sâm Duệ lại bắt đầu uy hiếp Nhan Nặc Ưu.

“Anh.....” Tại sao khi cô cùng người đàn ông này tranh cãi, người thua luôn là cô chứ. Hung hăng nhìn thoáng qua Đan Sâm Duệ, Nhan Nặc Ưu lại uống xong thứ làm cho cô thống hận kia.

“Anh phải đi công ty, em ở nhà nghỉ ngơi cẩn thận.” Bưng lên ly sữa bên cạnh, Đan Sâm Duệ động tác tao nhã uống hết, đứng dậy vừa ôn nhu vừa hôn lên trán của Nhan Nặc Ưu, xoay người rời đi.

“Đi đi, tốt nhất hôm nay đừng trở về. Chờ anh trở về, tôi sẽ không còn ở trong này.” Nhìn bóng dáng Đan Sâm Duệ càng ngày càng xa, Nhan Nặc Ưu thì thâm trong miệng, cũng rất nhanh chóng trở về phòng chuẩn bị.

Nhanh chóng trở lại phòng, lấy ra bộ quần áo của người giúp việc đã sớm chuẩn bị, nghĩ đến bình thường lúc chạng vạng chắc chắn sẽ có nhóm người giúp việc đứng giờ đi đổ rác trong biệt thự, mà bọn họ đều ăn vận giống nhau cùng thống nhất thời gian ra ngoài biệt thự. Mà sau đó, cô có thể nhân cơ hội chạy đi.

Trong đầu suy nghĩ, trên tay cũng không chậm lại, Nhan Nặc Ưu nhanh chóng thay quần áo của người giúp việc, thật cẩn thận ra khỏi phòng.

Dựa theo tình hình thăm dò mấy ngày nay của cô, bình thường nhóm người giúp việc đều ở phía trước tập hợp trong một căn phòng nhỏ, cái phòng kia chính là nơi tập hợp rác, việc Nhan Nặc Ưu phải làm hiện tại, chính là trà trộn vào đó.

Bởi vì còn hơn mười phút mới có nhóm người giúp việc đây, cho nên Nhan Nặc Ưu bắt đầu tìm vị trí có lợi nhất.

Chỉ chốc lát sau, còn có những người giúp việc khác lại đây.

Bởi vì Đan Sâm Duệ mua biệt thự này rất lớn cho nên rác cũng rất nhiều. Tổng cộng có năm người đổ rác, mà Nhan Nặc Ưu thay thế là một người giúp việc nữ, mà cô gái kia giờ phút này đã bị Nhan Nặc Ưu hạ thuốc, hiện tại đang ngủ ở trong WC.

“Tiểu Nhất, hôm nay như thế nào im lặng như vậy !” Sau khi thu dọn tất cả rác, một người giúp việc nam trên ghẹo Nhan Nặc Ưu. Bởi vì Nhan Nặc Ưu giờ phút này đang đóng giả là Tiểu Nhất, người nữ giúp việc kia.

“.....” Không trả lời người nam giúp việc, Nhan Nặc Ưu cúi đầu ngày càng thấp. Cô không thể nói chuyện, nếu không mọi thứ đều thất bại trong gang tấc.

“Tiểu Nhất, hôm nay cô làm sao vậy.” Người con trai này có lẽ có quan hệ khá tốt với cô gái tên Tiểu Nhất này, cho nên nhìn Nhan Nặc Ưu vẫn cúi đầu, trong lòng có chút bối rối.

“.....” Không có cách nào, Nhan Nặc Ưu chỉ có thể lắc đầu, trên mặt cũng bởi vì trốn đi mà hơi ôn hòa một chút, làm cho cô thoát nhìn càng bình thường. Mà lựa chọn cô gái nhỏ nhất kia cũng là bởi vì cô ấy và Nhan Nặc Ưu có dáng người tương tự nhau.

“Quên đi, cũng không biết hôm nay cô làm sao, không bằng chúng ta cùng nói chuyện.” Nhìn bóng dáng Tiểu Nhất, tuy rằng người con trai cảm thấy hôm nay Tiểu Nhất có chút gì đó kì lạ, nhưng lại không thể nói rõ là kì lạ chỗ nào, không nhắc lại, cùng mấy người khác đã thu thập xong rác rưởi ra khỏi biệt thự.

Mấy người đi rất nhanh, Nhan Nặc Ưu cố hết sức đi theo, nghĩ đến lập tức là có thể rời đi, trong lòng càng mãnh liệt, tim cũng đập nhanh hơn.

Đến cửa, một người đàn ông đi ra phía trước cùng nói cái gì đó với một người đàn ông mặc đồ đen, cửa liền từ từ mở ra.

Khi nhìn thấy cửa từng chút từng chút mở ra, thân thể Nhan Nặc Ưu đều bắt đầu run run, thật sự có thể rời khỏi, thật tốt.....

Nhưng là, khi nhìn thấy chiếc xe quen thuộc, ý cười vừa nở rộ trên khóe miệng Nhan Nặc Ưu chậm rãi cứng đờ. Bởi vì sợ hãi, thân mình càng thêm co rúm lại bên cạnh chiếc xe rác.

Khi nhóm người giúp việc nhìn thấy chiếc xe kia, đều chậm rãi tránh đường, lui tới một bên.

Xe chậm rãi chạy vào, bước chân của Nhan Nặc Ưu không tự chủ được lui xa hơn, càng đến chỗ người khác không dễ phát hiện.

Xe chậm rãi chạy qua, xem ra dường như không phát hiện ra cô, hít thở một hơi thật sâu, nhìn cửa chính còn chưa đóng lại, trên mặt Nhan Nặc Ưu một lần nữa nở rộ ý cười.

“Thiếu gia nói hôm nay rác rưởi đều đợi lát nữa đổ, toàn bộ mọi người trở về làm việc.” Đột nhiên, xe ngừng lại, một người bảo vệ xuống dưới nhấn dùm Đan Sâm Duệ.

Nhóm người giúp việc đều kinh ngạc, rác? Thiếu gia khi nào thì còn quan tâm đến việc này. Tuy rằng nghi hoặc, nhưng mọi người cũng không có dị nghị gì, đều phục tùng đưa xe rác trở về.

Cái gì? Đợi lát nữa đổ? Chẳng lẽ hẳn phát hiện, không, thật vất vả đi tới nơi này, tuyệt đối không thể trở về. Nhìn đúng thời cơ, Nhan Nặc Ưu chạy nhanh lao tới, hướng cửa lớn chạy vội đi.

Nhưng là, tại sao chỉ còn một thước nữa, tại sao cửa lớn lại đóng lại.

“Mọi người đều lui xuống đi.” Khi nhóm người giúp việc đều há hốc mồm, Đan Sâm Duệ xuống xe, phân phó với mọi người.

Không có bất luận kẻ nào dị nghị, đều nhanh chóng quay về biệt thự.

“Ưu nhi liền vội vã muốn rời đi như vậy sao?” Nhìn cô cho dù mặc quần áo của nữ giúp việc cũng vẫn như cũ không che dấu được phong thái mê người, cau mày nói.

“Thiếu gia, tôi không rõ ngài đang nói cái gì.” Tiếp tục giả ngu.

“Đến lúc này, em còn muốn giả vờ sao?” Có chút phần nộ một phen ôm lấy Nhan Nặc Ưu, nhanh chóng bước lên xe.

“Anh làm gì? Buông ra, thả tôi xuống.” Nhìn vẻ mặt tức giận của người đàn ông, Nhan Nặc Ưu có chút sợ hãi.

“Tốt nhất em đừng nhúc nhích, không anh cũng không dám đảm bảo mình có đủ tự chủ đâu, có thể ở ngay trên xe này yêu em.” Thanh âm đang sợ, hơi nhú mào, làm cho Nhan Nặc Ưu vô cùng tin lời nói của người đàn ông này.

23. Chương 23

Edit:Rabbit

“Cởi quần áo trên người em ra.” Ôm Nhan Nặc Ưu ngồi vào trong xe, không cảm thấy tự nhiên khi cô mặc trang phục của người giúp việc kia. Vốn muốn chính mình động thủ giúp cô cởi, nhưng lại sợ xúc phạm tới cô, chỉ có thể dùng thanh âm cứng rắn làm cho cô tự cởi.

“Cái gì?” Khi nghe thấy lời nói của Đan Sâm Duệ mặt Nhan Nặc Ưu tràn đầy vẻ hoảng sợ, không phải chứ, bắt cô tự cởi quần áo, đánh chết cũng không cởi. Gắt gao ôm vhawtj quần áo, hai mắt hoảng sợ nhìn Đan Sâm Duệ.

“Em có biểu tình gì vậy, anh bảo em cởi ra.” Nhìn Nhan Nặc Ưu không chịu nghe vào tai những lời mình nói, Đan Sâm Duệ tức giận một phen kéo Nhan Nặc Ưu qua, nhanh chóng và gọn gàng cởi trang phục người giúp việc trên người Nhan Nặc Ưu làm cho hắn chóng mặt.

“Em không có quần áo mặc sao? Nếu về sau để cho anh phát hiện em lại mặc quần áo này, anh sẽ hủy nó hoàn toàn, kể cả người có liên quan tới nó.” Lời nói ngoan tuyệt, hắc không hài lòng khi nói những lời này .

“Anh..... anh là ma quỷ, anh quá tàn nhẫn.” Cố gắng ôm cơ thể, nhueng khi nghe thấy lời nói của Đan Sâm Duệ, Nhan Nặc Ưu với ánh mắt màu đỏ quất.

“Ma quỷ, thế giới này đều là khuất phục người mạnh, dẫm đạp lên kẻ yếu. Nếu anh là kẻ yếu kia, có lẽ cũng phải phục tùng kẻ mạnh. Không cần quá ngây thơ cho rằng thế giới này có nhiều điều tốt đẹp, thế giới này rất đơ bản , chỉ có em được bao bọc quá tốt, cho nên không phát hiện mà thôi.” Cường chế ôm Nhan Nặc Ưu, tay lơ đãng gian lướt qua da thịt non mềm kia của Nhan Nặc Ưu, thân thể một hồi căng thẳng, cố gắng bình ổn dục hỏa trong lòng, Đan Sâm Duệ nói với Nhan Nặc Ưu cách sinh tồn trong thế giới đơ bản này. Đây cũng là điều hắc biết khi tham gia huấn luyện.

“Anh chỉ là mượn cớ.” Bởi vì không có sức lực chống lại Đan Sâm Duệ, Nhan Nặc Ưu chỉ có thể dùng ánh mắt tràn đầy phẫn nộ hung hăng nhìn hắc.

“Hận anh như vậy ta? Hận anh không thể chết sao?” Bình tĩnh nhìn Nhan Nặc Ưu, Đan Sâm Duệ trong mắt tràn đầy thống khổ.

“Đúng, tôi thực hi vọng anh chết sớm một chút.” Không dám nhìn cặp mắt thống khổ kia, Nhan Nặc Ưu cúi đầu tàn nhẫn nói.

“Anh làm cho em nhiều như vậy, anh yêu em như vậy, tại sao em đều không nhìn thấy chứ.” Dùng sức loạng choạng ôm thân thể Nhan Nặc Ưu, nhìn đôi môi đỏ mọng kia, Đan Sâm Duệ hôn lên đôi môi mềm mại kia, cố gắng tham lam hương mềm mại kia.

Cơ thể bị Đan Sâm Duệ vững vàng kiềm chế, như thế nào cũng không tránh ra được, chỉ có thể làm cho hắc ở ngoài miệng mình làm xằng làm bậy.

Xe chậm rãi dừng lại, Đan Sâm Duệ cởi áo khoác của mình mặc cho Nhan Nặc Ưu, về mặt âm hàn ôm Nhan Nặc Ưu xuống xe lên lầu.Cho dù có đang yêu, Đan Sâm Duệ vẫn đều giữ vẻ mặt lạnh lùng, đều làm cho những người trong biệt thự sợ hãi.

“Ưu nhi, cho em hành động trong thời gian một tháng, trước thời hạn của chúng ta. Em còn có 29 ngày, tốt nhất hãy biết nắm chặt nó, nếu không cả đời em đừng nghĩ có thể trốn khỏi anh.” Ôn nhu đem Nhan Nặc Ưu đặt ở trên giường, trong mắt tràn đầy say đắm nhìn Nhan Nặc Ưu, đây là người phụ nữ của hắc, là hạnh phúc cả đời của hắc.

“Tại sao cố chấp như vậy, chúng ta rõ ràng không thích hợp , tại sao phải hạn chế tự do của tôi, anh có biết làm như vậy là phạm pháp hay không, anh đang nhốt tôi.” Phẫn nộ gào thét với Đan Sâm Duệ, nội tâm phẫn nộ cùng không cam lòng, cũng chỉ có chính cô biết.

“Ưu nhi, em cũng thật là..... Được, em đã thành công chọc giận anh.” Bước nhanh ra ngoài đóng lại cửa phòng, ngón tay nhấn một cái, cửa liền bị khóa chặt chẽ. Mấy ngày hôm trước vì để cho cô thuận lợi một chút, hắc hủy bỏ vân tay phân biệt mật mã, nhưng là hiện tại xem ra chính mình không thể xem thường cô .

Hôm nay nếu hắc không trở lại, có lẽ cô đã chạy đi rồi. Xem ra là hắc lợi lỏng , xem ra thủ hạ cũng bắt đầu vô dụng , vẫn không được rèn luyện đủ sao? Hay là do lâu ngày quá thoải mái.

Nhìn cửa phòng đóng lại, nước mắt Nhan Nặc Ưu không tự chủ rơi xuống. Một phen lau nước mắt, không cho yếu đuối bộc lộ ra. Cho dù hiện tại nơi này chỉ có chính mình.

Trong tầng hầm ngấm hắc ám, hắc y nhân đứng đây, một đám trên người hơi thở lạnh khốc làm cho người ta sợ. Mỗi người trên mặt đều cùng mang một biểu tình, chỉ phát ra hơi thở, nhưng đó là những kẻ tay dính đầy máu nên hơi thở cũng làm cho người ta sợ hãi.

“Chuyện ngày hôm nay, ta nghĩ hắc là các người đều đã biết.” Đứng ở phía trước một đám người, dùng thanh âm lạnh như băng cùng đôi mắt đỏ như máu nhìn quét mọi người một vòng.

Tất cả mọi người thẳng tắp đứng, biểu tình trên mặt sau khi nghe thấy lời nói của Đan Sâm Duệ, cũng đều nhin không được bắt đầu sợ, trên trán cũng bắt đầu toát ra mồ hôi.

“Chuyện ngày hôm nay ta cũng không muốn nói thêm nữa, từ giờ trở đi, các người tốt nhất hãy tập trung tinh thần, nếu xuất hiện một chút sai lầm, các người hẳn là đều biết hậu quả.....” Lạnh lùng nhìn quét một chút toàn bộ, Đan Sâm Duệ toàn thân đều tản ra lạnh lùng làm cho người ta sợ hãi, lạnh đến tận xương tủy.

Tất cả mọi người đều hổ thẹn cúi thấp đầu, lần này thật sự là sai lầm của bọn họ, cho tới bây giờ bọn họ đều kiêu ngạo tự phụ, lần này thật là sơ sót. Bọn họ vốn kiêu ngạo, tất cả bọn họ đều là tinh anh trong tinh anh, thành quả của bọn họ đều là bọn họ dốc sức mà đạt được. Bọn họ đập hàng vạn người dưới chân mà đi lên, bọn họ vốn là người có thực lực.

“Các người sau khi lui xuống cũng từ từ suy nghĩ lại, ta cũng không có gì muốn nói nữa.” Lạnh lùng nhìn thoáng qua mọi người, những thủ hạ này đều là người hẳn tin tưởng, cho nên khi bọn họ phạm vào sai lầm, hẳn mới có thể kích động như vậy. Bọn họ kiêu ngạo như vậy, nhưng cho tới bây giờ cũng không cho phép chính mình phạm sai lầm.

Mọi người thấy bóng dáng Đan Sâm Duệ dần dần đi xa, trong mắt tràn đầy sùng bái. Người đàn ông này giống như thần thánh, là đối tượng bọn họ thờ sống chết đi theo cả đời.

Đan Sâm Duệ bụng đầy tâm sự đi vào thư phòng, ngồi vào bàn, nhẹ nhàng mở một bên ngăn kéo ra, trong mắt tràn đầy nhu tình cầm lấy một cái khung ảnh, như trân bảo mềm nhẹ vuốt ve.

Trong ảnh chụp là một cô gái như tinh linh tràn ngập linh khí, nét mặt tươi cười như hoa ở trong hoa viên chơi đùa, trên mặt có nụ cười hồn nhiên của một cô bé, nụ cười kia ấm lòng người, cho dù đang có nhiều ưu sầu cùng bất đắc dĩ, chỉ cần khi nhìn thấy tấm ảnh chụp cô gái tinh thuần đáng yêu kia, mọi thứ đều tan thành mây khói.

Ảnh chụp cô gái có một đôi mắt trong suốt như mặt nước, mang theo một chút tính trẻ con, pha lẫn một chút vẻ ngây thơ thời niên thiếu.

Thèm muốn cùng yêu say đắm vuốt ve khung ảnh, Đan Sâm Duệ trong lòng tràn đầy chua xót.

“Ưu nhi có phải hay không đã quên Duệ, không còn muốn Duệ làm chồng của em.” Nghĩ đến lúc thơ ấu hai người là những đứa trẻ hồn nhiên vui đùa, trong lòng Đan Sâm Duệ cảm thấy đau xót. Tại sao hẳn lại sinh ra trong gia đình này, tại sao phải có nhiều gánh nặng và trách nhiệm như vậy. Nếu như năm đó không phải vì gia tộc, không phải vì trách nhiệm, hẳn cũng sẽ không rời khỏi Ưu nhi, cho nên khi trở về cô đã quên hẳn. Chuyện như vậy làm sao hẳn có thể chịu nổi.

Mi tâm gắt gao mặt nhăn, cầm lấy khăn tay ở một bên, nhẹ nhàng lau khung ảnh, trong mắt nhu tình cùng tình ý dạt dào kia có thể cho người ta biết, hẳn yêu cô sâu đậm như thế nào.

Đôi mắt trong suốt xinh đẹp kia, theo hẳn suốt mười năm, lúc hẳn tưởng như mình sắp chết hoặc là không thể chống đỡ được trách nhiệm kia, ánh mắt kia đã trở thành động lực cho hẳn. Bởi vì năm đó lúc gần đi cô nói với hẳn, chờ hẳn trở về, cô sẽ làm vợ của hẳn.....

24. Chương 24

Edit:Rabbit

Từ sau ngày đó, Nhan Nặc Ưu nghĩ mọi biện pháp để chạy trốn, nhưng không có một lần thành công. Mỗi lần chính mình thoát được hơi xa một chút, sẽ bị Đan Sâm Duệ tìm được mang về giam vài ngày, tại sao Đan Sâm Duệ mỗi lần đều có thể chuẩn xác không lầm lẫn tìm được cô, cũng là để cho hẳn buồn bực một chút, tại sao lại như vậy. Nội tâm cũng có chút phẫn nộ, bởi vì cô cảm giác cô chính là đang diễn trò, mà đạo diễn là Đan Sâm Duệ, cô chính là nhân vật do hẳn đạo diễn, chính mình chạy trốn không xa phát hiện sẽ bị đám bảo vệ kia mang về, mà chỉ cần chính mình kém một chút nữa là có thể rời đi, người đàn ông kia sẽ đột nhiên xuất hiện, cuối cùng có thể chuẩn xác không sai lầm tìm ra phương hướng cô trốn.

Vô lực nằm ở trên chiếc giường nước rộng lớn, thân mình mảnh khảnh của Nhan Nặc Ưu có vẻ càng thêm gầy yếu, làm cho người ta đau lòng.

“Hạo Nhiên.....” Ánh mắt vô lực nhắm lại, khóe mắt xẹt qua một giọt nước mắt trong suốt. Rất bất lực, người đàn ông kia, làm cho chính cô cảm thấy bất lực. Cảm giác mặc kệ đầu như thế nào, trốn như thế nào, cũng đều trốn không thoát được bàn tay của người đàn ông đó. Lời vô nghĩa này nhớ đêm mong cái tên ấy, trong đầu toàn bộ là bóng hình ấy.

Đan Sâm Duệ nổi lòng phức tạp chậm rãi đi vào phòng Nhan Nặc Ưu, có chút chần chờ mở cửa đi ra đi vào.

Nghĩ đến mấy ngày hôm trước cô liều lĩnh đào tẩu, mỗi lần đều bị hắn tìm được mang về ánh mắt không cam lòng, lòng hắn rất đau cũng có chút lo lắng.

Có chút không yên bất an từ từ đi vào, lại nghe thấy lời vô nghĩa kia, tâm khê run lên, tâm vốn có chút yếu đuối lập tức cơn giận lại bùng lên, tại sao, ngay cả lúc này cô cũng không thể quên được người con trai kia. Ánh mắt nguy hiểm nheo lại, xem ra, có lẽ hắn phải hành động nhanh hơn một chút, có lẽ hắn đã quá chậm . Cái ràng buộc kia, có lẽ hắn phải làm cho cô nhanh chóng tháo bỏ nó.

“Ưu nhi, rất giận anh sao?” Từ từ cầm lấy tay, Đan Sâm Duệ chậm rãi đi vào trước giường, ánh mắt không ngừng chăm chú nhìn.

“Sao anh lại tới đây.” Khi nhìn thấy Đan Sâm Duệ bất tri bất giác đi đến trước giường mình nói chuyện, Nhan Nặc Ưu đầu óc đang mê mang mới hoàn toàn tỉnh lại, vẻ mặt đề phòng nhìn Đan Sâm Duệ.

“Sợ anh như vậy?” Chẳng lẽ hắn làm cho cô sợ như vậy sao, làm cho cô thấy hắn như thấy rắn rết sao?

“Anh đi ra ngoài, tôi không muốn thấy anh.” Phẫn nộ lấy tay chỉ vào cửa, Nhan Nặc Ưu lòng tràn đầy phẫn hận. Nói là để cho cô trốn, nhưng cô có cảm giác chính mình giống như một vai hề bị hắn đùa giỡn xoay quanh.

“Đi ra ngoài? Anh sẽ đi ra ngoài, nhưng không phải bây giờ.” Không tha cho kháng cự của Nhan Nặc Ưu, Đan Sâm Duệ một phen cố định ôm chặt cơ thể Nhan Nặc Ưu, làm cho tầm mắt của cô giao với mình, nâng cao giọng nói:“Mấy ngày này, anh phát hiện em lại bắt đầu không ngoan . Nếu đáp ứng cho em một tháng, chính là một tháng. Mà hôm nay cũng chính là ngày cuối cùng , từ nay về sau hy vọng em có thể hiểu rõ bốn phận của mình, nên làm cái gì, không nên làm cái gì, nên nhớ ai, không nên nhớ đến ai.”

Nghe lời nói giống như ác mộng kia, Nhan Nặc Ưu sắc mặt nháy mắt tái nhợt. Một tháng, đúng vậy, thời gian luôn vô tình như vậy, sẽ không vì bất cứ ai mà dừng lại. Cho nên, cô rất hận thời gian, nếu không có thời gian, như vậy cô có thể mãi mãi có một cuộc sống hạnh phúc với Hạo Nhiên.

“Chẳng lẽ một câu anh vừa nói em đều không nghe rõ sao? Anh nói rồi, về sau trong đầu của em chỉ có thể nghĩ đến anh, sau này trong cuộc sống của em chỉ có anh là người đàn ông duy nhất.” Nhìn khuôn mặt thất thần kia, Đan Sâm Duệ có chút tức giận.

“Tôi nghe rõ rồi, anh đi ra ngoài đi. Tôi rất mệt, muốn nghỉ ngơi.” Lạnh lùng nhìn thoáng qua Đan Sâm Duệ, Nhan Nặc Ưu vô lực nhắm hai mắt lại, trong đôi mắt yếu ớt kia nồng đậm ưu thương, cô không dám để a quỳ này thấy, cô sợ hắn sẽ làm những chuyện mà cô không ngờ đến.

Lặng lẽ nhìn Nhan Nặc Ưu đã muốn nhắm mắt không hề muốn liếc một cái nhìn hắn, lòng Đan Sâm Duệ có chút đau. Hắn rất sợ mất cô, nhưng tại sao ánh mắt cô nhìn hắn vừa sắc bén vừa hận như vậy. Cố gắng ngăn chặn xúc động không muốn cho cô an ổn ngủ, ôn nhu ôm cô nằm ở trên chiếc giường nước rộng lớn, thay cô đắp chăn.

“Hãy nghỉ ngơi đi.” Bất đắc dĩ thở dài, nhìn thiên hạ giống như con mèo nhỏ nằm trên chiếc giường nước rộng lớn kia, cô đơn xoay người rời khỏi phòng.

Ưu nhi, hận anh sao? Nhưng anh yêu em! Có phải anh đã dùng sai phương thức để yêu em không, nếu không tại sao em hận anh như vậy, chỉ cần em nói cho anh biết, anh sai ở chỗ nào, anh nhất định sửa. Nhưngtại sao em không nói gì với anh! Cuối cùng xoay người nhìn chậm rãi đóng cửa phòng, xoay người rời đi.

Ý định ban đầu của hắn là cũng không hề muốn giam giữ cô, nhưng cô rất thông minh, nghĩ đến cô sẽ tự mình làm tổn thương thân thể, trong lòng của hắn vô cùng đau đớn, Ưu nhi của hắn là để cho người ta yêu thương che chở trong vòng tay.

Nghe thấy thanh âm đóng cửa phòng, Nhan Nặc Ưu chậm rãi mở to mắt, lặng lẽ nhìn cửa phòng đóng chặt.

Lồng giam này, cô nhất định phải trốn, mặc kệ có quá kỳ hạn hay không. Chỉ cần cho cô cơ hội, cho cô thời cơ, cô nhất định sẽ trốn. Cô không thích ở nơi này, không khí nơi này rất trầm trọng, rất áp lực.

*

Từ sau ngày đó, Nhan Nặc Ưu như là thay đổi giống như một người khác. Không hề nghĩ đến bỏ trốn, mỗi ngày rất nhàn nhã cơm nước xong đi ra hoa viên tản bộ, đọc sách, uống trà, hoàn toàn là một tiểu thư khuê các, vô lo vô nghĩ.

Bởi vì hôm nay công việc không có nhiều, cho nên xử lý xong những việc trong tầm tay, Đan Sâm Duệ liền vội vàng nhanh chóng trở về.

Mấy ngày nay, Nhan Nặc Ưu thay đổi làm cho hắn mở cờ trong bụng. Rốt cục nghĩ thông suốt, rốt cục không náo loạn, khoe miệng chậm rãi nhếch lên, nhìn cô gái trong sân nhàn nhã đọc sách uống trà, hắn giống một chàng trai bình thường với mỗi tình đầu chân tay luống cuống, không biết rốt cuộc có nên tiến lên hay không.

Nhan Nặc Ưu sáng sớm liền chú ý tới Đan Sâm Duệ xa xa, dừng cuốn sách trong tay một chút, ánh mắt chợt lóe, rất nhanh khôi phục bình tĩnh, vẫn im ắng như cũ đọc sách.

“Ưu nhi, nhìn sách lâu như vậy, có muốn nghỉ ngơi một chút hay không?” Rốt cục tự cổ vũ mình lấy dũng khí, Đan Sâm Duệ nhanh chóng đi vào bên cạnh Nhan Nặc Ưu, ôn nhu nói.

“Không có gì, cuốn sách này rất hay, em chỉ cảm thấy nó rất hấp dẫn.” Một câu thần nhiên, nhưng nội dung lại làm cho nội tâm Đan Sâm Duệ nhảy nhót không thôi. Ưu nhi có phải đang thử nhận hắn.

“Cuốn sách gì mà thú vị như vậy?” Có chút chần chờ, cuối cùng Đan Sâm Duệ vẫn chậm rãi ngồi ở xích đu đối diện Nhan Nặc Ưu, sủng nịch hỏi.

“Mẹ tổng giám đốc và cục cưng kiều ngạo.” Sau khi ngẩng đầu trả lời Đan Sâm Duệ, Nhan Nặc Ưu lại cúi đầu chăm chú đọc sách, nhưng không ai có thể hiểu rõ thế giới nội tâm của cô.

“Hay như vậy sao? Hôm nào đó anh cũng đọc thử.” Có chút ý vị nhìn cuốn tiểu thuyết hắn không thích, nội tâm cuộn cuộn. Thực ra trong lòng hắn cũng cảm thấy nên biết ơn cuốn tiểu thuyết này, bởi vì nó để cho cô dùng vẻ mặt ôn hoà nói chuyện với hắn, chán ghét cuốn sách này là vì nó chiếm đi rất nhiều thời gian và ánh mắt của cô.

Đêm tối dần dần kéo tới, gió đêm cũng bắt đầu vù vù thổi, trong sân cũng có chút cảm giác lạnh.

“Ưu nhi, có gió nổi lên, chúng ta trở về phòng đi, đợi lát nữa về phòng lại đọc.” Nhìn gió đêm thổi có chút lớn, nhìn thân thể Nhan Nặc Ưu đơn bạc, trong mắt Đan Sâm Duệ tràn đầy nhu tình.

“.....Được.” Lưu luyến không rời cuốn sách ngẩng đầu, thần nhiên đáp lại Đan Sâm Duệ.

Nghe thấy Nhan Nặc Ưu trả lời, Đan Sâm Duệ đứng dậy nâng Nhan Nặc Ưu dậy, hài lòng thấy cô cũng không từ chối tiếp xúc của hắn. Độ cong của khoe miệng càng ngày càng cao, xem ra hạnh phúc của hắn đã không còn xa nữa, ngẩng đầu nhìn bầu trời phương xa, hắn dường như bước đầu cảm thấy hạnh phúc đang dần hình thành.....

25. Chương 26

Edit:Rabbit

Sáng sớm, trong biệt thự vô cùng ồn ào, mỗi người đều lạnh run tìm mọi nơi chung quanh, cũng không thu hoạch được gì.

Đan Sâm Duệ người đầy sát khí ngồi ở trong phòng khách, im lặng giống như một con sư tử vô hại. Nhưng nhwungx người hiểu hẳn đều biết, đây là vẻ mặt vô cùng tàn khốc của hắn.

“Lão đại, xin anh đừng như vậy, em tin Nhan tiểu thư chưa chạy quá xa khỏi đây đâu, có lẽ cô ấy đang ở trong hoa viên.” Lâm Diệu Tây đầu đầy mồ hôi, nhìn lão đại nhà mình đang buồn bực, biết trong lòng cô lẽ không hề dễ chịu, Lâm Diệu Tây cho tới bây giờ chưa biết an ủi người nào, nhìn Đan Sâm Duệ như vậy, ghen thật lâu, mới ghen ra một câu nói hạng bét như vậy.

“Không cần an ủi tôi, các người chỉ cần đem cô ấy về đây thì sẽ không có chuyện gì.” Lời nói trầm thấp, căn bản hẳn không để vào tai những ý kiến lúc này.

Ưu nhi, hóa ra một tháng trước an phận, là vì em muốn che giấu ý định chạy trốn của mình, anh thật sự đã xem thương em. Tuy nhiên lần này, em căn bản là không thể trốn được, nơi này chỉ cần tôi không cho người khác sinh tồn, như vậy ai cũng không thể sinh tồn, cho nên việc em muốn trốn thoát lại càng là điều không thể. Đường như rất mệt tựa vào sofa, vẻ mặt uể oải.

Lâm Diệu Tây có chút lo lắng nhìn thoáng qua lão đại nhà mình, lão đại này vô cùng quan trọng đối với hắn, bởi vì cậu ta đã cho hắn sinh mệnh mới, con người mới, lại cho hắn tôn nghiêm, giữa bọn họ tựa như bạn bè, cũng giống như người thân. Cho nên, nhìn thấy lão đại mất hứng, trong lòng hắn cũng không hề dễ chịu, hắn hy vọng lão đại của hắn vĩnh viễn đều là con người cao cao tại thượng, vô cùng kiêu ngạo.

Tuy nhiên từ sau khi gặp cô gái kia, tất cả mọi thứ đều thay đổi, toàn bộ đều lệch khỏi quỹ đạo trước kia.

Trong khi đó Nhan Nặc Ưu giờ phút này, cũng từ lúc sáng sớm ở trong xe rác được ‘hộ tống’ ra khỏi biệt thự, ở cách đó một chỗ không xa lặng lẽ rời đi.

Cô không biết nói lời từ biệt với người đàn ông kia như thế nào, cũng không biết phải nói cái gì, cho nên chỉ biết lặng lẽ rời đi.

Chỉ là cô không biết, lúc cô lặng lẽ rời đi, một đôi mắt tràn đầy ưu thương cùng với tình yêu say đắm, vẫn nhìn cô rời xa.....

*

Tuy rằng trốn thoát, nhưng là nghĩ đến ở thành phố T thị nơi nơi đều là người tìm kiếm cô, trong lòng không khỏi có chút hoảng sợ. Cô sợ, cô sợ trở về, người đàn ông kia vô cùng tàn khốc, cô sợ cô không chịu được trừng phạt của hắn dành cho cô. Cô phải đi về tìm Hạo Nhiên, sau đó cùng nhau rời khỏi nơi này.

Nhìn thành phố T đông nghịt người, Nhan Nặc Ưu có chút sợ hãi, dù sao cô cũng mới đến nơi này lần đầu , trước đây cô chưa bao giờ đến nơi này, mọi nơi ở đây đều vô cùng xa lạ đối với cô.

Sở một chút tiền người, số tiền này đều là người đàn ông giúp cô chạy trốn đưa cho, anh ta nói, chỉ cần có một góc nhỏ ở trong lòng cô, anh ta đã cảm thấy mỹ mãn . Đôi mắt ưu thương cùng tuyệt vọng kia làm cho cô vô cùng lo lắng.

Cô biết, nếu bị Đan Sâm Duệ tra ra anh ta là người giúp cô chạy trốn, như vậy cô chính là kẻ gây họa. Nhưng cho dù cô đã biết hậu quả như vậy, cô cũng không hối hận.

Nhìn phía trước có một cửa hàng quần áo, nhìn bộ quần áo trên người mình, Nhan Nặc Ưu cất bước về phía cửa hàng quần áo.

Trong cửa hàng rất nhỏ, quần áo chất lượng cũng rất kém, nhưng Nhan Nặc Ưu muốn chính là như vậy. Trong cửa hàng có mấy người bán hàng, mỗi người trên mặt đều mỉm cười, gương mặt hiền lành làm cho Nhan Nặc Ưu trong lòng cảm thấy thoải mái hơn, loại cảm giác thoải mái tự tại này, đã lâu rồi cô mới cảm nhận được.

“Tiểu thư, xin hỏi cô cần mua gì?” Một người nhân viên cửa hàng lớn tuổi lịch sự đi vào bên cạnh Nhan Nặc Ưu dò hỏi. Từ khi nhìn thấy vị tiểu thư xinh đẹp này vào cửa, trong lòng của cô có một chút kinh hoàng,

cô gái này thật sự rất đẹp , đẹp đến nỗi ngay cả cô là con gái cũng phải mê, trên người lại tỏa ra một loại khí chất quý tộc, làm cho các cô cũng cảm thấy có chút tự ti.

“Tôi cần một bộ quần áo màu đen, bình thường một chút là được rồi.” Nhìn quần áo và trang sức hàng hiệu trên người, Nhan Nặc Ưu có chút không được tự nhiên. Bởi vì điều này làm cho ánh mắt nhân viên cửa hàng không ngừng tò mò nhìn cô .

“Tiểu thư, xin hỏi bộ quần áo này thế nào.” Nhân viên cửa hàng lấy ra một bộ quần áo màu đen bình thường, vẻ mặt hiền lành nói.Trên người cô gái này có khí chất không phải của người bình thường, tất nhiên là tiểu thư khuê các, mà thấy bộ dáng cô có chút nao núng, có lẽ là sợ hãi rời nhà trốn đi bị người nhà bắt về.Những điều này cô cũng biết và đã từng trải qua, bởi vì cô cũng là phụ nữ cũng không chịu được người nhà bức hôn, cho nên đã bỏ trốn.

“Vâng, cảm ơn chị.” Lấy túi tiền ra hỏi:“Xin hỏi bao nhiêu tiền?”

“Bốn trăm đồng.” Nhân viên cửa hàng vẻ mặt tươi cười vẫn như trước, nghe thấy lời nói của Nhan Nặc Ưu, lịch sự đáp lại.

“Cảm ơn, đây là bốn trăm đồng.” Nói xong đưa tiền cho nhân viên cửa hàng, cầm quần áo vào phòng thay đồ. Thay bộ quần áo đắt tiền trên người, Nhan Nặc Ưu bước nhanh ra cửa, cho nên không nghe được tiếng gọi ầm ĩ của nhân viên cửa hàng .

Trong cửa hàng nhóm nhân viên đều mang vẻ mặt khó hiểu, cái cô gái kia tại sao khi mua một bộ quần áo rẻ tiền, lại không mang bộ quần áo hàng hiệu có giá trên trời kia đi?

Thay đổi quần áo, Nhan Nặc Ưu không còn trốn tránh nữa, mà vô cùng thoải mái đi trên đường cái. Đi ra đường lớn, Nhan Nặc Ưu vẫy tay gọi một chiếc taxi đi đến sân bay.

Cho dù Nhan Nặc Ưu mặc cả người bộ quần áo màu đen, nhưng cũng không che dấu được hào quang trên người cô, càng không che dấu được khí chất trời sinh của cô.....

Rất nhanh taxi đã đỗ ở sân bay thành phố T, trả tiền xong xuống xe Nhan Nặc Ưu lặng lẽ đứng ở bên ngoài sân bay, trong lòng tràn đầy kích động, sẽ rất nhanh thôi là cô có thể rời khỏi nơi này, đi tìm Hạo Nhiên .

Sau khi lấy vé máy bay, Nhan Nặc Ưu nhanh chóng đến quầy kiểm tra vé. Cố gắng che mặt mình, may mắn là lúc cô vừa đến, vừa vặn có một chuyến bay đến thành phố A, trong lòng vô cùng kích động, rốt cục có thể yên tâm lên máy bay.

Nhìn máy bay chậm rãi cất cánh, Nhan Nặc Ưu cảm thấy vui vẻ, đã từ rất lâu trong lòng mới cảm thấy vui vẻ như vậy. Rốt cục đã thoát được.....

May mắn cô nhanh trí, ở trong một tháng, cô đã tìm ra được mật mã của két sắt. Đêm qua lúc rời đi, trốn vào trong thư phòng của hắn, lấy được hộ chiếu và chứng minh thư, nếu không, cho dù cô có thể trốn được, cũng rất nhanh chóng bị hắn ta mang về.

Vui vẻ quên hết tất cả nhưng Nhan Nặc Ưu không phát hiện, trong cabin căn bản là không có những người khác, trong cabin chỉ có một mình cô, mà máy bay đang bay đến nơi khác chứ không phải địa điểm cô hằng mong đợi

Khi đã trấn định ngồi ở trong chiếc máy bay rộng lớn, Nhan Nặc Ưu mới cảm thấy không thích hợp, không lâu sau , Nhan Nặc Ưu trở nên tuyệt vọng.Trong mắt tràn đầy sự kinh ngạc với người đàn ông trước mắt, trong lòng không ngừng khiếp sợ. Khi cô vẫn còn không dám tin vào mắt mình, câu nói như ác mộng kia vang lên:“Đúng vậy, máy bay là của anh, toàn bộ sân bay đều là của anh.” Những lời này giống như cơn ác mộng vẫn luôn quấn quanh lấy cô.

26. Chương 27

Edit:Rabbit

Phía sau hoa viên cảnh vật vô cùng đẹp đẽ, một nơi tuyệt vời chim thi nhau cất tiếng hót và trăm hoa đua nở, một vùng xa hoa rộng lớn, một cô gái khí chất vô cùng tuyệt vời đang ngồi trên xe lăn.

Cả người cô gái mặc một bộ quần áo màu tím nhạt, gương mặt không chút phấn son lại vô cùng thanh nhã, nhưng bởi vì đôi mắt kia vô cùng thiếu sức sống cho nên khiến cho sắc mặt cô gái trở nên buồn bã. Mà chiếc xe lăn tinh xảo này càng làm cho cô gái tăng thêm sự buồn bã.

Suy nghĩ của Nhan Nặc Ưu vẫn dừng lại ở mấy ngày trước, đến tột cùng đã qua bao nhiêu ngày ngay cả chính cô cũng không nhớ rõ, nghĩ đến chuyện kia, trong đôi mắt lý dần dần có chút sinh khí, nhưng vẫn trầm lặng như cũ, không hề gợn sóng. Tuy rằng sự tùy hứng của chính cô đã khiến cho cô bị trừng phạt, nhưng cô không hối hận, nơi này không phải chỗ cô muốn ở, nơi cô ao ước, người trong lòng cô có còn đang chờ cô không.

Đôi mắt vẫn bình tĩnh nhìn phía xa, trong lòng vô cùng đau đớn. Hạo Nhiên, không biết lúc này anh có đang nhìn bầu trời giống cô, nghĩ chuyện giống cô.....

Thời gian chậm rãi trôi qua, nhưng cô gái vẫn không dời tầm mắt chút nào, đôi mắt vẫn bình tĩnh nhìn phương xa. Một buổi chiều cứ như vậy trôi qua, trời dần dần tối, hoàng hôn dần dần buông xuống.

Đột nhiên, Nhan Nặc Ưu chậm rãi chuyển động đôi mắt một chút, dần dần hạ mắt xuống phía dưới, lặng lẽ nhìn một chỗ gần người. Nhìn chiếc xe lăn không có cảm giác, đôi chân không có sức lực, lòng càng đau đớn. Người đàn ông kia nói đúng, cô không thể rời khỏi nơi này, không có hai chân này, chỗ nào cô cũng không đi được, bởi vì cô đã là một phế nhân, không có năng lực tự chủ.

“Tiểu thư, chúng ta nên trở về ăn bữa tối thôi.” Một cô gái giúp việc vẫn nhìn Nhan Nặc Ưu thanh tú từ đầu đến giờ, một buổi chiều đã trôi qua, không thấy Nhan Nặc Ưu có chút động tĩnh nào, trong lòng vẫn có chút sợ hãi.

Cô là người giúp việc mới đến đây công tác, toàn bộ người giúp việc trước kia đều bị sa thải, hiện tại cô và những người khác đều là người mới. Lão quản gia ở đây đã phân phó các cô, nhiệm vụ lớn nhất của các cô chính là chăm sóc vị tiểu thư không giống người trần trước mắt này, cho nên đến nơi này đã hơn nửa tháng, các cô luôn luôn nhìn Nhan Nặc Ưu với vẻ nơm nớp lo sợ.

Mấy ngày qua, cô cũng nhìn ra tiểu thư không vui, nhưng cô là người giúp việc, cho nên không dám hỏi gì.

“.....”Đáp lại cô gái giúp việc vẫn là trầm mặc như cũ, mấy ngày qua, cô cũng đã quen rồi.

Nhẹ nhàng đi vào bên cạnh Nhan Nặc Ưu, phụ giúp đẩy xe, chậm rãi đi vào bên trong biệt thự.

Tuy rằng cảm thấy khó hiểu, tại sao vị tiểu thư xinh đẹp như tiên tử này lại không vui, nhưng cô gái giúp việc cũng rất đúng mực, chỉ làm công việc của mình cũng không lăm lè. Có lẽ đó là lý do quản gia lựa chọn cô hầu hạ vị tiểu thư này.

Đi đến nơi ăn cơm, đã được sửa thành phòng khách, một chiếc bàn đá cẩm thạch có chiều dài mười thước chiều rộng sáu thước. Có khả năng Đan Sâm Duệ chợt dạ, nhiều ngày trôi qua như vậy, từ sau khi cô tỉnh lại cũng chưa từng gặp lại hắn, sau khi nói với cô chuyện nửa tháng sau cử hành hôn lễ, chưa từng thấy hắn trở về biệt thự, chưa từng dám lộ diện ở trước mắt Nhan Nặc Ưu. Cho nên, trong biệt thự xa hoa, chỉ có một nhóm người hầu và một mình Nhan Nặc Ưu.

Còn Nhan Nặc Ưu dường như không có cảm giác gì, một mình ăn cơm.

Tuy rằng thân thể chết lặng, ý thức cũng không rõ ràng. Nhưng trong đầu cô vẫn như cũ khắc sâu, người đàn ông ác ma kia từng nói: Không cần có ý đồ tuyệt thực chống đối, bởi vì làm như vậy không có lợi gì hết đối với cô. Muốn chết? Hắn tuyệt đối sẽ không để cho cô toại nguyện, nếu trong lòng cô thật sự có ý định như vậy, hắn sẽ làm mọi người đều đi theo cô.....

Cho dù có là người ngu ngốc, cô cũng hiểu được ‘mọi người’ là chỉ cái gì. Cô tuyệt đối rin lời của người đàn ông kia, bởi vì tình cảnh hiện tại của cô hoàn toàn làm cho cô ý thức được, lời nói của người đàn ông kia không bao giờ đơn giản như vậy.

Cô rất tin, những lời này nếu như cô vẫn bốc đồng như cũ, chắc chắn sẽ trở thành hiện thực.

“Tiểu thư, đây là canh gà đen, thiếu gia đã dặn phải làm cho tiểu thư uống hết.” Một cô gái giúp việc kính cẩn bưng một bát canh nóng đưa đến bên cạnh bàn Nhan Nặc Ưu, biểu tình cung kính như ở hầu hạ một vị nữ vương thân phận cao quý, tuyệt đối không có nửa điểm bất kính.

Biểu tình trên mặt rốt cục có biến hóa, nghĩ đến mấy ngày trước. Từ sau khi cô không thể đi, buổi tối mỗi ngày đều có canh bổ cho cô uống, mà buổi sáng mỗi ngày bên cạnh cô đều chuẩn bị một ly sữa. Cho dù trong lòng có nhiều kháng cự, sau khi nghĩ đến lời nói của người đàn ông kia, cùng với dáng vẻ kiêu ngạo, chỉ có thể ngoan ngoãn uống xong thứ kia.

Mấy ngày này cô không biết đã qua bao lâu. Những ngày này làm cho cô có cảm giác sống một ngày bằng một năm.

Cô nhớ chuyện ở bên ngoài, nhớ bầu trời, nhớ bạn bè bên ngoài, nhớ ngôi trường cô từng học.

Sau khi uống xong canh gà, Nhan Nặc Ưu có chút mê mang nhìn cửa sổ sát đất trong suốt bên ngoài, nghĩ đến lúc còn đi học, nghĩ đến những ngày vô tư vô lo trước kia, trong mắt tràn đầy chua xót cùng giãy dụa. Có lẽ cô nên chấp nhận số phận, bởi vì cho dù cô có đấu tranh, nhưng cô vẫn thua, thua hết sạch, thua hoàn toàn, cái gì cô cũng không còn, ngay cả thân thể thuần khiết dành cho Hạo Nhiên, nhưng hiện tại, ngay cả điều đó cũng bị người đàn ông vô tình kia tước đoạt.....

“Tiểu thư, muốn đi hoa viên tản bộ sao?” Cô gái chuyên hầu hạ Nhan Nặc Ưu, cung kính đi vào bên cạnh Nhan Nặc Ưu.

“.....”Đáp lại vẫn là trầm mặc như cũ.

Mà cô gái cũng không hỏi lại, trực tiếp phụ giúp Nhan Nặc Ưu ra biệt thự, hướng về hoa viên.

Trong hoa viên đều là những loài hoa cổ đặc biệt, nhưng bông hoa mỹ lệ đua nhau khoe sắc, một gốc cây dương liễu xanh xanh, rủ xuống dòng suối nhỏ trong suốt, làm cho tâm tình người ta khoan khoái vui vẻ. Một đám đèn đường, hình thù kỳ lạ quái dị đứng ở chung quanh sau hoa viên rộng lớn, rất xinh đẹp. Trong đó có cả xích đu, ghế nằm, ghế dựa, khiến cho hoa viên ban đêm càng thêm mỹ lệ, giống như một nữ thần kiêu ngạo trong đêm tối, làm cho người ta không dám xâm phạm.

*

“Sâm Duệ, đã nửa tháng rồi, cậu còn không chuẩn bị trở về gặp Ưu nhi của cậu sao? Lúc trước quyết định làm cái kia, tớ đã ở một bên khuyên cậu, mà cậu vẫn quyết tâm làm như vậy.”

Trong một căn phòng trọ xa hoa, khắp nơi trang hoàng đều lộ ra khí phách cứng rắn cùng hơi thở lạnh lẽo của người đàn ông, hé ra trên sô pha màu đen quý giá, là một người đàn ông khí chất suy sút, ưu thương.

“Không, không cần cậu quản tớ.” Đan Sâm Duệ nghe lời nói của người đàn ông, vẻ mặt không kiên nhẫn, tay cũng không ngừng quơ trong không trung, muốn bắt lấy con ruồi đáng ghét phá hỏng giấc ngủ của hắn.

“Cậu vốn là người cao ngạo, Đan Sâm Duệ không gì không làm được sao? Hiện tại cậu như thế này sao có thể bảo vệ tốt vương quốc của cậu, huynh đệ của cậu, còn có người phụ nữ.....của cậu.....” Chung Minh Hiền nhìn Đan Sâm Duệ say đến rối tinh rối mù, trong mắt tràn đầy đau lòng. Người đàn ông này, hắn coi như người anh em thực sự, chân chính có thể làm bạn, nhưng hắn đâu rồi? Thế nhưng vì một người con gái, mà hắn suy sút trốn tránh ở nơi này hơn mười ngày. Bỏ lại huynh đệ vì hắn dốc sức vào sinh ra tử, bỏ lại vương quốc hắn vất vả mới thành lập được.

Hắn biết người con gái kia, cũng đã từng gặp qua cô gái kia, cũng hiểu rõ người con gái đó. Cô ta thực sự có thể làm cho người ta mê muội. Mà hắn vốn là một trong số ít những người bạn của Đan Sâm Duệ, cho nên cũng biết quá khứ của bọn họ. Cô gái năm đó đã trưởng thành, không còn là cô gái ngây thơ ngày xưa. Cho nên, không nhớ rõ ước định trước đây cũng là chuyện rất bình thường. Nhưng là tại sao bạn tốt lại

dùng tất cả mọi thủ đoạn để muốn cũng một chỗ với cô ta, thậm chí không tiếc dùng tới thủ đoạn ti tiện hèn phi nhỏ nhất.

“Tớ không muốn nghe, cậu hiện tại rất phiền phức đó! Ưu nhi rất hận tớ, rất hận tớ.....” Đan Sâm Duệ vô lực ghé vào trong sô pha, tiếng nói rầu rĩ. Hắn sợ phải trở về gặp Ưu nhi, bởi vì hắn sợ phải thấy ánh mắt thù hận kia của cô, ánh mắt hận không thể giết chết hắn.

“Đan Sâm Duệ, cậu đứng lên cho tớ, vì một cô gái khiến cho cậu đến nỗi như vậy sao? Nếu cậu thật sự yêu cô ta, hiện tại cậu hẳn là không nên ở nơi này suy sút, tránh né cô ta. Cậu nên trở về đối mặt tất cả, đối mặt với cô ta. Cậu có biết hay không, hành vi hiện tại của cậu, quả thực chính là một hành vi của một kẻ nhu nhược, kẻ nhu nhược, cậu biết không? Hôm sau là hôn lễ của cậu, cậu như bây giờ, còn chuẩn bị kết hôn sao?” Chung Minh Hiên hỗn hển một phen túm Đan Sâm Duệ từ trong sô pha, vẻ mặt đau lòng. Bạn tốt này, khi nào trở nên yếu đuối như vậy, trở nên yếu ớt không chịu nổi như vậy? Lúc trước hắn hăng hái như vậy, giờ hắn ở đâu? Nếu thật sự yêu người con gái kia, nên trở về đối mặt, chứ không phải trốn ở chỗ này làm rùa đen rụt cổ. Nói vậy, sẽ chỉ làm cho quan hệ giữa hắn và cô gái kia, cả đời đều dừng lại ở nguyên điểm, càng làm cho người con gái kia cả đời thống hận hắn.

27. Chương 28

Edit: Rabbit

Buổi chiều dịu hiu, ánh sáng mặt trời không quá gay gắt. gió không quá lớn, toàn bộ thời tiết cũng đều có vẻ ôn hòa khác thường.

Người giúp việc phụ giúp Nhan Nặc Ưu đi tới dòng suối nhỏ bên cạnh cây liễu, không tiếng động lui về một bên.

Nơi này là nơi người giúp việc mới phát hiện gần đây. Bởi vì nửa tháng trước, cô phụ giúp vị tiểu thư xinh đẹp này dừng lại ở rất nhiều nơi, nhưng chúng hầu như không lọt vào trong tầm mắt của cô ấy. Tuy nhiên mấy ngày hôm trước, khi cô đưa tiểu thư đi tới dòng suối nhỏ bên cạnh cây liễu, cô dường như mơ hồ hiểu được, tiểu thư có vẻ thích nơi này.

Cho nên, mấy ngày nay nay, cô đều đưa Nhan Nặc Ưu đến nơi này, thỉnh thoảng, cô có thể thấy được trong mắt tiểu thư nhẹ nhàng sống. Tuy nhiên không dễ dàng bị người khác phát hiện, ý nghĩ vẫn như cũ nhưng vẫn bị người giúp việc phát hiện .

Rất cục cẩu đủ dũng khí, nhận được sự cổ vũ của bạn tốt, Đan Sâm Duệ rời biệt thự nửa tháng đã trở lại. Nghe được câu trả lời của người giúp việc, tìm được người con gái mà nửa tháng hắn ngày đêm mong nhớ.

Cô gầy, tiểu tụy . Tuy chỉ đứng nhìn từ xa nhưng hắn cũng có thể cảm nhận được từng biến hóa của cô. Đây là thói quen, cũng là tình yêu của hắn dành cho cô.

Từ từ đi vào với thái độ không có một chút tức giận, lặng lẽ cho người lui đi, si ngốc đứng tại chỗ nhìn người con gái làm cho hắn yêu đến tận xương tủy.

Còn cô giúp việc vốn ở một bên cẩn thận nhìn Nhan Nặc Ưu, bị một người đàn ông tuấn mỹ như thần khiến ê hoặc. Thấy hắn nhỏ giọng kêu chính mình lui xuống, thông minh như cô cũng đoán được người đàn ông cao quý khí phách trước mắt này là này chủ nhân biệt thự, chỉ còn biết cung kính lui xuống.

Nhìn cô vẫn lặng lẽ ngồi, không có phản ứng gì, tâm Đan Sâm Duệ như bị dao cắt, nếu như cho hắn một cơ hội nữa, hắn biết hắn vẫn sẽ làm như cũ, chỉ có làm như vậy cô mới hoàn toàn thuộc về hắn. Hắn sợ chỉ buông tay một chút, cô sẽ biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, khiến cho cả đời này hắn không thể tìm thấy.

Rất cục không còn nhẫn nại được nữa, Đan Sâm Duệ bước mạnh, cố gắng ngăn chặn nội tâm chính mình, đi tới phía sau Nhan Nặc Ưu, nói:“ Ngăn người? Nghĩ cái gì nhập thần như vậy?” Ánh mắt vẫn như cũ

tham lam nhìn người con gái.

Khi nghe thấy tiếng nói quen thuộc làm cho cả đời Nhan Nặc Ưu cũng không thể loại bỏ được, thân mình nhin không được có chút run run. Đã trở lại sao? Điều đó có nghĩa là hôn lễ của bọn họ cũng sắp đến, cô chuẩn bị phải đi vào nắm mồ hôn nhân. Nhưng còn Hạo Nhiên thì sao?

“Anh đã nói rồi, ở bên cạnh anh, tốt nhất em không nên nghĩ đến người đàn ông khác, nếu không, em sẽ không thể gánh chịu được hậu quả.” Giọng nói tàn nhẫn, vẻ mặt vẻ lo lắng, Đan Sâm Duệ hiện tại mới phát giác, hóa ra ở trong mắt hắn, người con gái này đã trở nên vô cùng quan trọng, cho dù là mỗi tiếng nói, cử động của cô, nhất cử nhất động, đều khiến cho hắn say mê ngắm nhìn.

“..... Có thể đáp ứng với tôi, sau khi tôi và anh kết hôn, để cho tôi tự do một chút được không?” Có chút nhẹ nhẽ chờ mong hỏi. Nếu đã không thể trốn thoát, nếu ngoan ngoãn có thể làm cho người thân của mình an toàn, vậy cứ ngoan một chút đi. Bởi vì nửa tháng không nói chuyện nhiều, cô vốn có thói quen trầm mặc, cho nên phát âm cũng có chút không bình thường.

“Tự do?” Có chút sững sờ nhìn người con gái bên cạnh, rốt cục cô đã mở miệng nói? Cô vốn quật cường như vậy, thế nhưng bây giờ lại chỉ muốn tự do hơn một chút.

“Có thể chứ?” Không có bao nhiêu hy vọng hỏi, cô biết này nội tâm của người đàn ông này, dục vọng giữ lấy cô cực kỳ mãnh liệt. Nhưng cô muốn vì chính mình có thể có một chút không gian để hô hấp, hơn nữa cô vẫn còn trẻ, còn cần nạp điện cho chính mình.

“Lý do? Cho tôi một cái lý do có thể đáp ứng em.” Nhẹ nhàng đi vào trước mắt Nhan Nặc Ưu, nội tâm có chút hoài nghi, cũng có chút không thể tin. Ngồi xổm bên cạnh Nhan Nặc Ưu, nhẹ nhàng cầm lấy ngón tay trắng nõn ngọc ngà dường như một lúc nào đó có thể phiêu tán theo gió, nhẹ nhàng nói.

“..... Tôi còn trẻ, tôi vẫn muốn đến trường học. Tuy rằng tôi không ở thành phố A, nhưng ở thành phố T có thể chứ, anh có thể đăng kí một trường học ở thành phố T, để tôi ở đó học tập.” Cô không muốn cả đời đều ở trong này, cả đời đều sa sút tinh thần, ít nhất cô không thể từ bỏ chính mình, đây là ý nghĩ của cô.

“Trường học? Ưu nhi muốn học cái gì.” Sừng nịch xoa sợi tóc màu nâu của Nhan Nặc Ưu, vẻ mặt yêu say đắm nói.

“Tôi..... Tôi muốn học.....gì cũng được, một ngôi trường đại học bình thường, học một chút về tài chính và kinh tế.” Thật ra trong lòng cô muốn học phiên dịch, lúc lớn lên trong các môn học cô kém nhất là ngoại ngữ, vì thế các thầy cô giáo đều tìm cha mẹ cô nói chuyện. Nhưng không ai nghĩ đến, cô chỉ giả bộ như vậy, đối với ngoại ngữ cô rõ như lòng bàn tay, đặc biệt là tiếng Anh, tiếng Pháp, tiếng Hàn, tiếng Nga, tiếng Nhật... vô cùng thông thạo, mà trong lòng cô vô cùng muốn đến nơi đó học, càng cố gắng cố bản thân một chút.

Nhưng cô biết, cô không thể làm ình bị bại lộ. Nghĩ đến chính mình năm đó, ngay cả chính mình muốn gì cũng đều giấu diếm cha mẹ. Hiện tại nghĩ lại, lúc ấy làm như vậy là vì cha mẹ. Giống như năm đó cố ý giấu diếm thực lực của chính mình, hoàn toàn vì mọi chuyện sau này.

“Ah? Ưu nhi thích tài chính và kinh tế?” Nuông chiều thổi một chút vào mũi Nhan Nặc Ưu, trong mắt tràn đầy nuông chiều.

“Tôi.....” Có chút không được tự nhiên mở mắt, mặc kệ như thế nào, trong lòng vẫn có chút kháng cự.

“Anh biết Ưu nhi còn chưa thể hoàn toàn thích ứng anh, nhưng anh sẽ cho thời gian em, nhưng đừng quá lâu nhé. Lòng tham của anh không nhỏ, mà kiên nhẫn càng không nhiều.” Lời nói dịu dàng, như một đôi tình nhân, nhìn từ phía xa, như một bức tranh phong cảnh đẹp không sao tả xiết, thuần khiết duy mỹ.

Có chút không dám nhìn đôi mắt quá chân thành kia, trong mắt Nhan Nặc Ưu tràn đầy vẻ u sầu cúi đầu. Cô có thể nói cho hắn, muốn đi ra ngoài, hoàn toàn là vì muốn tìm cơ hội để trốn đi sao? Không? Những lời này cô không thể nói.

“Tôi sẽ thử xem?” Cúi đầu, Nhan Nặc Ưu rầu rĩ nói.

“Ưu nhi.....” Có chút không dám tin lời vừa rồi của Nhan Nặc Ưu, ngạc nhiên nhìn thiên hạ cúi đầu, tim cũng càng ngày càng đập nhanh hơn. Ưu nhi vừa rồi thật sự nói chuyện với hắn, còn nói sẽ thử thích ứng

với hắn?

“Chúng ta trở về đi, tôi rất mệt.” Biểu tình mỗi mệt, làm cho Đan Sâm Duệ biết Nhan Nặc Ưu đang rất mệt.

“Ưu nhi, anh còn có việc muốn nói với em.” Nhẹ nhàng nắm lấy hai vai Nhan Nặc Ưu, có chút hồi hộp nhìn Nhan Nặc Ưu.

“.....” Không nói gì, chỉ dùng ánh mắt bảo hắn nói.

“Chúng ta..... hôn lễ của chúng ta, sẽ cử hành vào ngày kia.” Giống như một đứa trẻ nhỏ mắc lỗi, Đan Sâm Duệ có chút sợ hãi Nhan Nặc Ưu lại tức giận không để ý tới hắn.

“Ừ.” Nhẹ nhàng ừ một tiếng, Nhan Nặc Ưu không muốn nói gì thêm. Nếu đã quyết định, như vậy cô còn lý do gì để đổi ý đây? Nếu đã không thể thay đổi, như vậy hãy đối mặt với sự thật đi.

“Ưu nhi, nếu em còn chưa thể thích ứng, chúng ta có thể hoãn hôn lễ.” Ngực có chút buồn phiền, nhưng để cho người con gái hắn yêu có thể vui vẻ một chút, hắn sẽ tận lực bù đắp.

“Không cần, nếu đã quyết định, cứ để ngày kia đi.” Ngắc đầu liếc mắt nhìn Đan Sâm Duệ một cái, che dấu bối rối trong lòng, nhẹ nhàng nói: “Tôi rất mệt, trở về đi.” Nhắm mắt không nói gì nữa.

“Được.” Ánh mắt nhu tình như nước, phụ giúp Nhan Nặc Ưu như châu báu, chậm rãi đi về phòng. Có lẽ, so với trân bảo trên thế giới cô càng hấp dẫn hơn. Người con gái mà hắn che chở, là bảo bối quý nhất trong cuộc đời của hắn.

28. Chương 29

Edit: Rabbit

Thời gian một ngày lặng lẽ trôi qua, nhanh đến nỗi khiến người ta không cảm nhận được. Trong đầu Nhan Nặc Ưu vô cùng hỗn loạn, nghĩ đến hôn lễ ngày mai, nghĩ đến Lí Hạo Nhiên, trong lòng của cô không thể bình tĩnh được.

Ngày mai, cô sẽ chính thức trở thành vợ của Đan Sâm Duệ, thật sự là phụ nữ. Cũng sẽ không còn tư cách ở bên cạnh Hạo Nhiên nữa.

Cúi đầu nhìn hai chân của mình đã đứng lên được, Nhan Nặc Ưu có chút hoảng hốt. Buổi chiều, người bác sĩ tên là Chung Minh Hiên kia mang theo một đoàn hộ sĩ, tiến vào kiểm tra cô một chút, sau đó tiêm cho cô một liều thuốc, qua vài giờ, chân cô bắt đầu có cảm giác. Việc này làm cho Nhan Nặc Ưu có chút khó tin, rốt cuộc bên cạnh người đàn ông kia còn có bao nhiêu người kì lạ như vậy.

“Cốc cốc —” Cửa phòng đột nhiên có tiếng gõ, Nhan Nặc Ưu vẫn đắm chìm trong suy nghĩ của mình có chút chần chờ, trong đầu hỗn loạn, thật sự không thể thay đổi ý định sao? Trong đầu đột nhiên hiện lên những hình ảnh trước kia, nghĩ đến những ngày vui vẻ cùng với Hạo Nhiên, nghĩ đến Hạo Nhiên đối với cô cẩn thận chiếu cố cùng nuông chiều.

Đột nhiên cảnh tượng thay đổi, tới hình ảnh lúc cô ở cùng một chỗ với Đan Sâm Duệ. Từng hình ảnh một làm cho ánh mắt Nhan Nặc Ưu bắt đầu lóe ra. Thật ra Đan Sâm Duệ đối với cô rất tốt, cô biết. Nhưng có trách thì trách hắn dùng phương thức sai lầm, dùng cách thức sai lầm yêu cô, nếu như lúc ấy hắn có thể cùng cô từ từ kết giao hoặc cùng cô tìm hiểu, có lẽ chính cô sẽ từ từ lựa chọn giữa hắn và Hạo Nhiên. Nhưng tại sao hắn lại sử dụng phương thức cực đoan như vậy.

Cửa vẫn như cũ tiếp tục vang lên, từng chút từng chút một, Nhan Nặc Ưu lặng lẽ nhìn cửa.

“Vào đi.....”

Cửa nhẹ nhàng mở ra, nhìn bên ngoài Đan Sâm Duệ một thân âu phục phẳng phiu, vẻ mặt hạnh phúc tươi cười, không biết tại sao Nhan Nặc Ưu cảm thấy có một loại cảm giác không thể giải thích được, cô dường như cảm giác được cô đối với hắn phát sinh thay đổi. Một góc trái tim dường như bất tri bất giác dao động

“Chuẩn bị xong chưa?” Thật ra lúc gõ cửa, trong lòng Đan Sâm Duệ không ngừng thấp thỏm. Hắn sợ nhìn thấy bộ dáng lệ rơi đầy mặt của cô. Nhưng khi nghe thấy tiếng nói vào đi kia, sự sợ hãi trong lòng hắn nhất thời bình ổn. Ngón tay nhẹ nhàng lướt qua máy quét vân tay quét một chút, cửa từ từ mở ra.

Đứng ở cửa phòng, khi nhìn thấy cô một thân quần áo màu tím, vô cùng xinh đẹp, trong lòng Đan Sâm Duệ có một chút hoảng sợ. Loại cảm giác này, giống như là người con gái trước mắt hắn có thể biến mất bất kì lúc nào. Dường như cô vốn không thuộc về thế giới này.

“Tôi cần chuẩn bị cái gì sao?” Ai cũng không biết được ý nghĩ trong lòng Nhan Nặc Ưu giờ phút này, ngay cả một biểu tình đều không có.

Khi nói như vậy, thật ra trong lòng Nhan Nặc Ưu có chút không đành lòng, ngay cả chính cô cũng cảm thấy mình thay đổi, lún sâu trong bùn. Dường như lòng mình bất tri bất giác dựa vào người đàn ông kia.

“Không, em không cần chuẩn bị cái gì cả, em chỉ cần thoải mái làm một cô dâu thật hạnh phúc.” Trong giọng nói, lại ẩn chứa một tia uy hiếp. Hắn sợ, tại thời khắc mấu chốt này, cô có thể biến mất. Cho nên, hắn phải đem cô nhốt lại, nếu hôm nay đánh mất cô, có lẽ cả đời cũng không tìm được.

“Tôi đồng ý với anh, nếu chuẩn bị làm vợ của anh, như vậy cả đời này cũng sẽ chỉ gả ột mình anh, chỉ làm vợ của một mình anh.” Những lời này, ngay cả chính cô cũng không rõ ràng. Ngoài ý nghĩ làm vợ của hắn, sẽ không tái giá với người thứ hai. Nhưng trong đó lại ẩn giấu một ý nghĩa khác, bởi vì lòng của cô đã chết, cô không còn là cô gái thuần khiết xứng đáng với người đàn ông cô yêu, cho nên, đời này cô gả cho ai cũng giống nhau, nhưng lòng của cô sẽ không yêu thêm bất cứ ai khác nữa.

“Chúng ta đi ra ngoài đi.” Dường như cũng đoán được điều gì, Đan Sâm Duệ trốn tránh không tiếp tục nói nữa, ôm Nhan Nặc Ưu đi xuống dưới lầu.

“Đan Sâm Duệ, nếu có thể..... Tôi sẽ thử làm một người vợ tốt.” Trong lòng có chút tức giận, tại sao người đàn ông này sau khi làm chuyện như vậy đối với cô, còn có thể làm bộ vô tội đáng thương như vậy, cố tình làm cho cô phải nói ra những lời như vậy.

“.....” Sau một lúc thờ người, trong ánh mắt Đan Sâm Duệ tràn đầy sự kinh ngạc nhìn Nhan Nặc Ưu, dường như hạnh phúc đến quá bất chợt, làm cho hắn có chút thất thố.

Đan Sâm Duệ nhanh chóng khôi phục lại, giống như một đứa trẻ ấp a ấp úng nói:“Ưu nhi, vừa rồi em nói với anh sao?”

“Ừm.” Nhìn thoáng qua Đan Sâm Duệ giống như đứa trẻ được cho kẹo ăn vui vẻ quên hết tất cả, một góc trong lòng Nhan Nặc Ưu bất tri bất giác sụp xuống.

“Em nói em sẽ thử làm một người vợ tốt?”

“Đúng vậy tôi sẽ thử làm một người vợ tốt.” Đột nhiên, trong lòng Nhan Nặc Ưu có một cảm giác kiên định.

“Ưu nhi, anh rất hạnh phúc.” Đột nhiên, Đan Sâm Duệ gắt gao ôm Nhan Nặc Ưu, trong mắt tràn đầy thỏa mãn. Dường như cả thế giới đều không bằng cô gái ở trong lòng hắn.

“.....”Nhan Nặc Ưu không nói nên lời, có chút cảm động với tính trẻ con của Đan Sâm Duệ. Có lẽ, cô có thể thử tiếp nhận tình yêu của người đàn ông bất chấp thủ đoạn trước mắt này. Có lẽ, như vậy cũng có thể làm cho Hạo Nhiên toàn tâm toàn ý yêu một cô gái khác.

“Chúng ta đi xuống đi, áo cưới đã được đem đến đây, đặt ở trong phòng thay quần áo.” Ôm Nhan Nặc Ưu, Đan Sâm Duệ cười đến thỏa mãn, trong mắt cũng dần dần tràn đầy ý cười.

Nhìn người đàn ông đang ôm mình, Nhan Nặc Ưu biết người đàn ông này thực sự yêu cô, nếu trước đây hắn không rời đi, có lẽ hiện tại bọn họ sẽ rất hạnh phúc. Nhưng bởi vì hắn và cô nhiều năm không gặp nhau, cho nên lòng của cô bắt đầu tìm kiếm một người đàn ông khác làm bạn cả đời.

Đúng vậy, chuyện xảy ra trước đây, ở trong đầu cô cũng bắt đầu hiện lên rõ ràng. Nhiều năm trước đây hai người chơi đùa, hân đối với cô cẩn thận che chở cùng chiều cố, nhưng chuyện này cô cũng dần dần nhớ ra. Tuy rằng rất nhỏ, nhưng nụ cười hồn nhiên ngây thơ, làm cho cô biết trước đây hai người ở chung rất vui vẻ.

Thậm chí, cô có thể nhớ rõ, tình cảm của hai người vô cùng tốt. Cô cũng rất thích người đàn ông này.

Nhưng điều tiếc nuối nhất là thời gian làm cho hai người bỏ lỡ lẫn nhau. Còn lúc này, hãy để cho cô tìm lại những cảm xúc trước kia, nếu cô có thể từ từ yêu thương hẳn, như vậy cô sẽ toàn tâm toàn ý làm một người vợ tốt. Không còn lưu luyến sự ôn nhu của Hạo Nhiên nữa.....

Ôm Nhan Nặc Ưu đi vào phòng thay quần áo, không gian bên trong đặt một bộ váy cưới màu trắng. Biết Nhan Nặc Ưu không thích hầu hạ phức tạp, lúc thiết kế chiếc váy cưới này, Đan Sâm Duệ toàn bộ đều chọn trang trí và hoa văn đơn giản nhất, nhưng chiếc váy cưới này do tay nghề của người thiết kế vô cùng khéo léo, cho nên cũng cực kỳ phức tạp. Mỗi một đường may mũi chỉ đều là tâm huyết của Đan Sâm Duệ. Tuy rằng váy cưới không phải tự hẳn làm, nhưng thiết kế váy cưới cùng chỉ huy đều do đích thân hẳn làm.

Nhìn chiếc váy cưới đẹp đẽ kia, trong mắt Đan Sâm Duệ tràn đầy mơ màng, chiếc váy cưới này, rốt cục cũng được mặc trên người cô. Từng ngày từng đêm, vô số lần trong mơ, hẳn đều nghĩ bảo bối của hẳn mặc chiếc váy cưới này vào sẽ như thế nào, hôm nay rốt cục có thể tận mắt nhìn thấy, mà không phải ở trong giấc mơ buổi tối nữa.....

Nhan Nặc Ưu cũng có chút cẩn thận, thiết kế đường cong duyên dáng, hoa văn phức tạp, chất liệu tinh xảo, không có trang trí dư thừa và phức tạp, làm cho cô ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy chiếc váy cưới đã say mê, dường như chiếc váy cưới này luôn tồn tại trong giấc mơ của cô.....

29. Chương 30

Edit: Rabbit

Nhan Nặc Ưu xinh đẹp như công chúa nhân ngư làm cho người ta lóa mắt, được Đan Sâm Duệ tao nhã ôm ấp, tiến vào cung điện hôn nhân của bọn họ.

Hôn lễ được cử hành vô cùng xa hoa, các nhân vật nổi tiếng khắp nơi thế giới, chính khách đều đến tham gia. Nơi tổ chức hôn lễ ở khu đất trống phía sau biệt thự, bởi vì biệt thự rất lớn, lại đầy đủ phương tiện, cho nên cái sân cũng rất xa xỉ. Nhan Nặc Ưu không biết nhiều người, nhưng đối với mỉm cười cùng chúc phúc trên mặt những người đó, chỉ có thể đáp lại từng người. Bởi vì cô đã đáp ứng với Đan Sâm Duệ, sẽ thử làm một người vợ tốt, cho nên cô phải thử một chút.

“Ưu nhi của chúng ta đã trưởng thành, rốt cục lập gia đình. Ưu nhi hôm nay rất đẹp!” Mẹ Nhan lệ rơi đầy mặt ở bên trong phòng nghỉ ôm con gái của mình, luyến tiếc buông tay. Đứa con gái này là cuộc sống, là bảo bối của bà. Hiện tại cũng rốt cục con bé cũng tìm được hạnh phúc của riêng mình, lòng của bà cũng dễ chịu hơn.

“Bà xã, em làm sao vậy, hôm nay là ngày con gái lập gia đình, sao em lại khóc như vậy? Em không muốn con gái chúng ta hạnh phúc sao?” Cha Nhan trong mắt cũng tràn đầy vui mừng, trong mắt cũng chứa đầy nước mắt. Nhưng vì là chủ gia đình, cho nên ông phải mạnh mẽ kiên cường. Nhìn thấy bộ dáng vợ yêu ôm con gái khóc không thành tiếng, cố ý xụ mặt khiển trách.

“Thế nào? Con gái em lấy chồng, sau này không còn được gặp thường xuyên, trong lòng em hoảng sợ. Em luyến tiếc con gái lập gia đình, không được khóc sao?” Mẹ Nhan vốn đang khóc hăng say, sau khi nghe thấy lời trách móc của chồng, lập tức mạnh mẽ lên án cha Nhan.

Còn cha Nhan vừa thấy vợ nổi bão, uy nghiêm của chủ nhà biến mất, lập tức thay đổi thành vẻ mặt tươi cười, liên tục cầu xin tha thứ cùng lấy lòng với vợ.

Nhan Nặc Ưu vốn chồng chất tâm sự, nhìn cha mẹ pha trò, rầu rĩ tâm tình cũng nhất thời tốt hơn nhiều.

“Nhan tổng, bên ngoài khách đều đang chờ , cô dâu nên đi ra ngoài.” Đột nhiên có tiếng đập cửa, ngoài cửa vang lên giọng nói êm tai của một cô gái.

“Cám ơn, đã biết, lập tức ra ngay.” Cha Nhan nhìn con gái bảo bối của mình, ánh mắt hiền từ nói:“Ưu nhi, về sau lập gia đình , hãy làm một người vợ tốt, chăm sóc chồng chu đáo. Đồng thời cô cũng phải là một người con dâu tốt, cẩn thận hiếu kính cha mẹ chồng.”

“Con biết ba.” Giọng nói nghẹn ngào nhìn ba mẹ trước mắt, Nhan Nặc Ưu đột nhiên quỳ xuống.

“Ưu nhi.....” Vợ chồng Nhan thị có chút giật mình nhìn con gái , đều chuẩn bị nâng con đứng lên.

“Ba, mẹ, con gái lập gia đình , về sau không thể hiếu kính cha mẹ tuổi cao, ở trong này, Ưu nhi cảm tạ chi ân dưỡng dục của ba mẹ, xin nhận một lạy của con.” Không biết tại sao, dù sao Nhan Nặc Ưu vô cùng muốn cảm tạ chi ân dưỡng dục hai mươi năm qua của cha mẹ.

“Ưu nhi ngốc.....” Mẹ Nhan vui mừng nhìn con gái mình, rốt cục đã trưởng thành hiểu chuyện, không còn giống lúc nhỏ luôn tha lời những chuyện phiền toái về nhà, làm cho bà phải thu thập cục diện rối rắm .

“Tốt lắm, đi ra ngoài thôi.” Cha Nhan nhẹ nhàng vươn tay, để cho tay Nhan Nặc Ưu đặt ở trong lòng bàn tay, sau đó hai vợ chồng ra khỏi phòng nghỉ, hướng về nơi tổ chức hôn lễ.

Bởi vì theo yêu cầu Nhan Nặc Ưu, cho nên lúc này, người đưa cô đi trên thảm đỏ, cuối cùng trao cô cho Đan Sâm Duệ , là vợ chồng Nhan thị, chứ không phải chỉ một mình cha Nhan.

Tay đặt ở trong lòng bàn tay cha mẹ, trong lòng Nhan Nặc Ưu có chút ấm áp.

Bởi vì người tham gia hôn lễ rất nhiều, lại có cả giới truyền thông, mà vị trí thích hợp cũng chỉ có phía sau biệt thự. Cho nên Đan Sâm Duệ quyết định tổ chức hôn lễ ở bãi đất trống này. Mà tòa biệt thự này từ trước đến nay vô cùng sang quý, thế nhưng hôm nay vì Nhan Nặc Ưu mà mở cửa cho người bên ngoài vào, có thể thấy Nhan Nặc Ưu chiếm vị trí quan trọng như thế nào trong lòng Đan Sâm Duệ.

Bước từng bước một, thế nhưng trong lòng Nhan Nặc Ưu vô cùng bình tĩnh. Nhìn người đàn ông ở phía cuối thảm đỏ chờ mong mình, đã không có chút cảm giác chán ghét nào.

Ở khoảnh khắc thất thần, tay Nhan Nặc Ưu đã được tay cha Nhan mẹ Nhan đưa vào trong tay Đan Sâm Duệ.

Cha Nhan vẻ mặt nghiêm túc trịnh trọng, nhìn Đan Sâm Duệ hạnh phúc tràn đầy trong đáy mắt nói:“Ta và mẹ của Ưu nhi tín nhiệm cháu, đem Ưu nhi giao cho cháu, hy vọng cháu sẽ không làm cho chúng ta thất vọng.”

“Ba, mẹ, hai người yên tâm, con tuyệt đối sẽ không làm cho Ưu nhi phải chịu một chút thiệt thòi nào. Nếu Ưu nhi chịu một chút thiệt thòi, con sẽ dùng tính mạng bồi thường.”Sau này trong cuộc sống, hẳn tuyệt đối sẽ không để cho Ưu nhi chịu bất cứ thiệt thòi nào. Đối với cha Nhan mẹ Nhan, Đan Sâm Duệ chưa từng bao giờ nghiêm túc, trịnh trọng nói với hai người như thế. Còn đối với cách xưng hô trên, Đan Sâm Duệ cũng không ngu ngốc, mà rất thông minh kêu hai người một tiếng ba mẹ, khiến cho hai người vui mừng và cũng yên lòng hơn.

“Ừm, Sâm Duệ, chúng ta chúc hai con tân hôn hạnh phúc ngọt ngào.” Nghe xong lời nói của Đan Sâm Duệ, mẹ Nhan vẻ mặt vui mừng. Một tiếng mẹ kia càng làm cho bà trong lòng vô cùng vui vẻ.

“Con sẽ cố gắng làm cho Ưu nhi hạnh phúc .” Thân thiết cầm tay Nhan Nặc Ưu, Đan Sâm Duệ dường như muốn cam đoan với hai vợ chồng Nhan thị.

Hai vợ chồng Nhan thị thỏa mãn trở lại chỗ ngồi của mình, nhìn con gái cùng con rể xuất sắc hoàn thành hôn lễ.

Nhìn người đàn ông vô cùng tuấn tú bên cạnh mình, trong nháy mắt Nhan Nặc Ưu có chút hoảng hốt, giờ khắc này, trong đầu của cô không hề coi hấn như Lí Hạo Nhiên, dường như giờ phút này ở bên cạnh cô chính là Đan Sâm Duệ.

Mục sư nhìn cô dâu chú rể trước mắt, nhìn trên người hai người đều phát ra vàng sáng, giống như một đôi kim đồng ngọc nữ.

Mục sư: “Chú rể, con có nguyện ý lấy cô dâu làm vợ không?”

Chú rể: “Con nguyện ý.” Đan Sâm Duệ nói cùng với vẻ mặt chân thành và thỏa mãn.

Mục sư: “Cho dù tương lai cô dâu giàu có hay nghèo khổ, hoặc cho dù tương lai cô dâu khỏe mạnh hay đau ốm, con đều nguyện ý cùng cô dâu vĩnh viễn cùng một chỗ chứ?”

Chú rể: “Đúng vậy, con nguyện ý.”

Mục sư chuyển sang phía cô dâu.

Mục sư: “Cô dâu, con nguyện ý gả cho chú rể chứ?”

Trong lòng đấu tranh dữ dội, thật lâu không có lời hồi đáp.

Những quan khách phía dưới cũng bắt đầu có chút khe khẽ thì thầm.

Trong lúc lơ đãng, Nhan Nặc Ưu nhìn thấy trong mắt Đan Sâm Duệ ưu thương cùng đau lòng. Trong nháy mắt kia, Nhan Nặc Ưu đau lòng. Nỗi đau này, không có từ gì diễn tả được, loại cảm giác này khiến cho cô ngờ vực.

Một lúc sau, cô vẫn trả lời mục sư: “Đúng vậy, con nguyện ý.”

Mục sư: “Cho dù tương lai chú rể giàu có hay nghèo khổ, hoặc cho dù tương lai chú rể khỏe mạnh hay đau ốm, con đều nguyện ý cùng chú rể vĩnh viễn cùng một chỗ chứ?”

Cô dâu: “Đúng vậy, con nguyện ý.”

Mục sư: “Được, ta lấy danh nghĩa của thánh linh, thánh phụ, thánh tử tuyên bố: Hai con là vợ chồng. Hiện tại, chú rể có thể hôn cô dâu.”

Chú rể và cô dâu trao nhẫn kết hôn, sau đó hôn môi nồng nàn. Trong giáo đường tiếng vỗ tay nổi lên bốn phía.

Mục sư trịnh trọng tuyên đọc lời thề của bọn họ, Đan Sâm Duệ vẻ mặt chân thành trả lời, Nhan Nặc Ưu cuối cùng cũng trả lời câu hỏi của mục sư.

Trong lúc hai người trao đổi nhẫn, mục sư trịnh trọng tuyên bố hai người là vợ chồng, tiếng vỗ tay nổi lên như sấm. Trong góc đường có một người không biết tên, đôi mắt thống khổ, lòng tràn đầy phần nộ, hung hăng nhìn chằm chằm vẻ mặt hạnh phúc của cô dâu.

Lí Hạo Nhiên đến chết cũng không dám tin, cô gái ngày đêm hẩn mong nhớ, thế nhưng đang cùng một chỗ với người đàn ông kia. Lúc ấy ở trong khách sạn, hẩn nhìn thấy một màn kia thiếu chút nữa đã làm cho hẩn sụp đổ, mấy tháng qua, hẩn vẫn chờ cô tìm đến, cho hẩn lời giải thích, nhưng tại sao cô không tới, thế nhưng hiện tại còn cùng một chỗ với người đàn ông kia thậm chí kết hôn? Hẩn châm biếm nghĩ có phải chỉ vì hẩn còn là sinh viên, còn người đàn ông kia là kẻ có tiền có thế?

Ưu nhi, em làm cho tôi thất vọng rồi. Hóa ra, em là thiên kim tiểu thư của xí nghiệp Nhan thị, còn người em gả cho, lại là nhân vật thần bí nổi tiếng toàn cầu.

Ưu nhi, em thương tổn tôi như vậy, tôi tuyệt đối sẽ không tha thứ cho em, tuyệt đối sẽ không.....

Một đôi ánh mắt cừu hận, hé ra khuôn mặt tuần tú thống khổ, một bóng dáng cô đơn làm ọi người xung quanh cảm thấy đau xót, nhưong mây.

Ưu nhi, tôi sẽ trở về, tôi sẽ cho em biết, Lí Hạo Nhiên tôi, tuyệt đối sẽ không kém so với bất cứ kẻ nào. Đến lúc đó, tôi sẽ khiến cho em hối hận lúc trước đã vứt bỏ tôi. Tôi..... sẽ không để cho em hạnh phúc. Tôi không hạnh phúc, em cũng đừng mơ tưởng.....

30. Chương 31

Edit: Rabbit

Từng hình ảnh không khí vui mừng, nét mặt tươi cười hạnh phúc, đều để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng mỗi người.

Một đôi kim đồng ngọc nữ giàu sang quyền thế, rốt cục kết hôn hôm nay, mà những người được chứng kiến khoảnh khắc ấy, cũng đều ở trong lòng thật tâm chúc phúc cho hai người. Tuy nhiên không ai biết, sau đám cưới của họ, có một người đàn ông thất hồn lạc phách, từ đây xuất hiện một người đàn ông tàn nhẫn vô tình.

Hôn lễ vô cùng náo nhiệt, cũng tổ chức thật lâu. Hôn lễ thế kỷ xa hoa, dường như muốn cho toàn thế giới đều biết về nó, cũng chứng kiến hôn lễ hạnh phúc nhất của bọn họ cũng như thời khắc quan trọng nhất.

Đối với hôn lễ thế kỷ xa hoa này không thể nào không rung động. Tuy trong lòng vẫn như cũ có chút không thích ứng với cuộc sống hiện tại, nhưng Nhan Nặc Ưu cũng không kháng cự.

“Mệt lắm sao?” Hôn lễ đã tổ chức xong, cuối cùng cũng sắp chấm dứt tiếp khách, nhìn Nhan Nặc Ưu bên cạnh trong mắt tràn đầy vẻ mệt mỏi, trong mắt Đan Sâm Duệ tràn đầy sự đau lòng. Nhũn nhũn, trong lòng cũng âm thầm mừng những người giúp đỡ tổ chức, càng già càng tinh quái. Lúc ấy chính hắn rõ ràng đã hỏi qua bọn họ, hôn lễ có khiến cho ưu nhĩ mệt mỏi hay không, nghe bọn họ luôn mồm cam đoan nói tuyệt đối sẽ không mệt, nhưng khi nhìn Nhan Nặc Ưu bên cạnh giờ phút này cố gắng ứng phó khách khứa, Đan Sâm Duệ mới biết mình đã ngu ngốc như thế nào khi hỏi bọn họ vấn đề này.

Chính mình lúc đó thật là ngu ngốc, ngay cả vấn đề đơn giản như thế này mà cũng không biết. Còn ngu ngốc nhờ những người lớn trong nhà giúp đỡ. Nghĩ đến điều này, trong mắt Đan Sâm Duệ từ từ tràn đầy lửa giận, bọn họ làm cho Ưu nhĩ của hắn vất vả, hắn cũng sẽ từ từ chinh phục bọn họ, xem ra là lâu không cùng bọn họ vận động, bọn họ đã quên cảm giác ở gân cốt. Tà mị cười, cúi đầu săn sóc ôm Nhan Nặc Ưu.

Trên lưng thỉnh thoảng có cánh tay làm cho Nhan Nặc Ưu có chút khó xử, nhưng cũng không sinh ra tâm lý kháng cự. Nghĩ đến vừa rồi trong mắt Đan Sâm Duệ hình như có sự lo lắng và đau lòng, trong lòng hơi ấm áp, dường như được người đàn ông này che chở là một chuyện làm cho người ta vui mừng.

Cảm giác được thiên hạ trong lòng mình không giãy dụa, dịu dàng tùy ý để ỉn ỉn, trong lòng Đan Sâm Duệ vô cùng vui vẻ. Ánh mắt không còn tà mị nhìn Nhan Nặc Ưu, trong mắt tràn đầy hưng phấn.

“Ưu nhĩ, nếu em mệt mỏi, chúng ta nhờ người khác tiễn khách hộ rồi về được không?”

“Được.” Cảm động với tấm lòng của người đàn ông bên cạnh, hiện tại là sự săn sóc của chồng mình. Nhan Nặc Ưu biết, lòng của cô đã dần dần bị hắn làm cho dao động.

Nghe được câu trả lời của Nhan Nặc Ưu, tốc độ tiếp đón người của Đan Sâm Duệ cũng trở nên nhanh hơn, đại đa số đều là người hắn quen biết, cho nên hắn đều vui vẻ đi qua tiếp đón một chút, uống một ly rượu.

Đan Sâm Duệ nhanh chóng ngà ngà say. Đi vào một bên, nói với Chung Minh Hiên cùng trợ thủ của mình: “Ưu nhĩ mệt, cho nên chúng tôi rời khỏi nơi này trước, nơi này giao ọi người.” Nói xong, không hề nghĩa khí đem mọi người giao cho Chung Minh Hiên, còn mình cùng Nhan Nặc Ưu nhanh chóng rời đi.

Nhan Nặc Ưu cùng Đan Sâm Duệ trở lại phòng, đều tự mình trầm mặc, không có ai lên tiếng nói trước, hình như là sợ phá hủy sự yên tĩnh khó có được trong nháy mắt này.

Nhan Nặc Ưu trong lòng rất mâu thuẫn, tuy biết mình đã trở thành vợ của người đàn ông này, nhưng trong lòng vẫn như cũ nghĩ về người đàn ông kia. Tuy rằng cô biết điều này là không đúng, nhưng trong lòng cô không thể kiềm chế được.

“Ưu nhĩ.....” Không gian áp lực, bầu không khí áp lực, làm cho Đan Sâm Duệ vốn thiếu kiên nhẫn, đã mở miệng trước. Sau khi mở miệng, lại chỉ có thể nói ra hai chữ Ưu nhĩ, cũng không thể nói được những câu khác.

“Đan..... Duệ, nếu tôi đã đồng ý trở thành vợ của anh, hy vọng anh cũng có thể tuân thủ ước định.” Cô vốn muốn nói những lời dễ nghe hơn, nhưng khi nói ra, Nhan Nặc Ưu mới phát hiện, những lời này hoàn toàn thay đổi, chúng vốn không phải là ý định ban đầu của cô.

“..... Ưu nhi, ở trong mắt em, tôi chính là người tội tệ hạ lưu như vậy sao? Em có biết không, từ trước đến nay Đan Sâm Duệ tôi chỉ làm vì chính mình, trở về thành phố A mấy tháng nay, khi nhìn thấy em Ưu nhi, tôi mới biến thành người như vậy . Em là người phụ nữ không có trái tim, em có biết không, mười năm trước khi em lôi kéo tay của tôi, bướng bỉnh bắt tôi nhất định phải trở về lấy em, từ đó trái tim của tôi đã bị em hạ chú, không thể nào thoát ra được. Lúc đó em cũng đã từng hứa hẹn với tôi, chờ tôi trở lại, em sẽ gả cho tôi, làm vợ của Đan Sâm Duệ tôi.” Lòng tràn đầy đau đớn, tại sao, lúc trước rõ ràng chính cô buộc hấn hứa hẹn với cô, năm đó rõ ràng là chính cô nói trưởng thành sẽ gả cho hấn. Lúc đó căn bản hấn cũng không hiểu tnhf yêu là gì, chỉ biết là rất thích ở cùng một chỗ chơi đùa với cô. Nếu lúc trước hấn không tuân thủ lời hứa, có phải hôm nay kết cục sẽ khác đi rất nhiều chăng?

Nhan Nặc Ưu bị lời nói của Đan Sâm Duệ làm cho sững sốt trong lòng cũng cảm thấy chua xót, đúng vậy! Cô dựa vào cái gì để hận người đàn ông này, tất cả mầm tai vạ đường như đều do chính cô gây ra . Tuy rằng lời hứa lúc nhỏ là không đáng tin, nhưng không ngờ lời hứa ấy lại ảnh hưởng đến người đàn ông trước mắt này, cho nên sau khi hấn trở về nghe thấy cô nói cô không thuộc về hấn, hấn mới có thể tức giận như vậy, mới có thể làm ra chuyện khiến cho người ta khó có thể chấp nhận.

Cho nên, đầu sỏ gây nên mọi tội là chính cô, cô có tư cách gì trách hấn, có tư cách gì trả thù hấn?

“Em tốt nhất ngừng ngay những suy nghĩ của mình lại, nếu không, tôi không biết tôi sẽ làm ra chuyện gì.” Tuy rằng không thể đoán ra suy nghĩ trong lòng Nhan Nặc Ưu, nhưng ánh mắt là cửa sổ chân thực nhất của tâm hồn. Vừa rồi nhìn ánh mắt của cô, Đan Sâm Duệ biết trong lòng cô đang tính toán. Dựa vào tính cách thiện lương của cô mà nói, có lẽ cô sẽ muốn rời khỏi hấn, có lẽ vừa rồi hấn đã làm tổn thương cô. Hừ, muốn trốn tránh, hấn tuyệt đối sẽ không làm cho cô toại nguyện. Nếu cô không thương hấn, như vậy hấn sẽ làm cho cô sống ở trong vực sâu thẳm khổ.

“Anh..... Anh biết tôi đang suy nghĩ gì sao?” Có chút giật mình ngẩng đầu nhìn người đàn ông dường như nắm trong tay thế giới trước mắt , sự tà nịnh và âm ngoan trong ánh mắt kia làm cho cô có chút không dám nhìn vào mắt hấn.

“Nhìn vào mắt tôi.” Đồng thời ôm thắt lưng của Nhan Nặc Ưu, để ắt cô đối diện với mắt hấn. Tại sao cô có thể luôn luôn trốn tránh, tại sao cô luôn luôn nhận được may mắn. Cho dù ở bên cạnh người đàn ông nào, cô cũng đều nhận được nhiều sủng ái nhất. Còn hấn giống như bị toàn bộ thế giới này vứt bỏ . Không, thật không công bằng, dựa vào cái gì mà hấn lại chỉ nhận được ít như vậy, ngay từ nhỏ hấn đã không có được tuổi thơ hồn nhiên, khi đã trưởng thành ngay cả người con gái hấn vẫn thầm thương trộm nhớ từ nhỏ cũng không thuộc về hấn. Ông trời cũng thật quá tàn nhẫn.

Hừ, nếu đã không thể cầu xin được, như vậy, chỉ bằng dùng năng lực của chính mình để thay đổi tất cả. Tin tưởng, nhất định có thể chiến thắng..... Huống chi, hấn là Đan Sâm Duệ.....

31. Chương 32

Chương 32

Edit:Rabbit

Khẩu khí và ánh mắt đối với Nhan Nặc Ưu không còn ôn nhu nữa mà trở nên lạnh như băng.

Nhan Nặc Ưu thận trọng nhìn người đàn ông trước mắt, trong mắt hơi sợ hãi. Tại sao người đàn ông này trở nên khủng khiếp như vậy, tại sao không phải là ánh mắt ôn nhu ngày trước, mà trong mắt lại âm ngoan làm cho Nhan Nặc Ưu tự cảm thấy ớn lạnh.

“Thế nào? Sợ hãi ? Ha ha, hẳn là em cảm thấy em rất giỏi, tôi đối xử với em từ trước đến nay đều là kiên nhẫn dùng hết nhẫn nại cùng hành động ôn nhu đối với em, còn em thì sao? Hết lần này đến lần khác không thêm quan tâm đến suy nghĩ của tôi, em ỉn là ai, em cho là trên thế giới này chỉ có mình em là người phụ nữ tốt nhất sao? Hừ, tôi muốn cho em biết, trên thế giới này, không phải không có phụ nữ thích tôi.” Ánh mắt tà nịnh mà tà tứ, vừa chuyển nội dung câu chuyện, âm ngoan cảnh cáo nói với Nhan Nặc Ưu: “Còn em, đừng nghĩ thoát khỏi lòng bàn tay của tôi, cả đời này, cho dù em không thương tôi, tôi cũng muốn em cả đời đều ở bên cạnh tôi, cả đời này làm vợ của Đan Sâm Duệ tôi. Ha ha, nhưng em không cần hiểu lắm, vợ cũng chỉ là một cách gọi mà thôi, tôi muốn cho em biết, vứt bỏ tôi, ghét bỏ tôi, chán ghét tôi, em sẽ phải trả giá đắt như thế nào.”

“Đan Sâm Duệ.....” Có chút sững sờ, Nhan Nặc Ưu bắt đầu cảm thấy có chút bối rối, cô không biết vừa rồi mình nói một câu vô tâm vô phế lại làm tổn thương sâu sắc đến người đàn ông trước mắt này như vậy, hơn nữa trước đây cô lại làm cho vết thương ấy quá sâu sắc, và miệng vết thương vẫn chưa hoàn toàn khép lại, một va chạm nhỏ lúc này đã làm iệng vết thương của Đan Sâm Duệ lập tức nứt ra tạo thành lỗ hổng lớn, máu không ngừng cuộn cuộn chảy, khó có thể khép lại.

“Nhớ kỹ, về sau phải gọi tôi là Duệ..... Nếu về sau tôi lại nghe thấy em gọi sai, như vậy.....” Tà mỉ cười, nụ cười kia làm cho người ta lạnh đến tận xương tủy.

“Cả đời này đừng mong thoát đi, nếu không, tôi sẽ cho em thấy hậu quả hành động của mình sẽ kéo theo bao nhiêu nhân mạng.”

Nghe thấy lời nói giống như ma quỷ kia, môi Nhan Nặc Ưu không tự chủ được bắt đầu phát run, ánh mắt cũng trở nên mờ mịt. Người kia đối với cô luôn luôn đều cẩn thận, ôn nhu kiên nhẫn nhưng đã bị chính cô tự tay đuổi đi. Còn người đàn ông trước mắt này, chính là quỷ Satan đến từ Địa ngục làm cho người ta không tự chủ được cảm thấy sợ hãi.

“Em nói xem, hôm nay là của hôn lễ chúng ta, mà hiện tại chúng ta có phải nên làm chuyện của vợ chồng mới cưới đúng không?” Trên mặt vẫn như cũ mang theo nụ cười làm cho người ta phải suy nghĩ.

“Anh..... Anh tránh ra, đừng đụng vào tôi.” Khi nghe thấy âm thanh kì quái của người đàn ông này, Nhan Nặc Ưu lập tức ý thức được mọi thứ, liềm mạng lui về phía sau né tránh. Đừng, người đàn ông này đã thay đổi, không còn là người đàn ông ôn nhu trước kia, theo bản năng, cô muốn chống lại.

“Hừ, hiện tại giả bộ thuần khiết, giả bộ thực nữ với tôi? Thân thể cô cũng như chỗ kia tôi chưa từng nhìn qua sờ qua, xem qua, làm qua sao? Hiện tại cô còn muốn giả vờ với tôi, làm vợ của tôi, chẳng lẽ tôi không thể có quyền lợi của một người chồng sao?” Không thương tiếc gì, không muốn suy nghĩ thêm điều gì đem thân hình gầy gò của Nhan Nặc Ưu ném lên giường, chậm rãi đi về giường.

Trong đầu, vẫn có một câu không ngừng lặp lại lặp lại, dần dần từ mơ hồ trở nên rõ ràng: Muốn có cô ấy, chỉ cần làm cho cô ấy có thai, cô ấy sẽ không rời khỏi người.

Đúng vậy, nếu không thương hắn, như vậy ít nhất hãy làm cho cô có đứa nhỏ của mình. Hừ, muốn rời đi, kiếp sau cũng đừng nghĩ đến. Bởi vì, cho dù kiếp sau, kiếp sau sau nữa, hắn cũng sẽ không buông tha cô.....

Bị hung hăng quăng lên giường, đầu Nhan Nặc Ưu choáng váng, cả người đều bị tác động khiến cho toàn thân nhũn ra. Đầu óc cũng bắt đầu mơ hồ.

“Nhan Nặc Ưu, tôi khuyên em tốt nhất hãy quên người đàn ông trong đầu em đi, người đàn ông của em chỉ có một, thân thể của em cũng chỉ có thể là của tôi, tôi hy vọng em hiểu điều này.” Một phen cưỡi chiếc cà vạt màu đỏ, Đan Sâm Duệ thở hỗn hển.

Đầu đang mơ hồ sau khi nghe thấy lời nói của Đan Sâm Duệ đột nhiên tỉnh táo lại, cổ hết sức muốn đứng lên, lại bị lực xảy ra thành linh kia ngăn chặn, không thể động đậy.

“Đan Sâm Duệ, anh buông ra, anh dựa vào cái gì đối xử với tôi như vậy.” Đầu lưỡi có chút tê dại, nói chuyện cũng không lưu loát. Nhan Nặc Ưu không kịp suy nghĩ gì nói ra.

“Hừ, tôi dựa vào cái gì đối xử với em như vậy sao? Em hỏi thật là hay! Chẳng lẽ nhiều năm như vậy, em đều quên ? Lời hứa hẹn khi còn bé của em, chẳng lẽ em coi chúng là những lời nói đùa sao?” Đặt trên thân thể

Nhan Nặc Ưu ôn nhu mềm mại, hạ thân Đan Sâm Duệ có chút cứng ngắc. Nhưng vì nghĩ đến chuyện lúc còn bé và mười năm trước đây, giận quá nhịn không được trực tiếp căng lên.

“Anh.....” Bị lời nói của Đan Sâm Duệ làm cho sững sốt, không thể nói nên lời. Hơn nữa bởi vì toàn bộ sức nặng của Đan Sâm Duệ đặt ở trên người Nhan Nặc Ưu, cả người không được tự nhiên thân mình Nhan Nặc Ưu bắt đầu dùng sức giãy dụa.

“Như thế nào? Cảm thấy khổ sở sao?” Cố gắng nhịn xuống cảm giác trướng ở hạ thân, Đan Sâm Duệ nói rõ ràng từng chữ. Một phen cố dùng vẻ mặt nhẫn nhịn, trong lòng Đan Sâm Duệ tự dưng bốc lên một cơn tức không nhỏ.

“Đúng, anh làm cho tôi cảm thấy tôi rất bẩn, trái tim của tôi cũng đã chết.” Nhan Nặc Ưu đã từng trải qua lần đầu tiên cho nên biết được biết phản ứng sinh lý của hạ thân Đan Sâm Duệ, đó là một loại dục vọng sẽ phát sinh theo thời gian.

“Thật sao? Vậy em cảm thấy ghê tởm sao?” Hung hăng cắn cổ Nhan Nặc Ưu, trong mắt cười đến sáng lạn.

“A.....” Sự đau đớn làm cho Nhan Nặc Ưu chỉ muốn ngất, môi bởi vì đau đớn mà trắng bệch, thân thể cũng bởi vì quá đau đớn mà khe khẽ run rẩy.

“A.....” Bị Nhan Nặc Ưu khắc khoải như vậy, cho dù là thánh nhân cũng không chịu nổi. Huống chi, Đan Sâm Duệ cũng không phải thánh nhân, mà là Satan đến từ địa ngục.

Rất nhanh cởi bỏ váy cưới đẹp dễ trắng tinh trên người Nhan Nặc Ưu, Đan Sâm Duệ hôn lên môi Nhan Nặc Ưu, bắt đầu điên cuồng cắn xé.

Mà cổ cùng mọi nơi trên người Nhan Nặc Ưu cũng không hề được Đan Sâm Duệ buông tha, nơi nơi đều là dấu hôn của hắn, một chỗ đều không buông tha. Mỗi một nơi, đều để lại dấu vết yêu của bọn họ.

Nhan Nặc Ưu biết phản kháng cũng vô dụng cho nên vô lực nhìn trần nhà, trong mắt tràn đầy sự kinh ngạc. Trên người từng trận đau nhức, đó cũng là lần đầu tiên từ khi sinh mà cô phải trải qua.

Thân thể không có phản ứng gì, Nhan Nặc Ưu biết người đàn ông này không thể trêu vào, nhớ lại trước kia, chính mình còn có thể thương lượng. Nhưng hiện tại, người đàn ông ôn nhu đối với cô không còn tồn tại nữa, người đàn ông trước mắt này, mỗi tiếng nói cử động đều làm cho người ta sợ hãi.

“Ưu nhi, hãy nhìn cho rõ ràng, hiện tại em đang ở dưới thân ai.” Thở lỗ bắt đôi mắt của Nhan Nặc Ưu nhìn mình, tà mị một phen nâng cặp đùi tình tứ trắng nõn của Nhan Nặc Ưu lên, một phen ôm lấy thắt lưng Nhan Nặc Ưu để cho cô ngồi ở trên người mình, cũng không có đạo đầu gối, trực tiếp tiến vào trong cô.

32. Chương 33

Edit: Rabbit

“Ừm.....” Bởi vì sự đùa giỡn trước đó của Đan Sâm Duệ, phía dưới của Nhan Nặc Ưu đã trở nên ẩm ướt, cho nên khi lửa nóng của Đan Sâm Duệ tiến vào Nhan Nặc Ưu không thể không nghe thấy âm thanh ái muội phát ra từ cổ họng của Nhan Nặc Ưu.

Còn Đan Sâm Duệ nhìn thấy bộ dáng dường như rất hưởng thụ của Nhan Nặc Ưu, cơn tức giận trong lòng càng dâng trào. Ý nghĩ tà ác nảy sinh, không nghĩ nhiều, Đan Sâm Duệ đột nhiên vận động nhanh hơn, không cho Nhan Nặc Ưu có cơ hội thở dốc.

Còn Nhan Nặc Ưu vừa mới bắt đầu còn chưa kịp thích ứng đã bị tra tấn khiến cho đầu óc choáng váng, miệng cũng bắt đầu phát ra thanh âm thống khổ, mặt mày cũng nhăn nhó.

“Đừng? Xin anh tha cho tôi. Đan Sâm Duệ.....” Còn chưa kịp nói xong, đã bị sự mãnh liệt tiếp tục tiến vào. Từng trận mãnh liệt như mưa rền gió dữ làm cho Nhan Nặc Ưu thiếu chút nữa ngạt thở.

“Tôi đã nói rồi, đừng để cho tôi nghe thấy em gọi sai, chẳng lẽ một câu tôi nói em cũng không nghe vào.” Thở hổn hển ôm lưng Nhan Nặc Ưu, động tác cũng không dừng lại chút nào.

“Ồ.....Ồ..... Duệ, Duệ xin anh dừng lại, tôi rất khó chịu.” Nhan Nặc Ưu khó chịu rồi cuộc nhịn không được, nước mắt bắt đầu không ngừng rơi.

“.....” Nghe tiếng khóc của Nhan Nặc Ưu, một góc mềm mại nhất trong lòng Đan Sâm Duệ bị chạm vào. Cố gắng ngăn chặn đáy lòng luống cuống, động tác cũng từ từ chậm lại, nhưng vẫn như cũ không dừng lại.

“Nhan Nặc Ưu, em phải biết rằng, em là vợ của tôi, là người vợ tôi cưới hỏi堂堂 hoàng, chẳng lẽ nghĩa vụ của một người vợ mà cũng không làm được sao? Không được phép cảm thấy oan ức, hiện tại chồng của em là tôi đang có nhu cầu, đừng có giả bộ thuần khiết với tôi.” Lại một lần nữa hung hăng đem Nhan Nặc Ưu đặt ở dưới thân, cắn môi Nhan Nặc Ưu, không để cho cô phát ra thanh âm gì.

Trận hoan ái như mưa rền gió làm cho Nhan Nặc Ưu chìm vào mê man, không còn có sức lực để phản kháng.

Nhìn Nhan Nặc Ưu dưới thân đã bị chính mình tra tấn mi tâm cau lại, thống khổ không chịu nổi, trong lòng của Đan Sâm Duệ có chút đau xót, nén chặt ở ngực. Ý nghĩ thay đổi, nghĩ đến giờ phút này trong bụng của cô có tiểu bảo bảo, khóe miệng bắt đầu nhếch lên, tay cũng thương xót đặt lên bụng Nhan Nặc Ưu.

Ưu nhi, chúng ta sẽ ở bên nhau cả đời. Nếu không thương anh, hãy dẫn anh đi, anh cũng không phải người tốt, thánh nhân. Cho nên, anh sẽ không buông tay, cả đời anh sẽ chiếm đoạt em, khiến cho em cả đời đều ở bên cạnh anh.

“Ưu nhi, ngủ đi. Nếu không thương tôi, hãy hận tôi đi. Cho dù em không thích tôi, tôi cũng sẽ trói buộc em cả đời ở bên cạnh tôi.” Trong mắt vẫn tràn đầy sự say đắm và ôn nhu như cũ, khác biệt hoàn toàn với sự âm ngoan tà nịnh ban nãy.

Như sợ trần bảo dễ dàng biến mất, Đan Sâm Duệ gắt gao ôm chặt thắt lưng Nhan Nặc Ưu, làm cho đáng người hoàn mỹ của cô hoàn toàn dán vào thân thể của chính mình, không có chút khe hở.

Chậm rãi nhắm mắt lại, khóe miệng Đan Sâm Duệ nhếch lên, dường như đêm nay chính là một giấc mộng đẹp của hắn. Ngủ ngon tiến vào mộng đẹp, đây là giấc ngủ ngon đã lâu hắn chưa từng trải qua. Dường như thiên hạ trong lòng hắn chính là phương thức giúp hắn ngủ ngon.

Trong mộng, Nhan Nặc Ưu cảm giác thân thể của chính mình dần dần tung bay, thân mình nhẹ như bông, trong đầu không ngừng lặp lại chuyện hôm nay.

Hôn lễ, khách khứa, mùi táo, mực sự, nhẫn..... Từng hình ảnh khiến cho đầu cô như muốn vỡ tung ra. Nghe tiếng chúc phúc ồn ào của khách khứa, tiếng ly rượu thanh thúy chạm vào nhau, nụ cười phát ra từ nội tâm của cha mẹ, vẻ mặt chân thành chúc phúc của mọi người.... Đan Sâm Duệ ôn nhu hôn môi và trán của cô, đeo nhẫn cho cô, mực sự tuyên bố bọn họ chính thức trở thành vợ chồng.....

Đột nhiên, cảnh tượng thay đổi. Ngay lúc Đan Sâm Duệ đeo nhẫn cho cô, khi mực sự tuyên bố bọn họ trở thành vợ chồng, một luồng ánh sáng trắng đột nhiên hiện ra xuất hiện một đôi mắt tràn đầy hận ý, một người đàn ông tràn đầy ưu thương và thất hồn lạc phách nhìn cô, loại cảm giác này vô cùng quen thuộc, làm cho lòng của cô đột nhiên đau đớn, thân thể cũng bắt đầu lay động.

Tại sao người kia quen thuộc như vậy, rốt cuộc hắn là ai?

Ánh sáng màu trắng càng phản ánh sự đau đớn của hắn, nhưng muốn thấy rõ mặt của người đàn ông, lại không có cách nào thấy rõ được.

Tại sao cô không thấy rõ hắn, nhưng tại sao cô cảm thấy hắn rất quen thuộc, cô có cảm giác dường như quen hắn, nhưng tại sao hắn hận cô như vậy.

Loại hận ý này làm cho cô vừa kinh hãi vừa đau lòng.

Thân ảnh sa sút kia, cảm giác quen thuộc. Dường như, dường như hắn.....

“Nhan Nặc Ưu, em thật nhẫn tâm, em là loại đàn bà ham mộ hư vinh, tôi hận em, hận em.....” Đột nhiên, ánh mắt tràn đầy hận ý mãnh liệt bắn về phía Nhan Nặc Ưu, trong lời nói tràn đầy thất vọng và hận ý làm cho Nhan Nặc Ưu kinh hãi.

Nhưng tiếng nói của người đàn ông đó lại hư vô mờ mịt, dường như không thuộc về thế giới này. Cố gắng muốn nghe rõ tất cả tiếng nói của người đàn ông cũng là phí công. Nghe thế nào, cảm giác thế nào, đều chỉ có thể nghe được tiếng nói kia như mây như khói, muốn phân biệt được đó là tiếng nói của ai, nhưng làm cách nào cũng không nghe được.

Tuy nhiên trong tiếng nói tràn đầy hận ý và cảm giác quen thuộc làm cho Nhan Nặc Ưu đột nhiên nhớ tới Lí Hạo Nhiên. Chẳng lẽ thật sự là anh sao? Anh đã nhìn thấy ?

Lập tức miễn cưỡng cười. Chính mình thật là ngu ngốc. Hôn lễ thể kỷ của Đan Sâm Duệ có thể nói là làm cho toàn bộ thế giới đều biết sự tồn tại của cô. Tuy rằng trong hôn lễ có rất nhiều người không quen biết nên họ sẽ không nhận ra cô, nhưng đối với Hạo Nhiên, anh vốn quen thuộc với cô như vậy, tuyệt đối sẽ không thể không nhận ra cô.

Có lẽ anh đã thấy, có lẽ anh căm thù cô đến tận xương tủy . Cho rằng cô là người tham lam.

Người phụ nữ ái mộ hư vinh, tham lam cuộc sống và hôn nhân xa hoa. Nghĩ đến lúc trước ở bên cạnh Hạo Nhiên, cô vẫn gạt anh về gia thế cũng như mọi chuyện của cô. Hiện tại đã biết thân phận của cô, có lẽ cũng hận sự lừa gạt trước đây của cô. Cho rằng cô là kẻ lừa đảo, lừa gạt tình cảm và tiền bạc của anh.

Tuy rằng cô chưa từng tiêu tiền của anh. Nhưng mỗi ngày đi ra ngoài ăn uống cũng đều là do anh chi trả. Tuy rằng không nhiều lắm nhưng chính cô lại thật sự dùng tiền của anh.

Hiện tại có lẽ anh vô cùng hận cô.

“Nhan Nặc Ưu, tôi sẽ không để cho em sống dễ chịu. Em hãy chờ đó, chỉ cần tôi còn một hơi thở tôi sẽ trở về. Tôi muốn làm cho em hối hận vì đã vứt bỏ tôi, hối hận vì đã lừa gạt tôi.” Âm thanh gào thét, không phân biệt rõ là nam hay nữ, chính có thể cảm giác được trong âm thanh tràn đầy hận ý.....

“Không, anh rốt cuộc là ai. Tôi không biết anh, tại sao anh hận tôi như vậy?” Trong thanh âm tràn ngập bất lực, một mảnh trắng xóa làm cho Nhan Nặc Ưu muốn tìm một ai đó để dựa vào.

“Ha ha ha ha ha ha ha, Nhan Nặc Ưu, đừng có giả bộ đáng thương với tôi, bộ dáng kia sẽ không bao giờ có tác dụng với tôi nữa. Cô là đồ tiện nhân, ai cũng có thể làm chồng.” Đột nhiên hình ảnh lại tiếp tục thay đổi, lời nói tràn đầy sự cầu xin: “Nhan Nặc Ưu, tại sao phải giả cho Đan Sâm Duệ, chẳng lẽ bởi vì hắn có tiền sao?”

“Không..... Không phải. Anh rốt cuộc là ai?..... Anh là Hạo Nhiên? Đúng không?” Lời nói rối loạn cánh tay cũng loạn choạng, sắc mặt tái nhợt mê sảng.

Bên cạnh Đan Sâm Duệ đang ngủ say bị tiếng khóc la bất lực của Nhan Nặc Ưu từ từ tỉnh giấc, chậm rãi mở mắt.

Nhìn bên cạnh khóc suốt như hoa lê đài vũ, trong lòng Đan Sâm Duệ đau đớn. Nghe những lời nói không rõ ràng và của vẻ mặt thống khổ Nhan Nặc Ưu, trong lòng không tự giác chậm rãi hôn lên những giọt nước mắt của cô , một chút một chút, hôn sạch sẽ .

Hắn không thích cô khóc, lại càng không thích cô vì người đàn ông khác mà khóc.

Đột nhiên, trong miệng phun ra hai chữ rõ ràng “Hạo Nhiên” , trong lòng vẫn duy trì trạng thái cân bằng đột nhiên thay đổi, không thể tin được nhìn người con gái vẫn như cũ nặng nề ngủ.

Đã là vợ của hắn, tại sao lúc nào cũng không ngừng nghĩ đến người đàn ông khác. Chẳng lẽ phụ nữ đều là những người lăng lơ sao?

33. Chương 34

Edit: Rabbit

“Nhan Nặc Ưu, em tỉnh lại cho tôi. Tôi khuyên em tốt nhất đừng có nói mê nữa.” Đường như dùng tất cả sức lực trên người, hai mắt Đan Sâm Duệ màu đỏ gào thét đối với Nhan Nặc Ưu đang ngủ say.

Tuy nhiên trong giọng nói lại tràn đầy sắc thái và tính cách của một đứa trẻ. Điều đó giống như một đứa trẻ đang đòi kẹo. Nhan Nặc Ưu đương nhiên là không nhìn thấy được biểu tình này.

Trong lúc mơ màng, cảm giác được thân thể bị một người nào đó dùng sức lay động, chậm rãi mở đôi mắt còn mơ màng, nhìn người đàn ông bên cạnh đang cố lay mình.

Ý thức dần dần tỉnh lại, thận trọng nhìn Đan Sâm Duệ, trong đầu chậm rãi nhớ tới tất cả mọi chuyện, bao gồm cả sự thô bạo và thái độ thay đổi của Đan Sâm Duệ.

Cô rõ ràng đã chuẩn bị tiếp nhận hắn, nhưng tại sao hắn đột nhiên lập tức thay đổi trở nên thật đáng sợ. Loại ánh mắt này làm cho cô hiện tại nghĩ đến không nhận được mà cảm thấy rùng mình.

“Anh làm gì vậy, buông ra.” Giọng nói lạnh lùng, Nhan Nặc Ưu trong mắt tràn đầy phẫn nộ. Tại sao người đàn ông này ngay tại lúc cô đã muốn bắt đầu tiếp nhận hắn, lại làm ra chuyện tình như vậy. Hơn nữa hắn thay đổi, trở nên xa lạ, trở thành con người mà cô không hề quen biết. Đôi mắt tàn nhẫn kia cô chưa bao giờ gặp qua giống như một con sư tử vô cùng hung ác làm cho người ta vừa thấy là muốn bỏ chạy.

“Hừ, buông em ra, Nhan Nặc Ưu em hãy nhớ kỹ, đời này, cho dù đầu thai sang kiếp sau, nếu tôi là người đừng để cho tôi thấy em nghĩ đến người đàn ông khác, nếu không tôi sẽ làm cho bọn họ sống không bằng chết..... Đến lúc đó, người hối hận chính là em.” Lời nói tà mị, vẻ mặt tàn nhẫn làm cho Nhan Nặc Ưu biết người đàn ông này nói được thì sẽ làm được. Lúc trước hắn nhân nhượng cô, có lẽ là cho cô thời gian để thích ứng. Nhưng hiện tại hắn có lẽ đã dùng hết sự kiên nhẫn của mình.

“Không cần phải dùng những lời nói này uy hiếp tôi, tôi biết ý tứ của anh. Nếu đã là vợ của anh, yên tâm đi, cả đời này tôi cũng sẽ không lấy người khác.....” Thân mình quay về phía bên kia, Nhan Nặc Ưu không muốn nhìn thấy khuôn mặt không ôn nhu của Đan Sâm Duệ. Không biết tại sao, khi không nhìn thấy vẻ mặt ôn nhu của Đan Sâm Duệ đối với mình, trong lòng cô cảm thấy có một chút đau lòng, một chút mất mát.....

Cả người đau đớn lại mỗi một Nhan Nặc Ưu nhanh chóng tiến vào mộng đẹp, chỉ là trong giấc mộng đẹp ấy không hề có sự vui vẻ.....

“.....” Bị lời nói của Nhan Nặc Ưu làm cho sửng sốt, nhìn nghiêng Nhan Nặc Ưu đang ngủ say, Đan Sâm Duệ lặp lại lời nói vừa rồi, khóe miệng ẩn ẩn mang theo ý cười. Chính hắn cũng hiểu được mình rất ấu trĩ, rõ ràng trong câu nói kia không hề ẩn chứa suy nghĩ giống như của hắn, nhưng là hắn thích lừa mình dối người như vậy, chỉ cần để ý đến vẻ bề ngoài của nó.

Ưu nghi sẽ chỉ thuộc về một mình hắn, hơn nữa là chính mồm cô thừa nhận. Tuy rằng biểu tình của Đan Sâm Duệ không có một chút biến hóa nào, nhưng trong lòng lại âm ập .

Hai người đều mang theo tâm sự riêng đi vào giấc ngủ, ai cũng không biết cả hai có ngủ an ổn hay không. Chỉ là mọi chuyện trong lòng đều giống như nhau.

Đêm yên lặng, ngoài cửa sổ gió cũng vù vù thổi mạnh, hai người có tâm tư giống nhau nhưng đều không muốn biểu đạt, mang theo tâm sự riêng tiến vào mộng đẹp.....

Đêm dài đằng đẵng, trái tim của hai người cũng càng ngày càng cách xa.....

Nắng sớm chiếu vào trong rèm cửa, chiếu vào trên chiếc giường nước rộng lớn vào vẻ mặt mỗi một đang ngủ say của Nhan Nặc Ưu. Ánh đường nhìn lại dường như có một sự ưu sầu vô tận làm cho người ta cảm thấy đau lòng.

Ý thức dần tỉnh táo, Nhan Nặc Ưu chậm rãi mở to mắt, ánh mắt có chút sưng đỏ nhìn vào mọi thứ xung quanh có chút chưa kịp thích ứng. Đôi mắt mở ra rồi nhắm lại vài lần mới từ từ thích ứng.

Đột nhiên nghĩ đến chân của mình có thể đi được, Nhan Nặc Ưu có chút phấn khởi. Phải biết rằng, gần một tháng nay cô đều phải sử dụng xe lăn, đó là những tháng ngày tuyệt vọng và bi quan nhất đối với cô. Hôm nay có thể bước đi cô đương nhiên có chút vội vã.

Thế nhưng vừa mới di chuyển cơ thể, cô lại cảm thấy giống như bị xe nghiền nát, ấn đường lại lần nữa nhấn lại. Trong mắt có một chút bối rối, lập lòe nhấp nháy.

Nhớ tới đêm qua Đan Sâm Duệ tức giận, nhớ tới hấn điên cuồng, cơ thể Nhan Nặc Ưu có chút run run. Người đàn ông kia giống như dã thú, tối hôm qua như vậy, cô nghĩ đến hấn sẽ nhẹ nhàng với cô.....

Hít một hơi thật sâu, cố gắng áp chế cơn ác mộng đêm qua.

“Cốc cốc—” Ngay khi cả người Nhan Nặc Ưu đều đau đớn, không thể động đậy, cửa phòng đột nhiên có tiếng gõ. Tiếp theo truyền đến giọng nói của người giúp việc: “Thiếu phu nhân, chúng tôi mang bữa sáng đến cho cô.”

“Ừm, vào đi.” Cố gắng làm cho chính mình ngồi xuống, trong lòng có chút không quen ánh mắt ái muội của nhóm người giúp việc kia. Tuy rằng cô biết đó là sự thật, nhưng chính cô không biết tiếp nhận thế nào. Nhìn mọi thứ trong phòng, thấy mọi thứ đều ổn, cô mới cất tiếng nói.

Nghe thấy câu trả lời của Nhan Nặc Ưu, hai người giúp việc nhanh chóng đẩy một chiếc xe ăn tiến vào, nhanh nhẹn bày biện xong mọi thứ rồi mời Nhan Nặc Ưu dùng cơm.

“Hai người đều xuống trước đi, đợi lát nữa tôi ăn xong sẽ gọi hai người.” Trong lòng chính là cảm giác không được tự nhiên, cô không thích người khác đánh giá nội tâm của mình. Cảm giác giống như là giờ phút này hai người giúp việc kia đang nhìn chằm chằm vào cô, cảm giác đó làm cho cô không được tự nhiên.

“Vâng, thiếu phu nhân.” Sau khi Nhan Nặc Ưu phân phó xong, người giúp việc cung kính nói với Nhan Nặc Ưu, bước nhanh rời đi.

Chờ nhóm người giúp việc đều rời đi, Nhan Nặc Ưu mới chậm rãi đem tầm mắt chuyển tới bữa sáng, nhìn bữa sáng trên bàn đúng là một bát canh trong có trứng trần, trên mặt Nhan Nặc Ưu lộ ra một chút vui vẻ. Nụ cười giống như hoa nở. Nụ cười kia làm cho người ta không tự chủ mà trầm mê trong đó, làm cho người ta không thể tự kiềm chế mê muội.....

Giống như hoa thuốc phiện xinh đẹp. Nhưng cũng giống như cây thuốc phiện làm cho người ta trầm mê.....

Ngón tay nhẹ nhàng đụng vào trong cốc sữa thủy tinh, ánh mắt có chút hoảng hốt. Nghĩ đến trước kia cô rất ghét uống thứ này, thế nhưng từ sau khi gặp người đàn ông tà ác bá đạo kia, mỗi một lần lại xóa bỏ thói quen trước kia của cô, trong lòng còn có chút tức giận. Nghĩ đến mình trước kia không thích uống sữa, cảnh tượng khi bị người đàn ông kia ép uống sữa, thế nhưng trong lòng lại có chút cảm giác ngọt ngào nhẹ nhàng cùng quyến luyến.

“Nếu, thời gian tối hôm qua có thể quay lại, tôi nghĩ tôi nhất định sẽ không nói ra những lời khiến anh thương tổn đến vậy.” Giống như lửa bỏng, lại giống như nhẹ giọng nỉ non, Nhan Nặc Ưu trong mắt có chút ưu thương.

Bất tri bất giác, Nhan Nặc Ưu chủ động bưng sữa lên, uống hết. Nhìn cốc thủy tinh trống rỗng đến xuất thần. Mấy tháng ở thành phố T, tuy rằng trong lòng vẫn tràn đầy oán hận, nhưng Nhan Nặc Ưu cũng có chút cảm động. Tuy người đàn ông kia làm rất nhiều chuyện khiến cho cô hận, nhưng tất cả là vì yêu cô, nguyên nhân vì quá yêu cô, cho nên mới làm ra những chuyện như vậy.

Tuy nhiên tối hôm qua rõ ràng cô đã chuẩn bị để tiếp nhận hấn, nhưng tại sao khi mở miệng ra là cô lại nói những lời khiến cho hấn tổn thương đến vậy? Lúc đầu cô cũng không biết mình sai ở đâu, nhưng trải qua cả đêm suy nghĩ, cô cũng đại khái hiểu được.

Ăn qua loa xong bữa sáng, gọi người giúp việc lên thu thập mọi thứ, cô lại nằm trên giường tiếp tục ngủ.....

Chỉ có ngủ ngon mới có thể giúp cô thông suốt mọi chuyện, mới có thể tự giải quyết mọi rắc rối. Cho nên, hiện tại cô cần nghỉ ngơi dưỡng sức

34. Chương 35

Edit: Rabbit

Gió mát lạnh thổi vào cây liễu bên dòng suối nhỏ, Nhan Nặc Ưu nhàn hạ ngồi trên xích đu, trong tay bưng một ly trà xanh, thản nhiên uống.

Nhìn bức tường àu xanh phía xa, tâm tư có chút hoảng hốt. Từ ngày hôn lễ đó đến giờ cũng đã ba ngày rồi, người đàn ông kia vẫn chưa trở về, ít nhất cô cũng chưa từng gặp lại hắn. Nhẹ nhàng buông chén trà, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm, như vậy cũng tốt, nếu gặp mặt sẽ làm ọi người đều xấu hổ, như vậy không gặp đi. Đối với chính mình và hắn đều tốt.

“Lâm Vân, cô mang giúp tôi chiếc máy tính ra đây đi, có chút nhầm chán.” Quay đầu nói với người giúp việc đứng ở bên cạnh. Tên của cô gái này cũng là ngày hôm qua cô mới biết.

“Vâng thưa thiếu phu nhân.” Cô gái tên Lâm Vân kia vừa nghe Nhan Nặc Ưu mở miệng yêu cầu, lập tức cả kinh ngẩng đầu lên, lại lập tức cung kính cúi đầu đáp lại. Thiếu phu nhân này từ lúc cô tới nơi này công tác đến giờ, trò chuyện với mọi người chưa từng vượt quá mười câu, thế nhưng hôm nay lại nói nhiều như vậy với cô, vui mừng cũng là bình thường.

“Ừm, mau đi đi.” Có chút nghi hoặc nhìn cô gái, buồn bực trong lòng Nhan Nặc Ưu cũng bắt đầu nổi lên. Có cần phải vui mừng như vậy sao? Không phải là cô chỉ nói có mỗi một câu thôi sao?

“Vâng thiếu phu nhân, người chờ một lát.” Nói xong bước nhanh rời đi, về phía bên trong biệt thự.

Nhẹ nhàng bưng chén trà trên chiếc bàn nhỏ, trong đầu Nhan Nặc Ưu có chút hỗn loạn. Ba ngày này, cô vẫn luôn không ngừng suy nghĩ, nghĩ đến mấy tháng qua cuộc sống của chính mình biến hóa long trời lở đất. Đương nhiên, cũng nghĩ đến Lí Hạo Nhiên, nghĩ tới việc mình kết hôn đối với anh chắc chắn là một đả kích rất lớn. Nếu thật sự muốn hận, vậy hãy hận đi.....

Lâm Vân nhanh chóng ôm một chiếc bàn xinh xắn, theo sau là có hai người giúp việc mang theo mang tính.

Nhanh chóng đem máy tính đặt ở trước mặt Nhan Nặc Ưu, rồi cung kính lui xuống.

Nhìn chiếc máy tính mới màu đỏ thắm, trong đầu Nhan Nặc Ưu đột nhiên xuất hiện những hình ảnh trước đây. Dưới tàng cây ngô đồng, một cô gái nhỏ mặc váy đáng yêu như một công chúa, trong tay ôm máy tính chơi đùa. Lúc đang vui vẻ hăng say, đột nhiên bị cắt đứt.

Một cậu bé bá đạo mẽ người xuất hiện ở dưới tàng cây ngô đồng, lớn tiếng quát với cô bé:“Ôi chao, xú nha đầu người làm gì ở địa bàn của ta, nơi này là của ta, tốt nhất người nhanh chóng rời đi, đến nơi khác đi.” Từng câu từng chữ đều thể hiện quyền sở hữu của hắn.

“Nơi này là của anh? Chuyện xảy ra khi nào vậy, tại sao tôi không biết?.” Nghĩ đến mình vốn đang chiến thắng trong trò chơi đột nhiên bị người quấy rầy làm thất bại, vẻ mặt cô bé tức giận cãi lại cậu bé.

“Ta nói nơi này là của ta thì chính là của ta, khuyên người tốt nhất nhanh chóng rời đi. Bằng không, ta sẽ.....” Nói tới đây, cậu bé đột nhiên đi tới bên cạnh cô bé, vẻ mặt uy hiếp cùng hung hăng ý cười.

“Như thế nào, uy hiếp tôi?..... Bằng không, anh muốn như thế nào?” Tính cách trời sinh cùng sự giáo dục của gia tộc làm cho cô bé trở thành một người kiêu ngạo, cô ghét nhất bị người khác uy hiếp.

“Hừ.” Cậu bé hừ một tiếng, rồi xoay người rời đi. Sau khi đi được một khoảng cách, cậu bé đột nhiên xoay người lại, lớn tiếng nói với cô bé dưới tàng cây ngô đồng:“Ta gọi là Đan Sâm Duệ, cô bé quật cường, chúng ta còn có thể gặp lại .” Nói xong, cậu bé ngó tay với Nhan Nặc Ưu một cái, bước nhanh xoay người rời đi.

Từ đó về sau, trong cuộc sống thời thơ ấu của cô bé, có thêm một cậu bé tên là Đan Sâm Duệ. Cậu bé này là người bạn duy nhất trước đây của cô bé.....

Hồi ức từ từ gợi về, Nhan Nặc Ưu khòe miệng nhẹ nhàng nhếch lên, chuyện này là do cô hỏi cha mẹ, họ đã kể rất nhiều chuyện cho cô nghe, vì vậy cô mới dần dần nhớ ra. Khi còn bé cô đã trải qua một hồi bệnh nặng, cho nên đối với nhiều chuyện trước đây trí nhớ đều rất mơ hồ, thậm chí còn quên một số chuyện.

Khởi động máy tính, thế nhưng trong đầu tất cả đều là thời gian trước đây cùng một chỗ với Đan Sâm Duệ. Không có một chút gì về khoảng thời gian bên cạnh Lí Hạo Nhiên. Lúc này, hình như chỉ là thời gian thuộc về cô và Đan Sâm Duệ. Thế nhưng dường như người đàn ông kia đã không cần nữa rồi.

Có chút chán nản vuốt tóc, Nhan Nặc Ưu mệt mỏi tắt máy. Trong chiếc máy tính xa lạ này không có những thứ cô quen thuộc, không có gì có thể đáng giá bằng những hồi ức đó, cho nên tắt đi thôi.

Nhưng nội tâm của cô vẫn không ngừng đấu tranh, bởi vì khi cô lên mạng sẽ online trò chuyện với bạn bè, những người có thể nói chuyện phiếm hoặc tiếp thêm dũng khí cho cô cũng chỉ có hai người. Trước kia chỉ có một, đó chính là Lí Hạo Nhiên, sau này có thêm một người nữa là Vương Lôi, cô gái sinh cùng năm cùng tháng với cô. Đó cũng là người con gái thân thiết nhất với cô.

“Mọi người đều lui xuống trước đi, tôi muốn yên tĩnh một mình.” Thản nhiên phân phó một tiếng đối với những người giúp việc ở phía sau, rồi không thèm nhắc lại.

Nhóm người giúp việc nghe lời nói của Nhan Nặc Ưu trong lòng đều run lên. Thiếu phu nhân này tuy rằng bề ngoài dịu dàng ít nói, cao quý thanh nhã, giống như một vị tiên độc lập. Nhưng có khí chất giống như thiếu gia, giọng nói uy nghiêm và thính thoảng mới bộc lộ tính cách đều làm cho bọn họ có chút sợ hãi. Cho nên, tất cả mọi người không có ai dám nói chuyện, cung kính rời đi.

Lưu luyến hít thở thật sâu không khí tươi mát xung quanh, trên mặt Nhan Nặc Ưu lộ ra một chút thỏa mãn tươi cười. Nơi này làm cho cô rất áp lực, nó giống như một cái lồng giam hoa lệ, khi nào cô mới có thể có một chút tự do như vậy.

Nghĩ đến trước kia từng đề cập với Đan Sâm Duệ, chính mình muốn tiếp tục đi học, nhưng sau đó hắn vẫn không trả lời cô. Không biết, chính mình rốt cuộc có thể đi ra khỏi nơi này hay không, nhìn ngắm thế giới bên ngoài.

Mặc dù cô biết tất cả mọi người đều cùng sinh hoạt dưới một bầu trời nhưng cái loại cảm giác bất đồng này có lẽ là do yếu tố tâm lý quấy phá.

*

“Cậu thật sự muốn cho bảo bối của cậu ra khỏi tòa biệt thự?” Trong một khu nhà cao cấp, tiếng nói của một người đàn ông với mức dB vô cùng lớn giết mình hết lớn.

“Cần phải kinh ngạc như vậy sao? Nhìn cậu như vậy, cũng thật dọa người.” Trên sofa Italy xa hoa, Đan Sâm Duệ loạng choạng cầm cốc thủy tinh trong tay, giống như một kẻ ngốc nhìn người đàn ông vừa hét to kia, không mặn không nhạt nói. Sau đó, giống như không có việc gì tiếp tục uống rượu.

“Aiz, tớ nói cậu có thể không cần uống nữa hay không. Lần trước cậu ở nơi này gây người nửa tháng, là vì trốn tránh người phụ nữ kia. Hiện tại cậu cũng vì người phụ nữ kia mà tới nơi này, cậu rốt cuộc đang làm cái gì? Người đàn ông tự tin mười phần trước kia đi đâu mất rồi?” Nhìn bạn tốt ba ngày qua đều buồn bã uống rượu, Chung Minh Hiên trong lòng có chút tức giận.

Trước kia nói chán ghét người phụ nữ kia làm cho bạn tốt thương tâm, là vì người phụ nữ kia làm cho bạn tốt thương tâm chán chường. Từ ba ngày hôn lễ trước, sau khi lần thứ hai nhìn thấy người phụ nữ xinh như mộng như ảo kia, hắn cũng không còn oán hận nhiều nữa. Người phụ nữ thanh nhã như vậy, đầy mắt trước sau vẫn mang theo ưu thương làm sao có thể khiến hắn hận. Nói hắn trọng sắc khinh bạn, hắn cũng nhận.

Đó là sự thật, ở buổi hôn lễ kia người phụ nữ đó khiến cho người ta không uống mà say.

“Đừng uống nữa, cậu cần phải trở về gặp cô ấy. Mà đêm đó cô ấy nói với cậu câu kia, nói không chừng là do tức giận mà thôi. Cậu cần phải tin tưởng cô, cho cô ấy không gian tự do, nói không chừng, quan hệ của hai người sẽ từ từ dịu đi rồi sẽ tốt hơn.....” Từ từ ngồi xuống bên cạnh bạn tốt, Chung Minh Hiên bắt đầu sử dụng tâm lý của thầy thuốc, kiên nhẫn thay Đan Sâm Duệ phân tích khúc mắc giữa hắn và Nhan Nặc Ưu.

“Tớ thật sự có thể trở về gặp cô ấy sao? Cô ấy có thể hận tớ hay không?” Cho dù trở về, hắn biết hắn cũng sẽ không giống nhau trước kia đối xử ôn nhu với cô. Bởi vì hắn là con người kiêu ngạo, tuyệt đối sẽ không dễ dàng tâm phục khẩu phục trước người khác. Cho tới bây giờ đều chỉ có người khác tâm phục khẩu phục hắn, hắn chưa từng cúi đầu trước bất kỳ ai.

“Đúng, cậu trở về đi. Nhìn xem cô ấy rốt cuộc có cảm tình với cậu hay không.” Người bạn tốt này, hẳn thực quý trọng, cho nên cũng hy vọng bạn tốt có thể hạnh phúc.

“.....Được, tớ trở về nhìn xem.” Nghe lời nói của Chung Minh Hiên, Đan Sâm Duệ suy nghĩ thật lâu, mới thận trọng gật đầu. Lúc này, hẳn sẽ cho cô tự do, để cho cô có không gian tự do để hít thở. Hy vọng, cô sẽ không làm cho hắn thất vọng.

35. Chương 36

Edit: Rabbit

Đan Sâm Duệ nghe xong lời nói của Chung Minh Hiên, từ bên ngoài trở về, không còn chôn mình trong rượu và công việc nữa. Hắn phải về để gặp cô, người con gái khiến cho hắn nhớ thương cũng vừa khiến hắn đau lòng.

Lúc này, hẳn sẽ đáp ứng cô, cho cô không gian và thời gian riêng, hy vọng cô không làm ra chuyện gì khiến cho hắn tức giận là được rồi.

“Thiếu gia ngài đã trở lại, ngài muốn tìm thiếu phu nhân sao?” Tân quản gia không biết khi nào đã đi tới bên cạnh Đan Sâm Duệ, dường như rất hiểu tâm tư của Đan Sâm Duệ, chỉ cần suy nghĩ một chút đã đoán được ý nghĩ của Đan Sâm Duệ lúc này.

“Không có, tôi đợi một lát mới đi tìm cô ấy.” Nghe một câu nói của Tân quản gia đã đoán được ý nghĩ của mình, Đan Sâm Duệ có chút ngượng ngùng. Trốn tránh nói với Tân quản gia xong, bước nhanh lên lầu, không dám nhìn lại ánh mắt phía sau của Tân quản gia.

Chuyện trong lòng bị nhìn thấu, Đan Sâm Duệ trong lòng rất buồn bực. Chẳng lẽ hắn không còn che giấu được nội tâm của bản thân nữa sao? Vậy mà để ột câu nói của Tân quản gia đã vạch trần được nội tâm của hắn. Lúc ở bên ngoài hắn cùng người khác bàn chuyện làm ăn, người khác làm sao có thể đoán được suy nghĩ trong lòng của hắn?

Xem ra người đàn ông khi yêu cho dù là người thông minh cũng sẽ trở nên ngu ngốc. Nhan Nặc Ưu vẫn một mình ngơ ngác ngồi bên dòng suối nhỏ, im lặng nhìn phong cảnh xung quanh, hít thở không khí xung quanh.

Trong thư phòng, Đan Sâm Duệ buồn bực lục lợi sách trên giá sách, không ngừng đi lại.

Một lát nữa, hẳn nên đi tìm cô như thế nào? Câu đầu tiên phải nói cái gì đây? Tất cả đều làm cho Đan Sâm Duệ vô cùng khẩn trương và áp lực, giống như một chàng trai mới biết yêu lần đầu, xấu hổ và bất an.

Rất cục, thấp thỏm nhưng không yên hắn đi tới phía sau hoa viên, đứng từ xa nhìn về phía cô gái thanh nhã giống như tiên nữ có thể dễ dàng biến mất bất cứ lúc nào, trong mắt tràn đầy quyến luyến. “Tại sao em không yêu tôi?” Đấu tranh trong lòng làm cho khuôn mặt hắn chua xót.

Từ khi tới tòa biệt thự này, Nhan Nặc Ưu cũng chưa từng nghiên cứu xung quanh, nhưng đối với mọi thứ xung quanh cô luôn cảnh giác. Cho nên khi Đan Sâm Duệ vừa đến hoa viên, lúc hắn đứng ở xa, cô đã cảm giác được. Buông chén trà trong tay, quay đầu thản nhiên nhìn nơi Đan Sâm Duệ đứng: “Sao vậy, nếu đã trở lại tại sao lại đứng xa như vậy?”

Đan Sâm Duệ vốn đang chìm trong hồi ức của mình sau khi nghe thấy lời nói của Nhan Nặc Ưu, rất nhanh phản ứng lại, chậm rãi bước gần về chỗ Nhan Nặc Ưu đang ngồi.

“Tôi chỉ đang suy nghĩ, tôi rời khỏi đây vài ngày, cô cảm thấy thế nào?” Trong giọng nói mang đầy sự châm chọc và khiêu khích, lại ẩn giấu biết bao tình cảm.

“Điều này không cần anh quan tâm, tôi nghĩ chúng ta không có gì để nói, tôi về phòng trước.” Trong lòng cô mang đầy chờ mong câu đầu tiên mà người đàn ông kia nói ra sẽ là một câu quan tâm, nhưng không

nghĩ đến đổi lấy lại là một câu châm chọc khiêu khích. “Cô không phải muốn tiếp tục đi học sao? Chẳng lẽ chuyện này cô cũng không muốn nói với tôi.” Nhìn người con gái hần ngày đêm mong nhớ, vậy mà khi vừa nhìn thấy hần đã muốn rời đi. Chẳng lẽ chính mình thật sự làm cho cô xem thường như vậy sao?

“Cái gì, anh đồng ý để cho tôi đi học?” Vốn trong lòng mang đầy áp lực Nhan Nặc Ưu sau khi nghe thấy Đan Sâm Duệ nói, có chút kích động hỏi.

Đan Sâm Duệ lặng lẽ nhìn Nhan Nặc Ưu kích động, đã lâu lắm rồi, từ khi vào biệt thự này, chưa từng thấy cô có lúc nào vui vẻ như vậy, trong lòng có chút phấn khởi. Có lẽ quyết định này của hần là đúng.

Thu lại tình cảm khác thường trong lòng, Đan Sâm Duệ lạnh lùng nói: “Đúng tôi đồng ý cho cô đi học. Nhưng cô phải chú ý, tôi không thích cô quá thân mật với những người khác, đặc biệt là đàn ông.....”

“Tôi biết, anh hãy yên tâm, tôi sẽ “an phận thủ thường.” Trong giọng nói tràn đầy tức giận, người đàn ông này vẫn bá đạo độc tài như vậy.

“Ừm, cô đã nói như vậy, tôi cũng an tâm. Tôi đã nói với Tân quản gia ngày mai ông ấy sẽ đích thân đưa cô đến trường học..... Sau này tôi cũng sẽ đặc biệt dùng xe đón cô, hy vọng mỗi ngày cô trở về đúng giờ.” Nếu không tâm tình của hần sẽ không tốt mà hủy bỏ tự do của cô.

“Đan Sâm Duệ.....” Trong lòng hoảng sợ, không tự chủ được, Nhan Nặc Ưu đã kêu ra tên như vậy. Nhưng sau đó thật lâu cũng không biết nói gì.

Vốn nghe thấy Nhan Nặc Ưu kêu tên của mình, nội tâm vô cùng kích động, cũng là đợi thật lâu cũng không thấy cô nói gì. Khi xoay người nhìn về phía Nhan Nặc Ưu, đã thấy cô giống như một đứa trẻ ngồi lại xích đu, cổ ý đưa đẩy xích đu, hơi hơi nhắm mắt lại, dường như đang hưởng thụ thời gian nhàn hạ này.

“Vừa rồi cô gọi tôi, có chuyện gì sao?” Nghe thấy Nhan Nặc Ưu kêu một tiếng như vậy, Đan Sâm Duệ có chút mất đi kiên nhẫn thường ngày. Tuy rằng đã cố gắng áp chế suy nghĩ trong lòng, nhưng chính biểu tình và hành động đã tiết lộ suy nghĩ của hần.

“Không, không có gì.” Nghĩ đến chính mình vừa rồi kêu Đan Sâm Duệ lại không nói gì, trên mặt bắt đầu có chút hồng. Không dám nhìn vào mắt của Đan Sâm Duệ, Nhan Nặc Ưu chỉ có thể cúi đầu “chuyên tâm” đưa đẩy xích đu.

“Ngày mai, cô có thể ra khỏi tòa biệt thự, có phải rất vui vẻ hay không?” Không biết tại sao khi nhìn thấy cô có bộ dáng không giống ngày thường, trực giác của Đan Sâm Duệ cho biết Nhan Nặc Ưu không thích loại cuộc sống mất đi tự do này. Tuy rằng được sống trong nhung lụa, nhưng lại khiến cho cô cảm thấy như bị tra tấn.

Không phải hần độc ác, mà cô mới là kẻ độc ác. Nếu cô thương hần, bọn họ sẽ không đi đến bước này, cũng sẽ không thương tổn lẫn nhau.

“..... Đúng, tôi thích tự do, tôi không thích loại cuộc sống tuy rằng được hưởng thụ vật chất nhưng lại mất đi tự do.” Đột nhiên, Nhan Nặc Ưu đứng dậy thẳng tắp nhìn chằm chằm Đan Sâm Duệ, trong mắt tràn đầy kiên định nói.

Trong lòng Đan Sâm Duệ đau xót, nỗi đau như vậy không phải lần đầu. Nhưng người phụ nữ này vĩnh viễn cũng không hiểu được trái tim của hần. Thôi coi như là cho chính hần một cơ hội cuối cùng đi, nếu thật sự không thể cùng một chỗ bạch đầu giai lão, như vậy chính hần sẽ để cô tự do. Thống khổ nhắm mắt lại, dường như muốn đem tất cả sự đau khổ của hần vùi lấp sâu trong lòng. Một khắc kia, hần hạ quyết tâm. Ưu nhi, như vậy đối với cả em và anh đều tốt.....

“Sau này tôi hi vọng không còn phải nghe những lời nói như vậy, ngày mai cô có thể bắt đầu ra khỏi tòa biệt thự này, nhưng nơi mà cô được đến chỉ có thể là trường học hoặc là phạm vi tôi đồng ý.” Nói xong, Đan Sâm Duệ không để ý đến Nhan Nặc Ưu kịch liệt giãy dụa, trực tiếp ôm cô đi về phòng.

“Này, anh làm gì vậy, mau thả tôi ra.” Nhan Nặc Ưu cả người cứng ngắc không được tự nhiên dùng sức giãy dụa, trong mắt tràn đầy phiền muộn. Người đàn ông này tại sao mỗi lần tiện nghi đều bị hần chiếm hết.

“Đừng nhúc nhích, muốn ngày mai có tinh thần, nên nghỉ ngơi cho tốt.” Không kiên nhẫn nhìn thoáng qua người con gái trong lòng, cố gắng kiềm chế tham luyến trong lòng, bình tĩnh nói.

Nghe Đan Sâm Duệ nói như vậy, trong lòng Nhan Nặc Ưu lập tức bình tĩnh trở lại. Lẳng lặng ngẩng đầu nhìn người đàn ông đang ôm mình, người đàn ông này có thể nói là một người đàn ông tốt. Thế nhưng do cô không quen hẳn trước. Trong lòng cô vẫn như cũ có chứa đựng hình bóng của Hạo Nhiên, muốn giải thích với hắn một chút. Mặc kệ nói như thế nào, người đàn ông kia đã vì cô mà trả giá tất cả, nhưng cô lại làm cho hắn thất vọng rồi.

36. Chương 37

Edit: Rabbit

Hoàn toàn thả lỏng tận hưởng giấc ngủ ngọt ngào, sáng sớm, tinh thần Nhan Nặc Ưu tràn đầy, từ trên giường đáp xuống mặt đất, hình ảnh đó giống như một chú chim nhỏ được bay ra khỏi lồng.

Mở cửa tủ quần áo, tùy ý chọn một bộ quần áo, Nhan Nặc Ưu vừa lòng soi gương, từ trong một ngăn tủ khác lấy ra một cái túi, rồi đi ra khỏi phòng.

Từ ngày vào trong biệt thự này, hôm nay là ngày Nhan Nặc Ưu vui vẻ nhất. Bởi vì hôm nay cô rốt cục có thể ra khỏi biệt thự. Trên mặt tươi cười nhưng không còn sự kiên trì như trước, bởi vì Nhan Nặc Ưu vừa ra khỏi phòng trùng với lúc Đan Sâm Duệ cũng bước ra từ thư phòng đối diện. Hai người đều có chút trầm mặc cách hành lang nhìn đối phương, ai cũng không biết nên mở miệng nói thế nào.

Hai người đều giữ bộ dáng đứng trầm mặc gần mười phút. Nhan Nặc Ưu cả người không được tự nhiên quay đầu nhìn về nơi khác. Cổ vũ bản thân đi xuống dưới lầu.

Còn nơi Đan Sâm Duệ đứng lại đúng chỗ đi xuống lầu, Nhan Nặc Ưu cố gắng kiềm chế suy nghĩ trong lòng mình, để bình tĩnh đối mặt với Đan Sâm Duệ.

“Ưu nhi, hôm nay trở về sớm một chút, hy vọng cô nhớ rõ thân phận hiện tại của cô.” Một đêm không ngủ, trong đầu vẫn rất nặng nề. Đan Sâm Duệ vốn tâm tình không tốt khi ra khỏi thư phòng nhìn thấy Nhan Nặc Ưu, trong lòng vui sướng không nói lên lời. Nhưng tại sao, ánh mắt của cô khi nhìn hắn lại lạnh lùng như vậy.

“..... Tôi sẽ làm tốt bổn phận của tôi, làm Đan phu nhân thật tốt. Cho nên, anh có thể yên tâm.” Tâm tình vốn có một chút chuyển biến tốt hơn nhưng sau khi nghe thấy lời nói của Đan Sâm Duệ, nhất thời rơi xuống đáy cốc. Nhan Nặc Ưu trong lòng tràn đầy cô đơn cố gắng làm cho lời nói của mình có chút bình tĩnh, cố gắng bình tĩnh trả lời Đan Sâm Duệ.

“Được, hy vọng cô nói được thì sẽ làm được.” Tôi còn có thể tin tưởng em không? Hiện tại em vẫn không có một chút tình cảm nào với tôi sao? Chẳng lẽ tôi không có một vị trí nào trong lòng của em sao?

“Ừm, tôi đi trước.” Tại sao lúc trước hắn ta dùng thủ đoạn tàn nhẫn như vậy mang mình tới nơi này, còn hiện tại lại đối xử xa cách với mình? Chẳng lẽ người đàn ông này bạc tình như vậy sao?

“Đợi một chút.....” Đan Sâm Duệ nhẹ nhàng đi vào bên cạnh Nhan Nặc Ưu kéo bàn tay mềm mại của cô, trong lòng tràn đầy thỏa mãn.

Nghe thấy Đan Sâm Duệ kêu lên, Nhan Nặc Ưu cũng có chút ngây người. Ngay lúc cô còn đang ngây người trong nháy mắt kia tay đã bị người đàn ông trước mắt này bắt lấy, trong lòng nhất thời choáng váng, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Đan Sâm Duệ.

Đan Sâm Duệ thấy Nhan Nặc Ưu nhìn thẳng vào mình, trong lòng có chút khản trương. Đối diện như vậy là chuyện chưa từng xảy ra mấy tháng qua giữa hai người. Hiện tại đang ở trong tình huống đối diện với cô, thế nhưng trong lòng có một chút khản trương.

“Tốt lắm, đi thôi, tôi đưa cô lên xe.” Tuy rằng rất không muốn ngăn lại chút ầm áp này, nhưng cuối cùng Đan Sâm Duệ vẫn tránh tầm mắt qua một bên, lạnh nhạt nói với Nhan Nặc Ưu.

“Ừm.” Lúc này Nhan Nặc Ưu cũng không nói gì, chỉ cúi đầu ngoan ngoãn gật gật đầu.

Nắm tay Nhan Nặc Ưu, chậm rãi đi ra ngoài biệt thự. Ngoài cửa lớn biệt thự, đã có một chiếc s600 tương đối bình thường đậu trên đường. Chiếc xe này, về sau sẽ đưa đón Nhan Nặc Ưu.

Dùng chiếc xe Benz này, chủ yếu là bởi vì Nhan Nặc Ưu yêu cầu một chiếc xe bình

thường một chút, cô không muốn quá khác biệt với người bên ngoài. Cô không hy vọng mọi người đều dùng ánh mắt khác thường nhìn cô. Cô không thích cảm giác như vậy.

“Chiếc xe này cô có vừa lòng không?” Cúi đầu nhìn Nhan Nặc Ưu, Đan Sâm Duệ vẫn như cũ đều đều nói. Tuy rằng lời nói nghe qua cảm thấy rất dễ chịu, nhưng giọng nói và biểu tình không hề dễ chịu như vậy, bởi vì trên mặt hắn đã không còn sự chiều chuộng và ôn nhu như trước. Thay thế chúng sự là sự lạnh lùng cùng xa cách.

“Vâng.” Đột nhiên lòng có chút chua xót, Nhan Nặc Ưu chỉ có thể nhát gan gật đầu không nói thêm. Cô sợ cô thất thố, trong lòng cô cũng có một chút tình cảm khác thường. Lòng cô rất phức tạp.....

Nhan Nặc Ưu không muốn ở cùng một chỗ với người đàn ông này, cho nên sau khi nghe câu nói của Đan Sâm Duệ, nhanh chóng bước lên xe.

Tân quản gia đã sớm chờ ở trong xe, sau khi nhìn thấy Nhan Nặc Ưu đến, bước nhanh xuống xe mở cửa xe phía sau cho Nhan Nặc Ưu, một bàn tay cẩn thận giữ cửa xe, để cho Nhan Nặc Ưu không bị đụng vào đầu.

Ánh mắt Đan Sâm Duệ lạnh lùng xa cách sau khi nhìn thấy Nhan Nặc Ưu rời đi biến thành ôn nhu cùng chiều chuộng. Ưu nhi, hy vọng em đừng làm cho tôi thất vọng, hy vọng em có thể trao trọn vẹn trái tim cho anh. Nghĩ tới chuyện hồi sáng hôm nay, nghĩ đến đêm qua bạn tốt Chung Minh Hiền bày chiêu thức cho hắn, tuy rằng ngoài miệng khinh thường, nhưng hôm nay chính hắn đã làm chuyện mà mình khinh thường. Nhưng quả thực có hiệu quả rõ rệt.

Khóe miệng hơi nhếch lên một chút, trong mắt tràn đầy ý cười. Ưu nhi, trái tim của tôi

dành cho em chưa bao giờ thay đổi. Nếu anh có đối xử xa cách với em, cũng là hy vọng trong quá trình này có thể biết được trái tim của em, nhìn xem rốt cuộc ở trong lòng em tôi có vị trí như thế nào. Đúng là buổi sáng hôm nay, tôi dường như ý thức được, mình cũng có một vị trí nào đó ở trong lòng của em.

Nhan Nặc Ưu ngồi ở trên xe trong lòng vẫn không thể bình tĩnh, nghĩ đến thái độ của người đàn ông kia đối với mình buổi sáng hôm nay, tuy rằng đã tốt hơn, nhưng lại lạnh lùng và xa cách hơn, trong lòng cũng rất khó chịu.

“Thiếu phu nhân, đây là đồ thiếu gia chuẩn bị cho cô.” Tân quản gia lái xe, không biết ở nơi nào lấy ra một ly sữa đưa đến trước mặt Nhan Nặc Ưu.

“A???” Nhìn ly sữa trong tay Tân quản gia, thế nhưng trong lòng Nhan Nặc Ưu không hề

ác cảm, ngược lại có một chút ngọt ngào. Hóa ra được một người chiều chuộng che chở là cảm giác tốt như vậy. Nếu chuyện này đã xảy ra, chính mình cũng nên thuận theo tự nhiên. Lúc này Nhan Nặc Ưu đã không còn chần chừ, tiếp ly sữa trong tay Tân quản gia, cũng từ từ uống hết, cũng không có cảm giác ghét bỏ.

“Thiếu gia biết thiếu phu nhân hôm nay hưng phấn, cho nên không để thiếu phu nhân ở nhà dùng cơm, mà ngài đã chuẩn bị một ly sữa. Nếu...” Tân quản gia lái xe, nhìn Nhan Nặc Ưu biểu tình không do dự uống hết sữa, trong mắt tràn đầy vui mừng. Ai! Thiếu phu nhân rốt cục không hề bài xích thiếu gia, hy vọng hai người có thể hạnh phúc đến đầu bạc.

“.....” Uống hết ly sữa chợt nghe thấy Tân quản gia nói, Nhan Nặc Ưu không biết nói gì, chỉ lặng yên nghe Tân quản gia nói với cô về mọi chuyện khi Đan Sâm Duệ ở Mỹ. Bao gồm Đan Sâm Duệ ở nước Mỹ mười năm vẫn đều nhớ mãi không quên chuyện của cô. Không biết khi nào Nhan Nặc Ưu đã rơi nước mắt, trong lòng cũng cảm thấy đau đớn. Người đàn ông kia bề ngoài mạnh mẽ bá đạo, lại không thể tưởng tượng được, là một người đáng thương và cuồng dại như vậy. Đột nhiên, Nhan Nặc Ưu cũng ý thức được vị trí của người đàn ông kia trong lòng cô. Hình như cô thật sự yêu thương hắn.

37. Chương 38

Edit: Rabbit

“Thiếu phu nhân, đã đến trường học.” Không biết khi nào Tân quản gia đã lái xe đến cổng trường học.

“A! Đã đến rồi.” Nghe được tiếng nói của Tân quản gia, Nhan Nặc Ưu có chút kinh ngạc nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nhìn ng ôi tr ường xa hoa xuất hiện trước mặt mình, trong lòng Nhan Nặc Ưu có chút kích động. Bởi vì đã lâu cô không tới trường. Trong mắt từ từ biểu lộ không chỉ sự trong veo mà còn mang đầy ý cười.

“Thiếu phu nhân, tất cả thủ tục đều đã làm xong, cô sẽ học tài chính và kinh tế, lớp 1/3, đợi một lát nữa sẽ có cô giáo ra cửa đón cô.” Làm quản gia ở Đan gia, Tân quản gia thực sự là một quản gia đạt tiêu chuẩn. Mọi chuyện đều xử lý rất tốt. Ví dụ như chuyện của Nhan Nặc Ưu, nếu ông ấy nói sẽ đưa Nhan Nặc Ưu đến lớp học khẳng định cô sẽ cự tuyệt, cho nên ông ấy đã quyết định nói một tin cho Nhan Nặc Ưu, đó là cô giáo chủ nhiệm lớp sẽ tới đón cô. Như vậy, Nhan Nặc Ưu căn bản không thể phản bác lại.

“Vâng, vâng vâng cho ông Tân quản gia. Tôi xuống xe trước, sau khi tan học ông hãy sắp xếp người khác đến đón tôi.” Nghĩ đến Tân quản gia chắc chắn có rất nhiều chuyện phải làm, cho nên Nhan Nặc Ưu gợi ý cho Tân quản gia tìm một người khác lái xe cho cô.

“Ha ha, thiếu phu nhân không cần nói như vậy, về sau mỗi ngày tôi đều tới đón thiếu phu nhân. Thiếu gia trả tiền lương cho tôi, mục đích chủ yếu chính là làm lái xe cho thiếu phu nhân.” Tuy rằng đã hơn năm mươi tuổi, nhưng do biết cách chăm sóc thích hợp cho nên thoạt nhìn Tân quản gia cũng không quá già. Khuôn mặt hồng hào của Tân quản gia vui đùa cùng với Nhan Nặc Ưu.

“Tân quản gia ông thật hài hước. Vậy được rồi, tôi vào trường học trước đây.” Nghe lời nói của Tân quản gia, Nhan Nặc Ưu biết việc này chính mình căn bản không thể cự tuyệt được, chỉ có thể cười nói.

Sau khi nói lời từ biệt với Tân quản gia, Nhan Nặc Ưu đi vào trong trường học.

Quả nhiên, khi Nhan Nặc Ưu mới vừa mới tiến vào cửa, còn có một người phụ nữ xinh đẹp ước chừng hơn ba mươi tuổi đang chờ cô: “Xin hỏi, là Nhan tiểu thư sao?”

“Vâng.” Từ sau khi xảy ra chuyện đến nay, Nhan Nặc Ưu đều rất phòng bị đối với người xa lạ. Cho nên, khi nghe thấy câu hỏi của người phụ nữ, cũng chỉ cúi đầu trả lời một câu.

Sau đó người phụ nữ hơn ba mươi tuổi kia nói với Nhan Nặc Ưu: “Xin chào Nhan tiểu thư, tôi là Hạ Nguyệt Tân chủ nhiệm lớp của cô. Tôi sẽ dẫn cô đi tham quan trường học một chút.”

“Vâng.” Nhẹ nhàng gật đầu với người phụ nữ đó, sau đó cũng không nói thêm gì.

Sau khi nghe thấy Nhan Nặc Ưu trả lời, Hạ Nguyệt Tân vẻ mặt tươi cười mang theo Nhan Nặc Ưu đi thăm trường học, thỉnh thoảng giải thích và giới thiệu cho Nhan Nặc Ưu một số chuyện trong trường học.....

Đi thăm trường học xong, Nhan Nặc Ưu có chút mệt mỏi, hỏi Hạ Nguyệt Tân: “Đã đi thăm xong rồi sao?”

“Đúng vậy, đã đi thăm xong rồi, hiện tại chuẩn bị mang Nhan tiểu thư đi phòng học.” Nghe được thấy câu hỏi của Nhan Nặc Ưu, Hạ Nguyệt Tân cười trả lời.

“Vâng.” Ý bảo Hạ Nguyệt Tân có thể mang chính mình đi đến phòng học. Cô dường như đã bắt đầu không theo kịp bước chạy của xã hội này, cô có một loại phòng bị đối với người xa lạ.

“Được, vậy hiện tại tôi sẽ mang cô đến phòng học.” Từ lần đầu tiên nhìn thấy Nhan Nặc Ưu, Hạ Nguyệt Tân đã đoán được thân phận của cô gái này không đơn giản. Hơn nữa hiệu trưởng rất coi trọng cô gái này, trong lòng càng thêm tò mò thân phận của cô gái này. Nhưng cô biết, rất nhiều chuyện tốt nhất chỉ nên để trong lòng mình, không cần biểu lộ ra bên ngoài. Nếu biểu lộ ra cũng chẳng tốt gì đối với mọi người.

Rất nhanh, Nhan Nặc Ưu đã đi đến phòng học chuyên ngành của cô, nhìn chiếc bàn quen thuộc mà lại xa lạ, Nhan Nặc Ưu lại bắt đầu như lạc vào cõi hư vô. Trước kia, cô thường xuyên ngủ trên lớp học, thường xuyên ngồi ở vị trí đó chờ Hạo Nhiên tới đón cô đi ra ngoài ăn. Mà nay cảnh còn người đã mất.

“Nhan tiểu thư, cô cứ ngồi ở đây là được. Tôi phải đi trước về soạn bài, nếu cần cái gì, có thể tới tìm tôi.” Lăn lộn ở trên xã hội nhiều năm như vậy, Hạ Nguyệt Tân dường như cũng hiểu được cô gái trước mắt này hình như không thích người xa lạ tới gần, cho nên cô quyết định lấy lui làm tiến. Nếu có thể quan hệ với cô gái này, như vậy về sau cũng thật tốt!

“Vâng.” Dường như từ sau khi ra khỏi cửa, lời nói của Nhan Nặc Ưu chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay. Còn ở sâu trong nội tâm, dường như có chuyện gì đó làm cho cô cảm thấy vô cùng phức tạp. Làm cho trong lòng cô lúc nào cũng đều đề cao cảnh giác.

Ngồi ở trong phòng học xa lạ lại quen thuộc, nghe thầy cô giáo giảng giải một chút về mặt trái của tài chính và kinh tế gì đó, nhìn phía dưới các một đám học sinh đều thật sự lắng nghe, trong lòng không khỏi lại nghĩ tới người con trai giống như ánh mặt trời kia, trong lòng không ngừng tự hỏi: Hạo Nhiên, anh có khỏe không? Hiện tại anh ở nơi nào, có hận em hay không? Hoặc là anh có biết em đã kết hôn rồi hay không?

“Bạn học, sao cậu lại ngẩn người như vậy đã tan học rồi.” Tất cả mọi người thu thập sách vở trên bàn chuẩn bị tan học, còn Nhan Nặc Ưu lại giống như đầu gỗ ngồi một chỗ không động đậy, cách Nhan Nặc Ưu gần nhất có một cô bạn học nhìn bộ dáng Nhan Nặc Ưu ngẩn người thật lâu, nhìn không được nhắc nhở.

“Ừm, cảm ơn, tớ đã biết.” Ngắc đầu nói lời cảm ơn với cô gái đã nhắc nhở mình, đứng dậy rời đi.

Nghe một tiếng cảm ơn xa cách và lạnh nhạt của Nhan Nặc Ưu, lại nhìn Nhan Nặc Ưu nói đi là đi, cô gái có chút giật mình. Lặng lẽ nhìn Nhan Nặc Ưu đã đi xa, lờ mờ nói: “Thật đúng là quái thai.”

Bởi vì Nhan Nặc Ưu khí chất thanh lịch, dung mạo vô cùng xuất chúng, dọc theo đường đi từ xuống lầu đến cửa, đều có những ánh mắt ghen tị và hâm mộ của mọi người đánh giá. Nhưng Nhan Nặc Ưu đã trải qua cảnh tượng như vậy vô số lần, cho nên làm như không có việc gì đi thẳng một đường ra ngoài cửa. Cô vẫn nhớ rõ lời nói của người đàn ông kia, cho nên cô càng phải nhanh chóng rời đi.

“Nặc Ưu???” Vừa lúc Nhan Nặc Ưu sắp bước ra cửa, phía sau truyền một giọng nữ kì lạ.

Nhan Nặc Ưu nhanh chóng quay đầu, trong mắt có chút vui vẻ. Đến đây lâu như vậy, chưa từng tiếp xúc với người quen nào, cho nên khi nghe thấy tiếng gọi Nặc Ưu, Nhan Nặc Ưu trong mắt tràn đầy vui mừng: “Ai? Là ai gọi tôi vậy?”

“Cậu đúng là Nặc Ưu.” Khi Nhan Nặc Ưu vẫn còn đang kinh ngạc, đã có một tí người tiến lại xem náo nhiệt. Trong đám người vây quanh một cô gái giống như búp bê tinh xảo phương Tây, trong thanh âm có chút run run cùng sự không thể tin được.

“..... Tiểu Lôi?” Khi nhìn thấy người gọi mình là Vương Lôi, thần kinh Nhan Nặc Ưu có chút khấn trương, thanh âm cũng có chút vội vã. Cảnh giác nhìn nhìn bốn phía, không dám có hành động thân mật với Vương Lôi, cô sợ, nếu người đàn ông điên cuồng kia biết cô gặp mặt người quen, không biết sẽ làm ra chuyện đáng sợ thế nào. Dù sao, người đàn ông kia nếu biết cô gặp người quen, sẽ nghĩ rằng cô đã gặp Hạo Nhiên, tránh không được sẽ nghĩ cô muốn nói lại tình cũ với Hạo Nhiên.

Tiểu Lôi lại là bạn tri kỷ của Hạo Nhiên bạn tốt. Điều này thật sự quá nguy hiểm.

38. Chương 39

Edit: Rabbit

Nhưng Vương Lôi dường như căn bản không biết gì, trực tiếp lôi kéo quần áo Nhan Nặc Ưu tức giận chất vấn: “Nặc Ưu, cậu thật sự giả cho Đan Sâm Duệ. Vậy giữa cậu và Hạo Nhiên rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ hai người cãi nhau sao?”

Nghe lời nói phẫn nộ của Vương Lôi, Nhan Nặc Ưu có chút ưu thương chỉ biết im lặng không biết nói gì, tùy ý để cho Vương Lôi trút hết sự tức giận và nghi hoặc trong lòng ấy. Nhưng sau khi nghe thấy câu hỏi kia, trong lòng Nhan Nặc Ưu ngạc nhiên, cái gì? Vương Lôi hỏi có phải cô và Hạo Nhiên cãi nhau hay không, lẽ nào anh ấy không biết chuyện này sao? Chẳng lẽ cô ấy chưa từng nói chuyện với Hạo Nhiên sao?

“Chúng tớ không cãi nhau, tại sao cậu hỏi như vậy, chẳng lẽ cậu không gặp Hạo Nhiên sao?” Trong lòng có chút nghi hoặc, hơn nữa chuyện có liên quan đến Lí Hạo Nhiên, Nhan Nặc Ưu khó tránh khỏi có chút không không chế được cảm xúc.

“Cái gì? Cậu không cãi nhau với cậu ấy. Nhưng tại sao cậu ấy lại biến mất ở hôn lễ của cậu, ngay cả người nhà của cậu ấy cũng không biết cậu ấy đi đâu.” Vương Lôi cảm thấy hoảng hốt, cả Nặc Ưu cũng không biết Lí Hạo Nhiên đi đâu, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

“Chúng ta tìm một chỗ nói chuyện đi.” Ý bảo Vương Lôi nhìn người chung quanh đang vây lại xem, trong mắt có chút đề phòng.

Vương Lôi nhìn Nhan Nặc Ưu dường như rất đề phòng với người ngoài, trong lòng cũng hơi chua xót. Không biết tại sao nhìn thấy cô như vậy, Vương Lôi cảm thấy dường như cô ấy rất khổ sở. Rốt cuộc mấy tháng này, bọn họ đã trải qua chuyện gì, tại cô cảm thấy sự tình càng ngày càng trở nên phức tạp!

Vừa đi ra cửa, Nhan Nặc Ưu đã bị hai người vệ sĩ ngăn lại. Trong đó một người vệ sĩ áo đen rất khiêm tốn nói với Nhan Nặc Ưu: “Thiếu phu nhân, cô cần phải trở về.”

“Tôi vừa gặp được một người bạn, muốn cùng cô ấy nói chuyện, đợi lát nữa tôi sẽ trở về đi.” Nói xong lời kéo Vương Lôi chuẩn bị rời đi.

Cũng không nghĩ đến người vệ sĩ áo đen căn bản là không có muốn cho cô đi, trong giọng nói cũng tràn đầy cung kính: “Thực xin lỗi thiếu phu nhân, thiếu gia bảo chúng tôi nhất định sau mỗi ngày đúng giờ thiếu phu nhân tan học phải đưa cô trở về, nếu không chúng tôi sẽ bị trừng phạt.”

“Thiếu gia.....” Nhìn những người vệ sĩ cung kính cúi đầu, ánh mắt Nhan Nặc Ưu có chút trở nên lạnh giá, trong miệng vẫn mấp máy hai chữ thiếu gia, trong mắt tràn đầy lạnh ý. Ngay cả bạn bè cũng không thể gặp mặt sao?

“Cái gì phải về nhà đúng giờ, là bạn của Nặc Ưu, hiện tại chúng tôi có một số việc cần tâm sự, các người cho chúng tôi mấy phút không được sao?” Vương Lôi cũng thuộc danh gia vọng tộc, thân phận huyết thống cao quý. Cho nên cũng luyện thành tính tình vô cùng cao ngạo. Nhìn mấy người áo đen không quan tâm đến sự tồn tại của cô, trong bụng đã sớm tích đầy giận dữ, hiện tại nhìn bọn họ cậy mạnh hơn mang Nhan Nặc Ưu đi, lửa giận trong lòng bỗng chốc bùng cháy.

“Thực xin lỗi tiểu thư, thiếu gia ra lệnh chúng tôi không thể cãi lời.” Mấy người vệ sĩ không tranh cãi với Vương Lôi, mà chỉ cúi đầu cung kính trầm giọng nói.

“Tốt lắm, hiện tại tôi cũng không muốn trở về. Như vậy mang tôi đến chỗ anh ta, tôi muốn nói chuyện với anh ta.” Quay đầu cười nói với Vương Lôi: “Tiểu Lôi, hôm nay chúng ta không thể nói chuyện, vậy để lần sau tán gẫu đi. Hôm nay tớ muốn đi tìm anh ta nói chuyện.”

“Vây..... Được rồi. Ngày mai cậu vẫn đến trường đúng không, vậy thì lúc tan học buổi chiều ngày mai chúng ta sẽ cùng nói chuyện, đây là số điện thoại di động của tớ, cậu phải nhớ kĩ đó.” Nhìn Nhan Nặc Ưu xoay người lên xe, Vương Lôi lấy từ trong túi giấy bút viết cái gì đó, sau đó chạy nhanh vài bước, lại bị hai người vệ sĩ ngăn lại, cho nên lớn tiếng nói với Nhan Nặc Ưu, sau đó nhờ người vệ sĩ chuyển tờ giấy.

Nhìn số điện thoại trong tay, Nhan Nặc Ưu yên tâm cười với Vương Lôi. Sau đó gạt đầu, từ từ kéo cửa kính xe che khuất tầm mắt hai người.

Xe nhanh chóng rời đi, ánh mắt Vương Lôi vẫn nhìn theo chiếc xe s600, trong mắt có nghi hoặc. Tuy rằng hơi sốc, tính cách hướng ngoại, làm việc cũng mơ mơ màng màng, nhưng trải qua chuyện vừa rồi, cô dường như cũng có thể cảm giác được có gì đó đang bị che giấu. Nặc Ưu, cậu trăm ngàn lần không nên trở thành người khiến cho tớ hận. Hy vọng không phải cậu từ bỏ Hạo Nhiên.....

Cuối cùng, Tân quản gia cũng đồng ý thỉnh cầu của Nhan Nặc Ưu, lái xe mang Nhan Nặc Ưu đến Đan thị.....

Xe vàng đỗ ở dưới lầu tòa cao ốc chọc trời của tập đoàn Đan thị, nhìn tập đoàn Đan thị dưới ánh mặt trời rạng rỡ, Nhan Nặc Ưu dường như mơ hồ có thể cảm nhận được địa vị của Đan thị trên trường quốc tế. Nhìn chung quanh những công ty bé nhỏ so với tòa cao ốc của Đan thị, cũng hiểu được gia thế bối cảnh của Đan Sâm Duệ rất cuộc hùng hậu như thế nào. Khó trách, ba mẹ không ngăn cản hành động quá phận kia của Đan Sâm Duệ.

Đan Sâm Duệ làm tất cả mọi chuyện với cô, có lẽ ba mẹ không phải không biết, chỉ là không ra mặt mà thôi. Hai người ở hôn lễ lại thấy hành động của Đan Sâm Duệ đối với cô, đều tin tưởng sâu sắc Đan Sâm Duệ thật sự yêu cô, làm cho cô cả đời vinh hoa phú quý. Hơn nữa càng bởi vì quan hệ lúc nhỏ của hai người cho nên cô cũng không trách ba mẹ, xã hội này con người trước sau vốn có nhiều mặt . Cho dù là người thân nhất cũng thế.....

“Thiếu phu nhân, nếu không tôi gọi điện thoại cho thiếu gia, bảo thiếu gia cùng cô trở về.” Tân quản gia ngồi ở vị trí lái xe, trong lòng trước sau có chút đề phòng lo lắng, mặc kệ nói như thế nào, là người từng trải, vị trí của thiếu phu nhân ở trong lòng thiếu gia ông cảm thấy rất rõ ràng . Lúc này mang thiếu phu nhân đến Đan thị, không biết thiếu gia sẽ phản ứng thế nào.

Phải biết rằng, thiếu gia ghét nhất người khác vi phạm quy định của cậu ấy.

“Không có việc gì Tân quản gia, một mình tôi vào được rồi.” Nói xong, tự Nhan Nặc Ưu mở cửa xe xuống xe, đi về phía Đan thị.

Tân quản gia vừa thấy hành động này của Nhan Nặc Ưu, âm thầm lau mồ hôi, trong lòng giống như nước sôi tám chín phần, vô cùng khẩn trương.

“Thiếu phu nhân, chúng ta cùng đi.” Nhanh chóng phản ứng lại, bước nhanh xuống xe đuổi kịp Nhan Nặc Ưu.

Nhìn trên mặt Tân quản gia kiên định, Nhan Nặc Ưu biết cự tuyệt là vô dụng . Cho nên không nhắc lại, cam chịu để cho Tân quản gia đi theo.

Tân quản gia đi trước một bước tới chỗ tiếp tân, lịch sự nói với một cô gái xinh đẹp tuổi còn trẻ:“Xin thông báo một chút với tổng giám đốc, thiếu phu nhân đến.”

“Thiếu phu nhân?” Cô gái đứng ở bàn lễ tân theo bản năng nhìn về phía Nhan Nặc Ưu ở sau Tân quản gia, vô cùng kinh ngạc. Trời ạ thật sự là thiếu phu nhân. Hôm hôn lễ của tổng giám đốc tập đoàn Đan thị, các cô là nhân viên của Đan thị đều vô cùng chú ý . Mà trước mắt người con gái này, các cô tuy rằng chưa từng gần gũi tiếp xúc, nhưng khí chất cùng dung mạo vô cùng xinh đẹp của Nhan Nặc Ưu không gì sánh kịp kia đều làm cho các cô ghi tạc ở đáy lòng, vì sợ một ngày nào đó thiếu phu nhân đến Đan thị, các cô không nhận biết mà đắc tội thiếu phu nhân. Nên biết rằng, tổng giám đốc bọn họ yêu thiếu phu nhân này vô cùng sâu đậm.

“Ừm, giúp chúng tôi thông báo một chút.” Nhìn bộ dáng kinh ngạc trước mặt của cô gái tiếp tân, Tân quản gia không có một chút biểu tình dư thừa nào, chỉ thản nhiên nói. Làm quản gia ở Đan gia nhiều năm như vậy, trên người Tân quản gia cũng biểu lộ một chút uy nghiêm.

“Không cần thông báo chúng ta đi lên thôi.” Theo bản năng Nhan Nặc Ưu muốn nhìn xem Đan Sâm Duệ thực sự là người như thế nào, cho nên bảo cô gái tiếp tân không cần thông báo, nhanh chóng bước về phía thang máy.

Tân quản gia chạy mau vài bước, vì Nhan Nặc Ưu mở thang máy chuyên dụng của Đan Sâm Duệ, cùng đi vào với Nhan Nặc Ưu.

39. Chương 40

Edit: Rabbit

Trong thang máy yên tĩnh chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở giữa hai người. Trong lòng Tân quản gia lại không ngừng bất an, tính cách của thiếu gia ông rất hiểu, biết thiếu phu nhân chủ động đi tìm cậu ấy, cậu ấy chắc chắn sẽ rất vui mừng. Nhưng nghĩ đến tình huống hôm nay, thiếu phu nhân chỉ sợ không đơn giản đến gặp thiếu gia như vậy. Nghĩ đến khả năng có thể xảy ra, trán Tân quản gia bất giác toát ra mồ hôi lạnh.

“Thiếu phu nhân, tôi vào thông báo một tiếng trước với thiếu gia.” Nhìn Nhan Nặc Ưu ngồi đợi chờ ở một góc phòng khách, Tân quản gia nghĩ nên đi vào thông báo trước cho thiếu gia một tiếng.

Cũng không nghĩ đến vừa mới đi vài bước, đã bị tiếng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của Nhan Nặc Ưu làm cho dừng bước: “Tôi nghĩ không cần đâu Tân quản gia, bác đi hỏi thư kí một chút anh ấy có bận hay không, nếu bận chúng ta ở chỗ này chờ một chút.” Trong giọng nói là câu khẳng định, bất luận là ai cũng không thể cự tuyệt được sự uy nghiêm này.

“Vâng.” Nghe lời nói của Nhan Nặc Ưu, Tân quản gia cũng không dám phản bác, chỉ có thể đi đến chỗ thư kí hỏi lúc này Đan Sâm Duệ có bận hay không.

“Thiếu phu nhân, thư kí Lâm nói tổng giám đốc hiện tại đang bận rất nhiều việc, bảo chúng ta không nên quấy rầy, đợi một lát nữa.” Cung kính đi vào bên cạnh Nhan Nặc Ưu, Tân quản gia trong giọng nói tràn đầy bất đắc dĩ.

Mấy ngày nay, ông rõ ràng có thể cảm nhận được sự thay đổi của thiếu phu nhân đối với thiếu gia, nhưng tại sao bọn họ không thể nhìn rõ tâm của nhau, cứ phải tổn thương lẫn nhau như vậy.

“Thiếu phu nhân, đã khuya rồi, tôi có thể đi vào kêu thiếu gia được không?” Bất tri bất giác màn đêm đã buông xuống, những ánh đèn đã được bật lên, Nhan Nặc Ưu ở trong phòng khách dường như không cảm nhận thấy một chút nào. Nhưng Tân quản gia vẫn đang nhìn thời gian, nhìn Nhan Nặc Ưu không có ý rời đi, trong lòng tràn đầy bất đắc dĩ.

“Không cần, chờ một chút đi.” Trong giọng nói tràn đầy kiên định, không để cho bất kì ai có cơ hội phản bác.

Nghe lời nói của Nhan Nặc Ưu, Tân quản gia cũng biết không thể nói gì, chỉ có thể đứng ở một bên chờ.

“Tân quản gia, bác cũng ngồi một lát đi, đứng lâu như vậy cũng mệt.” Ở trong nhà, tuy rằng có thể cảm giác được Tân quản gia đối xử tốt với mình, nhưng cô không dám dễ dàng tin tưởng bất cứ ai.

“Không cần thiếu phu nhân, tôi đứng là được rồi.” Địa vị của Tân quản gia ở Đan gia cũng rất cao. Nhưng ông vẫn như cũ tuân thủ bổn phận, làm việc của mình. Chính vì điều đó mà Đan gia mới càng coi trọng ông.

Càng ngày càng khuya, thư kí Lâm thật ra cũng vẫn chú ý hai người trong phòng khách. Nhìn ra được khí chất phi phàm và cả gia thế của hai người đó. Nhưng cô cũng biết tổng giám đốc, lúc công tác thời điểm không thích bị ai quấy rầy. Cô cũng hỏi qua ông lão kia bọn họ tới làm gì, mà ông lão cũng chỉ trả lời mơ hồ, không có cách nào khác cô cũng chỉ có thể bảo bọn họ chờ.

Nhìn đồng hồ treo tường, thư kí Lâm nhẹ nhàng gõ cửa phòng làm việc của tổng giám đốc.

Liên tục gõ ba tiếng, nhưng bên trong không có ai đáp lại. Thư kí Lâm trên mặt cũng không có biểu tình dư thừa gì, chỉ nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào, trong tay cũng bưng một ly cà phê.

“Tổng giám đốc, đã khuya rồi, ngài cũng nên trở về.” Nhìn Đan Sâm Duệ vẫn bận rộn kí tên xét duyệt đồng văn kiện, thư kí Lâm trong mắt tràn đầy tình yêu.

Người đàn ông này làm cho cô vừa hận vừa yêu. Hận là hắn vô tình, mặc kệ chính mình ám chỉ hắn như thế nào, hắn vẫn như cũ vô tình như vậy, đến cuối cùng còn nói với cô một câu, nếu cô thật lòng với hắn thì hãy tránh xa hắn. Hắn giống như cây thuốc phiện làm cho tình yêu của cô không thể che giấu, mặc kệ đã bị ngăn cản và thương tổn như thế nào, cô đều trước sau như một thương hắn.

“Ừm, cô về trước đi.” Đan Sâm Duệ cũng không ngẩng đầu lên, bình thản nói với thư kí Lâm.

“..... Tổng giám đốc.....” Suy nghĩ thật lâu, thư kí Lâm có chuyện cần nói với tổng giám đốc về việc trong phòng khách có hai người đang chờ.

“Còn có chuyện gì, một lần nói cho xong đi.” Nhìn một bên văn kiện chồng chất như núi, giọng nói Đan Sâm Duệ đã không còn kiên nhẫn.

“Là như vậy, bên ngoài trong phòng khách vẫn có hai người chờ ngài từ chiều đến bây giờ, vẫn chưa có dấu hiệu rời đi.” Một mạch, thư kí Lâm báo cáo xong. Muốn ở bên cạnh một người đàn ông giỏi giang như vậy, thay hẳn xử lý sự tình, cũng là vô cùng khó khăn.

“Hai người? Bọn họ có hỏi gì không?” Đan Sâm Duệ đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn thư kí Lâm, trong lòng mơ hồ có chút kỳ vọng.

“Không có, bọn họ chỉ mơ hồ nói là chờ ngài.” Còn chưa nói xong, lại có một tiếng gõ cửa.

“Vào đi.” Đan Sâm Duệ nghe tiếng gõ cửa, trực giác kêu lên.

Cửa mở ra, Tân quản gia từ ngoài cửa đi vào. Cung kính đi vào bên cạnh Đan Sâm Duệ nói: “Thiếu gia, thiếu phu nhân đã đợi ngài thật lâu, hiện tại đã rất mệt đang ngủ trong phòng khách.” Trong giọng nói, hoàn toàn là ngữ điệu máy móc.

“Cái gì?” Đan Sâm Duệ không phát giác chính mình từ trước tới nay lần đầu tiên ở trong văn phòng không khống chế được, vội vàng đứng dậy bước nhanh ra ngoài phòng khách.

Trên chiếc ghế sofa màu đen, Nhan Nặc Ưu giống như một con mèo nhỏ cuộn mình, dựa sofa ngủ. Nhìn cô nhú chặt hai hàng lông mày, Đan Sâm Duệ đứng dậy đi đến bên cạnh, từ trong ngăn tủ lấy ra một tấm thảm lông nhẹ nhàng đắp cho Nhan Nặc Ưu, trong mắt tràn đầy tình yêu. Đường như Nhan Nặc Ưu là một món quà vô giá, hẳn không muốn cô có một chút thương tổn nào.

“Tại sao không nói cho tôi biết chuyện này.” Nói với hai người phía sau, ánh mắt và lời nói của Đan Sâm Duệ lạnh lẽo làm cho người ta phát run. Đặc biệt là thư kí Lâm, chưa từng gặp quai tổng giám đốc có bộ dáng dọa người như thế, lại sợ tới mức tay chân như nhũn ra, thiếu chút nữa không đứng thẳng được.

“Buổi chiều vừa đến công ty, tôi chuẩn bị đi thông báo cho thiếu gia, nhưng thiếu phu nhân nói không nên quấy rầy thiếu gia công tác, cho nên mới không có thông báo cho thiếu gia.” Không hổ là quản gia đã công tác nhiều năm ở Đan gia, đối với tính cách của Đan Sâm Duệ cũng vô cùng hiểu biết. Cho nên lúc Đan Sâm Duệ tức giận, cũng rất thông dong ở một bên giải thích. Mà trong lời giải thích ấy, cũng dường như cố ý bộc lộ tâm tình của người nào đó.

Nghe xong lời nói của Tân quản gia, sắc mặt Đan Sâm Duệ xanh mét rõ rệt có chút dịu đi. Thật vậy chăng? Ưu nhi em là bởi vì không muốn quấy rầy anh công tác cho nên không để cho Tân quản gia đi vào thông báo với anh?

Nhẹ nhàng ôm lấy Nhan Nặc Ưu, tân quản gia bước nhanh đi vào văn phòng thay Đan Sâm Duệ cầm quần áo cùng túi, cùng nhau nhanh chóng rời khỏi Đan thị.

Còn thư kí Lâm ở phía sau chỉ biết ngăn người nhìn Đan Sâm Duệ rời đi, trong mắt tràn đầy quyến luyến cùng hâm mộ. Quyến luyến bóng dáng rời đi của tổng giám đốc, hâm mộ người con gái xinh đẹp kia có thể chiếm được tình yêu sâu sắc của tổng giám đốc.

Sáng sớm, Nhan Nặc Ưu hơi mở to mắt. Cả người đau nhức cô lập tức ý thức được chuyện gì, nhìn người đang ôm giống như một đứa trẻ đè nặng mình, Nhan Nặc Ưu mày hơi nhăn lại. Loáng thoáng có thể nhớ rõ tối hôm qua là được người đàn ông này ôm trở về, sau khi trở về người đàn ông này hình như còn tắm rửa cho cô, sau đó.....

Nghĩ đến điều này, trên mặt Nhan Nặc Ưu đỏ bừng và tràn đầy buồn bực. Cô rõ ràng nhớ rõ đêm qua cô cự tuyệt sự tác cầu của người đàn ông này. Còn người đàn ông này cũng rất láu lỉnh vẫn tiếp tục làm, nhưng tại sao sáng sớm nay.....

Hơi hơi giật giật thân thể, Nhan Nặc Ưu sắc mặt nhất thời đỏ lên. Trời ạ, người đàn ông này thật không biết thẹn, cái kia còn ở trong cơ thể của cô.

40. Chương 41

Edit:Rabbit

“Ưu nhi, em rất nghịch ngợm.Lửa của anh bị em châm, làm sao bây giờ?” Đột nhiên, Đan Sâm Duệ đang ôm Nhan Nặc Ưu xấu xa mở mắt, nghĩ đến tối hôm qua bảo bối này lần đầu tiên không cự tuyệt mình, trong lòng ngọt như được ăn mật. Mỗi buổi tối hắn đều cố gắng phấn đấu kế hoạch tạo người, nhưng vừa mới ngủ được một lúc, lại bị bảo bối đánh thức, hạ thể cũng bắt đầu trướng lên.

“Anh.....” Phần nộ lời nói còn chưa thoát ra khỏi miệng, đôi môi anh đào đã bị người ngăn chặn. Ánh mắt vô tội mở to, càng làm cho dục hỏa của Đan Sâm Duệ dâng lên không thể tự kiềm chế.

“Ưu nhi, em tạo hỏa tất nhiên em phải tới diệt.” Vừa nói xong, không cho Nhan Nặc Ưu có không gian giải thích và phản bác, Đan Sâm Duệ lập tức bắt đầu hành động.

Một buổi sáng Nhan Nặc Ưu đều cầu xin tha thứ rốt cục cũng vượt qua. Trời ạ, người đàn ông này tinh lực thật đúng là không phải tốt bình thường. Tối hôm qua đến bây giờ, hắn cũng không có chút mỏi mệt. Chẳng lẽ đây là muốn tìm bất mãn trong truyền thuyết???

Nhưng người đàn ông này thiếu phụ nữ sao?

Nhan Nặc Ưu không biết, Đan Sâm Duệ chỉ cảm thấy hứng thú đối với thân thể của cô, càng chỉ yêu một mình cô. Cho nên, ngoại trừ cô, Đan Sâm Duệ chưa bao giờ làm chuyện vượt rào nào với ai khác.

“Bảo bối, đừng rời khỏi anh, nếu không có em anh sẽ chết.” Đột nhiên, trong giấc ngủ say Đan Sâm Duệ giống như một đứa trẻ bất lực ôm Nhan Nặc Ưu, miệng than thở một câu như vậy.

Trên chiếc giường nước rộng lớn, một nam một nữ gắt gao dán chặt cùng một chỗ. Hình ảnh kia vô cùng đẹp để làm cho người ta không đành lòng quấy rầy và phá hư.

Từ sau ngày đó, qua mấy tháng quan hệ giữa Đan Sâm Duệ và Nhan Nặc Ưu lập tức bắt đầu tốt hơn. Mỗi ngày rời giường, Nhan Nặc Ưu đều thấy trên sữa bàn. Nhưng cô cũng chỉ cười trừ, tiếp theo sẽ ngoan ngoãn uống hết. Còn Đan Sâm Duệ ngẫu nhiên có thời gian sẽ kéo Nhan Nặc Ưu chạy bộ tản bộ, giữa hai người giống như vợ chồng tân hôn bình thường ngọt ngào ân ái.

“Duệ, hôm nay em muốn đi học. Đã nghỉ quá nhiều rồi, thời gian em đi học chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.” Bởi vì Đan Sâm Duệ tác cầu vô độ, Nhan Nặc Ưu thường xuyên mệt mỏi đến không thể đi học được. Mà bởi vì tâm lý Đan Sâm Duệ đổ kỵ, Nhan Nặc Ưu cũng rất ít qua lại với bạn cùng lớp, ngay cả nói chuyện với Vương Lôi cũng lùi lại ngày này qua ngày khác. Nhan Nặc Ưu chưa xót cười, chính cô dường như thật sự rơi vào, người đàn ông kia giống như hoa thuốc phiện làm cho người ta rơi vào không thể tự kiềm chế. Nhưng cô hình như là cam tâm tình nguyện rơi xuống .

Chuyện gặp mặt Vương Lôi cũng không phải bởi vì không cần thiết, mà là do Nhan Nặc Ưu đang trốn tránh. Cô sợ giọng nói chỉ trích và ánh mắt thù hận của Vương Lôi. Cô sợ nói chuyện với Vương Lôi sẽ động đến những chuyện mà cô đang trốn tránh. Cho nên, cô lựa chọn trốn tránh .

“Không đi không được sao?” Giống như một đứa trẻ, mấy tháng qua là những ngày vui vẻ nhất của Đan Sâm Duệ. Đan Sâm Duệ cũng rất ít đi đến công ty , có việc gì cũng đều bảo Tân quản gia đi đến công ty thay mình xử lý, hoặc là đem văn kiện mang về thư phòng của mình xử lý. Mấy tháng này, hai người mỗi thời mỗi khắc đều sinh hoạt cùng nhau.

“Duệ, em là sinh viên.” Phụng phịu, Nhan Nặc Ưu trong mắt tràn đầy bất đắc dĩ.

“Nhưng em là vợ của anh.” Hừ một tiếng đem mặt chuyển hướng một bên, Đan Sâm Duệ trong mắt tràn đầy không muốn. Vợ của hắn, hắn không muốn để cô rời đi, trong lòng có dự cảm, nếu để cho cô rời đi, khoảng cách giữa bọn họ sẽ càng ngày càng xa.

“Em sẽ trở về sớm, được không A Duệ.” Làm nũng tiến vào trong lòng Đan Sâm Duệ, Nhan Nặc Ưu trong mắt tràn đầy tình yêu.

“Không nên, nếu Ưu nhi thật sự muốn học, anh sẽ mời một cô giáo thật tốt đến đây dạy em.” Nhẹ nhàng hôn lên trán Nhan Nặc Ưu, trong lòng Đan Sâm Duệ có một tiếng nói mãnh liệt ngăn hắn lại, điên cuồng gào thét tuyệt đối không để cho Nhan Nặc Ưu đi ra khỏi tòa biệt thự này, nếu không sẽ hối hận.

“Anh..... Duệ anh làm sao vậy? Em chỉ muốn đến trường học mà thôi, cũng không phải không trở lại.” Nghe Đan Sâm Duệ không có chút dấu hiệu buông lỏng, Nhan Nặc Ưu có chút tức giận.

“Ưu nhi, anh sợ hãi. Anh sợ em đi ra ngoài sẽ không trở lại.” Nhìn Nhan Nặc Ưu tức giận, Đan Sâm Duệ cũng có chút sốt ruột.

“Không, em sẽ trở về.” Nhẹ nhàng ôm Đan Sâm Duệ, Nhan Nặc Ưu trong mắt tràn đầy hạnh phúc. Người đàn ông này yêu cô như vậy, kêu cô bỏ như thế nào được!

“Không, Ưu nhi không cần đi được không, Duệ muốn luôn ở bên cạnh ưu nhi, vĩnh viễn không xa rời nhau.” Ôm Nhan Nặc Ưu không muốn xa rời, trong mắt lơ đãng xẹt qua gì đó, nhẹ nhàng ôm lấy Nhan Nặc Ưu đi về phía phòng ngủ.

“Duệ anh làm gì vậy, em muốn đi học, anh mau buông ra.” Liều mạng bắt đầu giãy dụa, Nhan Nặc Ưu phát hiện Đan Sâm Duệ hình như rất sợ cô đi ra khỏi tòa biệt thự này.

“Ưu nhi, anh không thích nghe thấy em nói đi ra ngoài hay rời khỏi anh. Hôm nay là trùng phạch nho nhỏ đối với em.” Vừa dứt lời, Đan Sâm Duệ ngay lập tức cởi quần áo ở nhà của mình và Nhan Nặc Ưu, rất nhanh hai người đều không mặc gì, trần như nhộng.

“Duệ.....” Còn chưa nói xong, Nhan Nặc Ưu đã cảm giác được trên người tê dại, thân mình cũng không có nửa phần sức lực.

“Bà xã, em phải kêu ông xã chứ.” Giống như dụ dỗ, mà cũng giống như trêu đùa. Khóe miệng Đan Sâm Duệ giờ phút này cười vô cùng tà mị, trong mắt cũng tràn đầy ý cười.

“Ô ô..... Duệ.....ông xã.....” Bị tình dục dày vò khiến cho quên tất cả, mặc dù trước đây vô cùng e lệ, nhưng đã trở nên cởi mở hơn rất nhiều so với bình thường.

Đan Sâm Duệ vô cùng vừa lòng với kiệt tác của chính mình, tà ác động thân một cái tiến nhập vào Nhan Nặc Ưu.

“A.....” Khiến cho thanh âm thẹn thùng của Nhan Nặc Ưu bật ra từ trong miệng, làm cho Nhan Nặc Ưu vừa xấu hổ vừa tức giận nhìn người đàn ông ở phía trên mình, Nhan Nặc Ưu suýt nữa cắn đầu lưỡi của mình.

“Ha ha, xem đi, bà xã em thực sự hưởng thụ sự hầu hạ của anh đó.” Tiếp tục động tác cột nhả, không đem một chút biểu tình tức giận nào của Nhan Nặc Ưu để vào trong mắt.

Đột nhiên, Đan Sâm Duệ ngừng lại, xuất hiện một ý cười tà ác. Một tay nâng một chân Nhan Nặc Ưu lên, nhẹ nhàng dùng miệng ngậm ở nơi mềm mại của Nhan Nặc Ưu.

Nhan Nặc Ưu cả người như bị sét đánh, trong đầu đột nhiên trống rỗng.

“Bà xã, em cầu xin tha thứ đi, nếu em cầu xin ông xã sẽ tha cho người.” Mặc kệ khẩn cầu trong mắt Nhan Nặc Ưu, Đan Sâm Duệ hôm nay hạ quyết tâm muốn làm cho Nhan Nặc Ưu thề không rời khỏi biệt thự, không rời khỏi hắn.

“Ô ô.....” Bị tra tấn đến không còn một chút sức lực, Nhan Nặc Ưu giờ phút này chỉ cảm thấy trong cơ thể như có ngàn vạn con kiến đang cắn mình. Cũng dường như có một trận lửa đốt cháy thân thể của chính mình, làm cho đầu óc Nhan Nặc Ưu bắt đầu mơ hồ.

“Bà xã, chỉ cần em cầu ông xã, ông xã sẽ bỏ qua cho em.” Đột nhiên, đầu lưỡi Đan Sâm Duệ nhẹ nhàng liếm nơi mềm mại của Nhan Nặc Ưu, nhất thời thân mình Nhan Nặc Ưu bắt đầu kịch liệt run run.

“Ô ô ô..... ông.....ông xã, van cầu anh..... cho em.....” Trong giọng nói, đôi mắt tràn đầy khát vọng. Trong đôi mắt cũng tràn đầy vô tội.

“Ha ha, cho em cũng được, nhưng em phải đáp ứng anh, về sau phải nghe lời của anh, không được nhắc lại chuyện đi học.” Có thể là người đàn ông này tâm lý luôn bị quấy phá, trong lòng Đan Sâm Duệ trước sau đều không thích vợ của mình bị người đàn ông khác nhìn trộm.

“Ông xã..... Van cầu anh cho em..... Về sau em đều nghe lời anh..... Không rời xa anh.....” Vừa dứt lời, Đan Sâm Duệ ngay lập tức tiến nhập vào Nhan Nặc Ưu. Thật ra chuyện tra tấn người như vậy, hẳn làm sao không khó chịu.

Trong phòng nhanh chóng tràn đầy đầy hơi thở kiều diễm. Thanh âm vui sướng và hưởng thụ đan vào cùng một chỗ, hình thành một khúc nhạc triền miên.

41. Chương 42

Edit: Rabbit

Hai năm sau

“Ưu nhi, hôm nay chúng ta ăn gì?” Từ hai năm nay, quan hệ của hai người đã được cải thiện rất nhiều, Nhan Nặc Ưu cũng thường xuyên tự mình xuống bếp nấu cho Đan Sâm Duệ ăn. Còn Đan Sâm Duệ bình thường công ty không có quyết sách trọng đại cần tự mình ra mặt, hẳn đều sống trong biệt thự cùng Nhan Nặc Ưu. Hai người giống như đôi thần tiên quyến lữ hạnh phúc thăng hoa, không tiếp xúc với người ngoài.

“Chờ một chút đi.” Có chút thăm oán nhìn thoáng qua Đan Sâm Duệ, người đàn ông này thật sự làm cho cô vừa hận vừa yêu. Nghĩ đến tối hôm qua điên cuồng, chân cô hiện tại vẫn còn run lên. Người đàn ông này nam nhân tại sao vào những lúc ấy không dịu dàng một chút nào hết!

“Ưu nhi, em tức giận sao?” Nhẹ nhàng đi vào bên cạnh Nhan Nặc Ưu, Đan Sâm Duệ lơ đãng nhẹ nhàng thổi khí vào tai Nhan Nặc Ưu. Người con gái này dường như vĩnh viễn đều có thể làm cho hắn mất khả năng tự chủ. Lúc nào cô cũng khiến cho hắn say mê.

“Anh.....” Thân thể có chút không đứng thẳng nổi, may mắn được Đan Sâm Duệ ôm lấy đúng lúc, nếu không cô đã ngã rồi. Người đàn ông này, cô đột nhiên phát hiện hắn càng ngày càng tệ .

“Ưu nhi, em có biết ánh mắt vô tội kia của em thực sự làm cho anh không kiềm chế được đó! Em có biết em như vậy rất dụ hoặc anh không?” Có chút vô tội nhìn vợ yêu đang trừng mắt với mình, Đan Sâm Duệ trong lòng giống như được rót mật ngọt, hẳn vẫn đều hy vọng có những ngày như thế này , nay rốt cục giấc mộng đã trở thành sự thật .

“Anh..... Chán ghét.” Nhìn vẻ mặt vô tội của Đan Sâm Duệ nhìn mình, cho dù trong lòng có lửa Nhan Nặc Ưu cũng không có chỗ để phát ra. Tất cả lời nói cũng chỉ có hai từ giống như làm nũng.

“Ha ha, Ưu nhi anh rất hạnh phúc. Em có biết những ngày như vậy là thứ mà anh vẫn ngày tư đêm tưởng hay không.” Ôm thiên hạ trong lòng xinh đẹp, vợ của chính mình. Dường như đời này hắn đã có được tất cả.

“Duệ, có phải trước đây em đã khiến anh bị tổn thương?” Quay người tham luyến vòng ôm rộng an toàn ấm áp, Nhan Nặc Ưu trong mắt tràn đầy quyến luyến. Vào thời khắc hạnh phúc này trong đầu lại toát ra một câu nói kia làm cho trong lòng cô hai năm đều vô cùng căng thẳng.

“Nhan Nặc Ưu, tôi hận cô, đồ phụ nữ tham mộ hư vinh, tôi hận cô, hận cô.....”

“Nhan Nặc Ưu, tôi sẽ không để cho cô sống hạnh phúc. Cô hãy chờ đó, chỉ cần tôi còn một hơi thở, tôi sẽ trở về. Tôi muốn làm cho cô hối hận vì đã vứt bỏ tôi, hối hận vì đã lừa gạt tôi.....”

“Ha ha ha ha ha ha, Nhan Nặc Ưu cô đừng giả bộ đáng thương với tôi, bộ đáng kia đối với tôi đã không còn có tác dụng. Cô là đồ tiện nhân, ai cũng có thể làm chồng.”

“Nhan Nặc Ưu, tại sao cô lại giả Đan Sâm Duệ, chẳng lẽ là bởi vì hấn có tiền sao?”

Lời nói càng ngày càng hiện rõ trong đầu Nhan Nặc Ưu, thân thể Nhan Nặc Ưu không ngừng run run , trong đầu càng ngày càng đau đớn.

“Ưu nhi em làm sao vậy? Ưu nhi em làm sao vậy?” Từ từ phát hiện thấy thiên hạ trong lòng bất thường, Đan Sâm Duệ về mặt lo lắng ôm cả người Nhan Nặc Ưu vô lực hỏi.

“Em..... Em không sao, hiện tại em hơi mệt, em lên nghỉ ngơi trước.” Trốn khỏi vòng ôm ấm áp của Đan Sâm Duệ Nhan Nặc Ưu trong lòng vô cùng mâu thuẫn, hai năm nay cô thường xuyên mơ thấy một người nói những lời này với cô, nghĩ đến hai năm không có một chút tin tức nào của Hạo Nhiên, nghi hoặc trong lòng cũng càng lúc càng lớn.

“Ưu nhi làm sao vậy?” Trong tay còn lưu lại thân thể ấm áp của Nhan Nặc Ưu, Đan Sâm Duệ mê mang nhìn Nhan Nặc Ưu lần đầu tiên trong hai năm rời khỏi vòng ôm của mình, trong lòng đột nhiên có chút sợ hãi.

Bước chân hỗn loạn, Nhan Nặc Ưu bước nhanh trở về phòng. Nghĩ đến những lời nói vừa đột nhiên xuất hiện trong đầu, trong lòng vẫn không ngừng run run . Hai năm nay, cô tự nhận mình đã làm tốt mọi chuyện của một người vợ, cô cũng tự nhận là không làm việc gì để khiến mình phải hối tiếc. Nhưng tại sao vừa rồi trong đầu cô lại xuất hiện cảnh tượng này.

Sân bay thành phố A

Một chiếc máy bay tư nhân sang trọng từ từ đáp xuống trên chỗ đậu VIP. Bên cạnh sân bay có rất nhiều vệ sĩ áo đen, trên lỗ tai đều đeo tai nghe mini. Về mặt mỗi người đều nghiêm túc quan sát động tĩnh chung quanh, biểu tình nghiêm túc của bọn họ làm cho người ta liên tưởng đến có phải tổng thống của một quốc gia nào đang đến hay không.

Cabin máy bay sang trọng từ từ mở ra, từ bên trong xuất hiện một người kiều ngạo vận đồ trắng, bước xuống mặt đất. Một người mặc âu phục Armani, tuấn mỹ phi phàm tao nhã bước ra từ cabin, dọc theo thang cuốn chậm rãi đi xuống.

Cả người có một áp lực khiến cho người khác không thể xem nhẹ, làm tất cả mọi người xung quanh có chút không thở nổi. Những người vệ sĩ cố gắng duy trì sự sợ hãi trong lòng làm cho chính mình thoát nhìn vẫn bình thường. Người đàn ông này, bọn họ đều biết rõ năng lực của hấn, tâm ngoan thủ lạt, đối với bất cứ ai cũng không thủ hạ lưu tình. Thậm chí kể cả phụ nữ, chỉ cần ở trong tay hấn, hấn uyết đối sẽ không thủ hạ lưu tình.

Hai năm trước hấn đột nhiên xuất hiện ở bên cạnh người đứng đầu hắc đạo ở châu Âu, vô cùng nhanh chóng đạt được sự yêu mến của người đứng đầu, nhận làm nghĩa tử, truyền vị trí đứng đầu cho hấn. Dùng thời gian một năm, người đàn ông này dùng thủ đoạn tàn nhẫn đạt được thành tích rất tốt, làm cho hắc đạo châu Âu tiến bước vào giai đoạn ngày càng cường thịnh, làm cho vài nhân vật hắc đạo châu Âu đều phải kiêng kị.

Từ năm đó vốn không phục và khinh thường, cho đến bây giờ nghe tin đã sợ mất mặt. Người đàn ông trước mặt này quả thực làm cho những người vệ sĩ coi như thần linh cung phụng.

Cả người đàn ông khí phách tà mị, nếu bỏ qua hai điểm này, người đàn ông này cũng là một người vô cùng lí tưởng. Về mặt lịch sự, điển hình của bạch mã hoàng tử, là lựa chọn lí tưởng nhất cho các tiểu thư danh môn. Một thân Armani khiến hấn vốn nho nhã càng thêm dịu dàng lịch lãm.

“Thiếu chủ, khách sạn đã sắp xếp xong, chỉ chờ thiếu chủ vào ở.” Bởi vì hấn yêu cầu bọn họ không được kêu mình là đại ca, cho nên thủ hạ đều gọi chung hấn là thiếu chủ. Không có nhwunxg lời nói dư thừa vô ích, thật giống như chiến đấu bình thường, tốc chiến tốc thắng. Người như vậy, mới có tư cách đứng ở bên cạnh

hắn. Ở trong lòng thủ hạ, người đàn ông trước mắt này là thần của bọn họ, bọn họ cam tâm tình nguyện nằm ở dưới chân hắn, chờ đợi sai khiến.

“Ừm.” Nhẹ nhàng gật đầu, người đàn ông đeo vào chiếc kính râm mà người vệ sĩ mang theo, dưới sự bảo vệ của rất nhiều vệ sĩ ở bốn phía, bước nhanh ra khỏi sân bay. Mỗi một gốc cây hay câu cỏ ở đây đều khiến hắn cảm thấy quen thuộc, cũng khiến cho hắn thống hận. Thành phố A, từ nơi bắt đầu rồi kết thúc, như vậy hiện tại cũng có thể lại bắt đầu, rồi lại chấm dứt.....

Tất cả mọi thứ quen thuộc xung quanh làm cho trong lòng người đàn ông tràn đầy lo lắng. Nhan Nặc Ưu, tôi đã trở về. Tôi đã nói rồi, chỉ cần tôi còn một hơi thở, sẽ trở về tìm cô, tôi không thể sống tốt thì cô cũng đừng mơ tưởng điều ấy, không phải là vì người đàn ông kia có tiền sao? Hiện tại tôi cũng không thiếu tiền so với người đàn ông kia, một sắp tiền của tôi là có thể khiến cho cô chết, lúc này tôi sẽ không dễ dàng buông tha cho cô. Trước kia là tôi không có năng lực, nay năng lực của tôi tuyệt đối không kém người đàn ông kia.....

Lúc này tôi muốn cho cô sống không bằng chết, khiến cho cô hối hận vì từng vứt bỏ tôi.....

Oán khí cùng sát khí tràn ngập toàn bộ bên trong xe, làm cho vệ sĩ bên cạnh và lái xe phía trước đều nhìn không được rừng mình.

42. Chương 43

Edit:Rabbit

Trước bình minh yên tĩnh thường là điềm báo bão táp đến.

Một buổi tối tác cầu vô độ, cơ thể Nhan Nặc Ưu thiếu chút nữa bị ép khô. Nhìn về mặt người đàn ông trong lòng ngủ an ổn, nhìn lại căn phòng đã sống hơn hai năm, trong lòng dĩ nhiên đã coi nơi này hoàn toàn trở thành nhà của mình, đã không còn suy nghĩ căm ghét giống như trước kia.

“Ưu nhi, đừng rời khỏi anh.” Trong lúc mơ mơ màng màng, Đan Sâm Duệ mơ hồ thốt ra một câu như vậy, làm cho Nhan Nặc Ưu chuẩn bị đứng dậy bỗng nhiên ngừng lại. Đã hai năm trôi qua, chẳng lẽ hắn vẫn không có cảm giác an toàn đối với cô như vậy sao, vẫn sợ cô rời đi như vậy sao? Đột nhiên, ánh mắt Nhan Nặc Ưu trở nên dịu dàng, người đàn ông này tuy rằng phương thức yêu cô có chút cực đoan, nhưng không thể phủ nhận, hắn rất có trách nhiệm, vô cùng yêu cô. Còn trái tim của cô cũng dần dần trở thành tù binh của hắn. Khóe miệng nhẹ nhàng cong lên, trong mắt Nhan Nặc Ưu tràn đầy hạnh phúc.

“Vâng em sẽ không rời khỏi anh.” Giống như dỗ dành một đứa trẻ, giờ phút Nhan Nặc Ưu này trong mắt tràn đầy ý cười, giống như trăng lưỡi liềm.

Duệ trước đây là do em đã quên anh từng đối xử rất tốt với em, hiện tại em đã hiểu rõ, hình như em đã yêu anh mất rồi, hiện tại em đối xử tốt với anh có lẽ cũng chưa phải là quá muộn đúng không? Vụng trộm nhìn Đan Sâm Duệ đang ngủ say sưa, Nhan Nặc Ưu nhanh chóng hôn lên mặt Đan Sâm Duệ, cười giống như một con mèo nhỏ làm chuyện xấu.

Ngẩng đầu nhìn chiếc đồng hồ treo ở phía đối diện, hóa ra đã hơn mười một giờ. Bất đắc dĩ lắc Đan Sâm Duệ, Nhan Nặc Ưu nhẹ nhàng nói:“Duệ, anh nên rời giường. Hôm nay không phải anh nói muốn đi đến công ty sao?”

Đan Sâm Duệ trong lúc ngủ mơ dường như rất bất mãn vì Nhan Nặc Ưu đánh thức mộng đẹp của mình, nhưng lại giống như một đứa trẻ làm nũng:“Đừng làm ồn, anh muốn ngủ một lát nữa.”

“Hừ, ai bảo anh tác cầu vô độ như vậy, hiện tại đã biết hại như thế nào chưa?” Nghĩ đến sự điên cuồng tối hôm qua, hiện tại lại nhìn thấy Đan Sâm Duệ một như thế, nhất định là do chuyện tối hôm qua. Đan Sâm Duệ cười vô cùng đắc ý, cũng không biết nói như thế nào, mặc dù phụ nữ đã mệt nhưng so với họ đàn ông

vẫn khỏe hơn nhiều. Bây giờ Nhan Nặc Ưu đã có thể tỉnh, không có khả năng Đan Sâm Duệ không tỉnh được.

Đan Sâm Duệ vẫn chưa tỉnh lại là do mấy ngày nay, công ty xuất hiện một loạt vấn đề, làm cho hắn cũng có chút đau đầu. Vẫn gạt Nhan Nặc Ưu, mỗi lần khi Nhan Nặc Ưu vắng mặt hoặc nghỉ ngơi, hắn đều bận rộn xử lý việc này. Cho nên lúc này, Đan Sâm Duệ cũng là bởi vì mệt mỏi mấy ngày qua mà không muốn rời giường.

“Được rồi, vậy anh ngủ tiếp một lát đi.” Muốn làm cho Đan Sâm Duệ có thể ngủ thêm hơn hai tiếng nữa, cũng không kiên trì bắt hắn dậy. Cô nhẹ nhàng rời giường, thay quần áo ra khỏi phòng.

Khách sạn Việt Ưu lớn nhất thành phố A

Phòng tổng thống xa hoa cao quý, một người đàn ông mặc một bộ quần áo của Milan nhẹ nhàng rót rượu vang, ngơ ngác ngắm nhìn xa xa, không biết hắn đang nhìn cái gì. Đường như có thứ gì đó vô cùng hấp dẫn làm cho hắn luôn luyến tiếc tầm mắt không dời.

“Nhan Nặc Ưu, tôi đã trở về. Lúc này tôi sẽ khiến cho cô và gian phu của cô từ từ ném thử tất cả dầy vò tôi phải chịu năm đó. Trước kia cô vứt bỏ tôi, lúc này tôi muốn khiến cho cô tự tay vứt bỏ Đan Sâm Duệ, khiến cho hai người đau khổ đến chết, chỉ có như vậy mới có thể giải được mối hận trong lòng tôi năm đó.” Thì thảo nhìn phương xa, trên mặt người đàn ông trước nay chưa từng có bình tĩnh lời nói thốt ra cũng vô cùng tàn nhẫn.

“Thiếu chủ, đã tra được tư liệu của Nhan Nặc Ưu, đây là toàn bộ tư liệu trong hai năm nay của cô ta.” Một thủ hạ đi vào bên cạnh người đàn ông, báo cáo kết quả điều tra của mình.

“Uhm đi ra ngoài đi.” Đã hơn hai năm, nhưng trong lòng hắn vẫn không thể buông xuống được người phụ nữ này, điều này rốt cuộc là tốt hay là xấu. Hừ, người phụ nữ kia, ai có tiền đều có thể làm vợ, năm đó nếu hắn cũng có quyền thế giống như Đan Sâm Duệ, chắc chắn cũng sẽ không bị vứt bỏ, hắn có phải nên cảm tạ một chút đối với người đàn ông kia không? Nếu không có hắn có lẽ hắn vẫn chưa thể hiểu rõ người phụ nữ kia, hắn có lẽ còn vẫn bị cô gây ngốc lừa. Năm đó ở sân bay, buổi tối ngày mười tám, hắn từ đầu đến cuối vẫn không thể tin người phụ nữ trong hôn lễ kia là cô, vẫn như cũ ngốc nghếch ở sân bay chờ cô, vẫn như cũ tin tưởng cô sẽ tìm đến hắn, rồi đi cùng với hắn.

Cô nói hắn bắt buộc cô. Hừ, nếu cô thật sự yêu hắn, nói cho hắn thân thể của cô phân, nếu kết hợp cùng thể lực nhà cô, có lẽ có thể chống lại Đan Sâm Duệ. Người phụ nữ này thật sự là động vật máu lạnh lòng tham không đáy, vì mục đích không từ thủ đoạn. Tại sao năm đó hắn lại cảm thấy cô đơn thuần tốt bụng như thiên sứ. Trời ạ, năm đó tại sao hắn lại có thể ngu ngốc như vậy?

Thời gian bất tri bất giác trôi qua, bầu trời ban ngày đã từ từ trở thành hoàng hôn, cho đến khi bầu trời trở nên tối đen, những ánh đèn được bật lên vô cùng chói mắt, mới làm cho Lí Hạo Nhiên hoàn hồn.

Cả người một buổi chiều không đổi tư thế khi di chuyển thân thể có chút cứng ngắc. Chờ thân thể từ từ dịu đi, Lí Hạo Nhiên xoay người buông ly rượu trong tay, đi tới nơi đặt tư liệu trong hai năm qua của Nhan Nặc Ưu.

Cố gắng làm cho chính mình khôi phục lạnh nhạt, ngăn chặn hai tay không ngừng run run, sau khi hít thở thật sâu mới bắt đầu mở túi tư liệu dày.

Nhan Nặc Ưu: thiên kim tập đoàn Nhan thị, hai năm trước gả cho tổng giám đốc tập đoàn Đan thị, trở thành đôi kim đồng ngọc nữ vô cùng nổi tiếng trong giới kinh doanh. Hai năm, cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn, trước mắt chưa có con nối dõi.

Nhìn tư liệu đơn giản trong tay, Lí Hạo Nhiên có chút nhú mày. Nhưng là nghĩ đến tự hắn điều tra, hai năm nay Nhan Nặc Ưu rất ít khi ra khỏi biệt thự, cũng rất ít tiếp xúc với bên ngoài, lúc mới lấy Đan Sâm Duệ có gặp qua Tiểu Lôi một lần nhưng cũng không biểu lộ gì nhiều. Nghĩ đến bởi vì cô vẫn không ra khỏi Đan gia, cho nên thuộc hạ cũng không có quá nhiều chuyện để báo cho hắn.

“Nhan Nặc Ưu, hai năm cô vẫn không có một đứa con. Là báo ứng sao? Hay là do người đàn ông của cô không có khả năng?” Ha ha, nếu người đàn ông của cô không thể làm cho cô mang thai, như vậy tôi sẽ giúp người đàn ông của cô hoàn thành mục đích này.

Nhan Nặc Ưu, cô đã làm cho trái tim của tôi thương tổn, cũng thương tổn cả thân thể. Lần về nước này, tôi muốn từ từ đòi lại, cả đời cô đừng mơ tưởng trả hết nợ. Tôi muốn từ từ tra tấn cô, để cô tự tay hủy hoại cuộc sống hạnh phúc hiện tại của cô, để cô tự tay đem người đàn ông của cô giao cho người phụ nữ khác, tôi muốn cô thống khổ.

Màu đỏ trong hai mắt, che kín ánh sáng, thù hận làm cho người ta hoảng sợ, làm cho người ta sợ hãi.

“Ưu nhi, tại sao vứt bỏ anh.” Đột nhiên, tất cả ánh sáng thù hận đều biến mất không thấy đâu. Xung quanh tràn ngập không khí tuyệt vọng.

Năm đó, nếu em không gả cho Đan Sâm Duệ, nếu em không vứt bỏ anh, sẽ không anh của ngày hôm nay, sẽ không thủ đoạn độc ác như bây giờ.

Vì em, anh biến thành ác ma, em chính là người đầu sỏ. Đời này, em đừng mơ tưởng thoát khỏi sự trừng phạt của anh. Cho dù biến thành ác ma, anh cũng muốn lôi kéo em cùng xuống địa ngục. Em cần phải bồi thường cho anh, bởi vì tất cả điều này đều do em tạo thành.

Tùy tay ném tư liệu điều tra Nhan Nặc Ưu sang một bên, sự yếu đuối Lí Hạo Nhiên trên người biến mất, còn lại chỉ là cô đơn và tịch mịch, là một người không có ai an ủi, không có ai chia sẻ thời gian riêng tư. Từ sau khi xảy ra chuyện với Nhan Nặc Ưu, Lí Hạo Nhiên bắt đầu giấu kín mình, nghiêm khắc không để cho bất cứ ai có thể dò xét nội tâm của hắn. Cũng vì Nhan Nặc Ưu phản bội, làm cho sự yếu đuối ẩn sâu trong đáy lòng hắn bị kích thích, làm cho hắn trở thành một kẻ vô cùng điên cuồng. Giết người không chớp mắt, hắn đã làm được. Ngay cả đứa trẻ nhỏ ba tuổi, chỉ cần có liên quan đến kẻ thù của hắn, hắn đều giết không tha. Hắn không tin trời phạt, nếu có, hắn cũng không sợ. Bởi vì hắn chỉ là một cái xác không hồn.

Hắn trước sau luôn tin tưởng, nhân từ với kẻ địch chính là tàn nhẫn với chính mình. Cho nên, hắn sẽ không để mình gặp phải hoàn cảnh hiểm nguy, hắn không thích mình gặp nguy hiểm, có mầm tai họa tiềm ẩn, hắn thích diệt cỏ tận gốc. Hắn luôn tự nhắc mình rằng, hắn phải bảo vệ mạng sống của mình để trả thù Nhan Nặc Ưu người phụ nữ nhẫn tâm, cho nên hắn phải làm cho chính mình mạnh mẽ, bởi vì chỉ có như vậy hắn mới có thể trả thù cô.

43. Chương 44

Edit:Rabbit

“Duệ, hôm nay em muốn đi ra ngoài một chuyến, có được không?” Thật cẩn thận nhìn Đan Sâm Duệ đang xử lý đồng văn kiện, Nhan Nặc Ưu có chút sợ người đàn ông này có suy nghĩ không có cảm giác an toàn.

“Tại sao muốn đi ra ngoài, em muốn cái gì cứ nói cho quản gia, ông ấy sẽ mua giúp em.” Cũng không ngăn đầu lên khỏi chông văn kiện, trả lời Nhan Nặc Ưu.

“Không phải, hôm nay em hẹn Vương Lô cùng nhau đi dạo phố, sẽ không lâu đâu.” Có chút chờ đợi nhìn Đan Sâm Duệ, cô đã ở trong nhà hai năm rồi, thời gian ra khỏi cửa cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, ngay cả chính cô cũng cảm thấy cô giống như người phụ nữ được dưỡng ở khuê phòng.

“..... Thật sự rất muốn đi sao?” Trong thư phòng lập tức trở nên im lặng, chờ thêm một lúc lâu, Đan Sâm Duệ mới từ từ ngẩng đầu, có chút không tha nhìn Nhan Nặc Ưu. Hắn bắt cô sống trong biệt thự này hai năm, cũng giam cầm cô tự do hai năm, hắn có phải nên cho cô một chút tự do hay không, hắn hình như là có chút quá bá đạo độc tài.

Nghĩ đến có khả năng mình đã để lại cho Ưu nhi ấn tượng không tốt, Đan Sâm Duệ có chút bối rối: “Ưu nhi, em có phải rất oán giận khi anh giam cầm em trong biệt thự lâu như vậy không?” Trong mắt tràn đầy yếu ớt và sợ hãi.

“Không phải, trước kia em rất oán giận anh, nhưng sau này thì không.” Giống như một đứa trẻ từ từ đi đến bên cạnh Đan Sâm Duệ, như một con mèo nhỏ ghé vào trong lòng Đan Sâm Duệ, trên mặt lộ ra ngọt

ngào hạnh phúc tươi cười.

“Ừ nhi.....” Có chút không khống chế được, còn nhiều hơn là sự cảm động. Cũng không nói ra lời dư thừa gì, chỉ gắt gao ôm người phụ nữ trong lòng, trân trọng giống như báu vật.

“A lô. Xin hỏi ai vậy?” Bởi vì Nhan Nặc Ưu liên tiếp thất hẹn làm cho Vương Lôi rất tức giận, nhưng Nhan Nặc Ưu kiên trì không ngừng giải thích cho nên Vương Lôi vẫn tha thứ cho Nhan Nặc Ưu, ra cửa chuẩn bị đi dạo với cô. Vừa đi ra cửa, di động vang lên, nhìn dãy số xa lạ, Vương Lôi nhú mào tiếp điện thoại.

“Tiểu Lôi, còn nhớ anh không?” Bên kia điện thoại, Lí Hạo Nhiên trên mặt mang theo tà khí thần nhiên.

“Anh là.....” Mặc dù có chút hoài nghi là Lí Hạo Nhiên, nhưng nhiều năm trôi qua như vậy vẫn chưa từng liên lạc, có chút không dám xác nhận.

“Tiểu Lôi, hai năm không gặp mặt cậu đã quên tớ rồi sao? Nhưng tớ vẫn luôn nhớ cậu.” Nghe tiếng nói nghi hoặc của Vương Lôi, Lí Hạo Nhiên vẫn như cũ không vội đùa giỡn với Vương Lôi.

“Trời ạ, anh thật sự là anh Hạo Nhiên?” Vui vẻ nắm di động, Vương Lôi trong mắt tràn đầy hưng phấn.

“Là, hai năm nay em có khỏe không?”

“Ừm, em vẫn thế. Hai năm anh đã đi đâu, bác trai bác gái đều rất lo lắng cho anh, thường xuyên gọi điện thoại tìm em, hỏi em có biết anh ở đâu không. Trời ạ, anh cũng không biết em bị oan thế nào đâu, bọn họ đều nghĩ em đem anh giấu đi.” Bởi vì Lý gia biết quan hệ của hai người rất thân thiết, mà con mình bị người con gái khác vứt bỏ, khẳng định rất thương tâm khổ sở, cho nên người bọn họ có thể nghĩ đến cũng chỉ có Vương Lôi.

“Ha ha, anh thật không phải với em.” Nghe Vương Lôi kêu to, Lí Hạo Nhiên thoải mái cười. Xem ra, cũng không phải người phụ nữ nào cũng đều tham mộ hư vinh giống như Nhan Nặc Ưu.

“Hắc hắc, chúng ta là bạn bè, nói những lời này khách sáo quá.” Cười ha ha, Vương Lôi cười mở nói.

“Tiểu Lôi, hôm nay có rảnh không? Chúng ta trò chuyện một chút.”

“A.....Đợi một chút, em có cuộc gọi khác.” Nói xong tiếp điện thoại, là điện thoại của bạn trai cô.

Sau khi tiếp điện thoại của bạn trai, Vương Lôi có chút cảm xúc nói với Lí Hạo Nhiên: “Anh Hạo Nhiên, hôm nay em không có thời gian, trong nhà có việc gấp, em phải trở về.”

“À? Em có hẹn với ai sao?” Nghe lời nói của Vương Lôi, Lí Hạo Nhiên giả bộ nghiêm túc hỏi. Nhưng trên mặt hân tã tứ tươi cười kia rõ ràng như vậy. Chỉ là bên kia Vương Lôi không nhìn thấy.

“Là..... hẹn với Nặc Ưu.” Sau một lúc lâu, Vương Lôi mới yếu ớt trả lời câu hỏi của Lí Hạo Nhiên.

“.....Để cho anh đi, hai năm bọn anh cũng không gặp mặt, để cho anh đến chỗ hẹn thay em.” Bên kia điện thoại, nghe không ra Lí Hạo Nhiên vui hay giận.

“..... Anh, có thể chứ?” Cô có chút sợ Lí Hạo Nhiên không khống chế được, cô hiểu rất rõ tình cảm của Lí Hạo Nhiên đối với Nhan Nặc Ưu. Hôm nay gặp mặt không biết sẽ xảy ra chuyện gì đây.

“Không có gì, em cứ yên tâm trở về đi. Người cũng đừng gọi điện thoại nói cho cô ấy là hôm nay hẹn với ai, đến lúc đó anh đến cô ấy sẽ biết.”

“Được rồi, như vậy đi, em phải nhanh chóng đến sân bay.” Vội vàng cúp điện thoại, Vương Lôi nhanh chóng vào gara khởi động xe, phóng như bay đến sân bay.

Rất cục làm nũng đã có kết quả, Nhan Nặc Ưu nhận được đặc xá của Đan Sâm Duệ, để cho lái xe đưa cô đi đến nơi hẹn gặp Vương Lôi tán gẫu vài giờ.

Vui vẻ ngồi ở trong xe, Nhan Nặc Ưu như một con chim nhỏ sổ lồng. Thật ra hai năm nay, cô cũng coi như hạnh phúc, Đan Sâm Duệ đối xử tốt với cô, Nhan Nặc Ưu hoàn toàn để ở trong mắt, ghi tạc trong lòng.

“Tiểu Tưởng, cậu dừng xe ở nơi này đi, tôi phải vào bên trong.” Sau khi nói một tiếng với lái xe, xe liền ngừng ở bên đường để cho Nhan Nặc Ưu xuống xe.

“Cậu về trước đi, đợi lát nữa quay về tôi sẽ gọi điện thoại cho cậu.” Từ trước đến nay không thích làm phiền người khác, cho dù là nhà hào môn nhưng Nhan Nặc Ưu cũng vốn không có thói quen này.

“Không có gì thiếu phu nhân, tôi sẽ ở đây chờ cô đi ra. Hơn nữa thiếu gia đã phân phó tôi nhất định phải chờ thiếu phu nhân, không thể một mình trở về.” Cung kính lễ phép nói với Nhan Nặc Ưu, Tiểu Tường rất thích thiếu phu nhân này, bộ dạng xinh đẹp lịch sự tao nhã lại ôn nhu, càng không có nửa phần giống như tiểu thư hào môn.

“Vây được rồi, cậu cứ dừng xe ở đây đi.” Không miễn cưỡng Tiểu Tường, Nhan Nặc Ưu biết Đan Sâm Duệ đối với cô thiên y bách thuận* không phản đối, nhưng còn đối với thủ hạ hoặc người không nghe theo lời hăn phân phó từ trước đến nay đều vô cùng độc ác. Cho nên, cô không thể bởi vì tùy hứng của cô mà làm hại bọn họ.

* /qiān yī bǎi shùn /: Thiên y bách thuận theo như mình tra trên baidu thì là ý chỉ sự thuận theo

Đi vào quán trà đã hẹn với Vương Lôi, ánh mắt Nhan Nặc Ưu bắt đầu ngấm chung quanh. Tiểu Lôi bảo cô, cô ấy đã đến quán trà trước, cho nên giờ phút này cô mới đến nơi đây tìm người.

“Xin hỏi cô là tiểu thư Nhan Nặc Ưu?” Một người phục vụ nhỏ bé đến bên cạnh Nhan Nặc Ưu, lễ phép hỏi.

“Vâng, đúng vậy.”

“Bạn của cô đã ở trong ghế lô chờ cô thật lâu, xin mời cô theo tôi.” Sau khi lễ phép nói với Nhan Nặc Ưu, làm một tư thế mời, đi phía trước dẫn đường cho Nhan Nặc Ưu.

Đi theo người phục vụ, nhanh chóng vào trong một ghế lô. Khi Nhan Nặc Ưu còn chưa kịp nói với người phục vụ là đã nhầm người, cửa đã nhanh chóng bị đóng lại.

“Tiên sinh xin lỗi đã quấy rầy, tôi nghĩ có lẽ là người phục vụ đã mang tôi đến sai ghế lô.” Nói xong nhanh chóng đi ra cửa để ra ngoài. Nhưng không nghĩ đến cửa đã bị khóa trái, cho dù cô làm thế nào cũng không mở được.

“Nặc Nặc, nhanh như vậy đã quên người bạn trai trước của em rồi sao?” Tự trào phúng, tự nghiêm túc, Lí Hạo Nhiên nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, cười vô cùng sáng lạn.

“..... Hạo Nhiên.....” Ánh mắt mở thật lớn, hai năm qua, cô chưa từng được nghe tin tức, vậy mà hôm nay lại gặp mặt. Chờ một chút, người hẹn gặp cô hôm nay không phải là Tiểu Lôi sao? Chẳng lẽ.....

“Như thế nào? Không muốn mặt gặp anh” Căn bản không để ý tới biểu tình khiếp sợ của Nhan Nặc Ưu, Lí Hạo Nhiên trong mắt tràn đầy hận ý.

44. Chương 45

Edit:Rabbit

“..... Hạo Nhiên, anh làm sao vậy?” Thấy trong mắt Lí Hạo Nhiên tràn đầy hận ý. Tại sao, sau hai năm gặp lại không phải là nên vui mừng sao? Tại sao ánh mắt Hạo Nhiên nhìn cô lại là sự thù hận mãnh liệt như vậy.

“Lại đây ngồi đi, chúng ta cũng có thể xem như bạn cũ.” Cười đến âm tà, không có chút khí chất đẹp trai và sắc sảo như ngày xưa.

Có chút không thích ứng Lí Hạo Nhiên như vậy, Nhan Nặc Ưu lại thử lôi kéo cửa, nhưng vẫn không có kết quả.

“Không cần uống phí sức lực, anh biết hôm nay là ngày em hẹn với Tiểu Lôi. Chẳng qua..... xin lỗi đã bị anh quấy rầy, cho nên hôm nay người đến hẹn với em..... Là anh.” Lời nói vân đạm phong khinh kia cùng với biểu hiện trên mặt Lí Hạo Nhiên vô cùng không thích hợp.

Không thử mở cửa ghế lô nữa, đi đến một chiếc ghế hơi xa Lí Hạo Nhiên, trên mặt Nhan Nặc Ưu vẫn tươi cười như cũ. Anh ấy có lẽ là rất hận mình, đúng vậy, anh ấy nên hận mình. Năm đó là lỗi của mình, rõ ràng đã hẹn gặp anh ở sân bay, nhưng chính mình lại thất hẹn.

“Có biết chuyện ở sân bay hai năm trước không? Có lẽ anh nên ngồi ở chiếc máy bay rủi ro, không ai sống sót.” Cười đến vô cùng sáng lạn, nhưng nụ cười chua xót kia cũng chỉ có trong lòng Lí Hạo Nhiên hiểu được. Ưu nhi, tại sao đối với anh như thế.

“Cái gì.....” Đồng tử càng mở lớn, trời ạ, rủi ro? Không ai sống sót? Vậy Hạo Nhiên.....

“Có phải rất thất vọng vì tôi không chết, như vậy em có thể cùng với người đàn ông kia như hình với bóng*?”

*Thực ra nghĩa gốc của nó là /shuāng sù shuāng fēi/: ở cùng một chỗ, bay cùng một chỗ. VD: Nam nữ yêu nhau như hình với bóng. Ân ân ái ái, không rời không đi, sát cánh cùng bay, giống như uyên ương. Cũng là miêu tả sự thân mật khăng khít của tình yêu. Vì thế tôi edit thành như hình với bóng. Ai có cụm nào hay hơn thì góp ý cho tôi nhé J

“Không..... Không phải Hạo Nhiên..... Em không biết.....” Nói năng lộn xộn nhìn chằm chằm Lí Hạo Nhiên, giống như muốn gãi thích hết mọi chuyện trong lòng với hắn, nhưng khi nói đến miệng lại ngừng. Thế lực của người đàn ông kia cô cũng hiểu một chút. Có thể có biệt thự xa hoa như vậy, chỉ cần một cái hắt xì của hắn có thể làm cho kinh tế toàn cầu chao đảo, Hạo Nhiên làm sao có thể đắc tội?

“Như thế nào? Không phản đối Nhan Nặc Ưu.” Nhẹ nhàng nâng cốc trà, dường như trà kia có thể làm cho hắn hưởng thụ, bộ dáng lạnh nhạt kia, hoàn toàn không giống hắn bình thường. Dường như sinh tử đối với hắn mà nói, đều bình thường như vậy.

“Anh rất hận em, hận em năm đó không đến sân bay, càng hận lúc anh yếu ớt nhất em kết hôn với người đàn ông khác, đúng không?”

“Hận?.....Cô, còn, không, xứng.” Từng chữ từng chữ, đầy nhịp điệu, rành mạch, đau đớn nội tâm Nhan Nặc Ưu, làm cho sắc mặt Nhan Nặc Ưu nháy mắt tái nhợt.

“Nếu muốn hận, hãy hận đi.” Đứng dậy chuẩn bị rời đi.

“Muốn chạy? Cô không cảm thấy là mình cần lưu lại sao?” Đột nhiên, Lí Hạo Nhiên vẫn không có động tác gì chậm rãi đứng dậy, trong tay không biết từ nơi nào lấy ra một ly rượu vang.

Đi lại, rượu vang ở trong ly thủy tinh để cao từ từ tạo nên biên độ từng đợt sóng, chất lỏng màu đỏ đen lúc này làm cho người ta cảm thấy vô cùng quỷ dị.

“Anh..... muốn làm gì?” Khi nhìn thấy ly rượu vang đỏ kia, cảnh tượng ở cùng Đan Sâm Duệ trước kia từ từ hiện ra, thân thể bắt đầu không ngừng run run, bước chân cũng bắt đầu nhanh chóng lui về phía sau.

“Không có gì, vốn chuẩn bị đưa Ưu nhi đến phòng tổng thống của Việt Ưu, nhưng hiện nay xem ra, ở trong này cũng giống nhau.” Cười đến vô cùng tà ác, giống như tu la đến từ địa ngục, lãnh khốc tàn nhẫn.

“Không, Hạo Nhiên anh không thể đối xử với tôi như vậy, anh điên rồi sao?” Nước mắt bắt đầu đảo quanh ở trong mắt, cũng chỉ có vào lúc này cô mới yếu ớt nhất.

“Tôi điên? Đầu óc tôi thật sự tỉnh táo, hai năm trước chẳng phải cô cũng đã uống ly rượu này sao? Lúc Đan Sâm Duệ cho cô uống, tại sao cô không phản kháng, thế nhưng hiện tại ở trước mặt tôi lại giả bộ trình tiết liệt nữ.” Có chút châm chọc nhìn người con gái trước mắt đã trở nên kinh hãi, trong mắt Lí Hạo Nhiên tràn đầy hận ý. Nghĩ đến âm thanh ái muội và hình ảnh khiến cho người ta tổn thương trong phòng tổng thống của Việt Ưu kia, trong lòng của Lí Hạo Nhiên càng trở nên điên cuồng.

“.....Anh nói cái gì?” Không thể tin nghe lời nói của Lí Hạo Nhiên, trước mắt vẫn là người đàn ông yêu thương mình năm đó sao? Vẫn là con người chiều chuộng đưa cô đi dạo phố lớn ngõ nhỏ tìm đồ ăn sao? Trước mắt người đàn ông này đã không còn là sự chăm sóc năm đó, còn lại chỉ có hắc ám và tối tăm. Cho dù hận cô, cũng không cần phải nói ra những lời thương tổn cô như vậy.

“Như thế nào? Giật mình tại sao tôi biết gian tình của cô sao? Tôi nghĩ cô có lẽ nên cảm tạ người đàn ông nhà cô, là người đàn ông kia để cho tôi được xem miễn phí đồng cung sống, hình ảnh dậy sóng như vậy quả

thực không đủ để hình dung.....”

Sắc mặt đột nhiên tái nhợt, cả người Nhan Nặc Ưu vô lực ngã xuống sàn, cảm giác lạnh lẽo làm cho Nhan Nặc Ưu phục hồi tinh thần lại, ánh mắt như trước không có tiêu cự gì.

“Có phải bị tôi vạch trần chỗ đau cho nên vô cùng xấu hổ hay không?” Tà mị tiêu sái đến nơi Nhan Nặc Ưu ngã, nhẹ nhàng xoay người nâng ly đưa tới trước mặt Nhan Nặc Ưu, trong mắt tàn nhẫn làm cho người ta kinh hãi.

“Hạo Nhiên, thật sự hận tôi không thể chết?” Đột nhiên vẻ mặt, Nhan Nặc Ưu tươi cười ngẩng đầu nhìn về mặt hận ý của Lí Hạo Nhiên, trong mắt cười giống như cây thuốc phiện sáng lạn mê người.

Khi nhìn thấy khuôn mặt cười đến mê người kia, khuôn mặt khiến cho hân ngày đêm thương nhớ, Lí Hạo Nhiên trong lòng đau xót, ánh mắt cũng không dám nhìn Nhan Nặc Ưu: “Là, năm đó cô khiến cho tôi sống không bằng chết, hiện nay tôi không chết, cho nên lần này tôi trở về chính là chuẩn bị cho cô sống không bằng chết.” Trong lời nói có sự không đành lòng nhưng đã bị sự ngoan tuyệt lấn áp, nghe vào trong tai Nhan Nặc Ưu là vô cùng đã thương người.

Ánh mắt chăm chú nghe Lí Hạo Nhiên, cố gắng muốn từ trên mặt hân tìm được một chút không đành lòng. Nhưng thật lâu sau, Nhan Nặc Ưu chỉ biết thất vọng, người đàn ông này đã không còn là Hạo Nhiên năm đó.

Đón lấy ly rượu Lí Hạo Nhiên đưa đến trước mắt mình, Nhan Nặc Ưu không có chút do dự một ngụm uống hết. Nước mắt từ trong mắt chảy xuống, khiến cho trái tim Lí Hạo Nhiên đau đớn.

“Hạo Nhiên, tôi đã uống hết ly rượu này, về sau chúng ta đã không còn thiếu nợ nhau.” Dùng toàn bộ sức lực của bản thân, Nhan Nặc Ưu từ từ đứng lên. Trên mặt không còn tươi cười, chỉ còn lại thể xác trống trơn. Tại sao lại tàn nhẫn vạch trần cái đêm khiến cho cô nhục nhã, đêm hôm đó là nỗi đau cả đời của cô. Mà hôm nay, dường như tất cả tội lỗi năm đó đều là do cô tạo thành.

Dường như cũng là lỗi của cô, nếu cô không tồn tại trên thế giới này, việc này cũng sẽ không xảy ra.

“Không nợ? Không nợ lẫn nhau? Cô có biết cô thiếu tôi bao nhiêu hay không, cô nghĩ chỉ một ly rượu vang có thể đủ để hóa giải ân oán giữa chúng ta hay sao?” Chặn ngang bóng dáng Nhan Nặc Ưu xoay người chuẩn bị rời đi, cuồng loạn hôn lên đôi môi đỏ mọng mà hân hằng mong nhớ trong từng giấc mơ. Lúc này rất cuộc đã không còn là mơ.

“Ồ ô.....” Tay chân không ngừng giãy dụa, càng giãy dụa càng khiến cho động tác của Lí Hạo Nhiên càng thêm dữ dội. Dần dần, Nhan Nặc Ưu phát hiện toàn thân cô nóng bỏng, trán cũng bắt đầu toát mồ hôi.

45. Chương 46

Edit: Rabbit

“Cần gì ở trước mặt tôi giả bộ thánh khiết, giả bộ thánh nữ?” Nhìn khuôn mặt trong lòng đỏ bừng, người con gái làm say lòng người, Lí Hạo Nhiên cố gắng ngăn chặn thú tính trong lòng, chăm chọc nói.

Nhan Nặc Ưu hai mắt tràn đầy nước mắt, chua xót làm cho tim cô như bị đao cắt, tại sao người đàn ông trước mắt này rất cuộc là vì cái gì mới biến thành người như thế này. Hân như vậy làm cho cô rất sợ hãi. Trên người như bị lửa đốt vô cùng khó chịu, Nhan Nặc Ưu chỉ cảm thấy cổ họng dường như sắp bốc hỏa.

“Như thế nào? Nhìn bộ dáng của cô liều mạng chống cự muốn chết, có phải sợ tôi không có năng lực thỏa mãn cô hay không?” Hân muốn nhìn người phụ nữ này rất cuộc là ngọc nữ? Hay là dục nữ?

Thân thể nóng như lửa vô cùng khó chịu, khuôn mặt đã trở nên đỏ rực, sắc thịt phấn hồng làm cho hạ thân Lí Hạo Nhiên căng thẳng, thật sự chịu không được bộ dáng quyến rũ người kia của Nhan Nặc Ưu, trực tiếp hôn lên đôi môi đỏ mọng mê người kia.

“Ô ô.....” Tuy rằng cảm giác như vậy làm cho thân thể của mình giảm bớt một chút thống khổ, nhưng trong tiềm thức Nhan Nặc Ưu vẫn kháng cự Lí Hạo Nhiên hôn mình. Nghĩ đến từ một người con trai ôn nhu như ánh mặt trời mà hiện tại lại là người đàn ông hung ác như lang sói, Nhan Nặc Ưu thật sự không thể tin được hai con người này là một. Dường như ngay cả lúc cô bị mê hoặc, rốt cuộc người đàn ông này có phải là Lí Hạo Nhiên mà cô đã từng quen biết hay không.

“Người đàn bà này, chẳng lẽ cô không biết hiện tại cô rất mê người sao? Hay..... cô cũng dùng loại thủ đoạn này quyến rũ Đan Sâm Duệ?” Ngờ ngẫm đầy đặc, không có chút cảm xúc phập phồng.

Bị hôn đến thiếu chút nữa suýt chết Nhan Nặc Ưu rốt cuộc đã chờ được cơ hội Lí Hạo Nhiên mở miệng, giờ phút này trong hai mắt Nhan Nặc Ưu tràn đầy nước mắt khuất nhục, loại cảm giác này so với trước kia Đan Sâm Duệ đối với cô chỉ có hơn chứ không kém. Cô hận, hận mình không có năng lực, hận mình bị hai người đàn ông đối xử như vậy. Tại sao chuyện gì bọn họ đều trách cô, là cô sai rồi, nhưng bọn họ có bao giờ thực sự hiểu cho cô hay không? Chẳng lẽ tất cả đều là do cô hay sao? Lẽ nào chuyện này chỉ vì một mình cô mà khiến cả ba đều thương tâm sao? Lúc trước bọn họ căn bản là không nên gặp nhau, lại càng không nên yêu nhau, lại càng không nên lui tới tiếp xúc cùng bọn họ.

Nếu tất cả chuyện này không xảy ra, có lẽ nhân sinh của bọn họ sẽ không giống như vậy chẳng? Hạo Nhiên cũng sẽ tìm được người con gái mà hắn thực sự yêu thương, hai người hạnh phúc vui vẻ sống hết một đời. Còn Đan Sâm Duệ có lẽ cũng sẽ tìm được người vợ tốt nhất trên đời, sống một cuộc sống thần tiên quyền rũ, không đến mức làm cho hai người đàn ông đều vì tình mà khốn khổ, làm hại hạnh phúc của người khác. Nhưng thời gian có thể quay trở lại sao?

“Hận tôi như vậy? Hận tôi không thể chết?” Lại một lần nữa, Nhan Nặc Ưu hỏi một câu như vậy.

“Không? Cô mà chết thì sẽ không còn cuộc chơi? Biết không? Từ hai năm trước cô vì gả cho Đan Sâm Duệ mà thất hẹn ở sân bay, tôi đã không lên chiếc máy bay kia xuất ngoại, mà tôi đợi cô một ngày một đêm sau đó mới đăng ký xuất ngoại. Có phải hay không thật đáng tiếc tôi không ngồi chiếc máy bay đã hẹn với cô, cho nên không chết.” Trước sau không nhìn đến sự đau xót cùng không thể tin trong mắt Nhan Nặc Ưu, vẫn tiếp tục nói ra những điều đã trải qua trong hai năm: “Trần trọc, không có cô ở bên cạnh, tôi như cái xác không hồn ở đầu đường nước Mỹ, đi làm ăn mày, làm người quét dọn đường phố, từng bị lừa gạt, làm tay sai cho người khác..... Cô có biết tôi thiếu chút nữa đã bị người đánh chết ở đầu đường nước Mỹ hay không, cô có biết mấy năm nay tôi sống cuộc sống không bằng chết hay không.....”

Càng nói Lí Hạo Nhiên càng kích động, ánh mắt màu đỏ, một rễ cây cũng có thể rõ ràng thấy được tơ máu che kín hai mắt, ánh mắt thống khổ nhìn về phía Nhan Nặc Ưu đã hoàn toàn trong trạng thái khiếp sợ: “Nhưng tôi không giống như các người mong muốn, cho dù chết tôi cũng muốn kéo các người cùng xuống địa ngục. Cho nên, sau khi tôi sống trong nửa năm cuộc sống suy sút, tôi đã dùng năng lực của chính mình trà trộn vào hắc bang, trong thời gian một năm, tôi dùng kế cứu người đứng đầu hắc đạo châu Âu, hắn không có con cái, tôi trở thành người duy nhất hắn tín nhiệm cùng vị trí kế thừa của hắn, nay tôi trở về, muốn..... trả thù các người đôi cầu nam nữ.” Một câu cuối cùng, Lí Hạo Nhiên nhẹ nhàng thổi vào vành tai Nhan Nặc Ưu, nhẹ giọng kết thúc.

“.....” Im lặng ngồi ở chỗ kia, Nhan Nặc Ưu đau lòng đến một câu cũng nói không nên lời. Ngàn vạn lời xin lỗi chỉ có thể ở trong lòng mặc niệm, Hạo Nhiên, thực xin lỗi.

“Như thế nào? Thương cảm tôi? Hay là không còn lời nào để nói?” Lạnh lùng nhìn Nhan Nặc Ưu, Lí Hạo Nhiên đột nhiên nhanh chóng cởi quần áo trên người.

Nhan Nặc Ưu bị động tác của Lí Hạo Nhiên khiến cho hoảng hốt như một con thỏ nhỏ trốn tránh, thân thể run run trốn cái nhìn của hắn.

Cởi hết quần áo trên người Lí Hạo Nhiên đi vào bên cạnh Nhan Nặc Ưu, cường chế nâng cảm Nhan Nặc Ưu lên, phần nộ chỉ vào vết sẹo trên người, một vết sẹo do dao để lại ở cổ, làm cho đáy lòng người ta không ngừng sợ hãi: “Nhìn xem, đây là hai năm qua của tôi, đây là thương tổn do cô tạo thành. Cô có biết lúc tôi bị thương tưởng chừng như sắp chết, trong đầu tôi nghĩ đến cái gì hay không..... Trong đầu tôi vẫn kiên trì một ý niệm, phải sống trở về gặp cô, tôi muốn cho cô cả đời sống trong áy náy và hối hận, cũng muốn làm cho cùng Đan Sâm Duệ phải chịu báo ứng. Tôi sẽ không giết các người, tôi sẽ cho các người từ từ tận hưởng cuộc sống gian khổ.” Đúng, lần này trở về, hắn không phải tìm đến cô để ôn chuyện cũ, hắn muốn báo thù.

Có lẽ hiện tại hắn thực sự có lực lượng có thể kia chống lại người đàn ông kia, nhưng hắn sẽ không làm như vậy. Hắn hiểu người đàn ông kia, Nhan Nặc Ưu là tất cả của hắn, là nhược điểm trí mạng của hắn, nếu có thể làm cho Nhan Nặc Ưu rời khỏi hắn, thương tổn hắn, khẳng định so với thiên đạo vạn quả* còn làm cho hắn thống khổ hơn.

* /qiān dào wàn guǒ/: Thiên đạo vạn quả có nghĩa là cắt thịt rời xương. Chỉ tội ác vô cùng lớn, chết cũng không thể đền hết tội (baidu)

“Như vậy, lần này mục đích anh trở về..... là gì?” Trong mắt đã tràn đầy kiên định, nếu thật sự hận cô như vậy, hãy để cho cô chấm dứt một đoạn thù hận này đi. Nếu không có cô, chắc chắn mọi chuyện sẽ trở lại như cũ

“Đừng nghĩ chết là có thể giải quyết tất cả, tin tôi đi, tôi sẽ có biện pháp rất tốt giải quyết tất cả điều này.” Ánh mắt sắc bén, hai năm qua bản lĩnh của Lí Hạo Nhiên hắn đã khác rồi, đã học được nhìn thấu lòng người, đánh đòn phủ đầu.

“..... Như vậy, có lẽ tôi nên giúp anh chăng?” Ánh mắt không có sự sợ hãi, chỉ có tràn đầy kiên định. Cô tin tưởng, muốn trả thù cô, lại không cho cô tự giải quyết, khẳng định là vì cô có một vị trí quan trọng trong từng bước đi của hắn.

“Ha ha ha ha, cô rất thông minh, sau khi trở về hy vọng cô có thể ly hôn với hắn, nếu không, tôi cũng không biết các thủ hạ và các huynh đệ hung ác của tôi sẽ làm ra chuyện gì.”

“..... Hy vọng anh sẽ không làm thương tổn anh ấy.” Lạnh lùng nói một câu, Nhan Nặc Ưu đi đến cửa ghế lô, cửa đã không còn bị khóa, bước nhanh đi ra ngoài. Tuy rằng thân hình nhìn rất yên lặng, nhưng hai tay nắm chặt kia đã tiết lộ tất cả. Đúng vậy, cô sợ, tuy rằng cô không xác định Đan Sâm Duệ rốt cuộc có bao nhiêu thế lực lớn, nhưng cô đã từng xem trên truyền hình, nghe qua người ta nói hắc bang sống mái với nhau sẽ đổ máu vô cùng thảm thiết. Tuy rằng người đàn ông kia đã làm rất nhiều chuyện khiến cô tổn thương, nhưng là trong lòng vẫn không muốn hắn bị tổn thương. Chỉ hy vọng, người đàn ông này sau khi cô ly hôn sẽ không tìm Đan Sâm Duệ gây phiền toái.

Ánh mắt Lí Hạo Nhiên phức tạp nhìn bóng dáng Nhan Nặc Ưu rời đi, trong lòng kịch liệt giãy dụa . Rốt cuộc làm như vậy, là đúng hay là sai?

46. Chương 47

Edit: Rabbit

Khi chạy ra khỏi phạm vi của Lí Hạo Nhiên, Nhan Nặc Ưu lập tức bắt đầu vội vàng chạy. Còn Tiểu Tưởng một khắc kia nhìn thấy Nhan Nặc Ưu đi ra, lái xe đi vào bên cạnh Nhan Nặc Ưu, xuống xe cung kính mở cửa xe cho Nhan Nặc Ưu.

Chần chờ một lúc , Nhan Nặc Ưu lên xe. Tiểu Tưởng vững vàng lái xe chạy trên đường lớn, dọc đường đi hắn cũng chú ý tới sự khác thường của thiếu phu nhân từ sau khi đi ra khỏi quán trà, nhưng là làm hạ nhân, hắn cũng biết việc này không phải chuyện hắn nên hỏi. Cho nên, dọc đường đi hắn chỉ có thể ngẫu nhiên dùng ánh mắt lo lắng nhìn Nhan Nặc Ưu, không dám nhắc lại.

Còn trong ghế lô ở quán trà, Lí Hạo Nhiên lạnh lùng ngồi ở trên sofa, yên lặng nghe thủ hạ bẩm báo mọi chuyện.

“Thiếu chủ, đã điều tra được, bản thân Đan Sâm Duệ không chỉ có tập đoàn khổng lồ chống đỡ, mà hắn cũng có quan hệ thân thiết với tổ chức hắc bang thần bí ‘Thiên Long’. Bản thân hắn lại vô cùng xuất sắc, là một người làm chocar hai giới hắc bạch toàn cầu nghe tin đã sợ mất mật, vô cùng khó khăn.”

“Nói vậy năng lực của Đan Sâm Duệ không vền vẹn chỉ có những điều chúng ta âm thầm điều tra ? Ý của người là, còn có nhiều hơn?” Trên mặt bình tĩnh không có gợn sóng gì, cầm lấy chén trà một bên yên lặng

uống một ngụm, trong mắt xuất hiện ý tưởng mới.

“Về sau đừng điều tra Đan Sâm Duệ , dựa vào sự cẩn thận của hần, các người nhiều lần điều tra hần như vậy, chắc chắn sẽ bị phát hiện .” Nếu hần không tự mình xuất thủ, như vậy cũng không nên đánh động tới hần. Hần sẽ không giao thủ, bởi vì hần muốn để cho người phụ nữ của Đan Sâm Duệ đối đầu với hần.

Một bên thủ hạ đột nhiên rùng mình, nhìn ánh mắt thiếu chủ nhà mình làm cho người ta sợ hãi, thân thể một trận run run, chân cũng không nhịn được bủn rủn. Người đàn ông này, tuy rằng bên ngoài tao nhã, thực ra cũng là đầu sói đội lốt cừu, vô cùng hung ác.

“Các người phía dưới không nên phỏng đoán tâm tư của ta, tất cả ta đều tự có chừng mực.” Lạnh lùng liếc mắt thuộc hạ đã sắp sợ đến tiểu ra quần, trong lòng Lí Hạo Nhiên một trận cảm tức, loại người vô dụng, như vậy đã có thể khiến hần sợ đến không động đậy nổi.

Nhưng hần không hề biết rằng mình vô cùng dọa người.

Ngồi ở trong xe trống rỗng, Nhan Nặc Ưu không thể giả vờ như không có việc gì, nước mắt như tơ rơi xuống, đau lòng đến hít thở không thông. Nghĩ đến hành động vừa rồi của Lí Hạo Nhiên, nghĩ đến đôi mắt tràn đầy thù hận kia, tất cả điều này đều do cô tạo thành .

Tiểu Tường thật cẩn thận đem xe vững vàng tiến vào biệt thự, trong lòng lại bất ổn . Thiếu phu nhân là do hần đưa đi lại tiếp trở về , nếu thiếu gia thấy thiếu phu nhân tâm tình không tốt, có thể trách phạt hần hay không?

“Thiếu phu nhân, đã về đến nhà rồi .” Nhẹ nhàng mở cửa xe cho Nhan Nặc Ưu, nhìn Nhan Nặc Ưu ánh mắt hồng hồng, trong lòng bắt đầu không chịu nổi. Trong biệt thự này, ai chẳng biết nói chủ nhân yêu thiếu phu nhân như thế nào, hôm nay thiếu phu nhân khóc, không biết mạng nhỏ này có sống được không? Nghĩ đến điều này, chân Tiểu Tường bắt đầu run.

“Ừm.” Vụng trộm lau nước mắt ở khóe mắt, Nhan Nặc Ưu không muốn làm cho Đan Sâm Duệ nhìn ra chút gì. Nghĩ đến vừa rồi trong trà lâu ánh mắt ngoan tuyệt kia của Lí Hạo Nhiên, trong lòng chỉ căng thẳng. Mặc kệ Đan Sâm Duệ có bao nhiêu thể lực cùng lực lượng, trong tiềm thức, cô không hy vọng hần bị thương tổn. Hai năm ở chung, cô đã muốn hiểu được trái tim của mình, cô biết cô đã yêu thương người đàn ông đó, cho nên không hy vọng hần bị một chút thương tổn nào.

Còn Lí Hạo Nhiên, người đàn ông này là tiếc nuối cả đời cô đều không thể bù lại được. Không muốn ba người đều bị thương tổn, như vậy hãy để ọi chuyện kết thúc, để cho hai người bọn họ có thể hạnh phúc an khang. Trong lòng đều cảm thấy, tất cả điều này đều là do cô tạo thành .

Nhiều người giúp việc nhìn thấy Nhan Nặc Ưu không biết đang nghĩ gì cũng không nhìn phái trước chỉ lặng lẽ bước đi đều cuống quýt né tránh ra, họ sợ thiếu phu nhân quý giá này bị thương tổn. Ở trong lòng bọn họ, thiếu phu nhân này như tiên tử xinh đẹp không thực ở nhân gian khói lửa, lại vô cùng hiền lành. Mọi đoàn người giúp việc đối với Nhan Nặc Ưu tôn trọng thậm chí còn hơn cả đối với Đan Sâm Duệ.

Trong lòng có chuyện, thế nhưng bất tri bất giác đã đi vào phòng khách trong biệt thự.

“Nghĩ cái gì mà nhập thần như vậy?” Từ khi Nhan Nặc Ưu bắt đầu ra khỏi cửa, Đan Sâm Duệ vẫn không yên. Đi công ty xử lý một việc ngay lập tức chạy trở về. Trong lòng có chút bất an, làm cho hần ở trong phòng khách đợi Nhan Nặc Ưu cả một buổi chiều. Chưa từng có cảm giác như vậy, nhìn sắc trời dần dần tối đen, còn chưa thấy Nhan Nặc Ưu về nhà, trong đầu Đan Sâm Duệ có ý niệm chợt lóe rồi biến mất. Nhưng cuối cùng hần lựa chọn tin tưởng cô, tin tưởng cô sẽ không chạy trốn.

Khi nhìn thấy bóng dáng quen thuộc kia trở về, nút thắt trong lòng rốt cuộc đã được thả lỏng. Lần này hần lựa chọn đúng rồi, Ưu nhi không rời hần đi, Ưu nhi đã trở lại.

Như thấy được trần bảo vui vẻ tiến lên ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của Nhan Nặc Ưu, bả đầu thật sâu vùi vào cổ Nhan Nặc Ưu, tận tình hít mùi thơm của cơ thể cô, tươi cười như một đứa trẻ.

“Làm sao vậy?” Đan Sâm Duệ giống như một đứa trẻ lấp bắp kinh hãi, gắt gao ôm chặt Nhan Nặc Ưu trong lòng, Nhan Nặc Ưu lại nói không dám nhận sự hưởng thụ này. Nhưng Tâm tình thoáng chốc trở nên tốt hơn, nghĩ đến ôm ấp như vậy, cô dường như không bao giờ có thể có được nữa.

Đột nhiên cảm giác được thiên hạ trong lòng vốn nhiệt tình tâm tình dần dần hạ, thân thể dần dần bắt đầu cứng ngắc, Đan Sâm Duệ có chút dỗi ngắc đầu lên ôm thất lưng Nhan Nặc Ưu ngồi ở một bên sofa: “Ưu nhi, em làm sao vậy? Anh còn chưa ôm em đủ đâu.”

“.....” Đột nhiên ấm áp như vậy làm cho trong lòng Nhan Nặc Ưu càng đau đớn. Duệ, thực xin lỗi, em không thể thương tổn hai người. Anh và Hạo Nhiên đều là những người mà em yêu, hiện tại em yêu anh, nhưng em đã làm thương tổn Hạo Nhiên, cho nên có lẽ em nên đứng ra bù đắp. Em rất ích kỷ, biết như vậy sẽ làm thương tổn anh, nhưng em vẫn phải làm như vậy. Em không muốn nhìn thấy anh bị tổn thương, cho nên em nghĩ biện pháp này có thể toàn vẹn đôi đường. Ly hôn với anh sẽ làm giảm bớt thua thiệt đối với Hạo Nhiên, để cho anh không còn bị Hạo Nhiên trả đũa.

Lưu luyến nhìn vào mi, mắt, miệng, mũi của Đan Sâm Duệ, nơi này, cả đời cô sẽ mãi mãi ghi nhớ. Duệ, thực xin lỗi, đời này mắc nợ anh, nếu có kiếp sau, em sẽ hoàn trả lại.

“Ưu nhi, làm sao vậy? Hôm nay em rất kì lạ đó. Hôm nay đi ra ngoài gặp mặt Vương Lôi sao?” Nhìn kia trong anh mắt lưu luyến có sự tuyệt vọng, đáy lòng Đan Sâm Duệ càng hốt hoảng.

“Duệ..... Em đột nhiên cảm thấy, em không thương anh.” Vân đạm phong khinh nói, ánh mắt sâu thẳm nhìn Đan Sâm Duệ, làm cho người ta không hiểu giờ phút này trong lòng cô thực sự đang nghĩ điều gì?

Thân thể cứng đờ, Đan Sâm Duệ nghĩ lỗi tại mình nghe lầm. Nhìn vẻ mặt Nhan Nặc Ưu bình tĩnh, Đan Sâm Duệ đột nhiên rất sợ hãi những điều mà trong lòng hắn đang nghĩ đến. Hắn không muốn hỏi cô vừa rồi nói cái gì, hắn sợ hãi câu nói kia làm cho hắn không thừa nhận được.

“Duệ, tôi không thích anh, chúng ta ly hôn đi.” Ánh mắt trở nên kiên cường, Nhan Nặc Ưu trong lòng đang nhỏ máu.

“.....Em, nói cái gì?” Một phen đẩy Nhan Nặc Ưu trong lòng ra, nghe lời nói dường như không có chút tình cảm nào kia của cô, trái tim co rút lại. Ly hôn? Tại sao? Hắn đối với cô tốt như vậy, cô không phải cũng tiếp nhận rồi sao? Ly hôn? Đừng hòng.

47. Chương 48

Edit: Rabbit

“Tôi muốn có cuộc sống tự do như người bình thường, cuộc sống nơi này không thích hợp với tôi. Làm cá chậu chim lồng hai năm, tôi đã chán ghét, anh muốn đứa nhỏ, hai năm tôi cũng chưa thể mang thai, chẳng lẽ anh còn không chán ghét tôi sao?” Cố gắng không cho đôi mắt của mình nhìn vào đôi mắt sắc bén thống khổ kia, Nhan Nặc Ưu cố gắng làm cho chính mình trở nên cứng rắn.

“Là anh sai rồi sao? Anh thay đổi không được sao?” Ân nói khép nép gắt gao ôm Nhan Nặc Ưu, giống một đứa trẻ bất lực hỏi.

“Thay đổi? Vậy anh có thể cho tôi cuộc sống tự do tự tại, có thể cho tôi có bạn là nam sao?”

“Dám, ngoài tôi ra em dám tìm những người đàn ông khác làm bạn, tôi giết bọn họ.” Nghe thấy Nhan Nặc Ưu muốn kết bạn với những người đàn ông khác, trong cơ thể ước số hung ác đã bị kích lên một chút, ánh mắt cũng trở nên vô cùng hung ác. Người đàn ông khác nhìn thấy cô, còn không muốn ăn cô sao. Ưu nhi chỉ có thể là của hắn, không có bất luận kẻ nào được phép xen vào.

Trong lòng rất hưởng thụ tình yêu của Đan Sâm Duệ đối với mình, thói quen hai năm hắn chiều chuộng mình. Nhưng từ nay về sau tất cả những điều này cô sẽ không còn cơ hội hưởng thụ nữa rồi. Duệ, thực xin lỗi, về sau anh nhất định sẽ gặp được một cô gái tốt yêu anh.

“Xem đi, hiện tại tôi mới chỉ nói, anh đã muốn giết những người đàn ông khác, anh nói thay đổi? Vậy anh thay đổi thế nào?” Lạnh lùng nói, Nhan Nặc Ưu một phen Đan Sâm Duệ ôm ấp, bước nhanh lên lầu.

“Em làm gì?” Khi đuổi theo Nhan Nặc Ưu vào phòng, nhìn cô xuất ra hành lý thu thập này nọ, trong mắt tràn đầy khiếp sợ. Người phụ nữ này trở mặt quả thực so với sách còn nhanh hơn. Buổi sáng tốt, lúc trở về cũng tốt, thế nhưng chỉ chốc lát sau liền trở mặt với hắn, còn nói ly hôn, thật sự là không thể nói lý.

Phần nộ đến chỗ Nhan Nặc Ưu thu thập hành lý, một phen đoạt lấy hành lý của Nhan Nặc Ưu ném tới một bên, điên cuồng lay Nhan Nặc Ưu không có biểu tình gì tức giận chất vấn: “Ly hôn? Anh rốt cuộc làm sai cái gì? Đứa nhỏ? Em đừng tưởng rằng anh không biết em làm cái gì, mỗi lần sau khi chúng ta làm em đều uống thuốc tránh thai. Lúc ấy anh cũng không nói gì, bởi vì anh muốn cho em thời gian để em từ từ yêu thương anh, tiếp nhận anh. Nhưng nay, em lấy chuyện này làm có sao? Em chưa nói hết, hiện tại nói, chúng ta sẽ cùng bàn luận.”

“Anh.....anh biết từ khi nào.” Tay vốn giãy dụa đột nhiên ngừng lại, Nhan Nặc Ưu trong mắt tràn đầy không thể tin. Người đàn ông này, ở chung hai năm với hắn, ở trong biệt thự, nhìn đám giúp việc nhỏ tuổi, trong mắt hắn đều toát ra một chút hâm mộ, ánh mắt cũng lơ đãng liếc nhìn cô. Nhưng khi đó cô vẫn cố gắng điều chỉnh tâm tính, cho nên mỗi lần đều lựa chọn không nhìn. Mà hôm nay, thế nhưng cô nghe được hắn nói hắn vẫn biết cô dùng thuốc tránh thai, hơn nữa cũng không có ngăn cản.

“Đúng, anh biết em dùng thuốc tránh thai..... Trước đây là anh không đúng, thương tổn em. Cho nên, hiện tại anh tận lực bù lại.” Trong mắt tràn đầy áy náy, hắn biết tam tư của mình, vì làm cho cô ở lại bên mình, không tiếc biến thái đem cô giam cầm.

“..... Hừ, anh nói rất êm tai.” Trào phúng nhìn Đan Sâm Duệ, nói tiếp: “Anh tại sao không nói anh căn bản không muốn có đứa nhỏ, anh căn bản là không muốn tôi sinh hạ đứa nhỏ. Cho tới bây giờ anh đều không thật lòng yêu tôi, đối tốt với tôi cũng chỉ vì gương mặt của tôi, vài năm sau, tôi không còn tuổi trẻ xinh đẹp, anh có còn muốn tôi hay không?” Trong lòng mờ mịt, Nhan Nặc Ưu từ lúc chào đời tới nay chưa từng nói dối như vậy.

“Ba —” Đan Sâm Duệ có chút run run nhìn tay chính mình, lại nhìn khuôn mặt trắng noãn của Nhan Nặc Ưu đã có dấu tay sưng đỏ, có chút không thể tin được vừa rồi thế nhưng hắn thật sự động thủ đánh cô, người phụ nữ hắn yêu đến tận xương tủy.

“Anh đánh tôi? Anh dám đánh tôi? Anh cút đi, tôi không muốn gặp lại anh, hy vọng anh hãy kí giấy ly hôn, tôi không bao giờ muốn gặp anh nữa.” Trong mắt tràn đầy đau xót, một cái tát này tuy rằng đau, lại giảm bớt một chút nỗi đau trong lòng. Duệ, nếu một cái tát này có thể làm cho tâm tình của anh tốt hơn, em không trách anh.

“Không..... Ưu nhi không phải..... Xin lỗi.....” Nói năng lộn xộn với Nhan Nặc Ưu, trong mắt tràn đầy lo lắng.

“Không cần phải nói xin lỗi, hai năm nay tôi biết anh rất tốt với tôi, cũng cảm ơn anh đối tốt với tôi. Nhưng tôi không muốn sống như vậy. Cho tới bây giờ tôi đều không yêu anh, cho dù hai năm nay tôi vẫn cố gắng làm cho chính mình yêu anh, nhưng tôi đều thất bại.”

“Không Ưu nhi, em như thế nào không thương tôi chứ? Hai năm nay em đối tốt với anh, cười xinh đẹp với anh như vậy, như thế nào không có cảm tình gì đối với anh.” Đột nhiên nghĩ đến hôm nay Nhan Nặc Ưu đi ra ngoài gặp Vương Lôi, ánh mắt lập tức bắt đầu hung ác: “Nói, có phải hay không Vương Lôi người phụ nữ kia nói gì đó với em, cho nên hôm nay em trở về mới khác thường như vậy.”

“Không phải, không phải như anh nghĩ đâu. Tôi thật sự không thương anh, Vương Lôi cũng không nói gì không phải, cô ấy bảo tôi hãy từ từ yêu anh, có người đàn ông đối xử tốt với mình như vậy, nên cẩn thận nắm chắc. Nhưng khi cô ấy nói như vậy, tôi mới hiểu được anh không phải là người đàn ông lý tưởng trong lòng tôi, tôi không thương anh, hai năm qua chưa từng có yêu. Tôi là người phụ nữ ích kỷ, từ đầu tới cuối, tôi yêu nhấtlà chính mình.”

“Ha ha ha, em nói đúng thật! Em quả thực là người phụ nữ không có trái tim, lãnh huyết vô tình.” Điên cuồng rống lên với Nhan Nặc Ưu, dường như ngàn vạn lửa giận trong lòng động lại chờ phát động.

“Anh nên hận tôi đi, hai năm nay anh đối với tôi chắc chắn cũng là thật lòng đi. Nhưng tôi cố gắng hai năm, như thế nào cũng không thể yêu thương anh, nay tôi muốn có cuộc sống bên ngoài, không muốn làm sủng vật của anh, không muốn làm một con chim vàng nữa.” Kiên định chống lại cặp mắt sâu không lường được kia, cặp mắt kia không dễ dàng nhìn ra đang từ từ tụ tập lửa giận.

“Chỉ có thể này sao? Hay là hai năm nay em ở bên cạnh tôi, chỉ là vì trả thù hôm nay. Em muốn làm cho tôi đau, làm cho tôi sống không bằng chết.” Tại sao người phụ nữ này có thể nhẫn tâm như thế, thời gian hai năm chẳng lẽ không thể làm cho cô yêu hắn sao? Nhìn cặp mắt trong suốt như nước kia không có tình cảm gì, trong lòng nhất thời trở nên băng giá.

“Anh không phải đều đã biết rồi sao? Nếu đã biết thì tôi cũng chẳng cần phải làm nữa.”

“Không có gì có thể khiến em ở lại bên cạnh tôi sao?” Xoay người Nhan Nặc Ưu lại, làm cho ánh mắt của cô nhìn hai mắt của mình, hắn muốn đọc được lòng của cô, tại sao cô đối xử như thế với hắn.

“Đã không có, tôi thật sự muốn rời khỏi nơi này, xin anh buông tay, để cho tôi rời đi được không?” Đôi mắt mang theo khẩn cầu nhìn Đan Sâm Duệ, Nhan Nặc Ưu sợ phá vỡ công sức của chính mình.

“Không được, tại sao phải rời đi. Em là của tôi, chúng ta có hôn lễ, có người làm chứng kết hôn, cho nên tôi có quyền lợi nói không. Muốn rời đi..... Có phải hay không..... Có phải hay không bởi vì người đàn ông kia đã trở lại?” Hắn hắn là nên sớm nghĩ đến, khi chiếc máy bay kia gặp nạn thuộc hạ báo lại không tìm được thi thể của Lí Hạo Nhiên, hắn nên ý thức được sẽ có hôm nay.

“..... Không phải.....” Thân thể cứng ngắc cùng ánh mắt đã tiết lộ lòng của cô, Đan Sâm Duệ nhìn thấu tất cả, điên cuồng ôm Nhan Nặc Ưu hét lớn: “Em không phải muốn bỏ tôi rồi đi tìm tình nhân cũ sao? Chẳng lẽ tôi còn chưa thỏa mãn em sao? Tại sao nhẫn tâm như vậy.....”

Không để cho Nhan Nặc Ưu có cơ hội phản bác, Đan Sâm Duệ điên cuồng xé rách quần áo Nhan Nặc Ưu, miệng không ngừng quát: “Không thể thỏa mãn em sao? Vậy hiện tại tôi sẽ cho em cảm thụ một chút, bình thường tôi đối với em có phải là quá tốt, quá ôn nhu. Hay là, em thích tôi biến thái đối với em, có phải Lí Hạo Nhiên xú nam nhân kia cũng đối với em như vậy.”

“Đừng, Đan Sâm Duệ anh buông ra.” Cố gắng giãy dụa, nhìn Đan Sâm Duệ nổi điên xé quần áo của chính mình, Nhan Nặc Ưu trong mắt tràn đầy nước mắt.

“Đừng? Chẳng lẽ hôm nay em đã gặp Lí Hạo Nhiên, hắn đã thỏa mãn em?” Nghe Nhan Nặc Ưu nói đừng, Đan Sâm Duệ trong lòng càng thêm bốc hỏa, nếu em thật sự trả lời người đàn ông kia đã chạm qua em, tôi sẽ không chỉ giết hắn, càng làm em sống không bằng chết.

48. Chương 49

Edit: Rabbit

“Tê.....” Một tiếng cuối cùng xé rách quần áo, giọng nam tàn nhẫn lại vang lên: “Em là của tôi, vĩnh viễn đừng nghĩ đến người đàn ông khác. Không có sự cho phép của tôi, em không được tiếp xúc với người đàn ông khác, càng không được cười với người đàn ông khác trừ tôi, còn tình nhân cũ kia của em, tốt nhất cũng nhanh chóng quên hẳn đi cho tôi.”

Hắn muốn cô biết, cô là người phụ nữ của hắn. Bá đạo cố chấp để cho cô cùng hắn ân ái, mạnh mẽ để cho cô nhìn hắn: “Hãy thấy rõ ràng hiện tại người đàn ông bên cạnh em là ai.” Nhìn người con gái trong lòng hắn yêu đến cốt tủy, thỏa mãn nở nụ cười. Người phụ nữ này là hạnh phúc cả đời của hắn, nếu không có cô, hắn không biết sẽ sống như thế nào.

Cuồng dã hôn lên da thịt trắng nõn, đẹp để làm cho trong cơ thể Đan Sâm Duệ dấy lên một ngọn lửa lớn.

Người con gái này luôn có thể làm cho hắn nổi điên.

“Đan Sâm Duệ, anh đừng như vậy, giữa chúng ta thật sự không có tương lai, buông tay đi.” Cố gắng giãy dụa khỏi sự kiềm chế của Đan Sâm Duệ, môi Nhan Nặc Ưu đã sớm tím bởi vì khẩn trương mà cắn nát, máu tươi tràn ra khóe miệng.

“Tương lai? Em có biết không có em tôi mới không có tương lai hay không.” Không để ý đến sự giãy dụa của Nhan Nặc Ưu, Đan Sâm Duệ đầu vùi vào cần cổ Nhan Nặc Ưu tận tình ngửi mùi hương của cô, ý loạn tình mê.

Buông tha không giãy dụa, một lần cuối cùng đi, để cho chính mình một lần làm càn, cuối cùng cùng hẳn ôn lại giấc mộng cũ, đối với chính mình mà nói cũng không còn gì để tiếc nuối .

Lúc này Nhan Nặc Ưu cũng không có dũng khí, cũng không thấy thoải mái. Cô cố gắng nghênh đón Đan Sâm Duệ, tận tình phát tiết dự vọng trong lòng, lần đầu tiên Nhan Nặc Ưu chân chính cảm nhận được khoái cảm. Nhưng rồi rốt cục cũng phải tỉnh khỏi giấc mộng, bọn họ cũng phải kết thúc. Nếu là lỗi của cô, như vậy nên để chính cô giải quyết đi.

“Xong rồi sao?” Sau đó, Đan Sâm Duệ sủng nịch ôm Nhan Nặc Ưu trong lòng, nghĩ đến vừa rồi cô chưa từng bao giờ biểu hiện ở trước mặt mình, trong lòng càng cảm thấy ngọt ngào. Còn Nhan Nặc Ưu vừa rồi đã không còn để tâm thứ gì, không hề suy nghĩ. Sau khi ngọt ngào qua đi, lại bị một câu kia làm cho tâm lạnh thấu xương.

Cô vừa rồi nói cái gì? Trên mặt tươi cười cứng đờ, chống lại đôi mắt tràn đầy băng giá, Đan Sâm Duệ có chút không thể tin nhìn cô. Hai năm đã cải thiện quan hệ của bọn họ rất nhiều cô chưa từng có lạnh lùng như thế, hiện tại, rốt cuộc là tại sao, hẳn vẫn chưa thể hiểu hết về cô sao.

“Nếu xong rồi, tôi nghĩ tôi có thể đi rồi chứ.” Không hề cố kỵ lộ cảnh xuân ở trước mặt Đan Sâm Duệ, nhanh chóng lấy một bộ quần áo từ trong tủ mặc vào, cất bước ra cửa.

“Em đứng lại đó cho anh.” Giọng nói lạnh lùng làm cho người ta run run.

Bước chân Nhan Nặc Ưu tạm dừng một chút, rồi nhanh chóng chạy về phía cửa. Cô không dám dừng lại, cô rất hiểu hành động điên cuồng của người đàn ông này, cô sợ, càng sợ người kia cùng hẳn lưỡng bại câu thương.

“Chẳng lẽ lời nói của tôi đối với em không có một chút tác dụng nào sao?” Nhanh chóng xuống giường, Đan Sâm Duệ không mặc quần áo gì cứ như vậy lảo lảo thân thể, bước vài bước đi xuống giường ôm lấy Nhan Nặc Ưu chuẩn bị mở cửa, gần từng tiếng.

“Anh buông, buông ra.” Khi bị người chặn ngang ôm lấy, Nhan Nặc Ưu giống như một người điên bắt đầu hét lên.

“Mới chưa được bao lâu, tôi đã khiến cho em chán ghét rồi sao ? Vừa rồi ở trên giường em không phải rất thoải mái sao, như thế nào hiện tại vội giả bộ thuần khiết sao? Em phải biết rằng, thân thể của em đã qua tay của tôi, muốn đi tìm người tình cũ của em, tốt nhất hãy chết tâm đi.” Không có chút thương tiếc, một phen đem Nhan Nặc Ưu trở về trên giường lớn. Hắn muốn cho cô không có sức lực rời khỏi phòng này, hắn muốn cho cô biết, trước kia cô có thể ra biệt thự đến hoa viên đi dạo, là bởi vì hắn đã rất nhẹ tay với cô. Vậy mà hôm nay có lại ngang ngạnh, muốn bay khỏi hắn ra bên ngoài tìm con mồi , khi Đan Sâm Duệ hẳn đối xử tốt với cô như vậy sao?

Tràn đầy kiêu diễm, hỗn loạn Nhan Nặc Ưu thống khổ mà tiếng kêu không thể giấu được sự vui thích cùng với tiếng tê rống phần nộ phát tiết của Đan Sâm Duệ, làm cho trong phòng đều tràn đầy cảnh xuân.

Biến đổi mọi phương pháp, Đan Sâm Duệ trong mắt tràn đầy phần nộ. Người phụ nữ này thật sự là người vô tâm, lại còn có lòng tham không đáy. Đã là thiên kim tiểu thư tập đoàn Nhan thị, người thừa kế tương lai, thế nhưng dã tâm còn lớn như vậy. Hẳn Đan Sâm Duệ lại càng không phải là người tốt, muốn đùa giỡn hẳn rồi ném sang một bên, cô cũng không phải là người có bản lĩnh như vậy.

“Bảo bối, từ nay về sau em hãy ở trong gian phòng này đi, khi nào thì nghĩ thông suốt quan hệ giữa chúng ta, ngoan ngoãn, rồi em có thể ra khỏi gian phòng này.” Nhẹ nhàng hôn lên Nhan Nặc Ưu đang giả bộ ngủ say, Đan Sâm Duệ lạnh lùng bỏ lại một câu rồi mặc quần áo rời khỏi phòng.

Khi nghe thấy tiếng đóng cửa, Nhan Nặc Ưu biết lúc này cô đã thất bại , hoàn toàn thất bại . Nghĩ đến chính mình ngay cả một chuyện nhỏ như vậy cũng không xử lý được, ngược lại còn chọc giận Đan Sâm Duệ, trong lòng càng cảm thấy khó chịu. Duệ, em không muốn hai người lưỡng bại câu thương! Em là họa thủy, em không muốn trở thành gánh nặng cũng như đồ vật để hai người đấu tranh.

Khóe mắt chậm rãi rơi một giọt nước mắt trong suốt, ở trên chiếc giường lớn màu lam nở ra một đóa hai, càng ngày càng lớn rất đẹp, nhưng cũng làm cho người ta cảm thấy đau lòng.

*

“Cậu lại làm sao vậy, nhìn cậu gần đây không phải cuộc sống rất dễ chịu sao?” Bị tiếng đập cửa lớn kia làm bình tĩnh, lòng Chung Minh Hiền tràn đầy phần nộ mở cửa trừng mắt giận dữ, nhưng khi nhìn thấy Đan Sâm Duệ, đã thấy hần thần sắc không tốt, vội vàng hỏi.

“..... Hừ.” Rên một tiếng, Đan Sâm Duệ theo Chung Minh Hiền đi vào, cô đơn ngồi vào ghế sofa trong phòng khách.

“Cậu mau nói đi, đừng để cho tớ lo lắng sưng!” Biết rõ bạn tốt này từ trước đến nay đối với bất cứ ai vui giận đều không biểu hiện ra, nghĩ đến bộ dáng hần lúc này như thế nào không không chế được lại tìm đến nhà mình, có lẽ là mâu thuẫn với Nhan Nặc Ưu.

“..... Cô ấy nói cô ấy không thích tớ, không cần tớ Cô ấy nói muốn ly hôn với tớ.” Sau khi ủ rũ thật lâu, Đan Sâm Duệ bắt lực giống như một đứa trẻ, giọng điệu tràn đầy sự cô đơn ngồi đối diện nói với Chung Minh Hiền.

“Cái gì? Nhan Nặc Ưu nói như vậy với cậu?” Không thể nào, Hần mới đến Đan gia tham hai người bọn họ, trên mặt hai người không che giấu được niềm hạnh phúc khiến cho hần ghen tị muốn tìm bạn gái. Nói như vậy, không lẽ người phụ nữ ki thay đổi nhanh như vậy sao. Hơn nữa hần cũng hơi hiểu một chút về người phụ nữ kia, tính cách đó chắc chắn không phải là người ái mộ hư vinh!

“Chính miệng cô ấy nói với tớ, cô ấy nói cô ấy không thương tớ, cô ấy không thích tớ bá đạo ngang ngược, không cho cô ấy tự do. Cô ấy nói tớ.....” Chung Minh Hiền là bạn tốt nhất của hần, cho nên chỉ cần mỗi lần có tâm sự, Chung Minh Hiền đều đối tượng đầu tiên mà hần tâm sự.

“Không thể nào, hai người không phải vẫn rất tốt sao? Rốt cuộc sao lại thế này?” Cau mày nhìn Đan Sâm Duệ, Chung Minh Hiền suy nghĩ sắc bén.

“Đúng vậy, tớ cũng nghĩ không ra. Buổi sáng cũng rất tốt, buổi chiều cô ấy nói muốn đi ra ngoài gặp một người bạn, rơi vào đường cùng tớ đành phải đáp ứng cô ấy. Bảo lái xe đưa cô ấy đi ra ngoài cả một buổi chiều, lúc chạng vạng trở về, cô ấy vừa mới đi vào phòng khách vẫn tốt, lúc tớ vừa ôm cô ấy đã bắt đầu khác thường, còn nói muốn ly hôn với tớ.....” Nhíu mày suy tư về việc chạng vạng hôm nay Nhan Nặc Ưu không bình thường, Đan Sâm Duệ cũng vẫn không nghĩ ra điều gì có thể làm cho Nhan Nặc Ưu khác thường như vậy. Rốt cuộc có phải Vương Lôi nói gì đó với cô hay không, hay là..... Đột nhiên ánh mắt Đan Sâm Duệ trở nên mãnh liệt, hay là hôm nay người Ưu nhi gặp cần bản không phải là Vương Lôi, mà là Lí Hạo Nhiên. Vương Lôi chỉ là quân cờ của bọn họ mà thôi.....

“Sâm Duệ cậu làm sao vậy, có phải nghĩ tới cái gì hay không?” Nhìn bộ dáng bạn tốt dường như đang nghĩ ra điều gì, Chung Minh Hiền vội vàng hỏi

“Minh Hiền, giúp tớ điều tra Lí Hạo Nhiên, hần đã trở lại.” Không trả lời Chung Minh Hiền, mà chỉ bảo Chung Minh Hiền đi giúp hần điều tra Lí Hạo Nhiên. Hai năm không gặp, hần muốn biết người đó có thể gì được trò gì.

Còn lúc này cũng là do Đan Sâm Duệ kiêu ngạo, làm cho hần không nhìn thấy được quỹ kế của Lí Hạo Nhiên, cuối cùng làm cho hần và Lí Hạo Nhiên thống khổ nhiều năm.

49. Chương 50

Edit: Rabbit

Suốt một tháng, Đan Sâm Duệ vẫn chưa từng bước vào tòa biệt thự này, chỉ có Nhan Nặc Ưu ngơ ngẩn mỗi ngày ở phòng hoặc đi dạo trong hoa viên.

Có lẽ là hấn hoàn toàn hết hy vọng với cô rồi, nếu hấn trở về, có lẽ thu được chính là đơn ly hôn. Chưa xót cười, lòng đau đến thắt lại. Kết quả như vậy là chính cô muốn , hai người đàn ông đều là người cô yêu, nói cô tham lam cũng tốt, nói cô máu lạnh cũng tốt, cô không bỏ được bọn họ. Cho nên nếu có ai đó đứng ra giải quyết việc này, cô nguyện ý làm Terminator, để cho bọn họ ở trên người cô phát sinh tất cả mọi ân oán đi.

“Thiếu phu nhân, nên dùng cơm trưa đi.” Trong một tháng, nhóm người giúp việc trong biệt thự đều biết thiếu phu nhân thanh nhã xinh đẹp và thiếu gia mâu thuẫn, cho nên mỗi người làm việc đều vô cùng cẩn thận. Còn người giúp việc đến hoa viên khi thấy Nhan Nặc Ưu đang đứng sờ , cũng có chút lo lắng nhìn Nhan Nặc Ưu nói.

“Uwhm, một lát nữa đi.” Trong lòng ghen chặt, Nhan Nặc Ưu cái gì cũng không muốn ăn.

Đối với này thiếu phu nhân hiền lành lại uy nghiêm, người nữ giúp việc cũng không dám khuyên bảo. Đừng nhìn thiếu phu nhân bình thường hòa ái dễ gần, nhưng khi uy nghiêm cũng rất giống thiếu gia, cho nên trong biệt thự nhóm người giúp việc vừa tôn kính vừa sợ hãi Nhan Nặc Ưu.

Dường như tất cả mọi chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra, ánh mắt Nhan Nặc Ưu ngơ ngác như trước nhìn mặt cỏ rộng lớn, không biết đang nghĩ gì, xuất thần thật lâu cũng không hoàn hồn.

Chuyện như vậy đã giằng co suốt một tháng , nhìn Nhan Nặc Ưu gầy đi, người giúp việc và Tân quản gia cũng chỉ có thể lo lắng suông. Nhiều lần Tân quản gia gọi điện thoại cho Đan Sâm Duệ, báo cho biết hấn tình hình của Nhan Nặc Ưu, nhưng là lại bị nhungx câu nói không có chút cảm xúc gì của Đan Sâm Duệ làm cho thất bại.

Nhiều lúc Tân quản gia cũng âm thầm thay hai người sốt ruột. Hấn là lão tổng quản của Đan gia, làm quản gia cả đời của Đan gia, cũng là nhìn thấy Đan Sâm Duệ lớn lên, chiếu cố Đan Sâm Duệ lớn lên. Hấn hiểu rõ tính cách thiếu gia nhà mình, lúc trước yêu thiếu phu nhân như vậy, hiện nay không có khả năng nói chia tay liên chia tay, có lẽ là thiếu gia có chuyện gì đó chẳng?

“Quản gia, anh ấy..... vẫn không trở về sao?” Cảm giác được có người tới gần bên cạnh, Nhan Nặc Ưu có chút ập a ập ứng hỏi. Sau khi kết hôn với Đan Sâm Duệ được hai năm, cho dù không được đi học, nhưng thánh giác đề cao rất nhiều.

Bất đắc dĩ thở dài, nhìn Nhan Nặc Ưu một tháng qua gầy yếu đến dọa người, Tân quản gia thấp giọng đáp:“Vẫn chưa, có lẽ lad thiếu gia có chuyện trì hoãn.” Là một quản gia, hấn phải tìm lấy có thay Đan Sâm Duệ che dấu.

“..... Uhm, cháu biết.” Rầu rĩ nhìn thoáng qua Tân quản gia, Nhan Nặc Ưu biết đó chỉ là những lời nói có lệ, ánh mắt lạnh rung , uất ức muốn rơi nước mắt. Mặc kệ cô đã trải qua cái gì, nhưng cô vốn là một tiểu thư, chưa từng phải chịu sự ảm ức này, không thể thừa nhận cũng rất bình thường.

“Thiếu phu nhân.....” Có chút muốn nói lại thôi nhìn Nhan Nặc Ưu, Tân quản gia nhìn hai người tra tấn đối phương như vậy, trong lòng cũng cảm thấy khó chịu.

Cau mày nhìn Tân quản gia muốn nói lại thôi, Nhan Nặc Ưu thản nhiên nói:“Tân quản gia, có chuyện gì hãy nói đi.” Lão quản gia này, hai năm nay rất chiếu cố cô, cho nên cô cũng rất tôn kính ông.

“Thiếu phu nhân, không phải tôi lắm miệng, chính là nhìn thấy người và thiếu gia. Hai người như vậy không ai chịu nhường ai sớm hay muộn cũng xảy ra vấn đề . Tôi không muốn nhìn thấy hai người không hạnh phúc.....” Trong mắt ông thiếu phu nhân là người xinh đẹp hiền lành, cũng rất tôn kính với ông, cho nên, ông cũng muốn khuyên bảo.

“..... Tân quản gia, lần này không phải là lỗi của Duệ, là lỗi của chúa..... Là cháu làm cho anh ấy tức giận.” Đường như trong lòng bị đè nén lâu, rất muốn kể ra với ai đó, cho nên vào buổi chiều này, Nhan Nặc Ưu bắt đầu nói mọi chuyện trong lòng một tháng qua cho Tân quản gia nghe. Cô nhớ Đan Sâm Duệ, nhưng là trong lòng của cô vẫn còn vướng bận chuyện kia, trở thành bức tường chắn giữa hai người.

Trời bất giác đã tối, đêm tối bao phủ xung quanh , sau hoa viên Nhan Nặc Ưu không có cảm giác màn đêm buông xuống, vẫn như cũ đắm chìm ở trong suy nghĩ của cô, cùng trò chuyện với Tân quản gia câu được câu không. Mấy ngày qua, mặc kệ ban ngày hay buổi đêm, đối với Nhan Nặc Ưu dường như mất đi linh hồn mà

nói, cũng không quan trọng. Cô không còn quan tâm ban ngày hay ban đêm, cô chỉ biết là thời gian chậm rãi trôi đi cùng với sự trốn tránh của cô.

Cô không dám xem thời gian hay suy nghĩ gì, cô sợ thời gian trôi quá nhanh, trong lòng cô càng mâu thuẫn Đan Sâm Duệ trở về, đưa cho cô đơn ly hôn. Tuy rằng tất cả điều này đều là do cô yêu cầu, nhưng cô cũng càng không hi vọng Đan Sâm Duệ trở về.

“Thiếu phu nhân, trời đã tối rồi cô nên trở về phòng nghỉ ngơi.” Yêu mến nhìn Nhan Nặc Ưu, trong mắt biểu lộ ánh mắt chỉ có đối với đứa trẻ. Nghĩ đến cuộc nói chuyện vừa rồi, nghĩ đến trong lòng tiểu thư đang đấu tranh dữ dội với việc yêu thiếu gia, làm cho ông rất cảm động. Điều làm cho ông nghi hoặc là, cô chịu nói cho ông chứ không chịu nói cho thiếu gia, còn nói điều này là bí mật của hai người, không thể nói cho bất cứ ai.

“Trời tối rồi.....” Chậm rãi đứng lên từ xích đu, nhìn hoa viên, trong lòng vô cùng khó chịu. Đã lâu rồi, những ngày qua ngay cả cô cũng đã quên thời gian, người đàn ông kia thực sự không trở về nơi này, đây là chuyện lần đầu tiên xảy ra trong hai năm kết hôn của bọn họ.

Trai tim lập tức trống rỗng, dường như đã mất đi thứ gì đó vô cùng quan trọng.

“Đúng vậy thiếu phu nhân, gần đây phu nhân rất gầy, bữa tối cũng không ăn, để tôi bảo phòng bếp chuẩn bị một chút?” Lo lắng tình cảm bộc lộ đầy trong lời nói, thiếu phu nhân này thật khờ làm cho người ta đau lòng. Cũng không biết tại sao, lại muốn gạt tình cảm của mình dành cho thiếu gia, nếu để cho thiếu gia biết trái tim của thiếu phu nhân, thiếu gia chắc chắn sẽ mừng đến phát điên.

“.....Vâng.” Trong lòng âm áp, Nhan Nặc Ưu cười đáp lại. Nhìn trên mặt Tân quản gia tràn đầy lo lắng và hiền lành, trong lòng rất hưởng thụ.

Buồn bã một tháng, trong một tháng này trong đầu tất cả đều là bóng dáng Đan Sâm Duệ và Lí Hạo Nhiên. Mà phần lớn thời gian đều là ở trong phòng kia, không biết đã cùng trò chuyện bao lần với Đan Sâm Duệ trong phòng, thường xuyên xuất hiện bóng dáng Đan Sâm Duệ, nhớ tới đôi mắt chiều chiều ôn nhu cười với cô.....

Duệ, em nhớ anh, anh có nhớ em không? Nhưng tại sao ông trời lại tra tấn chúng ta như thế, làm cho em đã hoàn toàn chìm vào bẫy mê đắm của anh, không thể không có tình cảm, vậy mà đành phải nói ra những lời thương tổn anh. Anh cũng biết, tất cả đều không phải là ý của em, anh có biết trong mấy ngày qua em nhớ anh biết bao nhiêu, nhớ đến sắp phát điên anh có biết không?

Tân quản gia bảo nhóm người giúp việc tỉ mỉ chuẩn bị bữa ăn, Nhan Nặc Ưu ăn ngon, món ăn làm cho cô cảm thấy có vị, đã lâu cô chưa từng có cảm giác này. Một chút cơm, thế nhưng sau đó là hai chén, nhóm người giúp việc và Tân quản gia đều ngạc nhiên.

Mà lập tức mọi người lại thoải mái, có lẽ là đã lâu không ăn cho nên thiếu phu nhân cũng đói.

Nhan Nặc Ưu không để ý tới ánh mắt kinh ngạc bên cạnh, tiếp tục ăn đồ ăn trên bàn, cô chỉ là cảm thấy rất đói, rất muốn ăn này nọ

50. Chương 51

Edit: Rabbit

“Đã trốn một tháng rồi không chuẩn bị trở về sao?” Trên tầng cao nhất của tập đoàn Đan thị, trong phòng làm việc, bên cạnh quầy rượu, có một người đàn ông mặt mũi đang ngồi, hẳn chính là Chung Minh Hiên. Về mặt bất đắc dĩ nhìn về phía người đàn ông trầm tĩnh ngồi trước bàn công tác, trong giọng nói tràn đầy bất đắc dĩ.

“Cậu cho rằng, bây giờ tớ trở về sẽ có tác dụng sao?” Không có kiên nhẫn và lạnh lùng, Đan Sâm Duệ có vẻ bình tĩnh dị thường. Nghĩ đến nguyên nhân thực sự mà Nhan Nặc Ưu muốn ly hôn với hắn, khóe miệng không tự giác cong lên.

“Vậy cậu bỏ mặc cô ấy ở trong tòa biệt thự lạnh lùng kia mấy tháng, mà cũng không quan tâm sao?” Chung Minh Hiên liếc bạn tốt một cái, chẳng lẽ hắn không biết hắn làm như vậy sẽ khiến cho Nhan Nặc Ưu hoàn toàn hết hy vọng hoặc có thể làm ra chuyện khiến cho người ta không thể tưởng tượng được sao?

“Chung Minh Hiên, chớ quên kế hoạch của chúng ta.” Người đàn ông kia, là hắn sơ sẩy tự tay bồi đường ra dã lang, nay đầu cánh của dã lang cũng đủ cứng rắn, có thể đối đầu với hắn.

“Nhưng cậu ngay cả Tân quản gia cũng gạt, làm cho Nhan Nặc Ưu thật sự nghĩ rằng cậu đã vứt bỏ cô ấy, như vậy đối với cô ấy sẽ tạo thành thương tổn lâu dài về sau không thể bù lại.” Có chút lo lắng nhìn bạn tốt, hắn không hy vọng bạn tốt thật sự làm như thế. Bởi vì hắn biết, nếu bạn tốt thật sự làm như vậy, như vậy tình cảm của hắn và Nhan Nặc Ưu sợ là cũng sẽ xuất hiện vết nứt.

“Vậy cậu cảm thấy chúng ta còn có thể có một kế hoạch khác hoàn mỹ hơn sao, ta không ngại diễn một lần nữa.” Lạnh lùng liếc mắt một cái với Chung Minh Hiên, Đan Sâm Duệ biết lần này vô cùng nghiêm trọng, cho nên hắn chỉ có thể áp chế rung động trong lòng, làm cho chính mình thanh tĩnh một chút. Trong khoảng thời gian này là then chốt nhất, người đàn ông kia đã bộc lộ rõ dã tâm của hắn, lần này trở về, hắn không chỉ muốn trả thù chính mình, càng muốn trả thù Ưu nhi. Hắn sợ, hắn không sợ nguy hiểm, nhưng hắn sợ Ưu nhi bị thương tổn, cho nên hắn chỉ có thể làm ra kế hoạch như vậy, để cho người đàn ông kia thực sự nghĩ hắn và Ưu nhi có mâu thuẫn, tương kế tựu kế làm cho hắn rơi vào cạm bẫy của chính mình.

Nghĩ đến chuyện công ty đã làm cho người ta đau đầu, dĩ nhiên cũng là do người đàn ông kia phai người phai, trong lòng có chút tức giận. Nhưng vì suy nghĩ đại cục, hắn cũng chỉ có thể ngậm bồ hòn.

“Tớ..... Nhưng, người đàn bà kia.....Cậu thật sự muốn dẫn tớ về? Còn nữa, cậu thật sự muốn để cho Nhan Nặc Ưu ra đi, ly hôn với cô ấy sao?” Đôi mắt khiếp sợ nhìn bạn tốt, trời ạ, bạn tốt này quá độc ác, thế nhưng có thể vĩ đại như vậy vì sự an toàn của người phụ nữ hắn yêu thương mà để hắn phụ cô ấy? Người khác không biết, hắn chẳng lẽ còn không rõ ràng sao? Năm đó vì để có được Nhan Nặc Ưu, bạn tốt không tiếc bỏ qua mọi nguyên tắc làm việc, làm một chuyện cảm thán.

“.....Tất cả, theo kế hoạch tiến hành.” Ưu nhi, xin lỗi, lúc này anh không thể đặt em vào vòng nguy hiểm, xin em hãy tin tưởng anh, người Duệ trước sau yêu nhất vẫn là em.

Không nói thêm gì nữa, Chung Minh Hiên chỉ lẳng lặng ngồi ở trong sofa nhìn bạn tốt. Nhìn trong mắt bạn tốt như thế nào cũng không che dấu được sự đau thương, trong lòng cũng rầu rĩ. Đan Sâm Duệ từng bề ngoài thiên hạ, nay vì một người phụ nữ, thế nhưng trở nên không tự tin, yếu đuối như vậy. Trong lòng bắt đầu cũng phức tạp và mâu thuẫn, rốt cuộc..... Bạn tốt thay đổi như vậy là đúng hay sai?

Sâm Duệ, kế hoạch như vậy, hy vọng cậu đừng hối hận. Ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc mê, tớ dường như có thể đoán được, sau khi cậu dẫn người phụ nữ kia về nhà, Nhan Nặc Ưu sẽ có phản ứng gì, sẽ làm chuyện gì. Người phụ nữ kia tuy rằng bề ngoài thoát nhìn ôn hòa vô hại, thực ra cặp đôi mất lợi hại kia và tính cách kiêu ngạo, là tuyệt đối sẽ không cho phép cậu sau khi lợi dụng cô ấy như vậy rồi giải thích cho cô ấy. Cho dù có thể hiểu được tâm tình của cậu, cô ấy cũng tuyệt đối sẽ không cho cậu cơ hội.....

Có thể là tớ ích kỷ đi, cho nên tớ cũng không hi vọng Nhan Nặc Ưu ở lại bên cạnh cậu. Lần này là mình chứng tốt nhất, cô ấy là uy hiếp của cậu, là con tin mà kẻ địch dễ dàng nắm bắt. Người phụ nữ như vậy, ở lại bên cạnh cậu, sẽ chỉ làm cho cậu càng thêm phiền toái mà thôi. Phiền toái như vậy, đối với cậu mà nói là uy hiếp trí mạng.

“Chung Minh Hiên cậu ngăn ngó gì thế, rốt cuộc cậu có đang nghe tớ nói chuyện hay không.” Từ sau vài ngày thương tâm, nhận được kết quả điều tra của thủ hạ, suốt hơn hai mươi ngày, tính tình Đan Sâm Duệ đều vô cùng nóng nảy. Tuy rằng bình thường lạnh lùng bình tĩnh, nhưng thực ra khi bốc hỏa sẽ làm cho thủ hạ sợ đến muốn ngất. Nhưng Chung Minh Hiên cũng không phải là người bình thường, hắn tuy rằng là bác sĩ tư nhân của nhà Đan Sâm Duệ, nhưng cũng là trợ thủ đắc lực của Đan Sâm Duệ, Đan Sâm Duệ phát hỏa với mình, Chung Minh Hiên sau khi phục hồi tinh thần lại cũng vẫn ôn hòa, không phản ứng kịch liệt và kinh hách gì.

“Vừa rồi thất thần , không nghe rõ ràng.” Lời nói ôn hoà, nhưng không khiến cho Đan Sâm Duệ tức giận, mà nhẹ nhàng gạt đầu tiếp tục bắt đầu nói kế hoạch của mình.

Chung Minh Hiền đã theo Đan Sâm Duệ gần được mười năm , năm đó lần đầu nhìn thấy cậu bé chói lọi như ánh mặt trời kia, trong lòng hắn không tự chủ sinh ra thiện cảm, trở thành bạn tốt với hắn. Nay bạn tốt đã trở thành bá chủ một phương, làm cho tất cả lực lượng toàn cầu cũng không dám bỏ qua, thời gian thật sự trôi quá nhanh, mà có thể đi đến bước này, năng lực của bạn tốt cũng rất quan trọng. Nhưng người đàn ông từ trước đến nay lì lợm cũng đã có nhược điểm, có điểm trí mạng. Người phụ nữ kia, có khả năng làm cho hắn buông xuôi tất cả, thậm chí hy sinh tính mạng. Nay có cơ hội tốt như vậy, hắn cũng chỉ có thể vì bạn tốt làm người xấu, vi phạm quy tắc của Sâm duệ một lần .

Trời dần dần chuyển thành đêm đen, màn đêm không có một chút ánh sáng, đêm bầu trời âm u làm cho trong lòng người ta có chút khó chịu.

Nhan Nặc Ưu ngồi ở ngoài ban công, ngẩn ngơ nhìn vào bầu trời đêm không có một ngôi sao. Đây là một đêm vắng vẻ, một cảm giác bi ai. Bình thường khoảng không vắng vẻ còn có một vài ngôi sao làm bạn, cũng sẽ vô cùng rực rỡ. Mà đêm nay bầu trời mất đi ngôi sao làm bạn cùng làm nền, làm cho chính mình trở nên ảm đạm không có ánh sáng, không còn chói mắt. Đường như đêm nay cũng tản ra sự hiu quạnh.

Nhan Nặc Ưu lại cảm nhận được sự cô tịch và ưu thương trong lòng cô, nhưng không nghĩ đến, bầu trời đêm nay tuy rằng vắng vẻ không hề sáng ngời, nhưng cô chỉ là một người bình thường không thể nhìn thấy nơi ẩn giấu những ngôi sao làm bạn trong bóng đêm, chỉ là đêm nay chúng không xuất hiện trên bầu trời mà thôi.

Còn cô thì sao? Đan Sâm Duệ và cô, cô một lòng cho rằng Đan Sâm Duệ đã hết hy vọng với cô , không cần cô . Cho nên, cô thương tâm, cô khổ sở . Nhưng tất cả nhwunxg điều này không phải là ý muốn của cô sao?

“Duệ, nếu muốn hận em, vậy hận đi.” Cô đã thương tổn một người đàn ông, tự hủy một người đàn ông tốt nhất thế gian. Cho nên cô không thể lại ích kỷ hủy diệt một người đàn ông tốt khác. Bọn họ so với cô đều vô cùng đáng giá, cô không thể ích kỷ cướp đoạt đi hạnh phúc của bọn họ.

Cô cũng là một người phụ nữ không rõ ràng, khiến cho hai người đàn ông không có được hạnh phúc. Cho nên, cô nguyện hi sinh tất cả hạnh phúc của mình, chỉ hy vọng ông trời có thể cho hai người đàn ông ấy hạnh phúc, như vậy cũng là đủ rồi.....

51. Chương 52

Edit: Rabbit

Trong phòng tổng thống của khách sạn quốc tế Việt Ưu, một người mặc bộ quần áo màu trắng ở nhà, trên mặt vĩnh viễn là thần nhiên tươi cười và ôn nhu Lí Hạo Nhiên, nhân nhả ngồi ở trên sofa , nghe thuộc hạ báo cáo tất cả tình huống, khóe miệng chậm rãi cong lên, tươi cười cũng không đạt tới đáy mắt, đáy mắt tàn khốc và lãnh huyết kia cũng chỉ có chính hắn biết.

Ở nước ngoài hai năm, việc tốt nhất mà hắn làm được đó là để cho người khác không thể thực sự đoán ra được ra được tâm tư của hắn, làm cho bất kì ai cũng không thể nhìn thấu hắn. Cho nên, hắn mới có thể ở trong hai năm ngắn ngủn ở châu Âu có danh tiếng như vậy, cho dù khi diệt trừ lão đại châu Âu, thủ đoạn độc ác của hắn vẫn làm cho người ta kinh hãi.

Báo cáo xong tư liệu cần thiết của Lí Hạo Nhiên, người đàn ông có chút nao núng nhìn thoáng qua Lí Hạo Nhiên, trong mắt tràn đầy lo lắng. Cuối cùng thật sự không thể nhịn được, nhất thời nói:“Thiếu chủ, ngài làm như vậy có thể khiến cho Đan Sâm Duệ phát hiện hay không?” Hắn đã điều tra rõ về Đan Sâm Duệ, người đàn ông kia và thiếu chủ thâm trầm như nhau khiến cho người ta sợ hãi, không biết sau lưng hắn rốt cuộc có thể lực lớn như thế nào, có thể đánh bại thiếu chủ hay là lưỡng bại câu thương đây.

Hắn là người Nga bản xứ, ở các quốc gia châu Âu lặn lội nhiều năm như vậy, đối với chủ nhân này rất coi trọng. Năng lực của hắn cho hắn biết, người đàn ông này tuyệt đối không đơn giản, đi theo hắn tuyệt đối không lầm. Còn Đan Sâm Duệ, người đàn ông kia dường như có thể là kẻ thù duy nhất của thiếu chủ. Hắn hy vọng thương vong sẽ thấp nhất, tốt nhất có thể sau khi điều tra rõ ràng mới cẩn thận xử lý việc này.

“Ha ha, anh đã nghĩ nhiều rồi Tất Tư, tất cả lo âu của anh tôi đều biết, nhưng tôi cũng có kế hoạch của tôi, anh không cần lo lắng.” Nhìn thoáng qua thuộc hạ có năng lực rất tốt đã đi theo hắn hai năm nay, cười đến vô cùng sáng lạn nói: “Huống chi..... Cho dù hắn biết, vậy thì phải làm thế nào đây? Hắn chỉ biết phần nợ đối với Nhan Nặc Ưu, chỉ cảm thấy cảm nhận của Nhan Nặc Ưu đối với hắn quan trọng hơn. Người đàn ông kia yêu vợ như mạng, tuyệt đối sẽ không nghĩ đến là tôi ở giữa làm khó dễ, còn người đàn bà kia đã thay đổi tâm, tham luyện ôn nhu của hắn.”

Hắn muốn cho bọn họ phải hối hận, hắn muốn cho bọn họ cũng phải ném thử qua tất cả hương vị khổ sở mà hắn trải qua năm đó, loại đau đớn đến tận xương tủy, loại thống khổ sống không bằng chết này, người đàn ông đáng giận kia cũng phải thưởng thức một lần.

Nhan Nặc Ưu, tôi cũng muốn cho cô biết, tôi không còn là Lí Hạo Nhiên dễ dàng để cho người ta bóp chết nữa. Nay tôi đã có đủ năng lực để khiến cho cô đau khổ, giải mối hận trong lòng của tôi.

Hận ý mãnh liệt kia nhiệt độ trong phòng nháy mắt giảm xuống âm mấy độ, Tất Tư đứng ở một bên run rẩy, không thể đứng thẳng được.

*

“Thiếu phu nhân, thiếu gia đã trở lại.” Vẫn nhìn thiếu phu nhân xinh đẹp ngăn người trong hoa viên, nghĩ đến vừa rồi thiếu gia đã về thế nhưng còn mang theo....., trong lòng mâu thuẫn rất cuộc có nên nói cho thiếu gia là thiếu phu nhân vẫn luôn chờ người hay không. Nhưng nghĩ đến lời hứa của mình với thiếu phu nhân, Tân quản gia cuối cùng vẫn quyết định nói cho thiếu phu nhân thiếu gia đã trở lại, còn việc thiếu phu nhân xử lý như thế nào, cũng là chuyện của chính thiếu phu nhân.

Hơn một tháng trôi qua, Nhan Nặc Ưu dường như cảm thấy cũng không quá khổ sở, nếu đã nghĩ thông suốt muốn ly hôn với Đan Sâm Duệ, như vậy thương tâm khổ sở thì có ích gì? Hơn nữa tất cả điều này cũng là do cô tự làm tự chịu. Cho nên thông suốt rồi cô không còn cảm thấy khó chịu nữa.

Nhưng khi Tân quản gia nói người mà cô mà mong đợi một tháng rất cuộc đã trở về, trong lòng có chút bối rối. Anh ấy thật sự đã trở lại, lần này anh ấy trở về là để quyết định li hôn sao?

Sắp xếp lại cảm xúc hỗn loạn, Nhan Nặc Ưu cố gắng làm cho chính mình thoát nhìn bình thường, coi như không để tâm.

“Thật sự đã trở về sao? Tôi sẽ vào nhà.” Không giống như Tân quản gia dự đoán kinh ngạc và bi thương, nhìn bộ dáng Nhan Nặc Ưu chẳng hề để ý và thanh âm ‘vui sướng’ kia, khiến cho Tân quản gia vô cùng ngạc nhiên. Thiếu phu nhân biểu hiện như vậy làm cho ông cảm thấy vô cùng không bình thường, dường như có chuyện gì sắp sửa xảy ra.

“Thiếu gia ở phòng khách, thiếu phu nhân theo tôi vào nhà đi.” Cuối cùng thật sâu nhìn thoáng qua Nhan Nặc Ưu, vẻ mặt làm cho người ta khó có thể đoán được.

“Vâng.” Không để ý đến sự đánh giá trong mắt Tân quản gia, Nhan Nặc Ưu cười cười rồi đi về phía phòng khách trong biệt thự.

Trong phòng khách biệt thự, một người phụ nữ quyền rũ xinh đẹp không hề ngại ngần ngồi ở trên đùi Đan Sâm Duệ, mê người khuôn mặt cùng dáng người nóng bỏng gợi cảm, khiến cho không ai có thể rời mắt.

Nhóm người giúp việc trong phòng đứng xa xa đều rất kinh ngạc nhìn người phụ nữ quyền rũ và thiếu gia nhà mình, thiếu gia không phải ghét nhất bị người khác tiếp xúc trừ thiếu phu nhân sao? Tại sao lúc này lại để người phụ nữ khác ngồi trên đùi hắn, không kiêng nể gì trên chộc hắn, còn bản thân thiếu gia dường như cũng không phản cảm, ngược lại trong mắt có một chút chiều chuộng.

“Phải rồi, đừng làm loạn, hôm nay anh trở về nhưng là vì hạnh phúc tương lai của chúng ta, về sau em có thể giữ đứa trẻ.” Khóe mắt tà nghệ nhìn bóng người đi tới từ xa, Đan Sâm Duệ giọng điệu hàm trách nhìn

người phụ nữ ngồi ở trên đùi mình. Trong giọng nói tuy rằng tràn đầy trách cứ, nhưng trong mắt tràn đầy tình yêu và sự chiều chuộng, làm cho người ta cảm thấy ước ao và hâm mộ

Còn Tân quản gia đi tới từ xa cùng Nhan Nặc Ưu thân mình nhanh chóng dừng lại, trong mắt tràn đầy sự khiếp sợ, cái gì? Người đàn ông này dẫn người phụ nữ khác trở về, mà trong giọng nói kia tràn đầy yêu say đắm, làm cho cô nhin không được hoảng hốt. Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Mặc dù li hôn là kết quả cô mong muốn, thế nhưng đối với chuyện này làm cho cô không thể nào chấp nhận được.

“Thiếu phu nhân.....” Tân quản gia cũng nghe thấy những lời thiếu gia nhà mình vừa nói, tuy rằng cũng tràn đầy kinh ngạc cùng nghi ngờ, nhưng là hắn không dám ở trước mặt thiếu phu nhân giải vây cho thiếu gia, chỉ có thể lo lắng nhìn Nhan Nặc Ưu đã trở nên ngẩn người.

“A.....” Nhan Nặc Ưu lấy lại tinh thần cố để cho bản thân thoải mái, nhưng trong lòng dường như đang có hàng ngàn tảng đá đè nặng, làm cho cô không thể thở nổi. người phụ nữ xinh đẹp quyến rũ, tính cách hào phóng, dáng người nóng bỏng gợi cảm, mặc cho ai nhìn đều nhin không được động tâm. Hai năm nay, tuy rằng tính cách của cô đã tốt hơn, cố gắng cùng Đan Sâm Duệ ở chung , cũng là một đôi vợ chồng thực ân ái. Nhưng so với hình ảnh hạnh phúc trước mắt này, cảm giác như chính mình chỉ là một kẻ ngoài cuộc .

Đôi mắt ươn ướt, trong cổ họng như bị mắc nghẹn gì đó vô cùng khó chịu. Cố gắng nén nước mắt, Nhan Nặc Ưu không muốn để cho người khác thấy sự yếu ớt của cô.

Chậm rãi bước vào trong phòng khách, cố gắng làm cho chính mình không cần quan tâm đến hạnh phúc của đôi tình nhân kia, làm cho chính mình thật tỉnh táo. Luôn luôn nhắc nhở chính mình: Nhan Nặc Ưu, mi phải hoàn thành đoạn đường mi đã chọn. Nếu không, hối hận sẽ chỉ càng làm cho thêm nhiều người bị thương tổn mà thôi.

Trong phòng khách, người phụ nữ xinh đẹp dường như căn bản không quan tâm đến sự có mặt của Nhan Nặc Ưu, cũng không thèm phòng khách liếc mắt khi Nhan Nặc Ưu đi vào phòng khách, dùng phương thức làm nũng, vẫn nhìn Đan Sâm Duệ chiều chuộng mình nói:“Sâm, nơi này không khí rất tốt, về sau chính là nhà của chúng ta sao?” Lời này dường như cũng là vô tình nói với Nhan Nặc Ưu.

52. Chương 53

Edit: Rabbit

“Phỉ nhi thích nơi này không?” Không trực tiếp trả lời câu hỏi, nhưng ánh mắt nhu hòa sủng nịch nhìn người phụ nữ trong lòng, trong lời nói tràn đầy đùa giỡn.

Nhan Nặc Ưu bên cạnh trong lòng càng thêm đau đớn, nỗi đau này đau dường như xâm nhập xương tủy, làm cho cô có chút khó thở, trên trán lại toát ra mồ hôi. Nhanh chóng che dấu yếu ớt của chính mình, Nhan Nặc Ưu không muốn để cho người khác nhìn ra sự yếu ớt của cô, giờ phút này cô thậm muốn nhanh chóng chấm dứt hình ảnh khiến người ta thương tâm này, rời khỏi nơi này, một mình tìm một chỗ tự hàn gắn vết thương lòng. Lúc này trong mắt Nhan Nặc Ưu đã có thấp thoáng nước mắt.

Trên sofa Đan Sâm Duệ dường như đang vô cùng hưởng thụ trêu đùa người phụ nữ tên Phỉ nhi, cũng không thèm liếc mắt một cái với Nhan Nặc Ưu, vẫn câu được câu trò chuyện với người phụ nữ kia, nghĩ đến tương lai sau này của bọn họ, phác thảo kế hoạch cho riêng hai người.

“Về sau, chúng ta sẽ sinh thật nhiều con, để cho bọn chúng có bạn cùng nhau chơi đùa, không giống như anh luôn cô đơn một mình..... Phỉ nhi, em có đồng ý với đề nghị của anh không?” Trong mắt kia biểu lộ tình thương của cha, sủng ái đối với con cái làm cho Nhan Nặc Ưu bên cạnh vẫn vụng trộm quan sát bọn họ kinh hãi. Kết hôn hai năm, cô vẫn luôn biết tâm tư của anh ấy, nhưng cô vẫn trốn tránh , cho nên cô chưa từng có nghĩ tới có một ngày sẽ có kết tinh tình yêu của hai người.

Nay đột nhiên nghe thấy Đan Sâm Duệ nói với người phụ nữ quyến rũ kia về chuyện con cái, sắc mặt cũng nháy mắt trở nên tái nhợt. Anh ấy vẫn luôn ghi hận cô không nghĩ tới cảm xúc của anh ấy, vẫn ghi hận hai

năm cô đều dùng thuốc tránh thai, cho nên mới không có thai sao? Hình ảnh trước kia của hai người nhanh chóng hiện lên trước mắt ở Nhan Nặc Ưu.

Trái tim dường như bị xé nát, khiến cho cô không thể hít thở nổi.

Lúc này Nhan Nặc Ưu chỉ muốn mãi mãi ngất đi không còn tỉnh lại, không muốn đối mặt với chuyện khiến cho cô sống không bằng chết này. Tuy rằng cô làm tất cả đều là vì Đan Sâm Duệ, nhưng dù sao cũng là chính cô nói ra, anh ấy chẳng hay biết gì. Nghĩ đến nếu anh ấy biết, chắc chắn sẽ không để cho cô phải chịu tổn thương. Nhưng cô có thể nói cho anh ấy sao? Có thể nói cho anh ấy nguyên nhân cô muốn hai người li hôn sao? Không, cô không thể nói cho anh ấy.....

“..... A, Sâm, đây là vợ ‘đương nhiệm’ của anh sao?” Dường như rốt cục đã nhận ra sự tồn tại của Nhan Nặc Ưu, người phụ nữ quyến rũ tên Phỉ nhi lập tức rời khỏi đùi Đan Sâm Duệ, cười duyên nhìn về phía Đan Sâm Duệ. Nhưng khi nói hai chữ ‘tiền nhiệm’ cũng vô cùng châm chọc.

Đan Sâm Duệ trong mắt không có gợn sóng gì, trên mặt lại vo cùng bình tĩnh. Thản nhiên nhìn thoáng qua Nhan Nặc Ưu sau đó nhanh chóng dời tầm mắt, cười nói với Phỉ nhi: “Đúng, cô ta là vợ đương nhiệm của anh, nhưng sẽ nhanh chóng trở thành tiền nhiệm. Bởi vì, Phỉ nhi em không phải sắp trở thành đương nhiệm của anh sao?” Lời nói kia thật sự làm Nhan Nặc Ưu tổn thương sâu sắc. Trong giọng nói kia dường như là sợ người phụ nữ đó hiểu lầm, cho nên nhanh chóng giải thích. Nhan Nặc Ưu lập tức cúi đầu, không muốn để cho Đan Sâm Duệ nhìn thấy sự yếu ớt của cô lúc này yếu ớt, trong tiềm thức càng không hi vọng để tình địch nhìn thấy mình như vậy, để cho người phụ nữ trước mắt chê cười chính mình. Nhan Nặc Ưu cô tuy rằng nóng nảy, nhưng sự kiêu ngạo của gia tộc Nhan thị luôn tồn tại trong người cô. Mặc kệ cho dù có tức giận thế nào cô cũng không muốn để cho người khác chê cười.

“Ha ha, Sâm anh nói như vậy thật sự tổn thương người khác đó, cô ấy hiện tại vẫn còn là vợ của anh đó.” Nghịch ngợm dựa vào Đan Sâm Duệ, trong giọng nói tràn đầy sự yếu ớt. Nhưng những lời nói kia càng giống như lửa đổ thêm dầu.

“Được, lập tức sẽ không còn đúng nữa.” Không nê hà nhìn thoáng qua người phụ nữ dựa vào chính mình, lắc đầu, liền xoay người từ một bên đưa ra một phần văn kiện đặt ở đối diện Nhan Nặc Ưu, nói với Nhan Nặc Ưu vẫn đứng: “Cô muốn rời đi như vậy, hãy đi đi.” Giọng nói thản nhiên làm cho người ta nghe không ra hỉ nộ ái ố của hân lúc này.

“Anh nói cái gì?” Thanh âm không thể ức chế run run, tuy rằng tất cả điều này đều là do cô tự chuốc lấy.

“Chẳng lẽ còn muốn tôi phải nói lại một lần nữa? Cô không phải không thương tôi sao? Vậy cô hãy đi đi, tôi đã tìm được người phụ nữ tôi muốn ở bên cả đời rồi, tôi muốn kết hôn.” Người đàn ông cúi đầu che dấu thống khổ trong mắt nói.

Trời đất như quay cuồng, Nhan Nặc Ưu cảm thấy cố gắng làm cho chính mình thoát nhìn kiên cường, trong mắt đã bắt đầu dần dần hiện lên sương mù.

Không biết chính mình làm sao lại có sức lực để ksi tên vào tờ giấy kia, Nhan Nặc Ưu trong đầu mơ mơ màng màng, trong nháy mắt, Nhan Nặc Ưu đột nhiên cảm thấy thế giới của mình chỉ còn là bóng tối không còn màu sắc gì tồn tại.

Khóe môi hơi cười một chút, nụ cười tuyệt mỹ kia, nụ cười che giấu sự ưu thương. Kết thúc, tất cả mọi chuyện đã kết thúc.

ánh mắt Đan Sâm Duệ vẫn như cũ không rời khỏi nhất cử nhất động của Nhan Nặc Ưu, tuy rằng chỉ dùng khóe mắt lướt qua, nhưng tất cả động tác của Nhan Nặc Ưu anh đều thấy. Lòng run run, tay càng run hơn. Cố gắng kiềm chế hành động thất thổ của mình, sau này, tuyệt đối không cho phép chính mình làm ra chuyện sai lầm, Ưu nhi, em hãy chờ, không bao lâu nữa, chúng ta sẽ là một cặp vợ chồng hạnh phúc cả đời. Chỉ là hiện tại, anh không thể không lợi dụng tình cảm của chúng ta, để cho người khác mất cảnh giác.

Anh chắc chắn Lí Hạo Nhiên biết tình cảm của anh dành cho em, lại càng không cho bất cứ ai uy hiếp đến em, còn anh cho dù mất tính mạng cũng nhất định sẽ bảo vệ em. Hân cũng đoán được em vô cùng quan trọng với anh, nhưng lúc này cho dù anh cố gắng như thế nào cũng vẫn khiến em bị tổn thương, em hãy rời xa anh. Chỉ bằng anh buông tay để cho em ra đi.

Ưu nhi, nếu sau này em biết mọi chuyện nhất định phải tha thứ cho anh nhé.

Nhắm mắt lại, không dám nhìn cô, không muốn để cho ánh mắt kia phá vỡ lớp nguy trang của mình. Vì tương lai của mình và Ưu nhi, lúc này hẳn phải thắng. Không thắng, Ưu nhi sẽ không còn là của hắn. Mất đi tất cả hắn còn gì để giành lấy Ưu nhi.....

“Sâm, vợ trước của anh hình như có chút bất thường.” Ánh mắt có chút lo lắng nhưng lời nói kia lại chứa đầy sự châm chọc. Vợ trước, thực sự, chính cô đã kí tên vào đơn li hôn, cô đã không hề còn là vợ của Đan Sâm Duệ, không còn được hưởng thụ sự chiều chuộng của Đan Sâm Duệ nữa rồi.

Xoay người rời đi, trong mắt nước mắt lại nháy mắt chảy xuống, tan nát cõi lòng. Từng giọt nước mắt rơi xuống, trong cổ họng cũng nghẹn ngào một câu không nói nên lời. Rời đi, vĩnh viễn rời đi.

Duệ, chúc anh hạnh phúc, em hi vọng anh thật sự tìm được hạnh phúc của chính mình, không phải em không cần người. Đời này em đã phụ hai người đàn ông. Người đàn ông đầu tiên đã trở lại, muốn tìm em trả thù, trả thù em vì một người đàn ông khác mà vứt bỏ hắn. Ánh mắt thù hận của hắn làm hco em hoảng sợ. Đúng vậy, hãy tha thứ cho sự sợ hãi của em, sự ích kỷ của em, em rất mệt mỏi, không muốn chấp nhận chuyện làm cho em vô cùng đau đớn kia. Hãy để cho em kết thúc tất cả, để cho giữa hai người không còn thù hận nữa.

53. Chương 54

Edit: Rabbit

Đan Sâm Duệ nhìn bóng dáng dứt khoát kia, trái tim đột nhiên trở nên đau đớn. Nỗi đau ấy xâm nhập vào tận xương tủy, dường như có chuyện gì đó vô cùng xấu sắp xảy ra.

“Sâm anh làm sao vậy?” Nhìn Nhan Nặc Ưu rời đi, lại nhìn bộ dáng Đan Sâm Duệ ôm ngực đau đớn, người phụ nữ tên Phỉ nhi vội vàng đỡ Đan Sâm Duệ. Giận dữ la hét với những người giúp việc ở phía xa: “Các người đứng sững sờ ở đó làm gì, còn không mau đi gọi bác sĩ.”

Những người giúp việc liên tục tặc lưỡi, còn chưa thực sự trở thành thiếu phu nhân cũng đã bắt đầu quát nạt với bọn họ, cũng không nghĩ tới vị trí của cô ta. Nhưng bọn họ vẫn nhanh chóng đi gọi bác sĩ.

“Không cần cô quản, tốt nhất cô nên làm tốt bổn phận của mình, đừng để cho tôi biết cô có tâm tư khác, nếu không tôi sẽ khiến cho cô sống không bằng chết.” Lạnh lùng nói với Phỉ nhi, Đan Sâm Duệ trong mắt biểu lộ sự hung ác. Hình ảnh đó rất giống một con dã thú điên cuồng, làm cho người ta nhìn không được thân thể bắt đầu run lên.

Nghe lời nói ngoan tuyệt kia của Đan Sâm Duệ, bước chân của người phụ nữ quyền rũ nhanh chóng lui về phía sau. Trời đó là ánh mắt gì, tại sao cô chỉ nhìn thoáng qua thôi cũng đủ để khiến cho cả người run rẩy.

Có chút khinh bỉ nhìn thoáng qua người phụ nữ trước mắt mộng tưởng hảo huyền, người phụ nữ của hắn chỉ có thể là Ưu nhi, ngoài Ưu nhi ra, không ai có thể xứng đáng ở bên cạnh hắn, cùng hưởng mọi thứ với hắn. Ánh mắt không tự giác chuyển tới cầu thang trên lầu, trên kia, có Ưu nhi của hắn, người phụ nữ hắn yêu nhất.

Tuy rằng trong lòng vô cùng sợ hãi, nhưng người phụ nữ tên Phỉ nhi vẫn luôn quan sát mọi động tác của Đan Sâm Duệ. Khi nhìn thấy khuôn mặt tuấn mỹ của Đan Sâm Duệ vẫn nhìn chăm chăm lâu hai, trong đáy mắt tràn đầy sự đau thương, khiến cho cô vô cùng khó chịu. Ghen tị bùng lên như ngọn lửa toát ra từ đáy mắt, khuôn mặt quyền rũ diễm lệ kia nháy mắt bị bóp méo. Đan phu nhân nhất định phải là cô. Khinh thường liếc mắt vào sâu trong hành lang, trong lòng càng thêm âm u, âm thầm nghĩ: Sâm, tuyệt đối không thể lưu lại người đàn bà kia. Tuy rằng hai ta chỉ là diễn trò, nhưng trải qua ở chung một tháng, em không thể ngừng yêu anh, cũng có thể là do tài sản của anh. Có cơ hội tuyệt vời có thể chạm tay vào một người đàn ông quý, thậm chí có thể ngồi vào vị trí Đan phu nhân, làm sao em có thể thất bại.

Khóe miệng gợi lên một chút ý cười âm tà, trên mặt vốn có sự ai oán đã biến mất, thay vào đó là vẻ mặt tươi cười, lại tới gần Đan Sâm Duệ, ôn nhu nói: “Sâm, xin lỗi, là lỗi của em, cam đoan về sau tuyệt đối sẽ không tái phạm, xin anh đừng giận em được không.” Yếu ớt xin lỗi với Đan Sâm Duệ, trên mặt tràn đầy sự hối lỗi.

“..... Quên đi.” Trong đầu hỗn loạn, Đan Sâm Duệ bật ngồi ở sô pha, không nghĩ muốn để ý tới việc này. Hiện tại hắn chỉ cần im lặng, im lặng để làm cho suy nghĩ của mình tỉnh táo. Thời khắc mấu chốt, trăm ngàn lần không thể qua loa.

Nước mắt bất tri bất giác chảy xuống hai má, có vị mặn chát, trong cổ họng cũng dường như bị thứ gì đó ngăn chặn vô cùng khó chịu.

Nghĩ lại vừa rồi cố gắng bình tĩnh đối mặt với hình ảnh Đan Sâm Duệ ôn nhu với người phụ nữ kia, ánh mắt vô cùng đau đớn, nước mắt không nhịn được tuôn trào. Có chút hận chính mình yếu đuối, Nhan Nặc Ưu dùng sức lau khô nước mắt trên mặt, ngẩng đầu nhìn lên trần nhà trong phòng. Trước kia thường xuyên nghe người ta nói, khi muốn khóc cứ ngẩng đầu lên trời, như vậy nước mắt sẽ không rơi xuống.

Lúc đó cô vẫn chưa hoàn toàn hiểu chuyện, từ trước đến nay cha mẹ và các anh chị em hộ đều chiều chuộng cô, ngay cả Lí Hạo Nhiên cũng vậy, cô luôn tự nhận mình sẽ không bao giờ phải đau lòng. Nhưng hiện nay, thế sự khó liệu, chính cô chưa từng đoán mình sẽ ở đây, khiến cho cô bắt đầu nhận thức được cuộc sống thực sự, chỉ tổng nháy mắt cô dường như già đi mười tuổi.

“Duệ, xin lỗi, em không muốn anh bị tổn thương. Em không chịu nổi cũng không dám đánh cược.” Ở sâu trong lòng, cô càng thêm hướng về Đan Sâm Duệ. Nói cô vô tâm cũng tốt, nói cô lãnh huyết cũng tốt, bởi vì cô đột nhiên ý thức được, tình yêu đối với Lí Hạo Nhiên là khi đó cô còn chưa hiểu chuyện, ai đối xử tốt chiều chuộng, che chở cô đều thích. Nhưng sau khi hai năm ở chung với Đan Sâm Duệ, dường như cô càng thêm thích ở chung với Đan Sâm Duệ, nếu cô bị coi thường, Đan Sâm Duệ sẽ đòi lại công bằng cho cô. Hạo Nhiên cũng rất chiều chuộng cô, chưa bao giờ mắng cô, luôn làm mọi việc theo ý của cô. Còn Đan Sâm Duệ tuy rằng đối với cô cũng tốt, nhưng anh có nguyên tắc của anh, anh cũng có sức quyến rũ hấp dẫn người khác. Anh bá đạo, anh chỉ ôn nhu với một mình cô, anh cường thế cao ngạo nhưng vì cô anh có thể buông tất cả mọi thứ. Lí Hạo Nhiên cũng có thể vì cô bỏ tất cả mọi thứ, cô tin tưởng hắn cũng có thể làm được, nhưng tuyệt đối sẽ không giống như Đan Sâm Duệ rõ ràng quyết đoán, không để ý một chút nào.

Từ trước tới nay Đan Sâm Duệ ở trong lòng của cô là một người đàn ông chuyên chế bá đạo còn Lí Hạo Nhiên ở trong cảm nhận của cô là bạch mã hoàng tử.

Nhưng hành vi ích kỷ bá đạo của Đan Sâm Duệ cũng chỉ là vì cô, đối với ô anh mới như vậy. Còn Hạo Nhiên quá mức hoàn mỹ, dường như đối với ai hắn đều ôn hòa. Cho nên, cô thay lòng đổi dạ, cô không thương Lí Hạo Nhiên, vốn ở sâu trong lòng vẫn có một chút áy náy, nhưng nhân duyên giữa hai người đã không còn nữa rồi.

Tất cả hành lí cũng không có nhiều, vừa đủ một cái va-li. Lặng lẽ nhìn căn phòng màu tím, từng chỗ ở trong này, bọn họ đã từng thân mật, khi trong lòng cô thỏa mãn, trên mặt anh cười rạng rỡ như một đứa trẻ, đều làm cho cô say mê.

Căn phòng được trang trí tỉ mỉ, giường nước được thiết kế đặc biệt cùng vị trí của các đồ đạc trong phòng, ấm áp mà không mất đi sự ngọt ngào, làm cho nước mắt Nhan Nặc Ưu lại rơi xuống, nước mắt như trân châu từng giọt từng giọt rơi xuống. Cô luyến tiếc, trước kia luôn tìm cách chạy trốn khỏi đây, còn bây giờ cô không muốn rời đi. Đây chính là có phúc mà không biết hưởng, chẳng lẽ cô thật sự không có lòng tự trọng? Ha ha, đúng vậy, cô chưa từng bao giờ cố bỏ nút thắt với Duệ, chưa từng quan tâm cuộc sống của anh. Còn mọi thứ của cô anh đều chú ý, dường như tất cả hỉ nộ ái ố của cô, anh đều nắm rõ như lòng bàn tay. Trình độ như vậy phải mất bao nhiêu thời gian mới có thể đạt được. Trong tay nắm chặt lá đơn li hôn cô vừa kí, đặt ở tủ đầu giường, cuối cùng lưu luyến nhìn thoáng qua, cuối cùng sau khi đã lau xong nước mắt, không chút do dự, thu thập hành lí, bước nhanh xoay người mở cửa phòng đi ra ngoài. Nơi này chỉ hợp với những người phụ nữ tốt. Duệ, hy vọng anh hạnh phúc.....

54. Chương 55

Edit: Rabbit

Mang theo hành lý, không để ý tới những ánh mắt xung quanh đang đánh giá mình, một đường đi thẳng tới cửa biệt thự. Nói với Tân quản gia đi theo: “Tân quản gia, hai năm nay cảm ơn bác đã chăm sóc, cháu phải đi, bác có thể lái xe đưa cháu đi được không?” Cổ nén nước mắt, Nhan Nặc Ưu tao nhã cười nói với Tân quản gia.

“Thiếu phu nhân.....” Tân quản gia yết hầu cũng ngứa ngáy, ông rất thích thiếu phu nhân này. Thiếu phu nhân hiền lành xinh đẹp như vậy, thiếu gia thật sự muốn ly hôn với thiếu phu nhân sao? Từ đầu đến cuối, ông vẫn như lọt vào trong sương mù, cảm thấy mơ mơ màng màng.

“Tân quản gia, cháu đã ly hôn với Đan Sâm Duệ, về sau xin bác hay gọi tên cháu, hoặc là Nhan tiểu thư cũng được?” Đôi mắt mở to tràn đầy đau xót, bắt đầu cố gắng giả vờ mạnh mẽ, không để cho ai nhìn thấu nội tâm của mình. Cho dù đau, cô cũng hy vọng có thể tìm được góc không người, lặng lẽ gặm nhấm vết thương của riêng mình.

Ngồi ở ghế bên cạnh Tân quản gia, Nhan Nặc Ưu trong đầu vô cùng hỗn loạn. Ngồi vào trong xe, tuy rằng che khuất tầm mắt, nhưng cô vẫn đoán được lòng của Tân quản gia, hiểu được sự lo lắng của ông.

Cô không thể trở về nhà, nơi đó đã không còn thích hợp với cô, mà cô cũng đã không còn mặt mũi nào để trở về. Đột nhiên Nhan Nặc Ưu phát hiện dường như trời đất bao la, nhung nhung không có nơi nào để cho cô dung thân.

Khi Tân quản gia lái xe rời khỏi nhà họ Đan được một đoạn, Nhan Nặc Ưu mở miệng nói: “Tân quản gia, dừng lại ở nơi này đi.”

“Nhưng.....tôi vẫn muốn đưa tiểu thư vào trong nội thành.” Nơi này là vùng ngoại thành, ông thật sự lo lắng cho thiếu phu nhân chỉ có một mình. Mà khi nhìn thấy khuôn mặt buồn bã của Nhan Nặc Ưu ba chữ thiếu phu nhân sắp nói ra kia, cực kì không được tự nhiên sửa lại cách xưng hô đã quen thuộc trong hai năm qua đối với Nhan Nặc Ưu.

“Không sao Tân quản gia, bác dừng xe đi, cháu muốn xuống.” Giọng nói kiên quyết, không để cho ai có thể cự tuyệt.

Bất đắc dĩ thở dài trong lòng, nhìn Nhan Nặc Ưu đã cở dây an toàn, biết là không lay chuyển thiếu phu nhân, chỉ có thể chậm rãi dừng xe lại.

“Thiếu..... Tiểu thư, thiếu gia hôm nay có chút khác thường, xin cô đừng hận thiếu gia. Có lẽ, hôm nay thiếu gia nhất thời xúc động.....” Muốn nói lại thôi nhìn thoáng qua Nhan Nặc Ưu, Tân quản gia thật ra rất muốn bảo cô cùng ông trở về, nhưng khi nói đến miệng, như thế nào cũng nói không nên lời.

“Được rồi Tân quản gia, cháu biết rồi. Cháu và Đan Sâm Duệ vốn không thích hợp, ly hôn cũng là đề nghị của cháu.” Không để ý tới ánh mắt khiếp sợ của Tân quản gia, Nhan Nặc Ưu nói.

Tân quản gia trong mắt tràn đầy khiếp sợ, ông có thể nhận ra được tình cảm của thiếu phu nhân dành cho thiếu gia. Tuy rằng rất nhạt, nhưng hai năm nay ông đã cảm nhận được tình cảm ấy ngày càng vững chắc hơn. Nhưng tại sao bây giờ lại ly hôn? Lúc này trong lòng Tân quản gia không chỉ có khiếp sợ, cũng có một chút tức giận. Chẳng lẽ tiểu thư này thật sự chỉ muốn đùa giỡn với thiếu gia? Chơi đùa chán rồi vứt bỏ?

“Bác trở về đi.” Biết Tân quản gia đã có chút oán hận với mình, Nhan Nặc Ưu không muốn giải thích gì nữa, chỉ thản nhiên nói với Tân quản gia.

Lúc này Tân quản gia cũng không biết nói gì, chỉ nhìn thoáng qua Nhan Nặc Ưu, nhanh chóng mở cửa xe rồi lái đi. Thiếu phu nhân, tôi không biết tại sao cô đối với thiếu gia như vậy, nhưng cho dù cô có nỗi khổ tâm, cô thương tổn thiếu gia như vậy cũng là không đúng.

“Xin lỗi.....” Trong mắt sương mù hiện lên, tầm mắt mơ hồ.

Trong khách sạn lớn thành phố T

Lí Hạo Nhiên mặc một bộ quần áo thường ngày màu xanh nhạt, khuôn mặt tuấn dật nho nhã nhẵn mặt, dường như có chuyện gì vô cùng phức tạp, làm cho hắn phải nhíu mày.

“Thiếu chủ, Cao Phi truyền đến tin tức, nói là nhan tiểu thư đã chính thức kí đơn ly hôn với Đan Sâm Duệ, hôm nay buổi chiều năm giờ hơn Nhan tiểu thư đã rời khỏi nhà họ Đan, là Tân quản gia tự mình lái xe đưa đi.” Gõ cửa, sau khi Lí Hạo Nhiên cho vào, cửa mới nhanh chóng mở ra, trực tiếp đi vào bên cạnh Lí Hạo Nhiên báo cáo mọi chuyện.

“Ly hôn sao? Rốt cục ly hôn” Ngẩng đầu nhìn về phía cánh cửa kính thủy tinh, hoàng hôn dần dần buông xuống, không có sức sống giống như trái tim của hắn. Ưu nhi, rốt cục đã đợi được cô ly hôn ? Lúc này xem cô trốn như thế nào? Lúc trước cô vứt bỏ tôi như thế nào, nay tôi cũng sẽ cho cô ném thử mùi vị khổ sở năm đó. Cô đã không còn thuộc về tôi, vậy tôi cũng chẳng còn phải che chở cho cô.

“Ha ha ha..... Ha ha.....” Ngửa mặt lên trời cười to, nụ cười ấy cũng bao hàm sự hận thù.

“Chuẩn bị xe, tôi muốn mang cô ấy về đây.....” Trong giọng nói tràn đầy hương vị nguy hiểm, ánh mắt kia tràn đầy ánh sáng thù hận. Nhan Nặc Ưu, lúc này tôi muốn cho cô tận mắt thấy người đàn ông kia vứt bỏ cô kết hôn với người phụ nữ khác. Cũng giống như năm đó tôi không thể thở nổi khi chứng kiến cảnh ấy.

“Vâng.” Không có ngôn ngữ dư thừa nào, Tát Tư đi theo người đàn ông này hơn một năm rất hiểu tính cách của hắn. Nếu không, hắn như thế nào có thể trở thành trợ thủ của người đàn ông này, như thế nào có thể vẫn được trọng dụng khi ở bên cạnh người đàn ông này nhiều năm sau nữa? Bởi vì trên cơ bản hắn không nghi ngờ lời nói của Lí Hạo Nhiên, cũng không dám làm trái lệnh, tính cách như vậy mới có được tín nhiệm của Lí Hạo Nhiên.

Không có mục đích, Nhan Nặc Ưu hai mắt vô thần nhìn xa xa, như mất hồn phách đi bộ trên đường. Bốn phía tĩnh mịch, nhưng không nghe thấy tiếng động gì. Gần hoàng hôn, những đám mây cũng dần che khuất ánh sáng.

Nhìn cách đó không xa có một ngọn núi cao, Nhan Nặc Ưu không chút do dự đi tới đó. Cô muốn lên ngọn núi kia, muốn quan sát mọi thứ từ trên cao. Cô chưa từng rời xa ba mẹ, chưa từng sống độc lập, hiện nay khi đã đạt được cuộc sống mà bao lâu nay cô mong ước, trong lòng lại bàng hoàng và bất lực. Ngọn núi kia có lẽ có thể giúp cô tìm thấy đáp án.

Bước chân không ngừng nghỉ trèo lên đỉnh núi, ngẩng nhìn xa xa, Nhan Nặc Ưu có chút suy sút ngã trên mặt đất. Tự do? Chính mình tại sao tự do, gắt gao nhắm mắt lại, trong lòng không ngừng đấu tranh.

Đời này, cô thật sự rất thất bại. Bản thân không bằng ai, không có sở thích đặc biệt gì, có phải vì cuộc sống của cô quá tốt, cho nên đã quên rằng bên ngoài còn rất nhiều người khổ sở, phải mệt nhọc bôn ba từng bữa ăn hàng ngày. Bây giờ cô đã mất đi cuộc sống ấy.

“Ai có thể nói cho tôi biết, tôi không phải là tai họa, có phải không nên sống ở trên đời này hay không?” Cô là tai họa, từ nhỏ đến lớn chỉ biết dựa vào cha mẹ, tuy rằng cô học rất nhiều thứ, nhưng đều không áp dụng vào thực tiễn. Gặp Hạo Nhiên, dường như mọi chuyện đều do Hạo Nhiên làm chủ thay mình, sau khi gả cho Đan Sâm Duệ, chính cô cũng chưa từng đụng vào việc gì. Đời này cô thật sự vô dụng.

55. Chương 56

Edit: Rabbit

Nhà họ Đan

Tân quản gia sắc mặt không tốt lái xe vào biệt thự Đan gia, sau khi đem xe tiến gara, trực tiếp đi vào thư phòng của Đan Sâm Duệ.

Khi vào trong phòng khách nhìn thấy người phụ nữ kia ngồi tư thế như chủ nhân, cao ngạo chỉ huy người giúp việc, sắc mặt Tân quản gia càng thêm tối tăm. Rống lên với những người giúp việc đang bận rộn: “Đều vây quanh ở nơi này làm cái gì, tất cả mọi người đều ra ngoài làm việc đi.”

Cao Phỉ vốn đang vui vẻ chỉ huy nhóm người giúp việc, các cô cũng không thích người phụ nữ này, giống như hồ lý, tâm lại độc địa như rắn rết. Trong đó có một người giúp việc hơi lớn tuổi có chút khó xử nhìn Tân quản gia nói: “Nhưng Nhưng vị tiểu thư này phân phó chúng tôi làm việc ở đây.” Bộ dáng khó xử kia dường như cũng làm mọi người cảm thấy bối rối. Còn người phụ nữ kia lại thấy vui sướng khi ngồi gặp họa? Mặc dù có chút kinh ngạc Tân quản gia bình thường hiền lành ôn hòa hôm nay tại sao lại khác thường như thế, nhưng người nữ giúp việc cũng không dám có ý kiến gì, chỉ phớt lờ nói.

Nghe lời nói của người nữ giúp việc, Tân quản gia trừng mắt dường như dùng tất cả sức lực trên người quát: “Cái gì vị tiểu thư này phân phó, ai là chủ ai là khách chẳng lẽ các người không thể phân biệt rõ ràng sao? Chẳng lẽ các người còn muốn nghe theo cả lời của những vị khách khác mà không phải chỉ mình tiểu thư này phân phó sao?” Bởi vì chuyện của Nhan Nặc Ưu, Tân quản gia trong lòng vô cùng phẫn nộ chỉ muốn phát tiết hết ra.

“Nhưng Nhưng” Ấp a ấp úng nhìn tân quản gia, người nữ giúp việc trong lòng có chút giật mình, hôm nay tân quản gia ăn phải hỏa dược sao? Nếu không sao lại tức giận như vậy?

“Đừng có nhưng nữa, tôi không hi vọng các người chỉ biết ăn cơm, hiện tại ai trở về vị trí của người nấy, nên làm cái thì làm đi.” Bởi vì lời nói của Nhan Nặc Ưu làm cho trong lòng ông vô cùng hoảng hốt, càng muốn chờ một chút nữa đi lên tìm thiếu gia đàm nói chuyện, lại có chút thấp thỏm không yên.

Móng tay Cao Phỉ đều đã hung hăng đâm vào da thịt, đã chảy máu mà cô ta vẫn không phát hiện, che giấu sự hận thù trong đáy mắt. Ông già kia, ông hãy chờ, chờ tôi nắm giữ quyền trong Đan gia, ngồi vào vị trí Đan phu nhân, người đầu tiên tôi đối phó, chính là ông.....

Rốt cục sau khi đã phân phó xong mọi chuyện, Tân quản gia gõ cửa thư phòng Đan Sâm Duệ.

“ Vào đi.” Đan Sâm Duệ vẫn đau khổ ngồi ngẩn người sau khi nghe thấy tiếng đập cửa, lập tức thu hồi cảm xúc mất mát, nói với bên ngoài.

Sau khi nghe được câu trả lời, Tân quản gia cau mày đi vào thư phòng. Ở Đan gia công tác một đời, nhìn Đan Sâm Duệ lớn lên, từ trước đến nay đều tự hào vì thiếu gia kiêu ngạo, đều nghĩ thiếu gia có thể làm mọi chuyện. Nhưng lúc này, ly hôn với thiếu phu nhân, đều làm cho hai người thống khổ, Tân quản gia không thể nào chấp nhận được điều này.

“Thiếu gia.....” Sau khi vào phòng, nhìn lướt qua bốn phía, Tân quản gia dường như có cảm giác thư phòng còn có những người khác.

“Nói đi, có chuyện gì.” Phương thức xử lý Ttước sau như một, trên mặt tràn đầy tự tin, đôi mắt thâm thúy làm cho người ta giờ phút này không đoán được trong lòng hắn đang suy nghĩ điều gì.

“..... Thiếu gia, tại sao lại ly hôn với thiếu phu nhân?” Rốt cục sau một lúc do dự, tân quản gia mới từ từ nói ra một câu như vậy.

“Chú Tân điều này chú không cần biết, chú chỉ cần làm tốt chuyện của mình.” Từ trước đến nay Đan Sâm Duệ đều gọi tân quản gia là chú Tân.

“Thiếu gia, hôm nay lúc tôi đưa thiếu phu nhân rời đi” Tạm dừng một chút, mượn cơ hội cũng nhìn thoáng qua Đan Sâm Duệ đang trầm tư, tiếp tục nói: “Nhìn ra được, thiếu phu nhân thực sự yêu ngài, căn bản là không muốn ly hôn với ngài.”

“Được rồi không cần nói nữa, cô ấy đã ly hôn với cháu, không còn là thiếu phu nhân nữa.” Nghe lời nói của Tân quản gia, Đan Sâm Duệ thật sự có chút phiền lòng. Sau này hắn thực cần bình tĩnh một chút, sau này hắn không thể rối loạn, người kia vẫn luôn theo dõi hắn . Trong lòng cũng âm thầm ảo não, đã lang này căn bản chính là một tay mình nuôi lớn .

Sau khi nghe thấy lời nói của Đan Sâm Duệ, Tân quản gia vốn đầy nghi vấn ở trong lòng thật sâu nhìn thoáng qua Đan Sâm Duệ, nhanh chóng xoay người rời đi. Thiếu gia, sở dĩ tôi nói cho ngài, là hy vọng ngài

không hối hận.

Sau khi Tân quản gia đi ra ngoài, Đan Sâm Duệ cả người mệt mỏi ngã vào sofa, khuôn mặt cương nghị hoàn mỹ gắt gao mặt nhăn cùng một chỗ, mùi vị chua xót thống khổ tràn ngập toàn bộ thư phòng.

“Nếu không muốn làm, hãy buông tay đi.” Ở một chỗ trong phòng, truyền đến tiếng nói của một người đàn ông khác. Nếu thống khổ như vậy, hẳn cũng nên buông tay để cho người phụ nữ kia một cơ hội, thể lực của bọn họ cũng không thể coi thường, chỉ cần thời gian, bọn họ cũng có thể tìm ra phương pháp đối phó với người đàn ông đáng sợ kia.

“Không có nhiều thời gian, người đàn ông kia sẽ không cho chúng ta thời gian để thở, chúng ta phải nắm chắc thời gian. Còn Ưu nhi..... Cô ấy vốn không thích tớ, lúc nào cũng muốn rời khỏi tớ, lại..... Cho tới bây giờ đều không muốn có con của chúng tớ.....” Dường như nghĩ đến chuyện đau khổ đã qua, Đan Sâm Duệ thống khổ nhắm mắt lại.

Bất tri bất giác, Nhan Nặc Ưu đã ở đỉnh núi ngắm người hơn hai giờ, đôi mắt sưng đỏ đã mất đi thần thái trước kia, đôi mắt yên lặng nhìn chằm chằm từng con sóng phía dưới.

Bước chân bất tri bất giác bắt đầu di chuyển về phía mỏm núi, trong mắt chiếu rọi từng con sóng xanh lam, hồ nước xanh biếc, từng bước một đi tới trong mắt cô chứa đựng sự kiên định, bước chân cũng bắt đầu ngày càng nhanh hơn.

“Sai lầm rồi, đời này sai lầm rồi..... Chỉ mong kiếp sau có thể để cho tôi có năng lực tự sinh tự tử, không nên sống cuộc sống an nhàn mà thiếu do dự quyết đoán.” Cuối cùng khóe mắt rớt xuống một giọt nước trong suốt, thả người nhảy xuống hồ nước xanh biếc kia.

“Không.....” Khi vừa tới nhìn thấy Nhan Nặc Ưu ở nơi đó, lại thấy một màn khiến cho người ta khiếp sợ như vậy. Đau đớn đến tận tâm phách, giờ khắc này, Lí Hạo Nhiên rất cục hiểu ra, hận cô như vậy, nguyên nhân quan trọng nhất cũng là bởi vì trong lòng hắn vẫn có cô, chưa bao giờ quên cô. Khi nhìn thấy bóng dáng tinh tế kia thả người nhảy xuống, đau đến tận tâm liệt phách làm cho Lí Hạo Nhiên hoàn toàn tỉnh ngộ.

Hồ nước lạnh lẽo đến xương, cơn lạnh đột nhiên đánh úp lại, Nhan Nặc Ưu cắn răng, cuối cùng không còn giãy dụa tùy ý để cho thân thể chìm xuống. Chính mình hủy hoại, thương tổn hai người đàn ông vĩ đại, đời này làm như thế nào cũng không thể chuộc tội nổi, như vậy giải thoát cho chính mình, cũng làm cho bọn họ không còn hận thù nữa.

Duệ, xin lỗi, kiếp sau hi vọng em sẽ vẫn được làm vợ của anh. Kiếp sau, để cho em chăm sóc anh, che chở anh...

Hạo Nhiên, tôi đem đời này bồi cho anh, hy vọng anh có thể tìm được một người phụ nữ thực sự yêu anh, hạnh phúc vui vẻ cả đời.....

Trong mơ mơ màng màng, dường như nghe thấy ai gọi tên mình, nhưng trong lòng theo bản năng trốn tránh cô làm như không nghe thấy, thân mình lại theo bản năng chìm xuống. Từ bỏ, sống như vậy chỉ là gánh nặng cho bọn họ. Rồi đi? Cô không có năng lực đó.....

56. Chương 57

Edit: Rabbit

“Một đám phế vật, đừng để cho tôi nghe thấy những lời vô dụng đó, nếu không cẩn thận tôi cho toàn bộ các người chôn cùng.” Lời nói khiến cho người ta như rơi vào hầm băng, mang đầy sự tàn nhẫn, làm cho người ta không rét mà run.

“..... Cậu Lý, không phải chúng tôi không cứu vị tiểu thư kia, mà là ý chí của vị tiểu thư kia rất yếu ớt, thân thể còn kháng cự lại trị liệu chúng tôi.” Mặc dù vẻ bề ngoài của người đàn ông này lịch thiệp nhưng ẩn sâu

là một sự đáng sợ, cho nên lúc nói chuyện viện trưởng Trương cũng phải cẩn thận gấp đôi, sợ chọc làm cho người đàn ông này tức giận.

“..... Các người đi ra ngoài trước đi, tôi muốn yên tĩnh một chút.” Có chút mỗi một nhắm mắt lại, hần muốn che dấu cô độc cùng bất lực trong mắt.

Mọi người vốn cũng đã sợ tới mức ba hồn bảy vía đều bay đi mất, khi nghe được câu này như tìm thấy thiên đường, trên mặt đều lộ ra nụ cười giải thoát, nhanh chóng ra khỏi phòng bệnh.

Trong căn phòng màu trắng dày đặc thuốc tiêu độc, tản ra nồng đậm hơi thở ưu thương.

Giờ phút này Lí Hạo Nhiên không hề có nụ cười tà khí thản nhiên như trước, không còn ý tưởng phức tạp. Giờ phút này hần dường như trở lại chàng trai ba năm trước đây, một cậu trai đẹp đẽ có nụ cười như ấm áp ánh nắng mặt trời, là bạch mã hoàng tử của tất cả các nữ sinh. Trên khuôn mặt nho nhã trắng nõn tràn đầy thống khổ đau thương.

“Nặc Nặc không muốn đối mặt với anh như vậy sao? Hận anh như vậy sao?” Hận anh cho nên mới lựa chọn tự sát, hận anh cho nên mới lựa chọn phương thức cực đoan như vậy. Nặc Nặc, em có biết hay không, nếu em thật sự không thể tỉnh lại, anh sẽ phát điên mất .

“Chỉ cần em có thể tỉnh lại, anh sẽ không trả thù Đan Sâm Duệ, nhưng nếu em không tỉnh lại, anh sẽ trả thù Đan Sâm Duệ gấp bội, còn có..... trong bụng em có đứa nhỏ.....” Khi nói tới đây, sắc mặt Lí Hạo Nhiên tái nhợt, tay nổi lên gân xanh nắm lấy tay Nhan Nặc Ưu. Khi nói ra hai chữ đứa nhỏ, lời nói kia vừa nặng nề lại âm tà, làm cho người ta không tự chủ được rùng mình.

Khi vội vã mang Nhan Nặc Ưu đưa đến bệnh viện, hai ngày hai đêm không ngủ mới cứu được Nhan Nặc Ưu, lại nhận được tin tức khiến cho hần sống không bằng chết. Người con gái mà hần thực sự yêu thương, người con gái hần muốn gắn bó cả đời, cho dù không chiếm được cô, nhưng cũng chưa từng nghĩ đến việc ngoài ý muốn là cô sẽ có con của người đàn ông khác.

“Nặc Nặc, kiên nhẫn của anh cũng chỉ có giới hạn. Anh cho em thời gian hai ngày, hy vọng em có thể phối hợp điều trị với bác sĩ, nhanh chóng tỉnh lại.” Nặc Nặc, anh cũng không quá kiên nhẫn, cuối cùng sáu sắc nhìn thoáng qua Nhan Nặc Ưu trên giường bệnh, xoay người mở cửa phòng bước nhanh rời đi.

Bước chân hốt hoảng kia, hình dáng trốn tránh kia, hơi thở cô đơn kia, đều theo những bước chân của hần rời đi. Nhưng không thấy được, sau khi hần xoay người rời đi, trên giường bệnh, ngón tay Nhan Nặc Ưu rung động rất nhỏ.

Nhan Nặc Ưu trong lúc hôn mê, chỉ muốn ngủ một giấc thật say, nhưng lại mơ hồ nghe thấy hai chữ đứa nhỏ, tinh thần vô sa sút đã có một chút tốt hơn. Đứa nhỏ, cái gì đứa nhỏ sao?

Tỉnh lại, cô muốn biết rõ, đứa nhỏ là thế nào?

Nhà họ Đan.

“Sâm Duệ, nếu đã đi tới bước này, chúng ta không thể buông tha tất cả.” Bất đắc dĩ thở dài một hơi, nhìn Đan Sâm Duệ ngồi trên sofa tinh thần suy sút, Chung Minh Hiên đau lòng nói.

“Cậu muốn tớ phải bình tĩnh như thế nào, Ưu nhi không thấy, không thấy đâu cả.” Phiền toái bất lực cầm lấy tóc, thống khổ nói.

“Có lẽ không phải không thấy đâu? Có lẽ là cô ấy trốn ở chỗ nào rồi, có thể cô ấy không muốn để cho chúng ta tìm được.” Chỉ biết dùng duy nhất cơ này, Chung Minh Hiên vội vàng an ủi. Trong lòng hần rõ ràng, có lẽ Nhan Nặc Ưu vốn không phải muốn né tránh bọn họ, có lẽ là đã gặp chuyện gì đó, người bên ngoài cũng chưa có tin gì về cô. Không phải Chung Minh Hiên hần tự tin, mà là thể lực của bọn họ nhiều năm qua chưa từng xuất hiện khuyết điểm. Thế nhưng lúc này, lại không thể tìm thấy một người phụ nữ, có lẽ là đã có một thể lực khác cản trở.

“Được, cậu không cần an ủi tớ , tớ biết rất rõ thể lực và thủ hạ của mình.” Uể oải nói, về mặt thống khổ có chút tươi cười.

“Tốt lắm, vậy cậu cứ yên tĩnh một mình đi, tớ đến công ty xem một chút.” Hy vọng bạn tốt có thể mau chóng điều chỉnh được lòng mình.

Rốt cục sau một ngày, nhóm bác sĩ đã cứu được Nhan Nặc Ưu thoát khỏi thời kì nguy hiểm, viện trưởng Trương nói với Lí Hạo Nhiên ít nhất hai ngày nữa bệnh nhân mới có thể tỉnh lại.

“Viện trưởng Trương, mấy ngày nay đã khiến mọi người vất vả, bệnh viện cần thuốc hay trang thiết bị cứ liên hệ tôi sẽ cho người quyên góp.” Bởi vì Nhan Nặc Ưu thoát khỏi thời kì nguy hiểm, tâm tình Lí Hạo Nhiên cũng tốt lên, đã bớt một chút lạnh lùng khi nói chuyện với người khác.

“Vậy tôi thay mặt bệnh viện cảm ơn cậu Lý.” Trong lòng âm thầm tắc lưỡi, ai chẳng biết là đang dùng một viên kẹo dụ dỗ người khác. Nhưng khi nghe thấy Lí Hạo Nhiên nói quyên tiền và dụng cụ y tế, trong lòng cũng tràn đầy vui mừng. Bởi vì hắn biết, thể lực của người đàn ông này, để cho hắn quyên góp cho bệnh viện đi, người bên ngoài có biết cũng sẽ tuyệt đối không dị nghị điều gì.

“Ừm, vậy làm phiền viện trưởng Trương phái hai y tá cẩn thận chăm sóc Nặc Nặc.” Khi ánh mắt nhìn về người con gái tái nhợt nằm trên giường bệnh kia không hề có một chút tức giận, khi miệng nói ra hai chữ Nặc Nặc, trong mắt tràn đầy nhu tình khiến cho đám người viện trưởng Trương kinh hãi.

Viện trưởng Trương nói: “Không phiền, không phiền, có thể vì cậu Lý cống hiến sức lực là vinh hạnh của bệnh viện chúng tôi. Xin cậu Lý yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ chăm sóc tốt vị tiểu thư này.” Nếu còn không biết thân phận của cô gái nằm trên giường bệnh kia là ai thì viện trưởng Trương cũng quá kém cỏi. Đương nhiên ông ta không phải là loại người ngu ngốc đó.

“Tôi muốn nói chuyện với Nặc Nặc một lát.” Ý tứ cũng rất rõ ràng, chính mình muốn đuổi người.

Còn đám người viện trưởng Trương sau khi nghe những lời này cũng hiểu rõ, nhất nhất lễ phép ra khỏi phòng.

Sau khi tất cả mọi người đã rời đi, Lí Hạo Nhiên mới chậm rãi xoay người đi vào trước giường bệnh cố gắng che dấu sự vui mừng trong lòng, làm cho chính mình thoát nhìn có chút bình tĩnh. Trải qua hai năm thời gian tôi luyện, hắn đã không còn giống như trước kia, bọn họ đều trưởng thành, mà hắn cũng phải trưởng thành, tang thương

“Nặc Nặc, tỉnh lại đi. Hi vọng sau khi em tỉnh lại đừng trách anh, làm những chuyện như vậy đối với em.” Vừa nói đến đây, Lí Hạo Nhiên ánh mắt bắt đầu dần dần nguy hiểm. Xin lỗi Nặc Nặc, bụng dạ của anh rất hẹp hòi, anh không thể dễ dàng tha thứ cho việc em ở bên cạnh anh, trong bụng lại có con của người đàn ông khác. Còn bác sĩ trước đó từng nói với hắn, Nhan Nặc Ưu tuy rằng còn vẫn còn hôn mê nhưng ý thức của cô vẫn rất rõ ràng. Cho nên, cho dù hắn có ý định xóa sạch đứa con của cô, nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống. Đứa nhỏ là biện pháp duy nhất lưu lại cô, là biện pháp duy nhất để cô có động lực sống. Nếu không có đứa nhỏ, hắn không dám tin mình có thể lưu lại cô.

Hắn sợ, nếu mất đi người duy nhất có thể kiềm chế hắn, hắn không dám nghĩ đến hậu quả kia. Vài ngày trước đã thực sự khiến hắn gặp khủng hoảng chưa bao giờ có.

57. Chương 58

Edit: Rabbit

Rốt cục sau hai ngày, Nhan Nặc Ưu cũng tỉnh lại. Sắc mặt tuy rằng hơi tái nhợt, nhưng cũng đã có một chút sinh khí.

“Ngày đó anh ở bên tai tôi nói đứa nhỏ..... Rốt cuộc là như thế nào?” Đôi mắt trong veo hoạt bát không còn, chỉ còn lại một màu vẩn đục, không có chút sinh khí.

Trong lòng có chút đau đớn, sự chờ mong trong mắt đã biến mất không còn thấy đâu nữa, những lời muốn nói lại chuyển thành một câu nói lạnh băng, Lí Hạo Nhiên thu hồi mắt mắt trong lòng, thản nhiên hỏi ngược lại: “Muốn biết sao?”

“.....” Cũng không nói gì chỉ im lặng. Đôi mắt cũng nhắm lại che giấu suy nghĩ lúc này của cô.

“Tại sao không nói lời nào, cô biết rõ tôi sẽ nói với cô, cho nên cô cần bản không muốn hỏi đúng không?” Kích động lay bả vai gầy yếu của Nhan Nặc Ưu, nổi giận quát. Cô đúng là rất hiểu hắn, từ trước đến nay chưa bao giờ hắn làm cô thất vọng, cũng chưa bao giờ giấu diếm cô. Hai năm cô ấy vẫn cho rằng hắn là con người như trước kia sao? Ha ha, thật sự là buồn cười, tự nhận là lạnh lùng tàn nhẫn hóa ra tất cả ở trước mặt cô đều vô tác dụng.

“Cô mang thai.” Vô lực buông tay trên vai Nhan Nặc Ưu, mắt mắt nói.

“..... Cái gì?” Hoảng sợ nhìn Lí Hạo Nhiên, dường như những lời nói này chỉ là một giấc mơ, hay chỉ là một truyện cười. Làm sao có thể mang thai. Đột nhiên, trong đầu xuất hiện chuyện, hình như sau khi cô gặp Hạo Nhiên, trở về nói ra chuyện ly hôn, Duệ tức giận muốn cô, lần đó hai người cũng không dùng biện pháp tránh thai.....

“Không cần kinh ngạc như vậy, lại càng không nên suy nghĩ gì. Từ nay về sau cô là người đàn bà của Lí Hạo Nhiên tôi, đừng nghĩ chạy trốn, nếu không tôi sẽ cho cô biết thế nào là sống không bằng chết.” Che dấu sự ôn nhu vài ngày trước, những lời nói ra đều vô cùng độc ác.

Đôi mắt tràn đầy sự kinh ngạc, tuy rằng biết người đàn ông này không có khả năng trở lại là người ôn nhu như trước, nhưng cũng không nghĩ đến hắn muốn cô trở thành tình nhân, hơn nữa trong bụng cô còn có con của Đan Sâm Duệ.

“Như thế nào, khiếp sợ vì tôi muốn cô làm người đàn bà của tôi? Cô cần phải nhớ bổn phận của chính mình, cô là người đàn bà của Lí Hạo Nhiên tôi, nhưng cô chỉ là một tình nhân trong bóng tối, nói rõ ràng hơn chính là tình phụ, vĩnh viễn ở trong phạm vi của tôi.” Trước sau không dám bỏ qua thế lực của Đan Sâm Duệ, thật vất vả mới khiến cho cô trở lại bên cạnh hắn, bất kể như thế nào hắn cũng phải nắm chặt.

“Anh.....” Nghĩ đến lỗi tai của mình xảy ra vấn đề, trong đầu hỗn loạn, âm thanh kia khiến cho cô choáng váng. Tình nhân? Tình phụ trong bóng tối? Là một tình nhân không có sự tự do?

“Còn nữa, tốt nhất cô nên chăm sóc bản thân cho tốt để còn sinh đứa nhỏ.” Ánh mắt có chút mập mờ, Lí Hạo Nhiên trong lòng vẫn không dám chắc chắn, hắn sợ cô gái quật cường này sẽ kháng cự, cho nên tốt nhất là cứ chắc được chuyện nào hay chuyện ấy.

“Tại sao anh có vẻ nhiệt tình với chuyện đứa nhỏ thế, anh nên biết rằng trong bụng tôi là cốt nhục của người đàn ông mà anh hận nhất.” Lạnh lùng nhìn Lí Hạo Nhiên, nghe thấy lời nói tổn thương lòng người vừa rồi, Nhan Nặc Ưu đã quá thất vọng với Lí Hạo Nhiên. Nếu trốn không thoát, vậy đành đối mặt thôi.

“Hừ, việc này cô không cần phải quan tâm.” Sắc sảo nhìn thoáng qua Nhan Nặc Ưu sắc mặt tái nhợt và thân thể suy yếu, Lí Hạo Nhiên xoay người bước nhanh ra khỏi phòng bệnh. Nặc Nặc, là anh yếu đuối, anh không dám nói cho em chuyện kia, anh không hi vọng con của chúng ta sẽ bị ảnh hưởng. Tuy rằng biết sau này em sẽ hận anh, nhưng bây giờ em cũng đã hận anh đến thấu xương rồi, sau này em có hận thế nào thì anh vẫn sẽ chịu được.

Bước nhanh vào văn phòng viện trưởng Trương, nhìn ông ta bận rộn, Lí Hạo Nhiên lặng lẽ ngồi ở một bên chờ.

“Cậu Lý..... Cậu như thế nào lại ở chỗ này, cậu đã tới đã bao lâu rồi, cũng không nói với tôi một tiếng. Vừa rồi phải xử lý rất nhiều chuyện đầu tôi có hơi choáng, cho nên không nhận thấy cậu Lý đã đến, thật có lỗi.” Xử lý văn kiện có chút mệt mỏi, vừa mới chuẩn bị nghỉ một lát, không ngờ lại nhìn thấy chàng trai họ Lý người mà ông vẫn luôn kiêng kị kia. Trời ạ, cậu ta đến đây đã bao lâu, thế nhưng chính mình để cho cậu ta chờ. Trong lời nói tràn đầy sự cẩn thận, chỉ hy vọng sẽ không chọc giận cậu ta.

“Cũng không lâu, thấy viện trưởng Trương bận, tôi cũng ngồi bên cạnh suy nghĩ một chút chuyện.” Trong giọng nói cũng biểu lộ hắn chỉ mới đợi một lát, còn nói chính mình đang suy nghĩ chuyện, để cho viện trưởng Trương một lối thoát.

“Ha ha, cậu Lý lần này tới tìm tôi, là có chuyện gì vậy?”

“Ừm, lần này đến chỉ là muốn hỏi viện trưởng Trương, Nặc Nặc khi nào thì có thể xuất viện về nhà, cô ấy đang đòi về nhà.” Ánh mắt tràn đầy bất đắc dĩ, giọng điệu cũng tràn đầy sủng nịch.

“Ha ha, xem ra vị tiểu thư kia ở trong lòng cậu Lý rất quan trọng.” Nhìn Lí Hạo Nhiên mấy ngày hôm trước cho tới bây giờ đều là mặt âm trầm sắc, khóe mắt viện trưởng Trương có chút giật giật, người đàn ông này đúng là nhu tình, còn chưa từng thấy hần nhu tình như vậy với người khác.

“..... Ừm, cô ấy là người phụ nữ duy nhất của tôi, cũng là người tôi yêu nhất trên đời.” Im lặng một lát, Lí Hạo Nhiên trực tiếp nói cho viện trưởng Trương về chuyện Nhan Nặc Ưu là người phụ nữ hần yêu và coi trọng nhất.

“Vậy ngày kết hôn của hai người chắc cũng sắp đến.” Cười ha ha nhìn Lí Hạo Nhiên, bởi vì biết Lí Hạo Nhiên và Nhan Nặc Ưu còn chưa phải vợ chồng, cho nên khi nghe thấy những lời ngọt ngào như vậy, nghĩ đến hôn lễ của hai người cũng gần kề, liền cười ha ha hỏi.

“..... Cô ấy khi nào thì có thể xuất viện.” Trốn tránh không trả lời câu hỏi của viện trưởng Trương, lặp lại câu hỏi ban đầu của mình.

“Vị tiểu thư kia sợ là sắp tới không dễ xuất viện. Bởi vì thân thể của cô ấy rất suy yếu, hơn nữa còn mang thai, cho nên vẫn là ở bệnh viện điều trị tốt hơn.” Có chút không được tự nhiên trả lời câu hỏi của Lí Hạo Nhiên, nghĩ đến có lẽ vừa rồi mình đã hỏi sai vấn đề, trong lòng lại âm thầm mắng chính mình, thông minh mà cũng có lúc nhầm lẫn!

“Vậy..... Được rồi, hy vọng mọi người có thể phái nhiều người đến chăm sóc cô ấy, tôi không muốn cô ấy bị tổn thương gì.” Ngữ khí đột nhiên chuyển lạnh, ánh mắt và giọng nói tràn đầy sự nghiêm túc.

“Vâng, nhất định là như vậy.” Âm thầm lau mồ hôi trên trán một phen, tim đập cũng nhanh hơn. Thiếu gia này như thế nào thay đổi sắc mặt nhanh như vậy! Vừa rồi vẫn còn là bầu trời quang đãng, tại sao giờ đã thành mây đen dày đặc rồi.

“Ừm, hai ngày này tôi có chút việc phải làm, cho nên tạm thời rời khỏi nơi này, hy vọng mọi người có thể chăm sóc Nặc Nặc thật tốt.” Bởi vì Đan Sâm Duệ phá rối, làm cho Lí Hạo Nhiên cũng phải trở về nhìn xem thể lực của mình. Mấy ngày nay bởi vì chuyện của Nhan Nặc Ưu, hần vẫn bị áp lực, hiện tại cũng là thời điểm nên đi xem xử lý như thế nào.

58. Chương 59

Edit: Rabbit

Từng ngày trôi qua, bóng dáng màu trắng càng ngày càng gầy yếu, tất cả những điều này hần đều để ở trong mắt, nhưng hần không có biện pháp gì! Người con gái này là uy hiếp của hần, cho dù hận như thế nào, cũng đều không hận nổi. Cho dù giam cầm cô, nhưng trước sau vẫn bị cô uy hiếp, không có khả năng phản bác cô.

“Thiếu chủ, Nhan tiểu thư nếu còn tiếp tục như vậy, bác sĩ nói không chỉ ảnh hưởng đến thai nhi mà cũng sẽ nguy hiểm đến tính mạng.” Tát Tư cung kính đứng ở bên cạnh Lí Hạo Nhiên, nghiêm túc nói. Ở chung hai năm, hần biết thiếu chủ cũng đã đến lúc nên có con, nhưng lại không nghĩ đến thiếu gia sẽ dùng biện pháp này để có đứa nhỏ.

“.....”Dường như không nghe lời nói của Tát Tư, ánh mắt vẫn ra cửa sổ, trong mắt tràn đầy ưu thương.

Thật ra Lí Hạo Nhiên vẫn hoàn toàn nghe rõ những lời nói của Tát Tư, trong lòng hần cũng rất sốt ruột. Nặc Nặc, tại sao em cứ phải kiên cường cố chấp như vậy? Ngoan ngoãn ở bên cạnh anh khó với em như vậy sao?

“Thiếu chủ, bác sĩ nói thai nhi trong bụng Nhan tiểu thư bởi vì không hợp với cơ thể cô ấy, cho nên có thể thai nhi sẽ không giữ được, càng nghiêm trọng hơn là sẽ ảnh hưởng đến thân thể của Nhan tiểu thư.” Tuy rằng không nghiêm trọng như vậy, nhưng khi nhìn bộ dáng Lí Hạo Nhiên dường như thờ ơ, Tất Tư nhìn không được nói có chút khoa trương.

“Hãy nghĩ biện pháp làm cho cô ấy ăn cơm.” Không thể mỗi ngày cứ tiêm đường glucô để duy trì dinh dưỡng và sự sống của cô, hẳn biết tất cả những điều này rất hại đối với cô, nhưng hẳn càng hiểu rõ cô, khi gặp chuyện khó khăn đều nên để cho cô thời gian suy nghĩ, nên để cho cô không gian riêng. Hai tháng, hẳn đã cho cô đủ thời gian, còn bây giờ hẳn không thể cho thêm nữa, bởi vì thân thể của cô..... không chờ được .

Đúng vậy, khoảnh khắc khi biết cô mang thai, hẳn dường như bị sự hận thù bao phủ, càng hận khi đó không triển khai toàn diện đã kích Đan thị. Nhưng suy nghĩ trong đầu đã thay đổi, hẳn đã làm chuyện khiến cho cô hận cả đời. Cái ý niệm tà ác kia xuất hiện ở trong đầu hẳn, càng khiến cho hẳn không muốn thay đổi hành động. Cho dù về sau cô ấy có biết chuyện này, cũng không có cách nào ngăn cản hẳn. Năm đó Đan Sâm Duệ làm chuyện như vậy với hẳn, hẳn muốn trả lại toàn bộ cho Đan Sâm Duệ, càng muốn trả lại gấp bội. Cho dù hẳn đã sớm sắp đặt xong kế hoạch của mình, hẳn cũng tuyệt đối không tin cô sẽ bỏ đứa nhỏ của Đan Sâm Duệ. Hẳn tuyệt đối tin tưởng, Nặc Nặc sẽ thỏa hiệp, sẽ lưu lại đứa nhỏ kia. Đúng vậy có con của Đan Sâm Duệ làm bảo đảm, cho nên kế hoạch kia càng có khả năng thành công, cũng là biện pháp để Nặc Nặc ở lại bên cạnh hẳn.

Tâm tình có chút phiền toái, lắc đầu, Lí Hạo Nhiên xoay người rời đi.

“Nguy rồi.” Khi Lí Hạo Nhiên vừa đi được vài bước, lại nghe thấy quản lý của nhóm hộ sĩ chăm sóc Nhan Nặc Ưu lớn tiếng la lên.

Bước chân nhanh chóng tạm dừng, xoay người trở về bên ngoài phòng bệnh. Khi ở bên ngoài cửa sổ thủy tinh nhìn thấy tình cảnh bên trong, tất cả lí trí của Lí Hạo Nhiên đã biến mất, không khống chế được đá cửa chạy vào phòng bệnh, giận dữ hét với phần đông y tá: “Sao lại thế này? Các người rốt cuộc làm ăn kiểu gì vậy?”

“Xin lỗi, là thất trách của chúng tôi. Bởi vì hai tháng nay vị tiểu thư này đều dựa vào thuốc để duy trì dinh dưỡng và mạng sống, cho nên năng lượng của cơ thể rất ít mới dẫn đến té xỉu .” Một y tá đã có thâm niên giải thích. Trong lòng đã có chút nghi hoặc, theo lý mà nói, thuốc của bệnh viện là tốt nhất, cũng đủ duy trì cả cơ thể mẹ và thai nhi, tại sao huyết áp của cơ thể này lại cao như vậy?

“Đừng nói những lời vô nghĩa như vậy, hiện tại các người nên coi tính mạng bệnh nhân là chính, còn không nhanh chóng kiểm tra cho cô ấy.” Lời nói lạnh lùng làm cho tất cả mọi người ở đây nhìn không được rung mình, giờ này khắc này Lí Hạo Nhiên có biểu tình như một âm hồn.

Trong lúc này, bệnh viện nhất thời trở nên hỗn loạn, tất cả các bác sĩ có thâm niên đều nhanh chóng chạy đến phòng bệnh này.

Tất cả các bác sĩ nhanh chóng bắt tay vào làm việc, đưa Nhan Nặc Ưu đến phòng kiểm tra, mỗi một quy trình kiểm tra đều vô cùng cẩn thận.

Thân thể Nhan Nặc Ưu đang mê man cũng không thoải mái, bụng lại vô cùng khó chịu. Mỗi một nơi trên cơ thể đều đau đớn.

Trong mơ cô dường như nhìn thấy hai đứa trẻ đứng từ xa chào hỏi cô, bọn chúng vô cùng đáng yêu ngây thơ làm cho cô không tự chủ được mà mỉm cười, hóa ra thân thể cũng không đau đớn đến vậy, trên mặt tràn đầy nụ cười đi đến cạnh hai đứa trẻ, vui vẻ chơi đùa cùng bọn chúng.

Giờ khắc này là lúc cô nở nụ cười hồn nhiên nhất trong ba năm qua, đã không còn chuyện gì làm cho cô không thoải mái, đã không còn những hồi ức không tốt đẹp, trong đầu chỉ có hai đứa trẻ, hai bé trai vô cùng đáng yêu, phát ra tiếng cười khiến cho người ta hâm mộ.

Trải qua hơn nửa ngày kiểm tra điều trị, Nhan Nặc Ưu được y tá đưa vào phòng bệnh nghỉ ngơi.

Bởi vì là phòng bệnh cao cấp, cho nên rất rộng, về cơ bản gần giống như nhà trọ bao gồm cả phòng khách, phòng ngủ, phòng bếp, buồng vệ sinh, thậm chí có cả thư phòng... đầy đủ mọi thứ vô cùng thuận tiện.

Trên sofa trong phòng khách, Lí Hạo Nhiên lặng lẽ ngồi, nghe viện trưởng Trương báo cáo, mày nhăn lại.

“Hóa ra là hai bào thai?” Trong mắt vô cùng khiếp sợ, trong lòng Lí Hạo Nhiên giờ phút này thực sự chấn động. Tại sao có thể như vậy, hai đứa trẻ, Nặc Nặc làm sao có thể chịu được. Lại càng khẩn trương hỏi viện trưởng Trương: “Có biện pháp gì không? Tôi hy vọng Nặc Nặc bình an, nếu có thể, cũng hy vọng đứa trẻ trong bụng cô ấy bình an ra đời.” Lợi thế khi đó, nếu có thể, hẳn muốn lưu lại.

“Điều này.....” Có chút khó xử nhìn thoáng qua Lí Hạo Nhiên, viện trưởng Trương nhanh chóng cúi đầu. Mặc dù có biện pháp nhưng làm như vậy rất nguy hiểm.

“Có biện pháp nào cứ nói, tôi không thích người ấp a ắp úng.” Bởi vì chuyện của Nhan Nặc Ưu, tâm tình Lí Hạo Nhiên rất không tốt, tính tình cũng càng cổ quái hơn.

“..... Đúng vậy, biện pháp có, nhưng sẽ có chút nguy hiểm với Nhan tiểu thư.” Do dự một chút, viện trưởng Trương vẫn nói ra. Vốn không muốn nói, nhưng ở trong bệnh viện hai tháng qua, viện trưởng Trương có thể nhìn ra được tình cảm của người đàn ông này nam nhân đối với Nhan tiểu thư, nhưng lúc này nói ra biện pháp của ông, rất có khả năng sẽ làm thương tổn đến Nhan tiểu thư, viện trưởng Trương liền có chút do dự. Nếu đến lúc đó vị tiểu thư kia có tổn thương gì dường như ông cũng không thể tránh khỏi liên lụy. Nhưng nghĩ lại nếu ông trốn tránh, không đề ra phương án giải quyết, sợ là bệnh viện chỉ có nước đóng cửa. Chết sống cũng chỉ có hai loại lựa chọn, mặc dù có chút cực đoan, nhưng cũng chỉ biết dùng biện pháp này.

“Nguy hiểm gì?” Giờ khắc này, Lí Hạo Nhiên cảm giác được trái tim mình đã ngừng đập. Nguy hiểm, Nặc Nặc sẽ gặp nguy hiểm sao?

“Đúng vậy, có lẽ khi làm thủ thuật đó Nhan tiểu thư sẽ gặp nguy hiểm. Hơn nữa, cũng cần đến sự phối hợp của cậu Lý.” Trời ạ, lúc nói ra lời này viện trưởng Trương dường như cảm thấy trái tim mình cũng sắp ngừng đập, nếu cậu Lý không chịu phối hợp có lẽ cũng sẽ không có kết quả.

59. Chương 60

Edit: Rabbit

“Chuyện gì nói mau.” Trở lại là một anh chàng nho nhã, biến hóa cực nhanh khiến cho viện trưởng Trương ở bên cạnh âm thầm tặc lưỡi.

“..... Chính là..... Chính là đêm..... Chính là làm cho đứa trẻ trong bụng Nhan tiểu thư biến mất, tỷ lệ thành công chỉ có 50%.....” Khéo léo nói cho Lí Hạo Nhiên biện pháp của mình, tiếng nói càng về sau càng nhỏ dần.

“Cái gì?” Đôi mắt lập tức trợn lên, khiếp sợ với những lời viện trưởng Trương vừa nói ra. Biến mất? Phẫu thuật? Xác suất thành công chỉ có 50%?

“Đúng vậy.” Dứt khoát không hề che giấu, sự thật vốn như thế, cho dù ông trốn tránh, cuối cùng vẫn phải nói cho người đàn ông đáng sợ này.

“.....” Không nói lời nào, trong đầu Lí Hạo Nhiên đang đấu tranh dữ dội. Thật sự phải làm như vậy sao? Nếu hẳn làm như vậy, chính hắn cũng có thể vĩnh viễn mất đi Nặc Nặc.....

Nhẹ nhàng đứng dậy, Lí Hạo Nhiên đi về phía phòng Nhan Nặc Ưu.

Trên giường bệnh Nhan Nặc Ưu im lặng giống như một con búp bê sứ, khuôn mặt tinh xảo xinh đẹp trong hai tháng tái nhợt nhưng vẫn khiến cho người ta yêu thương. Lông mi đen dài càng tôn thêm vẻ xinh đẹp.

“Nặc Nặc, có phải anh rất ích kỷ hay không, dùng phương thức cực đoan như vậy để làm cho em có con của anh, vừa muốn tự tay xóa sạch con của em. Có phải ông trời cũng nhìn ra, cho nên ông ấy cũng muốn trừng phạt anh.” Bất lực ngồi ở bên giường Nhan Nặc Ưu, nhẹ nhàng cầm tay Nhan Nặc Ưu, một giọt chất lỏng rơi xuống làm ướt lòng bàn tay Nhan Nặc Ưu.

Ý thức dần dần tỉnh táo, bởi vì giọt nước trong lòng bàn tay kia làm cho tim cô đau thắt lại. Cái gì đứa trẻ? Cái gì tự tay xoa sạch đứa trẻ của cô? Ngón tay giặt giặt, lại cảm giác ngón tay cứng ngắc, căn bản không thể nhúc nhích.

“Nặc Nặc, tha thứ cho anh, tương lai, chúng ta vẫn còn có thể có con.” Yêu thương hôn lên trán Nhan Nặc Ưu, Lí Hạo Nhiên đã hạ quyết tâm. Nếu lựa chọn bảo vệ Nặc Nặc, như vậy ba đứa trẻ, hẳn đều không thể lưu lại. Hơn nữa điều này cũng khiến hắn hài lòng, người con gái mình yêu thương có con của người đàn ông khác, lại để cho đứa trẻ của mình cùng tồn tại với bọn chúng, điều này thực sự là một chuyện tổn thương người.

Viện trưởng Trương lo lắng gọi các bác sĩ có thâm niên, hơn nữa Lí Hạo Nhiên còn mời các bác sĩ nước ngoài đến, mọi người nhanh chóng tiến hành hội nghị rồi thảo luận, vội vàng đưa Nhan Nặc Ưu vào phòng giải phẫu.

“Thiếu chủ, thật sự muốn làm như vậy sao? Nhan tiểu thư tỉnh lại nếu biết đứa trẻ không còn, có thể sẽ muốn tự sát.” Nhìn Lí Hạo Nhiên vẫn nhũn nhặn, Tất Tư có chút lo lắng hỏi. Hai năm đi theo người đàn ông này, hẳn cũng biết chuyện cũ của người đàn ông này, cũng biết hắn yêu một người con gái đến tận xương tủy. Từ khi thật tình khâm phục người đàn ông này, trong nhận thức hắn đều vì thiếu chủ, rất nhiều lần, hắn đều nghĩ người phụ nữ có thể làm cho thiếu chủ điên cuồng rồi cuộc có hình dạng như thế nào? Lúc đó hẳn đối với Nhan tiểu thư này là thù hận, rất nhiều lúc hắn đều hận không thể lên về nước giết cô.

Nhưng sau hai tháng khi thiếu gia mang cô về đây, sau khi chính mắt hắn nhìn thấy cô, thù hận trong lòng đã dần dần biến mất. Người phụ nữ này, thật sự có thể có làm cho thiếu chủ phát cuồng không khống chế được bản thân, không nói đến khuôn mặt tuyệt mỹ xuất trần kia, cả khí chất cũng thuần khiết, phong thái vô cùng tuyệt vời, đã làm cho hắn thật sự bị thuyết phục. Trong hai tháng nay, hắn càng cảm giác được sự hiền lành và bất đắc dĩ của cô, cùng với đó là sầu bi và ưu thương.

Có lẽ là khôn lăm đại nhiều, hết khôn dồn đến đại*, nếu là chuyện khác, tin chắc thiếu chủ nhất định có thể phân tích và thông suốt. Nhan tiểu thư này chỉ sợ cũng đã trải qua rất nhiều chuyện. Chỉ là trong đôi mắt kia cũng đã nói hết tang thương. Còn thiếu chủ lại bị thù hận che mắt hai mắt, đã sớm mất đi tất cả phán đoán.

*Câu gốc : nghĩa là thông minh có trí tuệ, tự mình là người thông minh, nhưng lại bị chính cái thông minh ấy làm hại

“Không làm như vậy, Nặc Nặc có thể sống ở bên cạnh tôi sao?” Ba năm qua dường như chưa từng bất lực như vậy. Cho dù thời gian ở nước ngoài sống không bằng chết kia, hẳn cũng chưa từng bất lực như vậy. Hẳn cũng không nghĩ đến, mặc dù có cốt nhục của người đàn ông kia, nhưng một phần cũng là do hắn tự làm tự chịu! Nghĩ đến hành động cực đoan kia của mình, Lí Hạo Nhiên chỉ muốn tắt ỉn hai cái.

“Ai!” Khẽ thở dài một cái, Tất Tư trong mắt tràn đầy bất đắc dĩ. Người đàn ông này, lúc thông minh làm cho người ta sợ, nhưng lúc hồ đồ cũng làm cho người ta phải đề phòng!

Trong phòng giải phẫu, các bác sĩ cũng đều nhanh chóng chuẩn bị thật tốt, tất cả mọi người đều cùng một lòng, cố gắng bình phục tâm tình khẩn trương của mình, để ỉn thoải mái một chút rồi mới làm phẫu thuật cho bệnh nhân.

Tất cả mọi người đều biết, bên ngoài người đàn ông vẫn đang chờ kia, vô cùng nguy hiểm. Một ánh mắt đều có thể giết chết bọn họ, dường như họ cũng đoán ra người đàn ông kia là xã hội đen, mà bọn họ cũng không phải là thần tiên, đối với cái chết vẫn luôn sợ hãi.

“Mọi người đã chuẩn bị tốt chưa? Chúng ta bắt đầu thôi.” Viện trưởng Trương nhìn thoáng qua nhóm bác sĩ trong phòng giải phẫu, khẽ thở dài một cái. Bác sĩ ở đây, cho dù ai đi ra ngoài trấn giữ một phương, cũng tuyệt đối dư dả. Nhưng hiện nay, bọn họ cùng hội tụ một chỗ, lại bởi vì một người phụ nữ mà lo sợ, lại chuẩn bị thực hiện một ca giải phẫu kinh hãi.

Tất cả mọi người nhìn thoáng qua nhau, cuối cùng gật đầu. Nhóm y tá bắt đầu đưa từng dụng cụ mổ cho bác sĩ chính.

Trong lúc ngủ mơ, Nhan Nặc Ưu vốn cùng vài đứa trẻ đùa vui lại đột nhiên không thấy đứa trẻ đâu, mà

trời xanh xinh đẹp kia, phong cảnh hồ nước xanh biếc cũng nháy mắt biến mất, thế giới đột nhiên lâm vào một khoảng tối đen.

“A —” Trong lòng đột nhiên vô cùng khủng hoảng, Nhan Nặc Ưu lên tiếng kêu to lên.

Tất cả bác sĩ vốn chuẩn bị giải phẫu tay run lên, toàn bộ dụng cụ rơi xuống mặt đất, tất cả mọi người nghiêm chỉnh nhìn người phụ nữ trên giường.

Thời gian từ từ trôi qua, Nhan Nặc Ưu rốt cục từ từ tỉnh lại. Hình ảnh đầu tiên đập vào mắt là ngọn đèn chói mắt và các bác sĩ mặc áo trắng, ý thức dần dần tỉnh táo hơn.

“Các người làm gì vậy?” Lời nói ra cũng khàn khàn khó nghe, suy yếu vô lực .

Khi nhìn thấy Nhan Nặc Ưu tỉnh lại với ánh mắt lạnh lùng, viện trưởng Trương nháy mắt kinh ngạc. Trước khi phẫu thuật, hẳn cũng biết chuyện này là do cậu Lý kia tự mình quyết định, còn vị tiểu thư này hoàn toàn không biết gì.

“Nơi này là đâu, tại sao tôi lại ở chỗ này.” Có chút sốt ruột, trong lòng lại có dự cảm không tốt. Đột nhiên nhớ tới cái gì, nhanh tay đặt ở trên bụng , một lát sau mới từ từ nhẹ nhõm thở dài một hơi.

“Báo với Lí Hạo Nhiên, tôi muốn gặp hắn.” Sau khi nói những lời này, Nhan Nặc Ưu cảm thấy thân thể vô cùng suy yếu, không còn một chút sức lực nào.

“Này.....” Viện trưởng Trương trong lòng cũng nguyên rửa tổ tông mười tám đời của Lí Hạo Nhiên, tại sao ông lại chọc vào một diêm vương như vậy.

60. Chương 61

Edit: Rabbit

“Các người đều rút đi cho tôi, tôi muốn gặp Lí Hạo Nhiên, bảo hắn vào đây nhanh lên.” Đôi mắt như thanh kiếm thẳng tắp bắn về phía viện trưởng Trương. Nhưng tay vẫn ôm bụng của mình, Lí Hạo Nhiên, chẳng lẽ anh hận tôi như vậy sao? Ngay cả con của tôi cũng không buông tha?

Viện trưởng Trương bị Nhan Nặc Ưu từng bước gây áp lực không còn cách nào khác đành phải cầm đầu cùng với các bác sĩ khác ra khỏi phòng phẫu thuật.

Bên ngoài phòng phẫu thuật, ánh mắt Lí Hạo Nhiên vẫn nhìn đèn, trong lòng cũng bất ổn . Nặc Nặc, xin em, trăm ngàn lần em không thể có việc gì nhé!

Sau khi nhìn thấy đoàn người viện trưởng Trương mở cửa đi ra, trong mắt Lí Hạo Nhiên tràn đầy nghi hoặc: “Sao lại thế này, vừa mới bắt đầu phẫu thuật, sao các người đã đi ra hết cả thế này?” Bên ngoài thoát nhìn vô cùng lạnh nhạt, nhưng ánh mắt mập mờ và mồ hôi lạnh trong lòng bàn tay chứng tỏ trong lòng hắn vô cùng khẩn trương. Không, Nặc Nặc tuyệt đối sẽ không gặp chuyện gì.

“..... Cậu Lý, Nhan tiểu thư nói muốn gặp cậu.” Không có một bác sĩ nào dám nói chuyện, viện trưởng Trương trong lòng mắng chửi mọi người, chỉ có thể cố gắng nói.

“Cái gì? Tỉnh?”

“Đúng vậy, chúng tôi vừa mới chuẩn bị phẫu thuật cho Nhan tiểu thư, nhưng cô ấy lại tỉnh, nói muốn gặp cậu.”

“Cho người đưa cô ấy về phòng, các người cũng trở về đi.” Biết sẽ có chuyện xảy ra, Lí Hạo Nhiên không nói thêm gì, xoay người đi về phía phòng bệnh.

Trong phòng bệnh, im lặng đến nỗi cho dù một chiếc kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy tiếng, trong phòng yên tĩnh không tiếng động làm cho người ta khó chịu.

“Cô không phải có chuyện muốn nói với tôi sao? Vậy nói đi.” Bất kể lúc nào chỉ cần ở trước mặt cô, dường như hẳn đều trở thành kẻ bại trận. Vĩnh viễn đều là hẳn thỏa hiệp trước. Còn cô hình như cũng vĩnh viễn hiểu tính cách và tử huyệt của hẳn.

“Hận tôi như vậy sao?” Không trả lời ngay câu hỏi của Lí Hạo Nhiên, Nhan Nặc Ưu sâu kín hỏi.

“Có ý gì?” Khi nghe thấy lời nói vô cùng bi thương kia, suy nghĩ của Lí Hạo Nhiên dường như ngừng lại, lặng lẽ hỏi.

“Chẳng lẽ không đúng sao? Hận tôi, cho nên mới có thể lựa chọn lúc tôi hôn mê xoá sạch đứa trẻ trong bụng tôi? Hận tôi, mới có thể giam cầm tôi ở cạnh anh, biến tôi trở thành tình nhân của anh, vĩnh viễn không thấy ánh sáng.” Từ khoảnh khắc nhảy xuống biển kia, Nhan Nặc Ưu cũng đã không còn tồn tại, giờ phút này cô chỉ còn lại là một cái xác. Nếu không phải biết mình mang thai, cô tin mình cũng không thể sống qua những ngày này.

Đứa trẻ trong bụng, sau khi sinh ra, ít nhất cũng là tâm nguyện của cô, coi như là bù đắp cho Đan Sâm Duệ.

“..... Đúng, tôi muốn đưa đứa trẻ trong bụng cô ra, bởi vì bọn họ bảo nó gây trở ngại đến sức khỏe của cô.” Không có chút cảm tình gì, bình tĩnh nghiêm túc tự thuật, lại làm cho Nhan Nặc Ưu sợ. Người đàn ông này trở nên thâm trầm đáng sợ. Còn cô hồi đó ngây thơ ở bên cạnh hẳn. Nếu đổi lại là một người khác như những lời hẳn nói, chỉ sợ là đã thành một cái xác không hồn.

“Không, đó là con của tôi, anh không có quyền xử lí bọn chúng.” Giống như một con gà mái mẹ bảo vệ con mình, hai mắt Nhan Nặc Ưu khiếp sợ, thủ vãn chặt chẽ bảo vệ bụng, hoảng sợ nói. Không cần, đứa trẻ là của cô và Duệ, đời này cô thiếu Duệ, đứa trẻ này chính là thứ làm cho lòng cô dễ chịu hơn một chút.

“Hừ, của cô? Ở bên cạnh tôi, mà vẫn còn muốn giữ đứa con của người đàn ông khác?” Lạnh lùng xoay người, không hề kiêng nể đi vào bên cạnh Nhan Nặc Ưu, không chút thương tiếc nắm cầm Nhan Nặc Ưu, đối diện với cô, gần từng tiếng giống như muốn in dấu ở trong lòng Nhan Nặc Ưu.

Có ý gì, Nhan Nặc Ưu đột nhiên sửng sốt. Chẳng lẽ hẳn muốn giết chết đứa trẻ trong bụng cô? Không thể tin nhìn Lí Hạo Nhiên, rốt cuộc người đàn ông trước mắt này có phải là Lí Hạo Nhiên mà cô đã từng quen hay không.

“Hừ, nghi hoặc? Kinh ngạc? Ha ha, nói cho cô biết Nhan Nặc Ưu, cô là đồ tiện nhân, tôi còn không thèm đụng vào cô, tôi vốn đã có dự định với đứa trẻ trong bụng cô, nhưng nay tôi đã thay đổi suy nghĩ, cho nên không thể để lại đứa trẻ trong bụng cô. Để cho cô ở bên cạnh tôi là vì tôi muốn cho cô nếm thử khổ sở năm đó. Cô là người đàn bà hạ lưu, chỉ đáng làm tình nhân của tôi. Muốn tôi chạm vào cô..... Tôi sẽ cảm thấy ghê tởm.” Biểu tình đáng sợ như tu la từ địa ngục, lời nói tàn nhẫn khó nghe, thật sự làm trái tim Nhan Nặc Ưu tan vỡ thành từng mảnh.

Nước mắt dường như đã cạn khô, trái tim dường như ngừng đập, trước mắt dường như chỉ là một màu tối đen không có chút ánh sáng.

Đứa trẻ? Vậy mà trong bụng cô còn có đứa trẻ của Hạo Nhiên? A, giờ khắc này, Nhan Nặc Ưu hão hy vọng mình thật sự chưa từng đầu thai làm người, hy vọng mình chưa từng có sinh mệnh này. Duệ, anh ở nơi nào, ba mẹ, hai người ở nơi nào? Mọi người có biết, Ưu nhi rất đau khổ, rất muốn chết hay không.....

Tập đoàn Đan thị

Cửa sổ sát đất rộng mở, thiết bị toàn bộ đều là công nghệ cao, tất cả dụng cụ đều xa hoa.

Trong chiếc sofa rộng lớn, một người đàn ông quần áo không chỉnh tề sa sút nằm nơi đó, cả người đều đầy mùi rượu. Ở trong giấc ngủ nặng nề, trái tim đột nhiên đau xót làm cho người đàn ông nhíu mày.

Hai tháng qua Đan Sâm Duệ gầy đi rất nhiều, mặt cũng hóp đi. Đôi mắt vốn khí phách sắc bén, cũng mất đi thần thái ngày trước, không còn khôn khéo.

“Sâm Duệ, lúc trước tớ đã từng khuyên cậu, cho cậu thời gian cân nhắc, nhưng cậu lại cố chấp muốn li hôn với Nhan Nặc Ưu, để cho cô ấy ra đi, để cho cô ấy cao bay xa chạy. Nay cô ấy mất tích cậu lại đối xử với

bản thân như thế này, cô không nghĩ mình sẽ khiến thủ hạ và các anh em thất vọng sao? Cậu có biết giờ này khắc này bọn họ đều dùng sinh mệnh của chính mình thay cậu đấu tranh hay không?”

Hai tháng qua bạn tốt mỗi ngày đều hỏi hần hơn một trăm lần về chuyện của Nhan Nặc Ưu, lúc đầu bởi vì bạn rộn nhiều việc cho nên bạn tốt cũng không phát hiện, từ nửa tháng trước, bạn tốt đã biết hần bị lừa, đã biết Reagan cũng không tra được chuyện gì về Nhan Nặc Ưu, hần liền nổi điên .

Nhưng nghĩ đến anh em và thủ hạ những ngày gần đây bởi vì sống chết đánh nhau với bên Lí Hạo Nhiên, chết vô số, lại nhìn thấy bộ dáng bạn tốt nửa tháng mỗi ngày ý chí tinh thần sa sút, cơn tức trong lòng tràn ra. Vì một người phụ nữ mà không để ý đến tính mạng của các anh em và thủ hạ. Còn người phụ nữ kia không biết tung tích, hần chỉ biết ở trong này ý chí tinh thần sa sút uống say không còn biết gì, sau đó lại ngủ.

“.....” Trên sofa, Đan Sâm Duệ dường như không nghe thấy, tiếp tục nặng nề ngủ.

Hần là người đàn ông vô dụng, ngay cả người con gái mà hần yêu thương cũng không bảo vệ nổi. Trước kia hần rất tự tin, ngông cuồng . Vốn nghĩ rằng có thể nắm mọi thứ trong lòng bàn tay, nhưng không nghĩ đến, rốt cục ngay cả người mà mình yêu thương cũng không bảo vệ được.

“Đan Sâm Duệ, nếu tinh thần cậu vẫn sa sút như vậy, có thể người phụ nữ của cậu sẽ chết .” Rốt cục nhìn không được, liền nói ra tin tức duy nhất mà thuộc hạ điều tra được. Không có cách nào, dường như chỉ có tin tức của người phụ nữ kia mới có thể đả động lý trí hần, làm cho hần tỉnh táo lại.

61. Chương 62

Edit: Rabbit

“Cái gì? Cậu có ý gì?” Khi nghe thấy Chung Minh Hiền nói ra ba chữ Nhan Nặc Ưu, Đan Sâm Duệ đã có phản ứng. Khi đứng lên với Đan Sâm Duệ câu ‘Có thể người phụ nữ của cậu sẽ chết ’, Đan Sâm Duệ đã từ trên sofa nhanh chóng đứng lên, bước về phía Chung Minh Hiền túm quần áo hần hỏi.

Ánh mắt hơi hồng, mắt đầy tơ máu, hai mắt phù thũng, cả người Đan Sâm Duệ giống như tóc gáy bị dựng đứng lên, giận dữ hét với Chung Minh Hiền.

“Thối muốn chết, trước tiên cậu tắm rửa sạch sẽ một chút rồi tới tìm tớ.” Nhanh chóng rời khỏi văn phòng.

Nửa tháng rồi mới nghe được tin tức của Nhan Nặc Ưu, Đan Sâm Duệ không thể bỏ qua. Hần hiểu biết bạn tốt, sau khi đã lừa hần một lần, tuyệt đối sẽ không có lần thứ hai . Lúc này hần tin bạn tốt thật sự điều tra được tin tức của Ưu nhi.

Con sói kia là tự tay hần tạo ra , nay thực lực của hần lại ngang hàng với mình, nghĩ đến điều này ánh mắt Đan Sâm Duệ bắt đầu trở lên thâm trầm.

Nhanh chóng chạy vào phòng tắm trong văn phòng, tắm một lần, rồi từ một phòng khác lấy ra một bộ quần áo để thay, mở cửa đi đến văn phòng Chung Minh Hiền. Chỉ dùng mấy chục giây đã hoàn thành mọi việc.

“Rốt cuộc sao lại thế này?” Lúc này đã không còn nhìn thấy bóng dáng nửa tháng sa sút đâu nữa. hai mắt Đan Sâm Duệ sắc bén quét qua quét lại ở trên người Chung Minh Hiền.

“Người phụ nữ của cậu, tớ đã cử người đi điều tra, tra được hiện tại cô ấy đang ở trong tay Lí Hạo Nhiên, hiện tại đang ở trong bệnh viện nhà họ Mộ. Thuộc hạ của chúng ta đã dùng hết tất cả các biện pháp, cũng không dám đột nhập vào vì sợ bị phát hiện, cho nên chỉ có thể để máy nghe lén trong bệnh viện. Hai tháng trước, hành tung của Lí Hạo Nhiên cũng bắt đầu trở lên trở nên bí hiểm, dường như người biết chỗ ở của hần chỉ có thuộc hạ đặc lực mà hần tin nhiệm nhất là Tát Tư biết, còn những người khác đều là tử sĩ, tuyệt đối sẽ không tiết lộ tin tức của chủ tử bọn họ.”

“Nói như vậy, Ưu nhi không phải cố ý trốn tránh tớ, mà là bởi vì cô ấy đang trong tay Lí Hạo Nhiên..... Nhưng tại sao cô ấy lại ở bệnh viện? Cô ấy ốm sao?” Hoàn toàn quên mất Nhan Nặc Ưu và Lí Hạo Nhiên từng yêu nhau, Đan Sâm Duệ ngây ngốc nói.

“Sâm Duệ, tớ không nghĩ như vậy. Nhan Nặc Ưu từng yêu Lí Hạo Nhiên, ở A Đại hai người bọn họ là một đôi rất nổi tiếng, tình yêu của bọn họ luôn là truyền kì ở A Đại.” Thực sự không muốn phá vỡ ảo tưởng của bạn tốt, nhưng Chung Minh Hiên không thể không nói ra sự thật. Bây giờ là thời khắc mấu chốt, bản thân không thể bởi vì một người phụ nữ mà khiến anh em mất đi tính mạng.

“Điều này tớ cũng biết, cậu không thể câm miệng, để cho tớ suy nghĩ sao?” Như một con sư tử phần nộ phát điên, tuyệt vọng gào thét.

“Tớ không có ý gì, sinh mệnh của một người là vô giá. Nhưng Sâm Duệ cậu phải biết rằng, ở dưới chúng ta, còn có biết bao anh em. Nếu chúng ta đi sai một bước, những người anh em kia vốn sùng bái chúng ta, sẽ chết không có chỗ chôn.” Một câu giống như gáo nước hoàn toàn khiến Đan Sâm Duệ lạnh đến thấu xương, toàn thân Đan Sâm Duệ đều ướt đẫm làm cho Đan Sâm Duệ hoàn toàn tỉnh táo lại.

Đúng vậy, ở bên cạnh Lí Hạo Nhiên, làm sao cô ấy có thể chịu khổ, làm sao có thể bị tổn thương? Lí Hạo Nhiên yêu cô ấy như vậy, cô ấy ở bên cạnh hắn hai năm mà chưa từng quên Lí Hạo Nhiên, nay cô ấy ở bên cạnh hắn có lẽ là đang vô cùng hạnh phúc.

Nhìn bạn tốt im lặng, Chung Minh Hiên biết, người đàn ông từng nhìn thiên hạ bằng nửa con mắt đã trở lại. Con người lãnh khốc vô tình, quyết đoán giảo giang kia rốt cục lại đã trở lại.

Suy nghĩ dần dần phiêu xa, Đan Sâm Duệ ngẩng đầu nhìn ra trời xanh rộng lớn, yên lặng nói: Thân ái , Duệ vĩnh viễn chỉ yêu một mình em, cho dù em không ở bên cạnh anh, không là người phụ nữ của anh, anh vẫn yêu em như cũ, vĩnh viễn sánh cùng thiên địa, sông cạn đá mòn.

“Hừ, với khuôn mặt này, dáng người nữa, cô cho rằng tôi vẫn còn yêu cô sao? Mà cô cũng đừng nghĩ rằng tôi đang khen cô, người phụ nữ như cô chỉ đáng làm tình nhân của tôi, chỉ là tôi cảm thấy cô vẫn còn có thể làm một bình hoa. Ít nhất mỗi buổi tối, có thể thay đổi biện pháp tra tấn cô, nhìn bộ dáng cô khó chịu và thống khổ, tôi sẽ cảm thấy vui vẻ. Lại càng không muốn đêm khuya yên tĩnh nhìn thấy khuôn mặt này của cô nghĩ đến gặp quỷ.” Giọng nói vô cùng mập mờ, Nhan Nặc Ưu biết, trong mắt người đàn ông này không có một chút tình dục gì. Bởi vì trong đôi mắt đen sâu thẳm, cùng với vẻ mặt tĩnh lặng làm cho cô sợ. Người đàn ông này thật đáng sợ.....

Cúi đầu hạ mắt, Nhan Nặc Ưu không nói gì nữa. Tay đột nhiên chạm đến bụng, dường như đang sờ một thứ gì đó rất đáng sợ, tay nhanh chóng bỏ ra. Giờ khắc này, cô cảm thấy cô giống như một quái vật, lại giống như một công cụ sinh sản, đứa trẻ mai sau sinh ra, sớm đã trở thành công cụ uy hiếp cha của mình. Nếu như vậy cô tình nguyện chết.

“Tốt nhất ngừng ngay những suy nghĩ của cô lại, cô đã tỉnh, như vậy tôi nói cho cô một chút, hiện tại đứa trẻ trong bụng cô không thể giữ lại, yên tâm, chờ thêm một thời gian, tôi sẽ làm cho cô có đứa trẻ của tôi, còn kế hoạch trước kia, tôi tự nhiên sẽ có biện pháp khác.” Áp chế đáy lòng rung động, vẻ mặt Lí Hạo Nhiên lạnh lùng nói.

“Đừng, ta không cần xoá sạch đứa trẻ.” Trời ạ, xoá sạch đứa trẻ của Duệ, tuy rằng cô trong lòng cũng rất muốn làm như vậy, nhưng sau khi sức khỏe cô khá lên, sớm hay muộn còn bị hắn bắt buộc mang thai. Nếu như vậy, chẳng bằng cô sinh đứa trẻ của Duệ còn hơn, tuy rằng thời gian địa điểm không thích hợp, nhưng nếu trong bụng cô có con, như vậy cũng chứng tỏ rằng cô và con có duyên phận với nhau.

“Hừ, chuyện này cũng không do cô quyết định.” Lạnh lùng liếc mắt một cái với Nhan Nặc Ưu, Lí Hạo Nhiên kiên quyết.

“Đừng, dù chết tôi cũng hải giữ lại đứa trẻ, nếu anh thật sự muốn giết đứa trẻ trong bụng tôi, như vậy để cho tôi cùng chết đi. Nếu không còn đứa trẻ, tôi sống cũng không có ý nghĩa gì.” Quạt cường ngẩng đầu, đây là lần đầu tiên trong nhiều năm hai người quen biết, Nhan Nặc Ưu phản đối lời của Lí Hạo Nhiên, hơn nữa lời nói này vô cùng kiên quyết và quạt cường.

“Cô uy hiếp tôi?” Lại gần, nhẹ nhàng ngậm vành tai Nhan Nặc Ưu, dùng sức cắn một cái.

“A.....” Kêu một tiếng, thân thể Nhan Nặc Ưu sợ run.

“Tôi nói cho cô biết, Lí Hạo Nhiên trước kia đã chết rồi, Lí Hạo Nhiên bây giờ không còn là người nuông chiều che chở cô trước kia, hiện tại tôi không thể giữ lại đứa trẻ trong bụng cô là tuyệt đối không thể giữ lại.” Ánh mắt nguy hiểm nhìn Nhan Nặc Ưu, người con gái này, hình như thay đổi rất nhiều, ít nhất tính tình thay đổi, không giống như cô gái đáng yêu trước kia.

“.....” Nghe lời nói của Lí Hạo Nhiên, trái tim Nhan Nặc Ưu lập tức trở nên lạnh lẽo. Không biết nói gì, nhắm mắt lại nặng nề ngủ. Con à, mẹ dường như không có năng lực bảo vệ các con, xin lỗi, là mẹ vô dụng. Nếu như có kiếp sau, mẹ sẽ không bao giờ làm Nhan Nặc Ưu yếu đuối vô dụng nữa, nếu như có kiếp sau, hy vọng các con vẫn là con của mẹ. Đời này mẹ không thể bảo vệ các con, nhưng mẹ tuyệt đối sẽ không bỏ rơi các con, các con ở đâu, mẹ sẽ ở đó.....

62. Chương 63

Edit: Rabbit

Khi Lí Hạo Nhiên yêu cầu viện trưởng Trương phẫu thuật để lấy đứa trẻ ra cũng bị cự tuyệt. Lúc này viện trưởng Trương không giống như trước áp a áp úng, mà rất gọn gàng dứt khoát nói cho Lí Hạo Nhiên, bởi vì Nhan Nặc Ưu đã khôi phục ý thức, cho nên không thể lại tiến hành phẫu thuật, bởi vì xác suất nguy hiểm rất cao, xác suất thành công cũng chỉ có hơn mười phần trăm.

Bất đắc dĩ, Lí Hạo Nhiên chỉ có thể thỏa hiệp. Nhưng nghiêm khắc yêu cầu lúc nào cũng phải chú ý đến tình trạng của Nhan Nặc Ưu, hẳn không hy vọng sinh mệnh của Nhan Nặc Ưu bị uy hiếp.

Lúc Nhan Nặc Ưu tỉnh lại đã là buổi chiều ngày hôm sau, khi nghe y tá nói với cô rằng sẽ không phải làm phẫu thuật nữa, khóe miệng Nhan Nặc Ưu nở một nụ cười mê đắm chứng sinh. Nụ cười kia làm nhóm y tá đều cảm thấy đều xấu hổ, người con gái này thực sự quá đẹp, nụ cười kia ngay cả bọn họ là phụ nữ cũng nhìn không được mà động tâm. Nụ cười đó cho dù là nhiều năm sau vẫn khiến người khác mê mẩn.

“Nhan tiểu thư, tình trạng của cô rất yếu, hơn nữa trong bụng lại có hai đứa trẻ, cho nên về sau cô nhất định phải chú ý thân thể của chính mình, nếu không tiên sinh sẽ lo lắng sốt ruột.” Một cô gái trẻ, trên mặt lộ vẻ hồn nhiên hiền lành, ôn nhu nhắc nhở Nhan Nặc Ưu.

“Cái gì? Hai đứa trẻ?” Nghĩ đến hình ảnh trong mộng, Nhan Nặc Ưu có chút khiếp sợ. Nói như vậy cô có hai đứa trẻ của Duệ. Nghĩ đến đây, Nhan Nặc Ưu ôn nhu vuốt ve bụng mình, trên người tản ra sự dịu dàng của người mẹ, hoàn toàn không để ý đến câu nói tiếp theo của y tá.

“Đúng vậy, cho nên từ giờ trở đi Nhan tiểu thư nên chú ý thân thể, hai đứa bé cần rất nhiều dinh dưỡng, nếu Nhan tiểu thư không vui, sợ là sẽ ảnh hưởng đến đứa trẻ trong bụng.” Nói câu này, người y tá làm một cái động tác rất đáng yêu với Nhan Nặc Ưu, làm Nhan Nặc Ưu cảm thấy nhẹ nhàng.

“Cám ơn, tôi sẽ chú ý.” Sau hai tháng, lần đầu tiên tâm tình Nhan Nặc Ưu dễ chịu khi nói chuyện với người khác.

“Ha ha, không cần cảm ơn tôi, tôi là con người yêu cái đẹp, chỉ là bởi vì nhìn thấy cô rất xinh đẹp, cho nên mới sinh ra tà niệm, cho nên mới quan tâm cô như thế.” Nhìn Nhan Nặc Ưu tươi cười, y tá có chút ngẩn người. Sau khi phục hồi tinh thần, vui vẻ bộc lộ tính cách của mình. Giọng nói chân thành không có tâm cơ, làm cho người ta vô cùng yêu mến.

“Cô đã bao nhiêu tuổi rồi, tại sao lại làm việc ở đây?” Thấy người y tá cùng lắm cũng chỉ hai mươi tuổi, trẻ như vậy đã đi làm rồi sao?

“Ha ha, tôi hai mươi tuổi. Điều kiện trong nhà không tốt, dưới tôi còn có vài em trai em gái, cho nên tôi tạm nghỉ học đi làm, mà chuyên ngành của tôi cũng là bác sĩ, nhưng bởi vì chưa học xong, cho nên tới nơi này làm y tá.” Vừa nói đến tuổi của mình, người y tá bắt đầu có chút ngại ngùng.

“Hai mươi.....” Cũng không nói thêm nữa, hai mươi tuổi, cô cũng đã từng ở độ tuổi đó. Mà nay cô đã hai mươi ba rồi.

“Cô làm sao vậy?” Lúc này lời nói của người y tá tràn đầy cẩn thận, ánh mắt cũng có chút bắt đầu sợ hãi. Cô nghe vài y tá tiền bối nói vị tiểu thư này rất hiền lành, hai tháng nay mỗi ngày đều không vui vẻ, hôm nay cô mới nghĩ ra biện pháp khuyên cô ấy, hy vọng cô ấy có thể vui vẻ một chút.

Lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy, cô cũng đã bị vẻ đẹp của cô gái này mê hoặc. Nhìn cô gái giống như tiên nữ này không vui, trong lòng của cô cũng cảm thấy khó chịu.

“Tôi không tức giận, cô đừng như vậy.” Nghe thấy tiếng nói của người y tá có chút cẩn thận lại hơi run run, Nhan Nặc Ưu chỉ biết sự im lặng vừa rồi của cô có lẽ đã dọa người y tá này, nhanh chóng thu lại cảm xúc của chính mình, cười nói với người y tá.

“Thật vậy sao?” Đường như vẫn còn lo lắng, chỉ sợ Nhan Nặc Ưu còn giận cô. Mặc dù những lời vừa rồi cô nói không hề sai, nhưng cô biết vị tiểu thư này không vui. Ở trong bệnh viện này, bởi vì không có người quen, lại không có bằng cấp, bị chen ép là chuyện bình thường. Hơn nữa có đôi khi bị người vu oan hãm hại sau đó chỉ có thể một mình yên lặng khóc, ai cũng không đến giúp mình, mà chính mình cũng không có năng lực gì để chống lại.

Mà có thể ở trong bệnh viện này sinh tồn, cô cũng dùng hết tất cả các biện pháp, cho dù có những quy tắc ngầm, những chuyện làm cho người ta không chịu nổi cô cũng làm. Nếu không làm sao cô có thể ở lại bệnh viện này, bị người vu oan hãm hại còn có thể ở vị trí này sao?

Nhưng từ sau khi nhìn thấy tiểu thư thuần khiết như bách hợp này, cô đã không còn cảm thấy tự ti nữa, cũng không còn lúc nào cũng nghĩ đến những chuyện khó coi. Sau khi tiếp cận vị tiểu thư này, cô luyện tiếu rời khỏi. Cô rất thích tiểu thư này, càng không hi vọng đánh mất thiện cảm của cô ấy.

“Ừm, tôi không giận cô, chỉ là tôi có chút..... nhớ nhà.” Sau khi nói, nước mắt Nhan Nặc Ưu không ngừng rơi xuống. Cô thực vô dụng, rời khỏi nhà, rời khỏi sự che chở của cha mẹ dường như cô đã mất đi năng lực sinh tồn.

Giờ khắc này, trên hai má người y tá xinh đẹp hiện ra hai lúm đồng tiền, bộ dáng đáng yêu làm cho Nhan Nặc Ưu vốn có chút ưu thương cũng bị cuốn hút, nở nụ cười.

Khoảnh khắc lúc Lí Hạo Nhiên đi vào, thấy được một màn như vậy. Nụ cười xinh đẹp hồn nhiên kia đã lâu hần chưa từng nhìn thấy. Đường như ba năm qua, hần chưa từng gặp ai có nụ cười tuyệt như vậy, giờ khắc này, Lí Hạo Nhiên có chút ghen tị với người y tá bên cạnh Nhan Nặc Ưu.

“À, đúng rồi, tôi còn chưa biết tên của cô. Tôi coi cô là bạn cho nên muốn biết tên của cô.” Trải qua vài cái giờ vui vẻ tán gẫu, Nhan Nặc Ưu cũng rất thích cô gái hoạt bát đáng yêu này. Mà dường như cũng cảm thấy sự tự ti trong mắt người y tá, su khi nói câu này, cũng là đề cao vị trí của người y tá trong lòng mình.

“Tôi..... Tôi gọi là..... Tần Tư Ngữ.” Có chút ngại ngùng nói ra tên mình, người y tá rơi những giọt lệ vui mừng. Cô biết, vị tiểu thư này tuyệt đối là thiên kim tiểu thư của một tập đoàn lớn, nhưng sau khi nói chuyện phiếm với cô ấy cô có thể cảm giác được tiểu thư này không giống những vị tiểu thư khác không phân rõ phải trái, càng không ác độc giống như những người đó. Tôn trọng cô như vậy, còn coi trọng cả tên của cô, còn coi cô là bạn nữa. Theo khi ra xã hội tới nay, cô chưa từng gặp được một thiên kim tiểu thư nào hiền lành tốt bụng như vậy.

“Tư Ngữ? Tên rất êm tai.” Nhìn Tần Tư Ngữ cẩn thận nói ra tên của mình, mũi Nhan Nặc Ưu có chút đau xót. Còn trẻ như vậy, phải trải qua cuộc sống thế nào mà hình dáng mới như vậy! Mà cuộc sống của cô có vẻ còn quá sung sướng.

“Đúng vậy, mẹ tôi nói tên tôi là do ba đặt, đáng tiếc ba tôi mất sớm, cho nên không được nhìn thấy tôi lớn lên.” Nói đến điều này, ánh mắt Tần Tư Ngữ cũng dịu dàng hơn, trong hai mắt tràn đầy ý cười hạnh phúc.

“Vậy trong nhà cô có mấy anh chị em? ” Có chút cảm thán, mới hai mươi tuổi, lại sớm mất ba. Một cô gái nhỏ thế này đã phải gánh vác cho cả gia đình.

63. Chương 64

Edit: Rabbit

“Ngoài tôi ra, còn có ba em nữa, hai em trai và một em gái.” Nói xong thân nhân trong nhà, trong ánh mắt Tư Ngữ tràn đầy ý cười, dường như không có chút oán hận quá nhà mình, còn trẻ như vậy đã tự mình đi làm gánh vác tất cả chi tiêu trong nhà.

“Tư Ngữ không cảm thấy vất vả sao?” Có lẽ Tư Ngữ đã phải trải qua rất nhiều chuyện, Nhan Nặc Ưu cảm thấy thương tiếc.

“Vất vả là chắc chắn, nhưng cuộc sống của tôi cũng rất đầy đủ, cũng rất hạnh phúc.” Ánh mắt có chút lóe sáng, nhưng sự chua xót vẫn không tránh được mắt Nhan Nặc Ưu.

Sự chua xót kia rốt cuộc là cái gì?

“Tư Ngữ em có đồng ý làm em gái của chị không?” Thực sự rất thích cô gái tên Tư Ngữ này, lại bởi vì nội tâm cô độc, Nhan Nặc Ưu liền nói ra ý tưởng trong đáy lòng với Tần Tư Ngữ.

“Cô..... nói cái gì?” Có chút không dám tin nhìn về mặt cô gái đậm tĩnh, về mặt Tần Tư Ngữ khiếp sợ.

“Chị rất thích Tư Ngữ, mà trong nhà chị chỉ có một mình, cho nên hy vọng Tư Ngữ có thể làm em gái của chị có được không?” Tươi cười tràn đầy chân thành, không có chút ác ý.

“Tôi.....” Chưa từng có ảo tưởng mình cùng thiên kim tiểu thư này vì nói chuyện với nhau mà tăng thêm tình cảm, cho nên đối với điều xảy ra bất ngờ này có chút giật mình.

“Như thế nào, Tư Ngữ không muốn sao?” Rõ ràng biết là bởi vì lời nói của mình làm cho người ta ngại, nhưng Nhan Nặc Ưu vẫn nhìn không được muốn đùa một chút với cô.

“Không..... Không phải, chỉ là Tư Ngữ có chút không thể tin được, chưa từng có nghĩ tới sẽ cùng Nhan tiểu thư làm chị em, nhất thời ngại người mà thôi.....” Hoa chân múa tay vui sướng phe phẩy, giờ phút này Tần Tư Ngữ có chút kích động nói với Nhan Nặc Ưu.

“Như vậy Tư Ngữ đồng ý rồi, về sau chúng ta là chị em.” Nhìn Tần Tư Ngữ bị mình đùa càn đáng yêu, Nhan Nặc Ưu tươi cười rục rịch.

“Vâng.” Gật đầu thật mạnh, Tần Tư Ngữ trong lòng thề, người chị gái này, cô nhất định sẽ đối xử thật tốt, chỉ cần cô có khả năng làm được, Tần Tư Ngữ cô tuyệt đối không cự tuyệt, tuyệt đối vượt lửa qua sông cũng không chối từ.

Nhưng vẫn cảm thấy chua xót, thân phận của mình thấp kém như vậy, chị ấy làm sao cần nhờ đến mình? Chị ấy giàu có như vậy, thiếu gì người phục vụ? Còn mình, bởi vì chị ấy không biết những chuyện mình đã trải qua, nếu biết mình đã trải qua những năm tháng dơ bẩn, mà học hành cũng kém cỏi, chắc chắn chị ấy sẽ không thích mình.

“Tư Ngữ, chuyện quá khứ đã trôi qua rồi không nên nhắc lại, hiện tại em là em gái của chị, đừng lúc nào cũng chấp nhất chuyện đã qua.” Trong lòng cũng âm thầm nhắc nhở chính mình, nếu đã trôi qua, vậy thì hãy tiến về phía trước. Lí Hạo Nhiên, người đàn ông này vô cùng nguy hiểm, mình cũng phải mau chóng thoát đi mới được.

“Ai, trò chuyện vui vẻ quá! Đang nói gì vậy” Làm bộ bộ dáng vừa đi vào, Lí Hạo Nhiên tao nhã đi vào phòng, cười hỏi.

Nhan Nặc Ưu biết ẩn giấu sau nụ cười ôn hòa kia là nguy hiểm. Giống như hoa anh túc bất cứ lúc nào cũng có thể dồn con người ta vào chỗ chết.

“Cậu Lý.....” Khi nghe thấy tiếng Lí Hạo Nhiên, Tần Tư Ngữ có chút mất tự nhiên đứng lên. Nhìn Lí Hạo Nhiên về mặt ôn hòa đi vào bên cạnh mình, trong lòng lại càng không được tự nhiên.

“Hai người đang nói chuyện gì vậy, từ xa tôi đã nghe được tiếng cười của hai người.”

“Tư Ngữ em đi ra ngoài trước đi.” Không trả lời Lí Hạo Nhiên, Nhan Nặc Ưu khẩn trương nói với Tần Tư Ngữ.

“Vậy em đi ra ngoài trước.” Nghe được lời nói của Nhan Nặc Ưu, Tần Tư Ngữ như trút được gánh nặng, hít một hơi thật sâu, xoay người bước nhanh rời đi.

“Anh tới đây làm gì?” Sau khi để Tần Tư Ngữ rời khỏi phòng, nụ cười trên mặt Nhan Nặc Ưu biến mất, còn lại là ánh mắt lạnh lùng, đã không có chút áy náy, càng không có chút yêu thương nào, giờ phút này Nhan Nặc Ưu vô cùng hận người đàn ông này, cho nên lúc nói chuyện cũng không có nửa phần cảm tình.

“Hận tôi sao?” Đột nhiên đem mặt Nhan Nặc Ưu chỉ cách mình một thước mới dừng lại, châm chọc hỏi.

“Không hận, đã không còn yêu thì tại sao phải hận?” Thản nhiên nhìn Lí Hạo Nhiên, trong mắt không hề có áy náy và đau lòng, vô cùng bình tĩnh nói ra suy nghĩ của mình.

“Cô.....” Có chút giật mình với lời nói của Nhan Nặc Ưu, chưa từng nghĩ đến, có một ngày những lời này lại do chính cô nói ra. Hắn cho tới bây giờ đều tự tin cho rằng hắn vẫn có một vị trí quan trọng ở trong lòng cô .

Cũng không nghĩ đến, những chuyện hắn làm mấy ngày qua đã thực sự làm cho Nhan Nặc Ưu hoàn toàn hết hi vọng với hắn. Vốn dĩ trong lòng có chút áy náy lại tan thành mây khói. Hiện nay Nhan Nặc Ưu chỉ nghĩ làm như thế nào mới có thể thoát khỏi nơi này, mang theo đứa trẻ an toàn rời đi.

Nếu đã không chết, có lẽ là ông trời muốn cho cô thêm một cơ hội nữa, như vậy cô phải quý trọng. Đời này cô không thể trở về bên cạnh Duệ, bởi vì anh ấy đã người phụ nữ của mình, còn Hạo Nhiên đã không còn là chàng trai lương thiện cô quen biết năm đó, nay hắn âm lãnh, tà ác, lại ác độc, cho nên, cô không thể ở bên cạnh bọn họ, cho nên đường như rời đi mới là lựa chọn tốt nhất.

“Nếu ở bên cạnh tôi, cô nên nhớ rõ thân phận của mình, không nên có những suy nghĩ lệch lạc..... Còn nữa, tuy rằng hiện tại tôi không lấy đứa trẻ trong bụng cô ra, nhưng cô cũng phải biết rằng, nếu hai đứa trẻ kia sinh ra không có tác dụng gì với tôi,..... cô đừng mơ tưởng tôi để cho chúng sống sót.” Đừng tưởng rằng hắn là kẻ ngốc, trong lòng cô nghĩ gì hắn thật sự rõ ràng, cô muốn che giấu suy nghĩ của mình với hắn là chuyện không có khả năng. Đứa trẻ kia, nếu không thể trừ bỏ chúng, hắn chỉ có thể lợi dụng chúng. Trong lòng cũng vô cùng mâu thuẫn, nếu đứa trẻ sinh ra chắc chắn sẽ uy hiếp đến tính mạng của Nặc Nặc, nhưng xoá sạch đứa trẻ, cũng vẫn uy hiếp tính mạng của Nặc Nặc.

“Anh — đề tiện—” Nghiến răng nghiến lợi phun ra ba chữ, ánh mắt Nhan Nặc Ưu đỏ hoe. Người đàn ông này, cho tới bây giờ cô chưa từng nghĩ hắn sẽ có mặt tàn nhẫn lãnh huyết như thế, hắn lại dùng phương pháp súc sinh như vậy đối với cô. Hắn rốt cuộc xem cô là cái gì ? Ghét bỏ cô bản, lại muốn cho cô sinh đứa trẻ của hắn, chẳng lẽ đây là tra tấn của hắn sao?

“Hừ, tôi đề tiện cũng tốt, tàn nhẫn cũng thế, đời này, cô đừng mơ tưởng trở lại bên cạnh người đàn ông kia, trở lại những ngày hạnh phúc.” Kích động rống to với Nhan Nặc Ưu, Lí Hạo Nhiên trong lòng có chút đau đớn, vốn muốn nhượng bộ cô một chút, nhưng đến thời khắc mấu chốt, trong đầu lại không tự chủ được nhớ tới hôn lễ ba năm trước, khiến hắn tổn thương. Người đàn bà này không đáng để hắn thương tiếc che chở.

“Tôi chưa từng nghĩ tới.” Nghe tiếng rống giận dữ của Lí Hạo Nhiên, ngược lại Nhan Nặc Ưu cảm thấy bình tĩnh hơn, bình tĩnh nhìn Lí Hạo Nhiên, trong mắt kiên định cùng thất vọng, không khí ưu thương lan tỏa khắp phòng bệnh.

64. Chương 65

Edit: Rabbit

“Tốt lắm, hôm nay tôi tới là muốn nói cho cô. Trong lúc cô mang thai phải ở nơi này, không được rời đi.”

“Anh nói cái gì? Ý của anh là muốn nhốt tôi sao?” Đường như cũng đã quen bị người khác hạn chế tự do cá nhân, cảm xúc của Nhan Nặc Ưu cũng không thay đổi quá nhiều.

“Nhốt? Ha ha, cũng có thể nói như vậy. Đừng tưởng rằng tôi không biết tâm tư của cô, vẫn còn nghĩ đến Đan Sâm Duệ, trong lòng cô có phải vẫn nghĩ làm như thế nào mới có thể thoát khỏi nơi này có đúng không, vậy còn người đàn ông kia thì sao?” Hừ, đừng tưởng rằng hắn làm bộ như không quan tâm, thật ra hắn đều hiểu rõ tất cả những hành động của cô.

“Tôi đã nói rồi. Tôi không nhận nổi tình yêu của các người.” Trong giọng nói tràn đầy bi ai. Đúng vậy, cô thừa nhận không chịu nổi phượng thức yêu cực đoan của hai người đàn ông này, chỉ cần ông trời ban cho cô cơ hội bỏ trốn, cô nhất định sẽ không trở về bên cạnh hai người đàn ông này.

Cô muốn sống cuộc sống của chính mình, cô muốn ra bên ngoài thế giới. Từ lúc sinh ra tới nay, trong ba năm nay cô đã hoàn toàn thông suốt, bởi vì cô sống an nhàn sung sướng, không hiểu nhiều chuyện khiến cho cô rất nhiều lúc giống như một kẻ ngốc. Cho nên, nếu cho cô cơ hội, cô sẽ dốc sức đi ra ngoài làm việc, rèn luyện bằng chính khả năng của mình, tự tìm một khoảng trời riêng ỉn.

“Đừng ảo tưởng nữa, vào mười lăm này người đàn ông kia sẽ tổ chức hôn lễ, đến lúc đó tôi muốn cho cô tận mắt thấy hắn đeo nhẫn cho người phụ nữ khác cùng với dáng vẻ hạnh phúc.” Ha ha, khi đó hắn sẽ làm cho cô nếm thử cái loại cảm giác sống không bằng chết mà năm đó hắn phải trải qua, lúc đó chắc chắn cô sẽ hiểu được hắn đã đau khổ như thế nào.

“.....” Đường như không nghe thấy lời nói của Lí Hạo Nhiên, ánh mắt Nhan Nặc Ưu chặt chẽ nhắm lại, tựa như rất mệt chỉ muốn ngủ.

Nhưng Lí Hạo Nhiên không nghĩ như vậy, tàn nhẫn nhìn thoáng qua Nhan Nặc Ưu trên giường tái nhợt, tiếp tục lạnh lùng nói: “Đừng tưởng rằng như vậy là có thể trốn tránh được, mười lăm tháng sau, tôi sẽ dẫn cô đi, khi đó tôi muốn cô tận mắt thấy Đan Sâm Duệ cùng người phụ nữ khác đi vào thánh đường, đồng kết lương duyên.” Ha ha, Đan Sâm Duệ không phải mày rất tự tin sao? Lúc này tao muốn nhìn thấy mày đấu với tao như thế nào. Khi đó, khi tao mang theo Nặc Nặc chúc mừng mày, mày sẽ có cảm giác gì. Ha ha ha ha, chỉ cần nghĩ đến điều này, Lí Hạo Nhiên cảm thấy trong cơ thể nhiệt huyết sôi trào, vô cùng kích động.

Nhan Nặc Ưu chớp mắt không muốn nghe thêm Lí Hạo Nhiên nói câu nào nữa, trái tim dường như trống rỗng, máu cũng đã ngừng chảy, không còn cảm giác đau đớn gì. Giờ khắc này, Nhan Nặc Ưu đột nhiên cảm thấy thế giới thật sự ư ảm, không còn màu sắc gì nữa.

Chưa xót cười tất cả những điều này đều là do tự mình làm tự chịu. Lúc trước Duệ chiều chuộng mình như vậy, ăn nói khép nép như vậy, còn mình thì sao? Cao ngạo không thèm liếc mắt một cái, nay rơi vào kết cục như vậy đều là lỗi của mình, tất cả điều này đều do mình không thể trách ai. Cho nên, cô không hận Duệ, lại càng không oán Lí Hạo Nhiên, bởi vì cô mới là đầu sỏ gây nên, cô không có tư cách gì để oán hận bọn họ. Một giọt nước mắt trong suốt chảy xuống, rồi ngày càng nhiều hơn, tựa như chất chứa bao ưu thương, xót xa.

Khi giọt nước mắt trong suốt chảy xuống từ khóe mắt Nhan Nặc Ưu ánh vào đáy mắt Lí Hạo Nhiên, trái tim hắn co rút. Cô rơi lệ, tại sao? Là do lời nói của hắn khiến cô tổn thương sao? Có chút bất an xoa người đi vào thư phòng, bước chân cũng có chút hỗn loạn.

Ngày hôm sau khi tỉnh lại, Lí Hạo Nhiên đã rời đi. Nhan Nặc Ưu không có biểu tình gì, sau khi đã suy nghĩ suốt một đêm, trong lòng cũng đã có tính toán riêng. Nếu cô có cơ hội đi ra ngoài, như vậy tuyệt đối phải nắm chắc, không thể làm cho cơ hội ngay trước mắt biến mất.

Nhẹ nhàng ấn vào chuông, gọi Tần Tư Ngữ đến chỗ mình, có chuyện muốn nói với cô ấy. Sở dĩ lựa chọn Tần Tư Ngữ, là vì ở trong bệnh viện này cô chỉ thân với mỗi Tần Tư Ngữ, mà dựa vào tính tình của Tần Tư Ngữ, cô ấy chắc chắn sẽ giúp cô.

Khi Tần Tư Ngữ ở trong phòng nghỉ nghe thấy tiếng chuông của Nhan Nặc Ưu nhanh chóng chạy tới. Đẩy cửa vào, trực tiếp hỏi: “Chị Nhan, tìm em có chuyện gì sao?” Bởi vì không quen gọi là chị Nhan Nặc Ưu, cho nên Tần Tư Ngữ lui từng bước, xưng hô Nhan Nặc Ưu là chị Nhan.

“Tư Ngữ, chị có chút chuyện muốn tìm em thương lượng.” Ánh mắt thật sự vô cùng nghiêm túc.

Khi nhìn thấy biểu tình nghiêm túc của Nhan Nặc Ưu, Tần Tư Ngữ cũng lập tức ngừng cười, đi vào bên giường bệnh Nhan Nặc Ưu, đặt một chiếc gối đỡ sau lưng Nhan Nặc Ưu, mới ngồi bên cạnh Nhan Nặc Ưu hỏi: “Chị nói đi có chuyện gì.”

“Giúp chị rời khỏi nơi này.” Ánh mắt vẫn nhìn Tần Tư Ngữ, trong mắt tràn đầy chờ mong, mà nhiều hơn cũng là bất an. Cô không dám khẳng định, cô gái mới quen biết mấy ngày này mạo hiểm mạng sống, che dấu giúp cô rời đi.

“..... Được, em nhất định sẽ giúp chị rời khỏi nơi này.” Làm cho Nhan Nặc Ưu giật mình là Tần Tư Ngữ chỉ hơi chút nhíu mày, im lặng trong chốc lát rồi kiên định nhìn Nhan Nặc Ưu trả lời.

Thật ra trong lòng Tần Tư Ngữ vô cùng sợ hãi, tuy rằng không biết bối cảnh và gia thế của chị Nhan này, nhưng cô tuyệt đối tin tưởng, chị ấy không đơn giản. Người đàn ông khí thế phi phàm đến mỗi ngày tuyệt đối không phải là người tầm thường. Nhưng từ khi gặp thiên kim tiểu thư này, chị ấy chưa từng khiến cô khó xử, càng không gây rắc rối cho cô, ngược lại mỗi lần nói chuyện với cô đều dùng vẻ mặt ôn hoà, tâm địa lại thiện lương, luôn giữ danh dự cho cô, cho nên cô cảm kích chị ấy. Dù sao cô cũng chỉ là một kẻ thấp hèn, mạng sống cũng không có gì quý giá. Người nhà của cô, cô tin tưởng chị ấy sẽ chăm sóc giúp cô.

“Tư Ngữ.....” Khóe mắt có chút ướt át, Nhan Nặc Ưu thật không ngờ Tần Tư Ngữ sẽ vui vẻ đáp ứng như vậy. Nhưng nhìn thấy trong mắt cô ấy có sự do dự, nghĩ đến cô ấy cũng là bởi vì cảm thấy thiếu mình một phần nhân tình, cho nên muốn hoàn trả. Nhưng nếu đã lựa chọn rời đi, cũng chỉ có Tư Ngữ mới có thể giúp cô. Trước khi rời đi cô cũng phải chuẩn bị mọi thứ cho thật tốt, tuyệt đối không thể sai sót.

“Chị Nhan em không hề do dự, chỉ là người nhà của em, hy vọng Nhan gia sẽ giúp bọn họ một chút, để cho bọn họ rời khỏi nơi này, đi nơi khác sinh sống.” Cô mơ hồ biết, hình như lúc này chị Nhan phải trốn khỏi một thế lực rất lớn, cho nên hy vọng Nhan Nặc Ưu có thể giúp cô sắp xếp tốt cho người nhà.

“Cám ơn em Tư Ngữ, cho dù phải rời đi, chị cũng nhất định sẽ mang theo em, chúng ta cùng nhau rời đi được không Tư Ngữ?” Về phần người nhà Tư Ngữ, cô sẽ tìm mọi cách giúp đỡ họ.

“..... Vâng.” Ánh mắt mở to, nước mắt thì nhau rơi xuống. Trong lòng vô cùng cảm động, cô chưa từng có nghĩ tới lúc giúp chị Nhan rời đi cô vẫn còn giữ được mạng sống.

“Ừ, vậy một tháng này em nhất định phải âm thầm tìm thuốc bổ cho chị, vào ngày mười lăm, em nhất định phải mở máy di động, đến lúc đó chị sẽ tìm em.” Đối với phòng bệnh này, Nhan Nặc Ưu cũng vẫn cảnh giác, cho nên nói chuyện cũng vẫn quan sát bốn phía, nói với Tần Tư Ngữ những lời này giống như đang nói chuyện phiếm.

Tần Tư Ngữ cũng dường như hiểu được hành động của Nhan Nặc Ưu, phối hợp cùng cười khi nghe Nhan Nặc Ưu nói chuyện, thỉnh thoảng gật đầu cười ra tiếng.

Ngày thường, Nhan Nặc Ưu ở trong mắt Lí Hạo Nhiên thân thể vẫn suy yếu như cũ, tái nhợt tiêu tụy. Mà thực ra, Nhan Nặc Ưu đã sớm khôi phục thân thể, không còn suy yếu. Nguyên nhân lên gát Lí Hạo Nhiên, hoàn toàn là vì kế hoạch ngày mười lăm. Cô cảm thấy sống ở nơi này quá mệt mỏi, không muốn hai người đàn ông vì cô mà đối địch lẫn nhau, rời đi như vậy cách thật xa, đừng bao giờ gặp lại.....

65. Chương 66

Edit: Rabbit

Đan gia lạnh lùng không có chút không khí vui mừng của hôn lễ. Bởi vì Đan Sâm Duệ cố ý tuyên bố với giới truyền thông tin tức ly hôn với Nhan Nặc Ưu đồng thời cả tin tức tái hôn, cho nên hiện tại Đan Sâm Duệ trở thành tiêu điểm của giới truyền thông. Mặc kệ nói như thế nào, một chàng trai giàu có số một số hai của thế giới, hơn nữa bề ngoài nổi bật bất phàm cùng năng lực siêu phàm, Đan Sâm Duệ sớm đã là tầm ngắm của tất cả các tiểu thư nhà quyền quý, cũng là người chồng lý tưởng mà bao cô gái bình thường mong ước. Cho nên, đối với tin tức chấn động toàn cầu Đan Sâm Duệ ly hôn và cưới vợ khác, trở thành tâm điểm của giới truyền thông và khắp mọi nơi cũng không có gì kì lạ.

Bọn người hầu vẫn làm việc như thường ngày, không có chút bộ dáng bận rộn. Nhiều lúc, bọn họ đều nhàn rỗi trở về phòng nghỉ ngơi hoặc ở trong hoa viên tâm sự. Thật sự là trái ngược so với hôn lễ trước đây của Đan Sâm Duệ và Nhan Nặc Ưu, đại đa số mọi người đều có thể cảm nhận được không khí, còn đối với hôn lễ này dường như thiếu gia không có một chút chờ mong nào cả, lại càng không nhiệt tình. Trong thư phòng nhà họ Đan, Đan Sâm Duệ mặc một bộ quần áo màu xám, hai mắt nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, không hề chớp mắt.

“Sâm Duệ nghỉ ngơi một chút đi.” Từ ngày đó ở Đan thị, sau khi chính mình nói cho Sâm Duệ tin tức có liên quan đến Nhan Nặc Ưu, cậu ấy bắt đầu phấn chấn hơn. Tuy rằng hắn luôn chờ mong bạn tốt tự tin trở lại, nhưng hiện nay cậu ấy liều mạng công tác như vậy, thật đúng là làm cho hắn có chút lo lắng. Cứ tiếp tục thế này, sớm hay muộn thân thể Sâm Duệ cũng sẽ suy sụp. Chung Minh Hiên có chút ảo não nhìn Đan Sâm Duệ liều mạng làm việc, cầm một ly cà phê trong tay, đi vào trước bàn làm việc của Đan Sâm Duệ, lo lắng nói.

“Ừ, một lát nữa tớ sẽ nghỉ ngơi.” Chỉ cần mỗi lần Chung Minh Hiên hỏi hắn, hắn đều đáp như vậy. Thời gian của hắn không còn nhiều, hắn phải tranh thủ ở ngày mai hôn lễ toàn lực phản kích Lí Hạo Nhiên, cho bọn hắn một đả kích thật lớn, cái này là báo đáp cho hắn ta, mất Ưu nhi rồi, hắn dứt khoát sẽ không nhân từ nữa, sẽ không bỏ qua cho hắn ta. Nếu đã làm phải làm cho hắn ta không chịu nổi phản kích của mình.

Trước kia hắn không để ý đến sự chèn ép của Lí Hạo Nhiên, nay Ưu nhi đã rời xa hắn, nhập vào vòng ôm của người khác, hắn cũng không đủ thời gian mà để ý tới bọn họ.

“Mỗi lần cậu đều nói như vậy, cậu có biết nếu cậu còn tiếp tục như vậy, ước chừng còn chưa tới ngày mai, thân thể của cậu cũng đã suy sụp hay không? Cậu nói nói, cậu không chiếm được thì sẽ buông tay với Nhan Nặc Ưu, nhưng cậu làm như vậy là không muốn tiếp tục sống để làm việc hay sao, chẳng lẽ bởi vì cậu vẫn còn yêu cô ta? Chẳng lẽ cậu muốn mượn công việc để quên đi cô ta sao?” Nghe bạn tốt vẫn mập mờ, Chung Minh Hiên có chút tức giận. Dường như bạn tốt đã coi mình trở thành máy móc, điên cuồng công tác.

“Ừ, tớ biết, tớ sẽ chú ý.” Nhanh hơn một chút nữa, chỉ cần nhìn lại kế hoạch ngày mai một lần nữa, bảo đảm mọi thứ không có một chút sơ hở nào như Minh Hiên đã bố trí, tin tưởng ngày mai nhất định có thể gây ra một đòn đả kích trí mạng cho Lí Hạo Nhiên. Hừ, ba năm trước đây đâu không lại mình, chẳng lẽ nghĩ rằng ba năm sau vẫn có thể đấu lại được sao? Tuy rằng hắn ta đã tiến bộ rất nhiều, cũng mạnh mẽ hơn nhiều. Nhưng chẳng lẽ hắn ta không nghĩ đến, hắn tiến bộ mà mình vẫn như vậy sao? Chẳng lẽ thật sự nghĩ mình chiều chuộng Ưu nhi, cũng đã hoàn toàn đắm chìm vào mùi vị của Ưu nhi, quên bản chất của mình sao?

Khóe miệng hơi tà tứ tươi cười, hàn ý trong mắt Đan Sâm Duệ làm cho ai cũng cảm thấy khiếp sợ. Lí Hạo Nhiên, nếu là tự tay ta dưỡng ra mi, như vậy chính tay ta sẽ tiêu diệt mi.

Ưu nhi, xin lỗi, anh phải làm như vậy, tuy rằng anh đã lợi dụng em khi ly hôn, nhưng anh vô cùng yêu em, cho nên xin em đừng buông tay, cầu xin em Ưu nhi. Anh không biết tại sao em lại ở bên cạnh người đàn ông kia, nhưng anh tuyệt đối tôn trọng em, chỉ hy vọng sau chuyện này, em có thể cho anh một đáp án, xóa bỏ sự nghi hoặc trong lòng anh.....

Ngày nhanh chóng trôi qua, cuối cùng đã đến ngày hôn lễ của Đan Sâm Duệ.

Ngày đó, ánh mặt trời ấm áp, thời tiết nắng ráo, bầu trời cao xanh trong suốt, tựa như chúc phúc cho hôn lễ.

Lí Hạo Nhiên vì biết thân thể Nhan Nặc Ưu suy yếu, cho nên không đến quá sớm quấy rầy cô. Tuy rằng biết chuyện hôm nay có khả năng sẽ làm cho cô ghi hận hắn cả đời, cũng xúc phạm tới cô. Nhưng hắn không hối hận khi làm như vậy, bởi vì hắn phải dập tắt những suy nghĩ trong đầu cô. Là người phụ nữ của

Lí Hạo Nhiên, trong lòng chỉ có thể có hấn, không chiếm được lòng của cô, như vậy chỉ có thể xác cũng tốt. Trong lòng cho dù không có hấn, hấn cũng tuyệt đối không cho phép trong lòng người phụ nữ của hấn có hình bóng của người đàn ông khác. Lại càng không cho phép trong lòng người đàn ông khác có bóng dáng người phụ nữ của hấn.

Mười giờ sáng, Lí Hạo Nhiên mới mang chuyên viên trang điểm đến tạo hình cho Nhan Nặc Ưu .

Không có biểu tình dư thừa gì, khi nhìn thấy Lí Hạo Nhiên mang chuyên viên trang điểm nổi tiếng đến, nghe Lí Hạo Nhiên nói, Nhan Nặc Ưu cũng không có biểu tình gì, chỉ lặng lẽ ngồi, cũng không thèm liếc mắt một cái với Lí Hạo Nhiên.

“Cậu Lý, xin hỏi hiện tại đã có thể tạo hình cho Nhan tiểu thư chưa?” Chuyên viên hóa trang rất tôn kính đối với Lí Hạo Nhiên. Người đàn ông này thân phận vô cùng tôn quý.

“Ừ.” Hơi gật đầu, Lí Hạo Nhiên xoay người rời khỏi phòng bệnh. Trái tim hấn như bị dao cắt , nhìn người con gái hấn yêu thương không thèm nhìn tới mình một lần, sự đau đớn này vô cùng khó chịu. Từ trước đến nay, Nặc Nặc chưa bao giờ đối với hấn như vậy. Nhưng quá khứ không thể quay trở lại nữa rồi.

Lúc chuyên viên trang điểm tạo hình cho Nhan Nặc Ưu, ánh mắt cô vẫn không ngừng nhìn về bầu trời xanh ngoài kia, trong lòng chỉ muốn bay ra. Con à, mẹ sẽ không để cho con phải chịu thương tổn gì, hôm nay, chúng ta sẽ rời khỏi nơi này, đi một nơi không có ai, bình yên sống qua ngày.

Một giờ sau, chuyên viên trang điểm giúp Nhan Nặc Ưu đến một phòng khác mà Lí Hạo Nhiên đã ở đó rồi.

Lí Hạo Nhiên vốn đang thất thần, khoảnh khắc nhìn thấy Nhan Nặc Ưu xuất hiện bên cạnh mình, có chút ngây ngốc nói không nên lời.

Hấn biết Nặc Nặc rất đẹp, có thể nói hấn đã từng gặp qua nhiều người nhưng cô vẫn là người con gái xinh đẹp nhất. Nhưng hôm nay khi nhìn thấy cô như vậy, nhiệt huyết sôi trào trên từng tắc da của hấn, Nặc Nặc em luôn biết cách khiến cho anh điên cuồng.

Nhan Nặc Ưu căn bản không chú ý tới mình, trên mặt không có biểu tình gì, thoát giống như một con búp bê không có linh hồn.

Mặc chiếc váy trắng, nhẹ nhàng lay động, đẹp không thể nói lên lời. Một thân khí chất thoát tục lịch sự tao nhã, một thân lễ phục đơn giản, vẻ mặt bình yên điềm tĩnh, thanh nhax như bách hợp.

Chuyên viên trang điểm không biết đã đi ra ngoài từ lúc nào, trên sofa thượng chỉ còn lại Lí Hạo Nhiên và Nhan Nặc Ưu. Hai người lặng lẽ ngồi, yên tĩnh đến nỗi một cây kim rơi xuống cũng có thể cảm nhận được.

“Hy vọng từ nay về sau, trong lòng cô không còn tồn tại người đàn ông kia. Nếu không cô đừng mơ giữ lại đứa trẻ trong bụng.” Bởi vì lo lắng cho thân thể của cô, cho nên hấn sẽ không để cho cái thai chết trong bụng cô, nhưng sau khi bọn chúng sinh ra, hấn tuyệt đối sẽ không cho bọn chúng có cơ hội sống sót.

66. Chương 67

Edit: Rabbit

Đối với lời nói của Lí Hạo Nhiên, Nhan Nặc Ưu không có phản ứng gì đáp lại. Ngẩng đầu lên, ánh mắt thẳng tắp nhìn về phía Lí Hạo Nhiên, nói từng chữ một:“Hạo Nhiên trước sự kiện này, tôi luôn cảm thấy áy náy với anh..... Nhưng từ sau khi xảy ra chuyện này, tôi không hề còn cảm thấy áy náy và có lỗi với anh nữa rồi, có lẽ chúng ta hòa nhau.” Nước mắt rơi xuống khiến Lí Hạo Nhiên vốn thờ ơ trở nên đau đớn.

“Đừng mơ, đời này cô vẫn còn nợ tôi.” Gào thét nhìn Nhan Nặc Ưu, đã trả hết nợ sao? Hấn vẫn muốn giữ cô lại để cả đời này tra tấn cô. Đời này cô đừng mơ có được hạnh phúc, người phụ nữ dè dặt này không xứng đáng có được hạnh phúc.

“Đi thôi, nếu muốn đưa tôi đến hôn lễ của anh ấy, nếu đến chậm, có lẽ sẽ khiến anh thất vọng.” Cố gắng hít thở thật sâu, Duệ, hãy để cho em được gặp mặt anh một lần cuối cùng này. Đời này, chúng ta vô duyên, kiếp sau, nếu anh vẫn còn có tình cảm với em.....

Nhìn Nhan Nặc Ưu dường như đang đắm chìm trong ưu thương, cánh tay Lí Hạo Nhiên giật giật, cuối cùng vẫn đành hạ xuống. Sau này, hẳn không được mềm lòng và thỏa hiệp nữa.

Trên chiếc xe Lincoln, Nhan Nặc Ưu ngồi cách rất xa vị trí của Lí Hạo Nhiên, lặng lẽ nhìn bên ngoài cửa sổ. Đối với Lí Hạo Nhiên, cô đã hoàn toàn trở thành người xa lạ, không còn quen thuộc. Hai người đàn ông đều vô cùng quan trọng trong cuộc sống của cô, nhưng sau ba năm nay, lòng của cô dần dần đã nghiêng hẳn về một phía, không còn cân bằng như ban đầu.

Từ sau khi lên xe, Lí Hạo Nhiên cũng không nói chuyện với Nhan Nặc Ưu, ngồi ở bên kia, uống rượu vang, dường như đang có tâm sự gì đó, mi tâm nhăn lại.

Nơi tổ chức hôn lễ xa hoa, bố trí đẹp đẽ, hôn lễ được tổ chức trong một nhà thờ cổ xưa nhưng cũng rất đẹp. Nơi này từng là nơi Nhan Nặc Ưu hằng mong ước. Khi ấy, cô và Lí Hạo Nhiên còn là một đôi được rất nhiều người trong trường hâm mộ, lúc ấy cả hai là một cặp vô cùng hạnh phúc. Cho nên, vào lúc đó cô luôn tưởng tượng, có thể nắm tay Lí Hạo Nhiên hạnh phúc bước trên thảm đỏ, trở thành một đôi vợ chồng hạnh phúc ngọt ngào. Nhưng không ngờ rằng bọn họ có duyên nhưng không có phận.

“Suy nghĩ gì vậy? Có phải đang nghĩ nếu hôm nay nhân vật chính là cô thì thật tốt biết bao phải không?” Giọng nói lạnh lùng, châm chọc, nhấm nhấm.

“..... Tôi đã từng nghĩ, năm đó tôi cũng ngốc nghếch, thường tưởng tượng sẽ làm vợ của anh, cùng nắm tay anh đi vào nhà thờ, kết hôn sinh con.....”

“.....” Trái tim vô cùng đau đớn, ở chỗ sâu trong lòng đang dao động, đó thực sự là ý định ban đầu của cô ấy sao? Làm tổn thương cô, hẳn thật sự vui vẻ sao? Thật sự phải nói ra những lời độc ác như vậy sao? Không phải như vậy, lúc ở biển chẳng phải cô ấy rất đau lòng sao?

“Lát nữa, cô không cần phải đi vào trong nhà thờ, tôi sẽ bảo thuộc hạ đưa cô đến nơi khác.” Hẳn sẽ không ngốc như vậy, đây là thời khắc mấu chốt, tuyệt đối không thể có một chút sai lầm nào. Nặc Nặc cũng tuyệt đối không thể quang minh chính đại xuất hiện trước mặt hắn vào lúc này.

“Anh muốn làm gì?” Phòng bị nhìn người đàn ông trước mắt, đã không còn là người mà cô quen thuộc, không còn là chàng trai hiền lành của năm đó.

“Hừ, cô nghĩ rằng tôi là kẻ ngốc sao, trực tiếp đem cô đến trước mặt hắn? Yên tâm đi, tiệc tối đêm nay, tôi sẽ để cho cô xuất hiện ở trước mặt hắn, cho các người gặp mặt một lần.” Trong giọng nói tràn đầy sự uy hiếp, biểu tình trên mặt bộ cũng vô cùng cứng nhắc.

Nghe lời nói của Lí Hạo Nhiên, trong mắt Nhan Nặc Ưu tràn đầy thất vọng. Hạo Nhiên, thật sự đã không còn là Hạo Nhiên trước kia nữa rồi. Còn cô cũng không thể trở lại là một Nhan Nặc Ưu vô tư như ngày nào. Thời gian thay đổi, cho nên con người thay đổi cũng là chuyện thường tình.

Mở cửa xuống xe, Lí Hạo Nhiên trước sau không nhìn Nhan Nặc Ưu một lần, trực tiếp xuống xe, nhanh chóng đóng cửa xe lại, động tác mau lẹ làm cho Nhan Nặc Ưu không nhìn thấy nổi một tia sáng bên ngoài.

“Tiểu thư, thiếu chủ phân phó bảo chúng tôi chờ một lát nữa mới được phép mang cô vào, cho nên cô hãy ngồi trong xe một lát.” Tất Tư cũng là người phụ trách lái xe cho Lí Hạo Nhiên, cho nên đến đám cưới này, hẳn vẫn như cũ làm lái xe.

“Ừ.” Thuận miệng trả lời một tiếng, không thêm nhắc lại.

Lúc này trong xe yên tĩnh một cách quỷ dị.....

Trong nhà thờ, xung quanh đều là các nhân vật nổi tiếng, đến chúc mừng Đan Sâm Duệ. Tất cả những người đến đây đều âm thầm so sánh: hôn lễ thế kỷ xa hoa năm đó đã khiến họ nhớ mãi không quên mà lần này cũng không hề thua kém, nhưng cũng có rất nhiều người nghi hoặc, tại sao đôi kim đồng ngọc nữ của giới hào môn mà chỉ trong ba năm ngắn ngủi đã ly hôn.

Tuy rằng lòng tràn đầy nghi vấn, nhưng không một ai dám hỏi.

“Chúc mừng ngài..... Đan tiên sinh.” Đan Sâm Duệ vốn đang bàn chuyện với Chung Minh Hiên, bị lời nói này cắt ngang.

Thu hồi biểu tình dư thừa trên mặt, Đan Sâm Duệ bình tĩnh xoay người nhìn về phía Lí Hạo Nhiên: “Hóa ra là ngài Lý, cảm ơn ngài đã dành chút thời gian quý báu tham gia hôn lễ của Đan mỗ, thật quá vinh hạnh!”

“Ha ha, Ngài Đan khách khí quá, chỉ là lần này tôi muốn đến xem, rốt cục chồng cũ của Nặc Nặc vĩ đại như thế nào, khiến cho cô ấy nằm đó bỏ tôi gả cho ngài.” Trong ánh mắt tràn đầy thù hận, âm lãnh làm cho người ta không rét mà run. Đan Sâm Duệ, ta sẽ biết, cái gì là thống khổ, cái gì là sống không bằng chết. Sau mười tháng, ta muốn tận mắt thấy con của mình ở trong vòng tay của ta.....

Khi nhìn thấy đôi mắt âm lãnh của Lí Hạo Nhiên, trái tim Đan Sâm Duệ đột nhiên trật nhịp. Tại sao ánh mắt kia làm cho hắn bất an. Đường như sắp xảy ra chuyện gì đó.

“Sâm Duệ, hôn lễ sắp bắt đầu.” Chung Minh Hiên ở bên cạnh, từ đầu tới giờ vẫn quan sát Lí Hạo Nhiên. Vừa rồi khi nhìn thấy ánh mắt âm lãnh của Lí Hạo Nhiên cùng lời nói kia, trong lòng cũng cảm thấy vô cùng bất an, người đàn ông này không còn là cậu thiếu niên hòa nhã trước kia nữa rồi, hiện nay hắn ta vô cùng tàn nhẫn, ai đụng vào hắn đều sẽ phải chịu sự trừng phạt. Tuy rằng bọn họ không ngại thể lực của hắn, nhưng khi nghĩ đến Nhan Nặc Ưu còn ở trong tay hắn, cảm giác bất an càng ngày càng mãnh liệt.

“Ừ, chúng ta đi thôi.” Nhìn thoáng qua Lí Hạo Nhiên, hơi gạt đầu rồi xoay người rời đi. Đều là người làm ăn, đặc biệt hôm nay ở đây đều là khách của hắn, cho nên hắn nhất định phải hoàn tất mọi nghi lễ.

Tiếng đàn violon êm dịu vang lên, hôn lễ xa hoa, thắm đỏ đẹp đẽ tô đậm bầu không khí hạnh phúc lãng mạn. Cao Phỉ mặc áo cưới màu trắng càng làm tôn thêm sự quyến rũ cho cô ta, làm cho những người khách phía dưới đều âm thầm cảm thán, Đan Sâm Duệ này đã chiếm hết mỹ nữ trong thiên hạ! Một số người đã từng tham gia hôn lễ của Đan Sâm Duệ và Nhan Nặc Ưu lại khê thở dài, cũng tiếc nuối cho hai người.

Cao Phỉ bước từng bước trên thảm đỏ, chậm rãi được đưa đến trước mặt Đan Sâm Duệ. Ngẩng đầu nhìn lên giống như một thiên thần cùng với Đan Sâm Duệ tuần mã, trong mắt Cao Phỉ tràn đầy kích động, cô rốt cục cũng đã có ngày này, rốt cục có thể trở thành Đan phu nhân. Duệ, em thật hạnh phúc.

Từng bước một, trong mắt Đan Sâm Duệ lộ ra ý cười hạnh phúc. Nhìn quần Cao Phỉ mặc váy cưới màu trắng, trong đầu hắn không ngừng hiện lên hình ảnh của Ưu nhi. Cô thanh nhã, đẹp như tiên nữ hạ phàm, dường như đang nhập vào Cao Phỉ, chậm rãi đi về phía hắn.

Ưu nhi, em ở bên cạnh Lí Hạo Nhiên có hạnh phúc không?

67. Chương 68

Edit: Rabbit

Trên mặt lộ ra hạnh phúc tươi cười, ánh mắt Đan Sâm Duệ si mê nhìn Cao Phỉ, nhưng trong đầu lại toàn hình ảnh hôn lễ của mình và Nhan Nặc Ưu trước kia. Khi đó, sắc mặt cô bình tĩnh, không gợn sóng, hiện nay, hắn lại có cảm giác Cao Phỉ biến thành Ưu nhi, vẻ mặt tràn đầy hạnh phúc tươi cười nhìn hắn. Lúc này, hắn đột nhiên cảm thấy rất hạnh phúc, trong lòng cũng giả bộ tràn đầy thỏa mãn.

Khi nhìn thấy khuôn mặt Đan Sâm Duệ tràn ngập hạnh phúc, trong nháy mắt Cao Phỉ ngây người. Vừa rồi là cô hoa mắt sao? Là cô nhìn lầm sao? Sâu thẳm sự yêu cô sao? Cho dù như thế nào cô cũng mặc kệ, chỉ cần có thể gả cho Sâm, như vậy là cô đã cảm thấy hạnh phúc lắm rồi.

Cầm tay Cao Phỉ giống như trân bảo, Đan Sâm Duệ cười ngây ngốc như một đứa trẻ.

Một màn này, khiến cho người đứng trong cửa sổ nơi cao nhất nhà thờ nhìn thấy rõ ràng. Một màn này như xé rách trái tim Nhan Nặc Ưu, dường như khiến cho cô không thở nổi, ngực khó chịu, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

Trong nhà thờ, mục sư cao giọng đọc lời thề tuyên thệ: “Đan Sâm Duệ tiên sinh, xin hỏi ngài có đồng ý lấy Cao Phỉ tiểu thư làm vợ, trân trọng cô, chăm sóc cô, cho dù nghèo đói hay giàu có, bệnh tật hay khỏe mạnh, đều nguyện ý không thay đổi, mãi mãi ở cạnh nhau không?”

Đan Sâm Duệ vốn đang tươi cười đột nhiên tay cầm Cao Phỉ bắt tri bắt giác từ từ buông ra, nụ cười cũng dần trở nên cứng nhắc, cho dù như thế nào Cao Phỉ cũng không phải là Nhan Nặc Ưu.

Bởi vì Đan Sâm Duệ như người mất hồn, cho nên căn bản quên trả lời, trong lúc đó, nhà thờ bỗng trở nên yên tĩnh một cách kì quái.

“Đan tiên sinh....” Mục sư nhin không được lên tiếng nhắc nhở.

“A... tôi ...” Bị mục sư nhắc nhở dần lấy lại tinh thần, Đan Sâm Duệ chuẩn bị trả lời.

Nhưng ở đằng sau, cửa nhà thờ đột nhiên bị đẩy ra, có hai bóng người bước vào. Hai người một thân quý khí, khí chất thanh lịch làm cho tất cả mọi người ở đây không biết nói gì. Tất cả những người tham gia hôn lễ của Đan Sâm Duệ đều là quan to, có tiền có thế, cho nên họ đều biết hai người trước mắt này, bởi vì bọn họ là cha mẹ của Nhan Nặc Ưu, tổng giám đốc tập đoàn Nhan thị Nhan Kỳ Tuyên và phu nhân Âu Thi Nhã.

Giờ khắc này, sắc mặt Đan Sâm Duệ đột nhiên thay đổi. Bọn họ tại sao lại ở chỗ này, hẳn không phải đã bảo thủ hạ toàn lực ngăn cản bọn họ đến đây, trước đó cũng phong tỏa tin tức hẳn và Ưu nhi ly hôn với họ rồi sao? Đột nhiên, trong đầu Đan Sâm Duệ xẹt qua một khả năng, ánh mắt rốt cuộc không thể bình tĩnh được nữa. Khi nhìn thấy đôi mắt hài lòng của Lí Hạo Nhiên, Đan Sâm Duệ hoàn toàn rõ ràng. Có thể chống lại hẳn, đem tin tức cho vợ chồng Nhan thị, tuyệt đối là do Lí Hạo Nhiên ở giữa phá rối.

“Ha ha, không cần phải cảm tạ tôi.” Nhìn mặt Đan Sâm Duệ đột nhiên biến sắc, trong lòng Lí Hạo Nhiên vô cùng hả hê, cũng mấp máy môi, khiêm tốn nói với Đan Sâm Duệ.

“Đan Sâm Duệ, chuyện anh và Ưu nhi ly hôn lớn như vậy, tại sao chúng tôi lại không biết?” Dọc đường đi mẹ Nhan nhiều lần không không chế được cảm xúc, cho nên khoanh khắc nhìn thấy Đan Sâm Duệ, rốt cuộc không nhịn được khó chịu trong lòng, bước nhanh về phía Đan Sâm Duệ hét lớn.

“Mẹ tại sao mẹ và cha lại đến đây?” Dường như chỉ cần là chuyện liên quan đến Nhan Nặc Ưu, Đan Sâm Duệ sẽ đánh mất chính mình, trở nên mất đi sự bình tĩnh.

“Cha mẹ? Đan tiên sinh không nên gọi chúng tôi như vậy, chúng tôi không thừa nhận nổi. Hôm nay đến, chúng tôi chỉ muốn hỏi anh Ưu nhi ở nơi nào, tại sao sau khi li hôn với anh, con bé không trở về nhà?” Nghe cách Đan Sâm Duệ xưng hô với hai vợ chồng mình vẫn không thay đổi, cơn tức trong lòng mẹ Nhan cũng không giảm đi, nghĩ đến con gái li hôn đã nhiều ngày như vậy, rốt cuộc không biết đi nơi nào, tại sao không về nhà, trong lòng bà vừa đau lòng vừa khó chịu.

“.....” Không biết giải thích như thế nào, Đan Sâm Duệ chỉ có thể cúi đầu im lặng.

Các khách khứa cũng đã bắt đầu khe khẽ bàn tán, nghĩ đến tính cách Đan Sâm Duệ mạnh mẽ kiêu ngạo, hơn nữa gia thế của hẳn, tất cả mọi người đều thập phần nghi hoặc tại sao hẳn lại có bộ dáng cam chịu ở trước mặt cha mẹ vợ như vậy.

“Đan Sâm Duệ, con gái của tôi đâu?” Cha Nhan vẫn không nói gì, ghen ngào hỏi. Nghĩ đến hình ảnh khi con gái gả cho Đan Sâm Duệ, ông cảm thấy hận chính mình năm đó tại sao không nghe theo sự cầu xin của con gái, cho nên bây giờ mới phải chịu hậu quả như vậy.

“Cô cô ấy ở” Nếu hẳn nói Ưu nhi ở bên cạnh Lí Hạo Nhiên, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến danh dự của Ưu nhi. Danh dự của hẳn không quan trọng, nếu nói ra, Ưu nhi chắc chắn sẽ bị mọi người chỉ trích. Đơn giản không nói gì, ngồi xuống chuẩn bị tâm lý để cho cha mẹ Nhan phát giận.

“Con bé ở nơi nào, cậu mau nói cho chúng tôi biết đi!” Ưu nhi có lẽ rất khó chịu, từ nhỏ đến lớn, con bé chưa từng phải chịu sự uất ức như vậy! Sau khi ly hôn với Đan Sâm Duệ con bé không về nhà, bà và chồng cũng không hề biết.

“.....”

“Đan Sâm Duệ anh mau nói đi, rốt cuộc Ưu nhi ở nơi nào.” Không khổng chế được nắm lấy áo của Đan Sâm Duệ, mẹ Nhan trong mắt đã đầy ngập nước.

Trên cửa sổ nhỏ, Nhan Nặc Ưu đã rơi lệ đầy mặt, siết chặt điện thoại trong túi, thân thể giống như lá cây xơ xác trong gió.

“Tôi muốn đi gặp cha mẹ của tôi, anh hãy tránh ra.” Rốt cuộc không chịu được nhìn bộ dáng cha mẹ từ xa thương tâm từ xa rơi lệ, Nhan Nặc Ưu xuyên qua Tát Tư, muốn đi xuống gặp cha mẹ.

Nhưng Tát Tư căn bản không có ý để cho Nhan Nặc Ưu đi xuống, đứng ở cửa, động tác cứng rắn, sắc mặt bình tĩnh nói:“Tiểu thư xin đừng làm khó tôi, thiếu chủ phân phó bây giờ chưa phải là lúc cho cô đi xuống.”

“Dựa vào cái gì, hần dựa vào cái gì hạn chế sự tự do của tôi.” Phẫn nộ rống to với Tát Tư, nước mắt Nhan Nặc Ưu tuôn rơi như mưa. Nhìn bộ dáng cha mẹ thương tâm, lòng của cô như bị xé rách. Cha, mẹ, con gái bất hiếu, không thể hiểu thuận với hai người.

“Xin lỗi tiểu thư, tôi không thể để cho cô đi xuống.” Trong giọng nói tràn đầy cung kính, không nhượng bộ Nhan Nặc Ưu một chút nào.

Lúc này, Nhan Nặc Ưu không rơi nước mắt, ánh mắt lạnh như băng, ánh mắt không hề chớp mắt nhìn chăm chăm từng khuôn mặt trong nhà thờ mà cô muốn khắc ghi.

Cha mẹ Nhan vẫn nhìn Đan Sâm Duệ im lặng không nói gì, trong lòng đã sớm nổi trận lôi đình. Nhưng nhìn bộ dáng Đan Sâm Duệ ẩn chứa đau thương, lại không biết nên mở miệng trách cứ hần như thế nào.

“Bác trai, bác gái, hai người không cần lo lắng cho Ưu nhi, mấy ngày qua tâm tình cô ấy không tốt, cho nên cháu đón cô ấy đến ở chỗ của cháu mấy ngày, đợi lát nữa cô ấy nghỉ ngơi tốt hơn cháu sẽ cho người đưa cô ấy vào đây.” Thời cơ thích hợp đã đến, Lí Hạo Nhiên bước lên nói.

Mẹ Nhan không biết Lí Hạo Nhiên, cho nên có chút nghi hoặc nhìn hần.

Cha Nhan lại nhận ra Lí Hạo Nhiên, mặc kệ nói như thế nào, dù sao ông cũng là tổng giám đốc của một tập đoàn lớn, cũng đã từng điều tra chuyện quá khứ của con gái, cho nên khi nghe thấy tiếng Lí Hạo Nhiên, nhìn thấy khuôn mặt hần, liền ngây ngẩn cả người. Người con trai này tuy rằng thay đổi rất nhiều, nhưng ông chỉ cần liếc mắt một cái là nhận ra. Đó là bạn trai của Ưu nhi ở đại học, hai đứa rất yêu nhau. Trong lúc đó, sắc mặt cha Nhan bắt đầu hay thay đổi.

Những năm gần đây, ông vẫn biết thái độ của con gái đối với Đan Sâm Duệ. Chỉ là ông vẫn nghĩ Đan Sâm Duệ đối xử tốt với con bé, tin tưởng thời gian sẽ làm cho con bé yêu thương Đan Sâm Duệ. Rõ ràng thủ hạ truyền đến tin tức nói quan hệ giữa con gái và Sâm Duệ một năm nay đã bắt đầu tốt lên, nhưng tại sao, trong nháy mắt Đan Sâm Duệ vốn yêu thương con mình như vậy lại ly hôn với nó, nhanh chóng cưới vợ mới. Tất cả điều này làm cho Nhan Kỳ Tuyên nhú mào, trong lòng vô cùng phức tạp. Nhưng có thể chắc chắn khẳng định, việc ly hôn giữa con gái và Đan Sâm Duệ ly hôn chắc chắn liên quan đến người con trai này. Tuy rằng người con trai này khuôn mặt tuấn mỹ nho nhã, khí chất thanh nhã, nhưng ông cảm thấy trong lòng cậu ta vô cùng thâm trầm.

68. Chương 69

Edit: Rabbit

“Cái gì? Ưu nhi ở chỗ cậu?” Bà Nhan hai mắt tràn đầy khiếp sợ, sau khi con gái và Đan Sâm Duệ ly hôn không nói cho bọn họ, ngược lại ở chỗ chàng trai này, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra đây? Đôi mắt vốn dĩ tràn đầy sự đau đớn lập tức biến mất, nghĩ đến tình cảm lúc trước của Đan Sâm Duệ dành cho con gái, lúc này lại bị vợ chồng mình ở trước mặt nhiều khách khứa mắng mỏ như vậy, thế nhưng cậu ta cũng không có chút tức giận. Trong lúc nhất thời, Âu Thi Nhã ngây ngẩn cả người.

“Đúng vậy bác trai bác gái nếu muốn gặp Ưu nhi, chờ hôn lễ của bọn họ cử hành xong, vào lúc tiệc tối sẽ được gặp cô ấy.” không chút che giấu sự yêu thương ở trước mặt vợ chồng Nhan thị.

Nhan Nặc Ưu dừng tưởng rằng cô vẫn còn cao quý như xưa, hãy biết rằng, năm đó cô có dũng khí bỏ tôi, như vậy hiện nay tôi sẽ cho cô nhận lấy sự trừng phạt thích đáng. Nhưng cô yên tâm, xong sự trừng phạt này, tôi sẽ đối xử tốt với cô, cho cô làm một tình nhân cao quý.....

Sự âm trầm trong mắt càng ngày càng đậm, con ngươi đen sâu như đáy hồ làm cho người ta không rõ giờ phút này rốt cuộc hắn đang nghĩ đến điều gì.

“Sâm Duệ, quấy rầy các người, cử hành hôn lễ trước đi.” Nhan Kỳ Tuyên đã sớm chú ý tới sự bàn luận của khách khứa quanh mình, nghĩ đến chuyện của con gái, xem ra ông nên xuống dưới để hỏi rõ mọi chuyện. Trước sau ông vẫn không tin, người con rể này là do chính ông tuyển chọn, không thể nào đối xử tàn nhẫn với con gái như vậy, nhưng trong lòng cũng vẫn nghiêng về phía con gái, bởi vì con gái luôn hiếu thuận nghe lời, làm sao có thể làm ra việc khiến cho người ta tức giận đến như vậy?

“Đúng vậy Đan tiên sinh, hiện tại ngài nên tiếp tục cử hành hôn lễ, việc này chờ ngài hoàn thành xong rồi chúng ta tiếp tục nói.” Tươi cười không che vào đâu được, lời nói chân thành dường như thật sự hy vọng Đan Sâm Duệ và Cao Phỉ bạch đầu giai lão, hạnh phúc thiên trường địa cửu.

Sau khi tự mình dàn xếp xong chỗ ngồi cho vợ chồng Nhan thị, Đan Sâm Duệ mới trở về vị trí chủ rể, tiếp tục hôn lễ.

Nghi thức hoàn thành, Đan Sâm Duệ về mặt dịu dàng nắm tay Cao Phỉ, đi ra bên ngoài nhà thờ.

Rất nhiều cô gái trẻ tuổi đứng ở bên ngoài để chuẩn bị đón lấy bó hoa của cô dâu, trên mặt đám người đều tràn đầy vẻ chờ mong.

Trên căn gác của nhà thờ, ánh mắt Nhan Nặc Ưu vẫn chăm chú nhìn khuôn mặt của Đan Sâm Duệ khi nắm đôi tay trắng nõn bé nhỏ kia. Cô nhớ rõ, năm đó, anh cũng cười hạnh phúc như vậy, ôm cô, cùng bắt đầu đi vào cuộc sống hôn nhân, tiếp nhận lời chúc của mục sư, mà hiện nay, hạnh phúc này đã bị cô phá hủy, rốt cuộc cũng không thể trở lại như xưa được nữa.

“Dừng , Sâm Duệ.” ánh mắt Nhan Nặc Ưu mở thật to , lưu luyến nhìn thoáng qua cha mẹ và Đan Sâm Duệ, ba người này đã trở thành những người quan trọng nhất trong cuộc đời cô. Trong lòng yên lặng thì thầm:“Duệ, cảm ơn anh luôn luôn suy nghĩ cho em, dường như ngay cả lúc em biết mình không chống đỡ nổi, anh dường như lại cảm nhận được điều ấy, mang lại cho em hai bảo bối này.” Bản năng của người mẹ hiện rõ trên khuôn mặt Nhan Nặc Ưu, trên mặt cô bình tĩnh tràn đầy ý cười, con à, từ nay về sau, mẹ sẽ chăm sóc con cẩn thận, để cho con vui vẻ trưởng thành.Còn ba của con mẹ biết không phải ba con không cần con, cho nên con à xin đừng trách mẹ không thể cho con một gia đình bình thường, nếu về sau con trưởng thành muốn tìm ba, mẹ sẽ nói cho con, nhưng xin con đừng trách vì mẹ giấu con quá lâu.

“Nhan tiểu thư, thiếu chủ phân phó tôi mang cô đi xuống.” Tát Tư nhận được điện thoại của Lí Hạo Nhiên, nói là có thể mang Nhan Nặc Ưu đi xuống .

“Tôi không muốn đi, tôi rất mệt.” Không muốn nói lời vô ích với Tát Tư, Nhan Nặc Ưu nhắm mắt lại không để ý tới bất kì ai.

“Thiếu chủ nói, tiểu thư không muốn trông thấy ba mẹ cô sao?” May mắn thiếu chủ anh mình, đã nói trước đáp án cho hắn. Khi trả lời Nhan Nặc Ưu, Tát Tư không phí một chút sức lực nào.

“Không muốn , ai tôi cũng không muốn gặp.” Coi như cô đã chết đi, vốn dĩ cô cũng đã chết một lần rồi. Nay, cô không còn là một người bốc đồng như trước nữa, cô phải làm một người có chủ kiến, không muốn lại bị người khác đùa bỡn, không muốn lại bị người khác nắm mũi dắt đi.

“Nhan tiểu thư, xin đừng làm tôi khó xử.” Lời nói của Tát Tư đúng mực, nhưng trong giọng nói lộ ra sự kiên quyết, dường như chỉ cần Nhan Nặc Ưu nói thêm câu nữa không đi, hắn sẽ gặp dùng sức mạnh .

“Tôi không muốn đi, nói với Lí Hạo Nhiên..... Mục đích của hắn đã đạt được, nay tôi đã ném trái được nỗi đau năm đó của hắn, nay tôi cũng sống không bằng chết.” Nếu trong bụng không có đứa trẻ, cô tuyệt đối tin tưởng, cô sớm đã không chống đỡ nổi đến bây giờ.

“Thiếu chủ nói cô phải tham gia bữa tiệc này.” Nhìn ánh tà dương dần dần tắt, Tát Tư nhắc nhở Nhan Nặc Ưu chuyện này. Nói cách khác, cho dù cô không muốn đi như thế nào, bữa tiệc đêm nay cô cũng phải tham gia.

Thể xác và tinh thần Nhan Nặc Ưu đều vô cùng mệt mỏi, căn bản không nghe câu nói kế tiếp của Tát Tư, nhắm mắt lại từ từ ngủ. Đường như khi mang thai người phụ nữ đều thêm ngủ.

Tiếng ồn ào từ từ đánh thức Nhan Nặc Ưu đang ngủ say, có chút mệt mỏi mở mắt ra, Nhan Nặc Ưu ngây người nhìn mọi thứ xung quanh. Người đàn ông kia thật sự nói được thì làm được, trong lúc cô không biết gì đã mang cô vào bữa tiệc.

Nhìn người đến người đi náo nhiệt trong đại sảnh khách sạn, Nhan Nặc Ưu dường như có cảm giác tuyệt vọng như người bị bỏ rơi, cũng căn bản không cảm giác được bên cạnh có người.

“Ưu Ưu.....” khi nhìn thấy con gái ngủ say được Lí Hạo Nhiên ôm vào, Âu Thi Nhã quả thực nghĩ đến chính mình hoa mắt. Chuyện gì xảy ra thế này, vừa ly hôn, có thể quang minh chính đại để cho người đàn ông khác ôm tham gia tiệc cưới?

“Mẹ?” Khi nghe thấy giọng nói quen thuộc kia, thân thể Nhan Nặc Ưu run rẩy mãnh liệt, tự cổ vũ mình xoay người nhìn mẹ.

“Rốt cuộc sao lại thế này?” Lần đầu tiên, bà Nhan không mang vẻ mặt ôn hòa.

“..... Chúng con đã ly hôn, chỉ đơn giản như vậy thôi.” Cụp lông mi, nước mắt cùng đau thương biến mất trong mắt. Ai có thể hiểu được khổ sở và khó xử trong lòng cô hiện nay, cô cũng không muốn thương tổn Sâm Duệ, nhưng Hạo Nhiên đã không còn là chàng trai hiền lành năm đó nữa rồi. Nay Hạo Nhiên trở nên vô cùng thâm độc, hơn nữa thế lực cũng rất lớn. Cô yếu đuối, không dám đánh cược với tính mạng của chồng mình, hơn nữa cô cũng có lỗi với người đàn ông ấy, nếu cô bỏ đi có thể giảm bớt ân oán giữa ba người, như vậy cô nguyện ý.

“Con à, không thể nói với ba mẹ sao, rốt cuộc con và Sâm Duệ đã xảy ra hiểu lầm gì?” Nhan Kỳ Tuyên giờ phút này trong mắt tràn đầy yêu thương, cô con gái này là bảo bối quý giá nhất của ông, ông chưa bao giờ nghĩ con bé sẽ phải chịu thương tổn. Cho dù thương tổn kia có thể là do con tạo thành, Nhan Kỳ Tuyên ích kỷ vẫn tin tưởng con mình là người bị tổn thương. Cha mẹ trong thiên hạ nào mà không yêu thương con mình.

“Ba mẹ, chúng con không có hiểu lầm gì, là con không thích hắn, con chủ động yêu cầu ly hôn.” Đây vốn là sự thật, hắn không vứt bỏ cô, là cô không biết điều, là cô từ bỏ người đàn ông tốt này.

Trong mắt ông Nhan bà Nhan hoàn toàn là khiếp sợ, là thật sao? Đây là con gái của họ sao? Lạnh lùng xa cách, tính cách yên lặng, là con gái của họ thật sao? Ở trong lòng bọn họ, con gái luôn là một cô bé hoạt bát đáng yêu, một đứa trẻ hiền lành. Nhưng nhìn con gái trước mắt này, vợ chồng Nhan thị không thể không nghi ngờ.

“Bác trai bác gái, hai người đừng hỏi Nặc Nặc nữa. Mọi chuyện trước kia đã là quá khứ rồi, cháu thích Nặc Nặc, hy vọng hai bác gả Nặc Nặc cho cháu.” Đột nhiên thay đổi chủ ý, có lẽ như vậy tốt hơn. Khóe miệng Lí Hạo Nhiên cười cười, dịu dàng ôm eo Nhan Nặc Ưu trước mặt vợ chồng Nhan thị, vẻ mặt chân thành nói.

69. Chương 70

Edit: Rabbit

Vợ chồng Nhan thị có chút ngây người nhìn vẻ mặt chân thành tràn đầy ý cười của Lí Hạo Nhiên trước mặt, cậu ta dám nói muốn kết hôn với người con gái mới ly hôn chưa được bao lâu của họ, trong lúc nhất thời góc phòng trở nên yên tĩnh một cách kì lạ.

“Ba mẹ làm sao vậy?” Cho dù đã ly hôn với Nhan Nặc Ưu nhưng ở trong lòng Đan Sâm Duệ vẫn luôn cảm kích sự ủng hộ lúc trước của họ trong việc cho phép hắn theo đuổi Nặc Nặc. Mặc dù hôm nay hắn tay trong tay với người vợ mới là Cao Phi đi vào trước mặt vợ chồng Nhan thị.

Thật ra hắn đã sớm nhìn thấy Nhan Nặc Ưu, nhưng hắn cố gắng áp chế ham muốn trong lòng, đã đến bước cuối cùng này tuyệt đối không thể có sai sót.

“A, Đan tiên sinh đến thật đúng lúc, giúp nói tốt cho tôi với bác trai và bác gái đi, để hai người gả con gái cho tôi.” Trong ánh mắt kia tràn đầy khát vọng thật sự làm cho không ai có thể nhìn ra sơ hở gì, nhưng vẫn cảm thấy không đúng chỗ nào đó.

Trong lòng vô cùng đau đớn, lấy chồng? Ưu nhi muốn lấy người khác sao? Chẳng lẽ hắn thật sự làm cho cô chán chết như vậy sao?

“Ưu nhi thích anh sao? Cô ấy đã nói muốn gả cho anh sao?”

“Đương nhiên, trong bụng Ưu nhi đã có thai.” Nói đến điều này, Lí Hạo Nhiên từng tiếng đều tăng thêm giọng điệu. Đứa trẻ trong bụng là thứ duy nhất có thể giữ chân Ưu nhi cho nên hắn chỉ có thể nói như vậy. Khi nhìn thấy khuôn mặt Đan Sâm Duệ nháy mắt trở nên tái nhợt, Lí Hạo Nhiên trong lòng vui vẻ nói không lên lời. Lại xoay người nhìn về phía Nhan Nặc Ưu, trái tim cũng giật mình. Đôi mắt khiến cho người ta vô cùng đau lòng, trong đôi mắt tối đen như mực ấy không có một chút sinh khí gì, dường như đối với những lời hắn vừa nói cô cũng không hề có một chút phản ứng nào cả, giống như một khúc gỗ tựa vào trong lòng hắn, cũng lại giống như một vật thể lạnh lẽo không có một chút sinh mệnh nào.

“Cái gì, Ưu nhi mang thai?” Bà Nhan vô cùng khiếp sợ, Ưu nhi mới ly hôn với Sâm Duệ được hơn hai tháng, thế nhưng đã có thai. Rốt cuộc con bà đã làm gì? Nghĩ đến điều này, nháy mắt sắc mặt bà Nhan trở nên âm u vô cùng khó coi.

Nhan Kỳ Tuyên cũng không biết giấu mặt đi đâu nữa, huyết áp tăng cao, trong nháy mắt đầu cũng trống rỗng.

Nhan Nặc Ưu cũng không cảm giác được sự đau đớn truyền tới từ bên hông, nỗi đau đó không là gì so với sự chua xót lúc này trong lòng cô, ánh mắt u sầu, gợn sóng không sợ hãi, không có phản ứng gì.

“Ba —” Bà Nhan không biết khi nào đã đi đến bên người Nhan Nặc Ưu, giáng cho cô một cái tát thật mạnh. Bà rất hận đứa con gái này, không ngờ nhà họ Nhan lại có một đứa con gái không có thể diện thế này, làm cho gia tộc hổ thẹn. Cái tát kia khiến cho trái tim Nhan Nặc Ưu vô cùng đau đớn, đánh Nhan Nặc Ưu đau bao nhiêu thì trong lòng Âu Thi Nhã cũng đau gấp bội. Nhưng có con gái như vậy, thật sự làm cho bà không thể không đánh, không thể không tức giận.

Một cái tát này làm cho Nhan Nặc Ưu vốn đang trầm mặc trở nên thức tỉnh. Chuyển động một chút đôi mắt không hề có sinh khí, thẳng tắp nhìn về phía mẹ trong mắt tràn đầy đau đớn.

Bởi vì âm thanh cũng không quá lớn cho nên cũng không khiến cho khách khứa chú ý.

“Mẹ.....” Khi nghe thấy tiếng cái tát vang dội kia, Đan Sâm Duệ mới hoàn toàn phản ứng lại, xem ra mẹ thật sự nổi giận. Bởi vì hắn rất hiểu người phụ nữ này, nếu không phải quá giận bà tuyệt đối sẽ không bao giờ đánh người. Vậy mà hôm nay bà lại đánh cô con gái bà yêu quý như sinh mệnh.

“Sâm Duệ, là nhà họ Nhan chúng ta có lỗi với con. Một cái tát này là coi như bác thay con đánh nó, thay hai bác tạ lỗi với ba mẹ con, nhà họ Nhan thiếu nhà họ Đan nhiều lắm.” Bà không còn tư cách là mẹ của Đan Sâm Duệ nữa, người con rể tốt này đã không còn thuộc về nhà họ Nhan nữa rồi. Nghĩ đến tổng giám đốc và phu nhân Đan thị cũng không có mặt ở hôn lễ này có lẽ là vì bọn họ tức giận vì chuyện của Ưu nhi, nhưng bà không biết rằng chuyện Đan Sâm Duệ ly hôn và kết hôn không chỉ gạt hai vợ chồng bà, mà ngay cả ba mẹ Đan Sâm Duệ cũng bị gạt, nếu không có ai tiết lộ thì chuyện này chắc chắn cũng không ai biết.

“Mẹ, việc này không thể trách ưu nhi, là con cảm thấy chúng con không hợp, hơn nữa con có người trong lòng, Ưu nhi vì thành toàn cho con nên mới ly hôn.” Cho dù thế nào hắn cũng đau lòng khi thấy Nhan Nặc Ưu bị thương tổn.

Sắc mặt Lí Hạo Nhiên sớm đã xanh mét, nhìn trên mặt Nhan Nặc Ưu sưng đỏ hiện rõ dấu ấn của năm ngón tay, trong đôi mắt tràn đầy sự nguy hiểm.

Trong khi mọi người đang trầm mặc, Nhan Nặc Ưu một phen đẩy Lí Hạo Nhiên đang ôm mình ra, nhanh chóng chạy tới ngoài cửa.

Lí Hạo Nhiên nhanh chóng phản ứng lại, chạy thật nhanh đuổi theo. Lúc này trong lòng hắn vô cùng sợ hãi, ngay cả trên mặt cũng toát ra sự hoảng hốt và bất an.

Khoảnh khắc khi Đan Sâm Duệ nhìn thấy bóng dáng Nhan Nặc Ưu chạy đi trong lòng cũng dâng lên bất an mãnh liệt, dưới chân cũng không thể chậm chạp, nhanh chóng đuổi theo Lí Hạo Nhiên.

Vợ chồng Nhan thị và Cao Phỉ vẫn ngơ ngác nhìn ba người biến mất, lo lắng nhìn xung quanh. Trong lòng bọn họ đều có dự cảm không tốt.

Những ánh đèn đường vừa được bật lên, ngọn đèn ban đêm cũng không quá sáng, ba bóng bóng người cách nhau một khoảng cố gắng truy đuổi.

Nhìn đường quốc lộ phía trước cách đó không xa, trong lòng Lí Hạo Nhiên và Đan Sâm Duệ đều khiếp sợ, bất chấp điều này tốc độ dưới chân cũng ngày càng nhanh hơn, cố gắng gọi người con gái phía trước, chỉ hy vọng cô có thể dừng lại.

“Ưu nhi mau dừng lại đi, em muốn làm gì?”

Nhan Nặc Ưu căn bản không để ý tới âm thanh ở phía sau, cũng không để ý tới tiếng gọi quen thuộc kia. Nghĩ đến ánh mắt trách cứ của mẹ cùng ánh mắt đau lòng của cha, nghĩ đến vẻ mặt Đan Sâm Duệ hạnh phúc tràn đầy ý cười, nghĩ đến dáng vẻ đắc ý của Lí Hạo Nhiên, từng hình ảnh đó càng nhanh chóng kích động Nhan Nặc Ưu.

Cô dường như muốn hủy diệt hết toàn bộ điều này, hiện tại cô đã khiến ọi người hận mình, một khi đã như vậy vĩnh viễn không gặp lại đi. Từng giọt nước mắt nhanh chóng rơi xuống, trong lúc chạy lan tỏa theo gió. Duệ hy vọng anh mãi mãi hạnh phúc. Đời này chúng ta không thể làm yên ương hạnh phúc, chỉ mong kiếp sau chúng ta có thể hạnh phúc.

Trong lúc hai người đàn ông hoảng hốt hô lên, Nhan Nặc Ưu dường như hoàn toàn không biết chạy nhanh vào làn xe đang chuyển động, cũng không thấy ánh sáng đang lóe qua trong mắt cô.

“Kít —” Tiếng ô tô phanh khẩn cấp như khiến mọi thứ vỡ tung vô cùng nổi bật trong bóng đêm. Trong lúc đó, tiếng phanh cùng với tiếng va chạm lại giống như tiếng gào thét đau đớn.

“A..... Ưu nhi.....” Tiếng người đàn ông hét lên như phá tan khoảng không, âm thanh đau đớn thống khổ khiến người ta tê tâm liệt phế.

“Nặc Nặc.....” Khi nhìn thấy Nhan Nặc Ưu mất hồn tiến vào làn xe, nghe tiếng ô tô phanh lại, trong đầu Lí Hạo Nhiên nhanh chóng xẹt những hình ảnh ở bên cạnh Nhan Nặc Ưu, dường như có gì đó khiến cho hắn thông suốt. Nặc Nặc, em trở về đi..... Một giọt nước mắt rơi dưới, thật mạnh rơi vào trên mu bàn tay của Lí Hạo Nhiên, đánh trúng một thứ gì đó trong lòng ngực hắn, dường như hắn nghe thấy được thứ gì đó đang vỡ nát ra .

70. Chương 71

Edit: Rabbit

Sáu năm sau

Ở một trấn nhỏ tươi đẹp, không khí yên tĩnh an nhàn, cảm giác tuyệt vời, khiến cho người ta say mê chỉ muốn ở lại nơi đây. Nước sông xanh biếc, cũng không có quá nhiều tòa nhà cao tầng, cách xa các con đường

quốc lộ, núi Tử Lộ, nhẹ nhàng khoan khoái khiến cho người ta có cảm giác như đang ở chốn bồng lai tiên cảnh.

Trong một sân nhỏ có một ngôi nhà một tầng màu trắng, hai cậu bé thông minh đáng yêu đang chạy như tìm kiếm một thứ gì đó, bộ dáng đáng yêu khiến người khác nhìn thấy chỉ muốn ôm một cái.

“Anh, thật sự không thấy Đậu Đậu, làm sao bây giờ.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu bé trai chán nản, sắp khóc, bộ dáng như vậy làm cho ai cũng cảm thấy đau lòng, đứa trẻ như vậy cần phải cười nhiều và hoạt bát thì mới tốt.

“Em trai đừng vội vàng, chúng ta sẽ tìm được, trước kia không phải Đậu Đậu rất thích chơi trốn tìm với chúng ta sao?” Cậu bé và em trai từ nhỏ đến lớn chỉ có duy nhất một món đồ chơi, nếu thật sự để mất, em trai nhất định sẽ rất đau lòng. Ánh mắt cậu bé trai cố gắng tìm trên cỏ, tìm cái trong miệng bọn họ gọi là Đậu Đậu.

Nghe lời nói của anh trai, sự lo lắng trong mắt của cậu bé cũng nhanh chóng biến mất, nhìn anh trai cười rồi lại tiếp tục bắt đầu cố gắng tìm.

Thời gian lại trôi qua thêm một lúc nữa, hai cậu bé dường như không biết mệt mỏi vẫn tìm kiếm trên cỏ, hai bộ dáng bé nhỏ vô cùng chăm chú.

“Cẩn Hạ, Cẩn Tây, hai cháu đang làm gì thế?” Tiếng nói dịu dàng của một người phụ nữ vang lên, lạnh lẽo như tiếng chim hót, nhưng ở trong sân nhỏ này lại tạo cảm giác ấm áp.

“Cô.....” Nghe tiếng nói của người phụ nữ, hai cậu bé đều áy náy không biết phải làm sao, lập tức đứng lên, tay chân không được tự nhiên cầm lấy li quần, cúi đầu.

“Làm sao vậy, có phải đã xảy chuyện gì hay không?” Người phụ nữ cười dịu dàng, trong giọng nói tràn đầy sự yêu quý và cưng chiều với hai đứa trẻ.

“..... Không có gì đâu cô, cô đang bận mà.” Anh trai Cẩn Hạ trưởng thành hơn nhiều so với em trai, tuy rằng im lặng thật lâu, nhưng cũng chỉ hơi do dự một chút, bộ não của cậu lại tiếp tục hoạt động, mở to ánh mắt đáng yêu cong như vầng trăng vừa cười vừa nói. Đậu Đậu đã không thấy tăm hơi, nếu nói cho cô, cô nhất định sẽ tới chỗ vay tiền mua một Đậu Đậu khác về cho bọn họ. Tuy Cẩn Hạ còn nhỏ tuổi, nhưng lúc còn rất nhỏ, biết trong nhà không có tiền, chính mình và em trai cần rất nhiều tiền, cho nên không thể nói cho cô, làm gia tăng gánh nặng thêm cho cô.

Em trai Cẩn Tây cũng biết không thể nói, nhưng không dũng cảm và hiểu chuyện như anh trai, cúi thấp đầu, trong đôi mắt đáng yêu đã chứa đầy nước mắt, Đậu Đậu của cậu, sau này không có Đậu Đậu cậu và anh trai chơi như thế nào đây.

“Hạ Hạ, Tây Tây, hai đứa không có gì để nói với cô sao?” Một người mặc bộ quần áo màu trắng như tiên nữ, chậm rãi đi từ xa tới, khuôn mặt tuyệt đẹp, đôi mắt sáng nhìn xung quanh, đáng người thương, tiếng nói trong trẻo tràn đầy ý cười. Người phụ nữ này là Nhan Nặc Ưu đã biến mất trong vụ tai nạn ô tô sáu năm về trước, nhờ sự che giấu của Tần Tư Ngữ, sau khi sinh hai đứa trẻ, cô và Tần Tư Ngữ đến trấn nhỏ này sống, ước chừng đã sinh sống được sáu năm.

“Mẹ, chúng con không có.....” Cẩn Hạ vừa nghe câu hỏi của mẹ, vội vàng đáp lại, nhưng đang nói dở lại bị một tiếng khóc lớn ngăn cản.

Cẩn Tây rốt cuộc không nhịn được tủi thân trong lòng, sau khi nghe câu hỏi của mẹ, càng lớn tiếng khóc hơn, khuôn mặt nhỏ nhắn tủi thân tràn đầy nước mắt, tiếng khóc oa oa làm cho cả hai người phụ nữ đều đau lòng.

“Làm sao vậy? Cẩn Hạ nói đi, sao em trai lại khóc như vậy?” Nghe tiếng con khóc, Nhan Nặc Ưu đau đớn, đứa con bảo bối của cô, tại sao lại khóc dữ dội như vậy, từ sau khi con được một tuổi đến lúc bắt đầu biết nói, đây là lần đầu tiên cô nghe thấy tiếng con khóc, trong lúc nhất thời chân tay cô có chút luống cuống.

“Đúng vậy Cẩn Hạ, mau nói rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Nghe tiếng Cẩn Tây khóc, Tần Tư Ngữ chưa từng làm mẹ cũng có chút hoảng sợ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao đứa nhỏ khóc dữ dội như vậy.

“..... Đậu Đậu..... không thấy Đậu Đậu .”Tiếng nói nhỏ như muỗi kêu, Cẩm Hạ rất không tình nguyện nói. Em trai thật sự là không hiểu chuyện, trước mặt mẹ và cô lại khóc lớn lên, thực mất mặt.

“Không thấy Đậu Đậu?” Nghe lời nói của con, Nhan Nặc Ưu nhíu mày. Đậu Đậu là một con chó lang thang, bị thương rất nặng thiếu chút nữa thì chết, là Nhan Nặc Ưu nhặt nó về, sau đó Nhan Nặc Ưu phát hiện Đậu Đậu là một giống chó quý, vốn bởi vì điều kiện tài chính trong nhà không tốt chuẩn bị bán nó, cũng không nghĩ đến nó dường như hiểu được tình cảnh của chính mình, còn dễ chăm sóc hơn so với những con chó bình thường, vì thế Nhan Nặc Ưu giữ nó lại, cho chơi cùng với các con đến nay đã được năm năm.

“Ồ ô..... Đúng vậy mẹ, không thấy Đậu Đậu.” Lời nói ghen ngạo, ánh mắt Cẩm Tây đáng thương như nai con Bambi nhìn Nhan Nặc Ưu, uất ức nhìn mẹ mình, khuôn mặt nhỏ nhắn đều tràn đầy nước mắt.

“Tây Tây không khóc nữa, có lẽ Đậu Đậu chỉ đi ra ngoài chơi, rất nhanh sẽ trở về .” Ôm lấy con trai đi vào nhà, Nhan Nặc Ưu trong lòng yên lặng cầu nguyện, hy vọng Đậu Đậu sẽ không gặp phải chuyện gì.

Tần Tư Ngữ yên lặng nắm đôi tay nhỏ bé của Cẩm Hạ đi theo phía sau Nhan Nặc Ưu, mày nhăn lại , trong lòng cũng hy vọng mọi chuyện sẽ không như suy nghĩ của cô.

Nhẹ nhàng vỗ về lưng con, cho đến khi nghe tiếng hít thở đều đều của con, xác định con đã ngủ say, mới nhẹ nhàng ôm lấy cơ thể nho nhỏ con, đi về phía phòng ngủ.

Bởi vì điều kiện có hạn, cho nên cô và con cùng ngủ trong một phòng, chỉ có một chiếc giường để cho hai đứa trẻ cùng nằm, một cái giường nhỏ mà hai đứa trẻ đã chiếm hơn một nửa.

Đem con trai trong lòng ngủ say ôm lấy đặt vào trong giường, xoay người dịu dàng nói với con lớn:“Hạ Hạ, ngủ đi, mẹ ôm con lên giường ngủ.” Trong ánh mắt tràn đầy ý cười, biết con cũng rất buồn khi không thấy Đậu Đậu, cũng biết đứa con này trưởng thành sớm, bình tĩnh như vậy chính là bởi vì hy vọng cô không cần lo lắng sốt ruột. Hai tay Nhan Nặc Ưu mở ra, nhẹ nhàng ôm lấy con.

Câu được câu không kể cho con chuyện ngụ ngôn, biết hai đứa trẻ đều đã ngủ, Nhan Nặc Ưu mới đứng dậy, nhẹ nhàng hôn một chút trên trán hai con, rồi mở cửa rời khỏi phòng.

Trong phòng khách, Tần Tư Ngữ vẫn chưa ngủ, ngồi ở trên sofa thấy Nhan Nặc Ưu đi ra. Khi nhìn thấy Nhan Nặc Ưu về mặt mỗi mệt, lập tức tiến lên đỡ lấy Nhan Nặc Ưu, trách cứ nói:“Chị lại không nghe lời, đi ra ngoài tìm công việc?”

“Tư Ngữ,chị không muốn nhìn thấy em lại mệt như vậy.” Bất đắc dĩ nhìn Tần Tư Ngữ, cô gái xinh đẹp này, vẫn còn đang thanh xuân, lại bởi vì cô dây dưa nhiều như vậy năm, nợ người em gái này rất nhiều, dường như cả cuộc đời này của cô cũng không bù đắp nổi.

“Nếu không muốn em mệt thì chị hãy ở nhà nghỉ ngơi đi.” Tần Tư Ngữ hiểu rõ trong thôn trấn này có bao nhiêu người đang chờ đợi thời cơ xuống tay với chị. Chị cô xinh đẹp như vậy, đi ra ngoài làm việc, nếu không bị người bắt nạt, thì cũng bị người khác chiếm tiện nghi! Cho nên sáu năm qua, Tần Tư Ngữ cho tới bây giờ đều mãnh liệt phản đối Nhan Nặc Ưu đi ra ngoài làm việc.

71. Chương 72

Edit: Rabbit

Thành phố G

Trong tòa nhà cao nhất thành phố này, tòa nhà cao đến tận trời làm cho người ta ngưỡng mộ là tập đoàn đứng đầu trong năm trăm tập đoàn toàn cầu- tập đoàn Đan thị.

Sáu năm đủ để thay đổi rất nhiều thứ, ví dụ như Đan Sâm Duệ và Lí Hạo Nhiên. Sáu năm ân hận, sáu năm chờ đợi, sáu năm làm cho bọn họ thất vọng rồi lại hy vọng.

Sáu năm trước, Đan Sâm Duệ đóng kịch kết hôn với Cao Phỉ, mục đích để làm nhiễu loạn Lí Hạo Nhiên, làm cho hắn tạm thời buông lỏng sự đề phòng, bởi vì lúc đó Lí Hạo Nhiên không chỉ có một mình, mà hắn còn có cả một thế lực to lớn đủ để chống lại Đan Sâm Duệ, còn Đan Sâm Duệ vì thủ hạ huynh đệ, cùng Cao Phỉ kết hôn, cùng Cao Phỉ ân ái trước mặt Nhan Nặc Ưu và Lí Hạo Nhiên, mục đích để làm cho Nhan Nặc Ưu tin là thật, cho rằng Đan Sâm Duệ thật sự yêu thương Cao Phỉ, quên cô, do đó cũng khiến cho Lí Hạo Nhiên buông lỏng sự đề phòng.

Mà Lí Hạo Nhiên cũng quả thật có chút buông lỏng sự đề phòng, nhưng không nghĩ đến, Cao Phỉ phản bội hắn, vì người đàn ông kia không tiếc vứt bỏ tánh mạng của cô ta, yểm trợ cho hành động ngày đó của hắn. Cho nên Đan Sâm Duệ bị thất bại, thủ hạ thương vong vô cùng nghiêm trọng.

Thời gian sáu năm làm cho hai người đàn ông hiểu rõ rất nhiều chuyện, cũng hiểu nên chấm dứt chiến tranh giữa hai người, thứ đã khiến cho bọn họ mất đi tình cảm chân thành cả đời, càng làm bọn họ thống khổ ân hận và thống khổ, cả đời sống trong hối hận.

“Đan tổng, Lý tổng tới.” Tầng cao nhất tập đoàn Đan thị, tiếng nói dễ nghe, cung kính của người thư kí trong điện thoại vang lên.

“Ừm, bảo người đó vào đi.” Ánh mắt cũng không rời khỏi những con số cổ phiếu trên màn hình máy tính, trên mặt không có chút biểu tình dư thừa, làm việc rất nghiêm túc.

“Đan Sâm Duệ, bạn như vậy sao?” Trải qua sáu năm ân hận, hai người từng đối địch, hận không thể giết chết đối phương, thế nhưng nay lại trở thành bạn tốt.

“.....” Thời gian sáu năm làm cho tính tình Đan Sâm Duệ thay đổi rất nhiều, cũng trầm mặc hơn nhiều.

Không nghe thấy tiếng đáp lại của Đan Sâm Duệ, Lí Hạo Nhiên có chút không thú vị ngồi vào một bên sofa, không hề gì uống một chút cà phê do thư kí mang vào.

Thời gian sáu năm, Lí Hạo Nhiên cũng thay đổi rất nhiều, thích uống cà phê, vị đắng đó có thể làm cho hắn nhớ lại những ngày đầu quen biết Nhan Nặc Ưu, trong khổ có ngọt, có thể làm cho hắn nhớ lại khoảng thời gian tốt đẹp cùng với mối tình trong sáng, vốn khiến hắn lưu luyến. Cho dù sau khi đã trải qua nhiều chuyện như vậy, từ từ nhớ lại làm cho hắn hiểu sở, thấy rõ rất nhiều chuyện.

Sáu năm trước, trong tiếng phanh chói tai kia, hắn và Đan Sâm Duệ đã mất đi người con gái quan trọng nhất trong lòng bọn họ, người con gái kia vĩnh viễn biến mất trong tầm nhìn của bọn họ, bọn họ cũng không thể nào biết được cô còn ông hay chết. Bởi vì hai vợ chồng họ Nhan vào lúc đó đã chạy tới hiện trường, ngăn cản bọn họ tới gần. Lúc đó hắn thống khổ như sắp chết, còn Đan Sâm Duệ như phát điên, đúng lúc đó thủ hạ của bọn họ cũng xông vào đánh nhau, biết được tin tức Tát Tư bị bắn trúng làm cho hắn vô cùng khiếp sợ. Nặc Nặc của hắn chưa bao giờ thay đổi, từ trước đến nay trong cảm nhận cả hắn cô luôn là người con gái thuần khiết, xinh đẹp nhất. Nhưng chính hắn, lại đem cô đẩy về phía Địa ngục.

“Hạo Nhiên, cậu đến từ bao giờ thế?” Bởi vì sắp tới tập đoàn Đan thị muốn đầu tư vào bất động sản, nên nhóm công trình đầu tiên vô cùng quan trọng, Chung Minh Hiên sáu năm trước cũng đổi nghề, tiến vào tập đoàn Đan thị giúp Đan Sâm Duệ, trong sáu năm này giống như Đan Sâm Duệ cùng trở thành bạn tốt với Lí Hạo Nhiên.

“Minh Hiên, các cậu thật sự bận rộn nhiều việc.” Khóe miệng mang theo ý cười, xem ra hắn dường như tới không đúng lúc.

“Không có, làm gì có chuyện đó chứ. Nếu cậu đến đây, cho dù là chuyện quan trọng, tớ cũng lập tức buông xuống. Nghe nói gần đây bên Cảnh Vân cũng lấy được mấy miếng đất rất đẹp, thế nào có muốn cùng nhau hợp tác.” Nói xong những lời này, Chung Minh Hiên rời đi phát hiện có chút không thích hợp, khóe mắt vụng trộm ngắm liếc mắt Đan Sâm Duệ đến thử người, Lí Hạo Nhiên cũng nhìn chằm chằm khiến hắn hoảng hồn.

“..... Tốt lắm, đêm nay chúng ta đi ra ngoài thả lỏng một chút đi, sáu năm rồi, Sâm Duệ cậu cứ đi xuống như vậy, chúng ta đều hỏng mất.” Hắn cũng biết Nhan Nặc Ưu rời đi tạo thành đả kích, hắn cũng biết ở trong lòng hai người đàn ông kia Nhan Nặc Ưu vĩnh viễn là nỗi đau đến tột cùng.

“Tớ không đi” Ngẩng đầu liếc mắt nhìn Chung Minh Hiên và Lí Hạo Nhiên một cái, Đan Sâm Duệ bình tĩnh nói, rồi lại cúi đầu tiếp tục làm việc.

“Sâm Duệ, sáu năm , cậu cứ ngày đêm công tác như vậy, thuê người với mức lương cao để làm gì, công việc vĩnh viễn đều làm không xong .” Trong sáu năm Lí Hạo Nhiên đã sớm hiểu rõ, cũng buông tha rất nhiều. Hắn tin tưởng Nặc Nặc không chết, chỉ là còn không tha thứ, cho nên không muốn trở về gặp bọn họ. Hắn buông tha cho cô, làm cho Nặc Nặc có thể toàn tâm toàn ý yêu Đan Sâm Duệ, có thể làm cho hai người bọn họ hạnh phúc vui vẻ, không làm gì tổn thương đến hai người bọn họ nữa. Cho nên trong sáu năm này, hắn đã tìm được một người con gái thương hắn, còn hắn cũng từ từ thử yêu thương người con gái đó, làm cho hình bóng của Nặc Nặc hoàn toàn không còn ở trong lòng hắn nữa. Còn Đan Sâm Duệ, vẫn luôn ân hận và sớm chờ ngày Nặc Nặc ngày xuất hiện, tha thứ cho việc bọn họ năm đó lợi dụng cô, tha thứ cho việc bọn họ đã làm năm đó, sống thật tốt với Đan Sâm Duệ.

“Đúng vậy, cậu xem xem, nay cậu đã hơn ba mươi tuổi rồi , tớ và Hạo Nhiên đều có đứa nhỏ kêu ba ba ,còn cậu thì sao? Tại sao lại tra tấn chính mình, tại sao không tìm người phụ nữ khác sống thật tốt. Nhan Nặc Ưu, nói không chừng đã sớm mất.....” Hắn biết nói như vậy là tàn nhẫn đối với bạn tốt, nhưng nhìn bộ dáng bạn tốt thường xuyên đêm dài rơi lệ sấm hối, trong lòng hắn cũng cảm thấy không chịu nổi.

“Nói vậy, Ưu nhi làm sao có thể mất được, cậu đừng nói hươu nói vượn, Ưu nhi đã nói sẽ vĩnh viễn ở cùng một chỗ với tớ , cho nên tớ tin tưởng cô ấy nhất định sẽ trở về, nhất định sẽ trở về với tớ.” Trong ánh mắt tràn đầy tơ máu, biểu tình kích động tràn đầy hy vọng. Đây là chờ đợi duy nhất trong sáu năm qua của hắn, nếu không có sự chờ đợi này, hắn không biết còn có chuyện gì có thể chống đỡ ý chí và sinh mệnh của hắn.

“Được rồi Minh Hiên, sau này đừng nói những lời lịch động cậu ấy như vậy. .” Vỗ nhẹ chụp bả vai Chung Minh Hiên, nhìn người đàn ông từng kiêu ngạo tự phụ, cuồng vọng bá đạo kia nhưng nay lại vì Nặc Nặc mà trở thành như vậy, trong lòng không cảm động đều là giả .

“Nhưng hắn trầm mặc như vậy đã sáu năm qua, nếu hắn còn si ngốc chờ đợi như vậy, còn độc thân một mình cô đơn tịch mịch như vậy, chúng ta phải ăn nói với hai bác bên kia như thế nào, bọn họ đã già đều hi vọng có cháu, sáu năm , thân thể hai bác đều không tốt, các bác ấy mỗi ngày đều hi vọng Sâm Duệ có con để cho họ được ôm một cái .” Hắn cũng biết lời nói của mình rất tàn nhẫn đối với bạn tốt, nhưng bạn tốt cũng đã lớn tuổi, thân thể hai bác không tốt, lại không có nhiều con, hy vọng có một người cháu cũng là rất bình thường.

“Ai, chúng ta đi ra ngoài một lát đi, để cho cậu ấy yên tĩnh một chút.” Khẽ thở dài một cái, hắn hiểu được tâm tình vợ chồng Đan thị. Sáu năm nay, cha mẹ hắn cũng có tâm tình như vậy, cũng may mắn sau khi trải qua nỗi đau mất Nặc Nặc, đã tìm được một người phụ nữ, kết hôn sinh con .

“A ——” Nhưng sau khi Lí Hạo Nhiên và Chung Minh Hiên đóng cửa phòng làm việc, Đan Sâm Duệ vốn trầm mặc rốt cục chịu được không được nội tâm dày vò thống khổ, như dã thú rống lên. Ưu nhi còn nhớ Duệ không? Duệ sai lầm rồi, không nên tự tin như vậy nghĩ rằng đã hiểu em, không nên tự tin tự chủ trương như vậy, tự tay đem em về phía Địa ngục. Sáu năm rồi , rốt cuộc em ở nơi nào, nếu em còn trên đời này, cầu xin em trở về đi, những ngày không có em, anh rất gian nan, rất sợ nếu em vẫn còn sống anh lại cho rằng em đã mất, không biết anh sẽ có hành động đại dột như thế nào. Ưu nhi, em không ở bên cạnh, anh chỉ cảm thấy sinh mệnh của anh căn bản không có ý nghĩa gì.

72. Chương 73

Edit: Rabbit

“Tư Ngữ, em đi đâu vậy, tại sao sáng sớm như vậy mới từ bên ngoài trở về? Hình như em còn rất mệt nữa!” Bởi vì hai con đều lớn, năm nay bọn chúng cũng bắt đầu học lớp một, do Tư Ngữ không cho Nhan Nặc Ưu

đi tìm việc, cho nên buổi sáng khi Nhan Nặc Ưu chuẩn bị bữa sáng cho bọn trẻ liền bắt gặp Tư Ngữ. Cũng không nghĩ đến tận bây giờ Tư Ngữ mới từ bên ngoài trở về, trong mắt tràn đầy nghi hoặc.

“A..... chị.....tại sao chị không ngủ thêm một lát nữa!” Tần Tư Ngữ dường như gặp quỷ thét chói tai, trong mắt tràn đầy hoảng sợ, hình như sợ bị người nào đó phát hiện bí mật của mình, ngay cả sắc mặt cũng trở nên tái nhợt.

“Tư Ngữ, tại sao trông em lại mệt mỏi như vậy?” Đau lòng đi đến bên cạnh Tần Tư Ngữ, giúp cô ngồi vào ghế, thân thiết nhìn về mặt mệt mỏi của Tần Tư Ngữ hỏi.

“Em..... em đi ra ngoài tản bộ” Ấp a ấp úng suy nghĩ thật lâu, Tần Tư Ngữ mới ậm ừ đáp lại. Nghĩ đến sau đó còn có thể bị Nhan Nặc Ưu hỏi nhiều vấn đề, Tần Tư Ngữ nhanh chóng nói:“Chị, em hiện tại muốn ngủ, em vào phòng trước đây.” Cũng không chờ Nhan Nặc Ưu trả lời, vội vàng đứng dậy đi về phòng.

Nhìn Tần Tư Ngữ nhanh chóng đi về phòng, trong mắt Nhan Nặc Ưu tràn đầy khó hiểu, nghĩ đến mấy ngày hôm nay Tư Ngữ có chút kì lạ, Nhan Nặc Ưu bắt đầu có chút lưu tâm.

Làm xong bữa sáng, hai quả trứng chần nước sôi một ly sữa, bữa sáng đơn giản dinh dưỡng cũng là cực hạn trong khả năng hiện tại của Nhan Nặc Ưu, khế thở dài một tiếng, thực xin lỗi hai con, là mẹ vô dụng, không có khả năng cho các con điều kiện sống tốt. Nghĩ đến hai con ở trong trường học thường xuyên bị người khác bắt nạt, lòng của cô giống như bị kim đâm vô cùng đau đớn, hai đứa trẻ là toàn bộ sinh mệnh của cô, cô không phải không có khả năng chăm sóc bọn chúng, cho bọn chúng điều kiện sống tốt, nhưng ai bảo cô không có chỗ dựa, không có tài năng, nếu không phải vì muốn giấu kín, sợ bị người khác tìm được, nghĩ đến ba mẹ trong nhà, nhiều năm trôi qua như vậy, bọn họ có nghĩ tới cô hay không, hiện tại có vui vẻ hay không. Thật ra cô cũng có thể đến thành phố lớn làm việc, nhưng cô sợ hai người đàn ông kia, năm đó cô biến mất trong vụ tai nạn, bọn họ thông minh như vậy nhất định đoán ra là cô chưa chết, nếu thật sự đến thành phố lớn làm việc, chắc chắn bọn họ sẽ phát hiện ra, lúc đó, cô nên đối mặt với bọn họ như thế nào đây.

Sau vụ tai nạn, Tư Ngữ giúp cô rời đi, dần dần cô hiểu ra rằng mình khó có thể chấp nhận được sự thật. Hai người đàn ông kia vì quyền thế và lợi ích của bọn họ, biến cô trở thành quân cờ, tùy ý cho bọn họ trêu đùa và tính kế, mà cô lại còn ngốc nghếch cho rằng mình sai, là cô làm cho bọn họ trở thành kẻ địch của nhau, là cô làm cho bọn họ trở thành kẻ thù không đội trời chung. Cô biết mình có sai, bởi vì chính cô mới làm cho hai người đàn ông này vướng mắc với nhau, cho nên cô không hận bọn họ năm đó lợi dụng cô, nhưng trong lòng như thế nào cũng không muốn trở về, không muốn đối mặt với bọn họ. Hai đứa trẻ, khi nào cô không còn khả năng chăm sóc bọn chúng, sẽ đưa về cho Đan Sâm Duệ.

“Hạ Hạ, Tây Tây các con đã rửa mặt rửa tay chưa? Làm xong rồi mới được ăn bữa sáng.” Nhan Nặc Ưu đối với việc làm những chuyện thường ngày cho con đã trở nên quen thuộc, trên mặt cười thỏa mãn.

“Mẹ con đã rửa tay sạch rồi.” Cẩn Tây đáng yêu đi đến bên cạnh Nhan Nặc Ưu, giơ đôi tay bé nhỏ trắng nõn, giống như đang khoe vật quý nói.

“Ha ha, Tây Tây thật ngoan, đã rửa tay sạch rồi.” Hôn nhẹ lên mặt con, lại kéo một đứa con lớn hơn hôn một cái, cười nói:“Nếu đã xong rồi thì em bữa sáng đi, rồi mẹ sẽ đưa hai con đến trường.”

“Mẹ không cần đưa con và, chúng con có thể tự mình đi học.” Cẩn Hạ đang im lặng vừa nghe mẹ nói, lập tức nói, dường như trong lòng có chuyện gì chột dạ.

“Không được, các con tuy rằng đã lớn, nhưng mẹ vẫn muốn dành một chút thời gian cùng đến trường với các con.” Nghiêm túc nhìn con lớn, đứa con này trưởng thành sớm, nói chuyện và làm việc cũng giống như người lớn, nghe con hôm nay nói có vẻ kì quái, Nhan Nặc Ưu càng bắt đầu cảm thấy kì lạ, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

“Mẹ, chúng con ăn nhé.” Nghe Nhan Nặc Ưu nói, Cẩn Hạ không nói gì, vội đầu nhanh chóng ăn xong bữa sáng.

Về mặt Nhan Nặc Ưu hạnh phúc thỏa mãn, hai con là lễ vật tốt nhất ông trời ban cho cô, là giọt máu của cô, làm cho cô có thể cảm nhận được sự tồn tại của mình.

Mỗi buổi sáng, Nhan Nặc Ưu đều đạp xe, chở hai con đi học.

Hai con đều học trường tiểu học ở thị trấn trên, mặc dù hơi xa, nhưng ở thị trấn trên mới có trường học tốt cũng như thầy giáo giỏi.

Nhan Nặc Ưu đưa hai con đến cửa trường, ôm hai con xuống xe đạp, chợt nghe con lớn Cẩn Hạ nôn nóng nói: “Mẹ nhanh chóng trở về đi.” Nói xong liền kéo tay em trai Cẩn Tây chạy vào trường học.

“Này, Hạ Hạ đừng chạy nhanh như vậy, chậm một chút, cẩn thận em ngã.” Nhìn con lớn lôi kéo em trai vui vẻ chạy, Nhan Nặc Ưu hoảng hốt, sợ hai con ngã.

Còn Cẩn Hạ lại coi như không nghe thấy gì, lôi kéo tay Cẩn Tây không buông ra.

Nhan Nặc Ưu thật sự cảm thấy có chút lo lắng, dừng xe đạp ở một bên, sốt ruột chạy theo con. Dù sao Cẩn Hạ cũng chỉ là một đứa trẻ, tốc độ làm sao có thể nhanh bằng một người lớn như Nhan Nặc Ưu, đi chưa được mấy bước, cô đã thành công đuổi theo con. Đi về phía trước ngăn cản hai con, hai đứa trẻ không kịp dừng, đâm vào chân Nhan Nặc Ưu.

“Ôi —” Bởi vì chạy nhanh, cho nên đâm vào chân Nhan Nặc Ưu đương nhiên cũng có chút đau .

“Hạ Hạ, tại sao lại lôi em chạy nhanh như vậy, vừa rồi không nghe mẹ nói sao? Giờ vẫn còn sớm, sẽ không muộn .” Thấy bộ dáng sốt ruột con như thế, Nhan Nặc Ưu cho rằng hai con sợ muộn.

“Mẹ con biết rồi, mẹ nhanh chóng trở về đi.” Nói xong liền lôi kéo tay Cẩn Tây xuyên qua Nhan Nặc Ưu, chạy về phòng học.

Ngay lúc Nhan Nặc Ưu còn muốn nói thêm với con, phía sau một tiếng cười chói tai vang lên: “Nhan Cẩn Hạ, đây là người cô không biết xấu hổ nhà mày sao?”

Nghe thấy mấy đứa nhỏ nói, Nhan Nặc Ưu kinh hãi, trong lòng lại có chút tức giận, xoay người nhìn về đám nhỏ kia nói: “Các cháu, cô giáo các cháu không dạy các cháu phải lễ phép sao?”

“Hừ, lễ phép cũng không phải đối với cô, mẹ tôi nói cô chính là yêu quái, thường dụ dỗ đàn ông.” Tuy rằng ngoài miệng đứa trẻ nói như vậy, nhưng thật ra chúng không hiểu dụ dỗ đàn ông là gì.

“Cháu, có muốn cô mách cô giáo không?” Nghe đứa nhỏ này nói như thế, Nhan Nặc Ưu thiếu chút nữa có chút không khống chế được, cái gì dụ dỗ, cô tự nhận là chưa từng có dụ dỗ một người đàn ông nào, chỉ toàn bọn ruồi nhặng thích quấy rầy cô. Mà đứa nhỏ này sao lại nói như vậy, chẳng lẽ là có người dạy bọn chúng?

“Hừ, cô không phải là cô của chúng tôi, mẹ tôi nói cô là tiện nhân, còn dụ dỗ ba ba tôi. Tôi không sợ cô mách, mách cô giáo thì thế nào, cô giáo lại không dám mắng tôi, lại càng không dám đánh tôi.” Nhà nó là nhà giàu ở thị trấn này, ai dám đụng vào nhà nó sẽ không bỏ qua. Mẹ nói cho nó, về sau khi thấy Cẩn Tây và Cẩn Hạ phải bắt nạt bọn chúng, cùng với các bạn đánh bọn chúng, nhìn thấy cô xinh đẹp bên cạnh Cẩn Tây và Cẩn Hạ sẽ mắng hồ ly tinh, mắng tiện nhân.

“Cháu nhỏ, cha mẹ cháu ở nơi nào, ta muốn nói với cha mẹ cháu chuyện này, còn nhỏ như vậy không nên nói những lời làm tổn thương người khác.” Cho dù cô cố kiềm chế cũng không khống chế được , rốt cuộc là loại người nào ác độc như vậy, để cho những đứa trẻ chưa hiểu chuyện nói những lời như vậy. Xoay người nhìn về phía con, bộ dạng con lớn đang đề phòng những đứa trẻ này, mà còn con nhỏ như nhìn thấy quỷ sợ tới mức co rúm lại ở bên cạnh con lớn, hốc mắt cũng đã đỏ, mắt cùn rơm rớm nước.

Nghe bọn trẻ vẫn như cũ không ngừng tiếng mắng, nhìn biểu tình trên mặt hai con, Nhan Nặc Ưu cũng cảm thấy quái dị, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì

73. Chương 74

Edit: Rabbit

Bọn trẻ tụ tập càng ngày càng nhiều, tiếng ồn ào cũng càng lúc càng lớn, từ từ làm kinh động đến thầy cô trong phòng làm việc.

Nhan Nặc Ưu nhìn thấy càng ngày càng có nhiều đứa trẻ xúm lại, vội vàng ôm lấy con trai ở bên cạnh đang bị hoảng sợ, tay kia cũng ôm chặt con lớn, càng nghĩ càng cảm thấy bất thường, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, hay cô đang bị lừa chuyện gì?

“Xin lỗi Mẹ Cẩn Hạ, làm phiền một chút, xin hỏi đã xảy ra chuyện gì vậy?” Một cô giáo điềm tĩnh dịu dàng đi vào bên cạnh Nhan Nặc Ưu, vẻ mặt ý cười hỏi Nhan Nặc Ưu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Bởi vì ở đây đều là bọn trẻ, có hỏi thì chúng cũng không biết gì, cho nên trực tiếp đi hỏi người lớn duy nhất ở đây, như vậy có thể làm cho cô nhanh chóng hiểu được mọi chuyện.

“Cô giáo, cô tới thật đúng lúc, tôi đang muốn hỏi cô một chút, đứa trẻ này là con nhà ai, tại sao lại nói chuyện không lễ phép như vậy.” Ý bảo cô giáo nhìn về phía cậu bé vừa nói những lời xúc phạm cô, dường như cô cảm giác được con ở trong lòng mình không ngừng run run, trái tim Nhan Nặc Ưu như bị kim đâm.

“Lí Lăng Phong, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, em mau nói rõ.” Dường như có chút e ngại cậu bé trước mắt này, mặc dù cô giáo đang giải quyết việc chung, nhưng Nhan Nặc Ưu vẫn có thể cảm giác được trong lời nói của cô ấy có chút nhân nhượng.

“Cô giáo em không nói gì sai cả, mẹ của Cẩn Hạ là người xấu, bởi vì bọn họ đều không có ba ba. Còn cô bọn họ là kẻ dễ tiện, chỉ biết dụ dỗ đàn ông, mẹ em nói nói ba ba đã bị cô bọn họ quyến rũ.” Nói xong, lại trở về bộ dáng của một đứa trẻ bảy tám tuổi khóc âm lên, thoát nhìn vô cùng thương tâm khổ sở.

“Này.....” Cô giáo có chút khó xử nhìn về phía Nhan Nặc Ưu, trong mắt tràn đầy áy náy, nhưng trong lòng cô ấy cũng biết, mấy ngày qua, cô hình như cũng loáng thoáng nghe được rất nhiều lời gièm pha về Tần Tư Ngữ.

“Cô giáo, đứa trẻ này sao có thể tùy tiện nói xấu người khác như vậy, tôi muốn cô giáo nghiêm khắc xử lý chuyện này.” Nhìn thần thái âm trầm trong mắt con lớn, con bé thì run rẩy, lòng Nhan Nặc Ưu như bị dao cắt, là do cô không bảo vệ tốt hai đứa trẻ, càng không có cách nào bảo vệ Tư Ngữ, nghĩ đến người khác xúc phạm Tư Ngữ, Nhan Nặc Ưu quả thực muốn nổi điên.

“Mẹ của Cẩn Hạ, tôi nghĩ chị nên hiểu đúng một chút, đứa nhỏ này cũng không có ý xúc phạm mọi người, có thể chị còn không biết, em gái chị qua lại với rất nhiều đàn ông ở đây.....” Càng về sau, giọng nói của cô giáo càng nhỏ dần, cho đến khi âm thanh từ từ biến mất. Những lời nói phía sau, cô thật sự nói không nên lời.

“Cái gì?” Lại đem ánh mắt dời đi nhìn về phía cậu bé vừa xúc phạm mình, khi nhìn thấy trong mắt thằng bé tràn đầy thù hận, Nhan Nặc Ưu cảm thấy hoảng sợ, dự cảm không tốt càng dâng cao trong lòng. Nhẹ nhàng buông con trai, run run lấy điện thoại trong túi ra, thật lâu mới nghe thấy tiếng của Tần Tư Ngữ.

Một lúc lâu mới truyền đến tiếng nói mệt mỏi của Tần Tư Ngữ: “Alô, chị có việc gì sao? Hiện tại em hơi bận, chị đợi lát nữa..... A..... Đợi lát nữa em sẽ gọi lại..... A” Âm thanh ái muội truyền đến tai Nhan Nặc Ưu, nghe bên tai chỉ còn tiếng đồ đồ kéo dài, sắc mặt Nhan Nặc Ưu tái nhợt, nước mắt không thể kìm nén được nữa, Tư Ngữ vì sao phải làm như vậy. Dần dần, trong đầu nhớ lại hình ảnh nhiều lần Tư Ngữ vô cùng mệt mỏi, mà chỉ cần mỗi lần khi cô hỏi xảy ra chuyện gì, cô ấy đều chỉ ậm ừ nói mệt, muốn nghỉ ngơi, sau đó ngay lập tức trở về phòng khóa cửa lại. Nhan Nặc Ưu dần dần hoàn toàn hiểu rõ tất cả, hóa ra, Tư Ngữ nói như vậy là bởi vì cô ấy thật sự mệt mỏi, tại sao Tư Ngữ phải làm như vậy, vì cô mà phải trả giá nhiều như vậy, đáng giá sao? Từ đầu tới cuối, cô cũng chưa từng báo đáp được gì cho Tư Ngữ, cho tới bây giờ đều là cô ấy yên lặng làm mọi chuyện vì cô.

Nước mắt rốt cuộc không nhịn được nữa, thân thể dường như mất đi tất cả sức lực, Nhan Nặc Ưu từ từ ngã xuống, trong mắt chứa đầy nước mắt, trong ánh mắt tràn đầy sự không thể tin nổi, bên tai dường như vẫn vang lên tiếng kêu ái muội vừa rồi.

“Mẹ Cẩn Hạ, chị không có chuyện gì chứ?” Khi nhìn thấy Nặc Ưu nháy mắt sắp ngã xuống, cô giáo vội vàng đỡ Nhan Nặc Ưu, nhìn Nhan Nặc Ưu giờ phút này thân thể suy yếu cùng sắc mặt tái nhợt, đáy lòng khẽ thở dài một tiếng, ủa, xem ra cô ấy cũng bị Tần Tư Ngữ lừa gạt chuyện này. Mấy hôm trước cô giáo còn chưa dám xác định, hôm nay nhìn thấy biểu hiện của Nhan Nặc Ưu, cô hoàn toàn tin lời đồn bên ngoài, xem ra không phải là mình là người ở đây nên ức hiếp người bên ngoài đến, lại càng không phải đối kị với dung mạo và khí chất.

“Mẹ, mẹ làm sao vậy?” Hai đứa trẻ đứng ở bên cạnh Nhan Nặc Ưu, Cẩn Hạ và Cẩn Tây đều bắt đầu cảm thấy sợ hãi, Cẩn Tây lại sợ tới mức nước mắt ứa ra, nắm chặt tay Nhan Nặc Ưu, trong mắt chứa đầy nước mắt, lại quật cường không để cho nước mắt chảy xuống. Cẩn Hạ đã chín chắn hơn rất nhiều, cậu bé không khóc, mà quyết đoán lấy điện thoại của Nhan Nặc Ưu gọi lại cho Tần Tư Ngữ.

Tần Tư Ngữ nhanh chóng đến trường học, nhìn bọn trẻ vây quanh, nhất thời cảm thấy có dự cảm không tốt. Đẩy bọn trẻ ra, Tần Tư Ngữ thấy Nhan Nặc Ưu đầy nước mắt đang ở trong lòng cô giao, nhìn hai gò má chị tái nhợt, Tần Tư Ngữ có chút sợ hãi nói: “Chị làm sao vậy? Có phải bệnh cũ lại tái phát hay không?”

“Tư Ngữ em đã đến rồi.” Từ sáu năm trước sau khi giả vờ xảy ra tai nạn, trong sáu năm Nhan Nặc Ưu thường xuyên nằm mơ về những chuyện khiến cho cô sợ hãi, cũng làm cho thần kinh của cô suy nhược rất nhiều, thường xuyên phát bệnh.

“Chị, rốt cuộc thân thể chị có thoải mái hay không, nếu không thoải mái hãy nói đi, em đưa chị đến bệnh viện.” Người chị gái này từng là thiên kim đại tiểu thư, chỉ cần một câu của chị ấy, cho dù phải hái sao trên trời thì nhà họ Nhan cũng sẽ giúp chị ấy hái xuống. Nhưng từ sau khi đến trấn nhỏ hẻo lánh này, mang theo đứa nhỏ sống những ngày kham khổ, rất nhiều ;úc, Tần Tư Ngữ muốn khuyên chị ấy trở về, trở lại bên cạnh người đàn ông kia, sáu năm qua, cô vẫn chú ý tin tức, tìm hiểu tin tức của những người đó, bọn họ đều còn tìm chị ấy.

“Tư Ngữ, em đừng lo, chị chỉ muốn..... muốn hỏi em một chuyện.....” Sau khi nói, yết hầu Nhan Nặc Ưu sấp sấp, vô cùng khó chịu.

“Chị cứ hỏi đi, chuyện gì em cũng đều nói cho chị, bây giờ hai chị em mình đến nhờ phòng nghỉ của các thầy cô một lát.” Nâng Nhan Nặc Ưu dậy, tay kia thì nắm hai cháu, Tần Tư Ngữ cố gắng gượng cười. Chị, em sẽ không để cho chị bị liên lụy.

Trong phòng nghỉ, ánh mắt Nhan Nặc Ưu mở lớn, trong mắt tràn đầy không thể tin nhìn Tần Tư Ngữ, đáy mắt vô cùng hối hận, làm cho trong lòng Nhan Nặc Ưu như bị lửa thiêu đốt, cô nên sớm nghĩ đến, trong sáu năm nay, cô chưa từng làm bất cứ cứ công việc gì, cho nên cũng không kiếm được đồng nào, sau khi cô rời khỏi những người đó, cái thẻ kia cô cũng chưa từng đụng đến. Còn Tư Ngữ chỉ là một cô gái yếu đuối, vừa nuôi cô cùng hai đứa nhỏ, còn thêm bản thân cô ấy nữa, trình độ văn hóa của cô ấy lại không cao, làm sao có thể nuôi cô chứ? Tại sao cô lại ngu ngốc như vậy, rõ ràng có rất nhiều lần cô có thể hoàn toàn phát hiện ra được bí mật của Tư Ngữ.

“Chị, xin lỗi, hiện tại có phải chị cảm thấy em rất bẩn hay không?” Có chút tự ti nhìn thoáng qua Nhan Nặc Ưu, Tần Tư Ngữ vô cùng đau lòng, xin lỗi chị, em cũng đã sớm biết rằng nếu chị đoán ra chuyện của em, chị sẽ không muốn ở bên cạnh em nữa.

74. Chương 75

Edit: Rabbit

“.....” Trầm mặc, Nhan Nặc Ưu không muốn nói gì cả, cũng không phải vì ghét bỏ Tư Ngữ, mà là cô nhất thời căn bản không thể tiếp nhận nỗi việc Tư Ngữ vì cô mà hi sinh tuổi trẻ của mình.

“..... Em đã biết, chị, em đi đây.” Nước mắt rốt cuộc không nhịn được nữa mạnh mẽ chảy xuống, cô biết cô đã đi trên một con đường không lối về, cô cũng chưa từng nghĩ tới phải đi về đâu, nếu không quen biết người chị này có lẽ cô sẽ chỉ là một người thấp kém. Từ ngày quen biết, chị ấy không những không chê xuất thân của cô, mà còn sẵn lòng nhận cô làm em gái, trân trọng chiều cố cô như thế, cho nên cô không hối hận với những gì cô đã làm. Chỉ là nghĩ đến chị có thể ghét bỏ cô, lòng của cô không ngừng đau đớn, đau đến khó có thể thở.

“Tư Ngữ, chị không ghét bỏ em.” Phản ứng lại Nhan Nặc Ưu nhanh chóng bắt lấy tay Tần Tư Ngữ, trong mắt tràn đầy nước mắt, cô không ghét bỏ cô ấy, chỉ là cô hận chính mình tại sao yếu đuối như vậy, tại sao

luôn làm cho những người bên cạnh mình phải chịu thương tổn, tại sao cô luôn có thể yên tâm thoải mái nhận sự chăm sóc tốt đẹp của người khác,.

“Chị..... Thật sự không ghét bỏ?” Những giọt nước mắt đang tuôn rơi hơi ngừng lại, một đôi mắt to xinh đẹp lộ ra trong màn sương mù, cố gắng ngừng thanh âm nức nở, Tần Tư Ngữ có chút sợ sệt hỏi lại.

“Tư Ngữ vì chị và Cẩm Hạ trả giá như thế, làm sao chị có thể trách em, làm sao có thể chứ?” Kim nén đến mức sắp ngừng thở Nhan Nặc Ưu rốt cuộc nhìn không được bị thương trong lòng, bắt đầu khóc thành tiếng, đây là lần đầu tiên trong sáu năm qua, cho dù có khó khăn như thế nào cô cũng không khóc, không muốn kiêng nể gì nữa, cứ để ình òa khóc.

“Hồ ly tinh, giả bộ ở trong này khóc lóc để người khác đồng tình, tôi nói cho cô, nếu hôm nay mọi người đều ở đây, tôi cũng muốn nói hết ọi người chuyện cô dụ dỗ chồng tôi.” Không biết khi nào, một người phụ nữ ăn mặc sang trọng đã đi tới bên cạnh Nhan Nặc Ưu và Tần Tư Ngữ, ánh mắt khinh miệt liếc hai người.

“Chị là ai?” Cố gắng che chở Tần Tư Ngữ đang thương tâm, trong mắt Nhan Nặc Ưu tràn đầy đề phòng, trực giác nói cho cô, mọi chuyện không thể kết thúc trong ngày hôm nay.

“Không được phép vô lễ với mẹ và cô cháu như thế.” Cẩm Hạ lôi kéo em trai Cẩm Tây, trong mắt hai đứa trẻ tràn đầy kiên quyết nhìn người phụ nữ đó, giống như hai chiến sĩ nhỏ ở bên cạnh Nhan Nặc Ưu và Tần Tư Ngữ.

“Tiểu tạp chủng, tốt nhất bọn mày cút sang một bên, chuyện người lớn không đến lượt bọn mày xen vào.” Trong mắt cô ta lộ ra ánh mắt ác độc, ánh mắt kia Nhan Nặc Ưu để hết vào trong mắt, trong lòng cũng vô cùng tức giận. Nghĩ đến người phụ nữ này có thể xuống tay với hai con, Nhan Nặc Ưu quả thực sắp sợ tới mức ngừng thở, ở nơi này, cô không phải là mình trước kia, ở trong này, người phụ nữ này mới là người có quyền thế, còn cô chỉ là một người bình thường, hơn nữa còn nghèo hơn so với những người bình thường ấy, nếu người phụ nữ này thật sự lựa chọn xuống tay với con, cô làm thế nào chống cự, lấy gì để bảo vệ con đây.

“Lâm Ái Liên, tốt nhất cô đừng có gây chuyện ở đây, cô chỉ có thể xưng vương xưng bá ở đây , nếu thay đổi nơi khác, cô không là cái rắm gì cả.” Tần Tư Ngữ một phen lau đi nước mắt trên mặt, giống như một con thú bảo vệ Cẩm Hạ và Cẩm Tây phía sau mình, không cam lòng yếu thế trả lời.

“Ba — Tần Tư Ngữ cô cũng muốn làm rõ ràng phải không, nếu biết nơi này là địa bàn của tôi, cô cũng phải hiểu rằng không nên kiêu ngạo, nhất mã về nhất mã*, hiện tại tôi không ở nơi khác.” Người phụ nữ bị Tần Tư Ngữ gọi là Lâm Ái Liên trên mặt kiêu ngạo, hung ác tát Tần Tư Ngữ một cái, trong giọng nói tràn đầy tự tin nói.

*Ai giải thích giùm mình cụm này với nhé, tra baidu cũng không ra

Quả thật, Lâm Ái Liên nói không sai, nơi này thực sự là địa bàn của cô ta, Nhan Nặc Ưu đau lòng lại nóng vội xoa hai má Tần Tư Ngữ bị đánh, trong mắt tràn đầy nghiêm túc, sắc mặt nhanh chóng biến đổi, xoay người giọng nói tràn đầy sự tức giận nói với Lâm Ái Liên:“Lâm Ái Liên, cô thật quá đáng, tôi sẽ tìm cách kiện cô.”

“Ha, cô cũng thật ngây thơ, cho dù là tòa án căn bản cũng không quản được tôi, là do em gái tốt của cô dụ dỗ chồng tôi, lừa gạt tiền tài cũng đã lên đến con số hàng vạn, muốn tố cáo tôi, cũng phải xem là tôi tố cáo cô, hay là cô tố cáo tôi.” Nghe xong Nhan Nặc Ưu nói, Lâm Ái Liên chẳng hề để ý nhìn thoáng qua mấy người bên cạnh Nhan Nặc Ưu, cười đến rung cả người nói.

“Cái gì?” Ngạc nhiên nhìn Tần Tư Ngữ, mấy năm nay, Tần Tư Ngữ rốt cuộc làm thế nào mới giúp cho các con của cô không phải ăn đói mặc rách .

“Cô câm miệng, theo như hợp đồng, tôi không nợ các người cái gì.” Khi nghe thấy Lâm Ái Liên nói những lời này, Tần Tư Ngữ vẫn đang lặng yên bỗng kích động nói năng lộn xộn, hai mắt trừng đỏ nhìn Lâm Ái Liên, cô không phải là sợ mất mặt, mà là sợ chị gái thương tâm, càng sợ vì cô mà mọi người coi thường chị gái.

“Ha? Cô cũng cho rằng như vậy?” Lâm Ái Liên thông minh hỏi Nhan Nặc Ưu vẫn còn đang khiếp sợ, lại thật lâu không nhận được trả lời thuyết phục, hai mắt lập tức lại khinh thường, châm chọc nói:“Hay là, cô

với em gái cô đều giống như nhau, căn bản là không cảm thấy bề mặt, mà hai con của cô cũng không biết là do người đàn ông nào sinh ra.”

“Cô thật quá đáng Lâm Ái Liên, chị của tôi không phải người như vậy.” Thân thể nhỏ gầy mảnh khảnh của Tần Tư Ngữ tức giận run run khi nghe Lâm Ái Liên nói như vậy, tùy tiện nói cô như thế nào cũng được, nhưng nếu xúc phạm đến chị của cô, cô tuyệt đối sẽ không tha thứ.

“Như thế nào, cô còn muốn động thủ đánh người!” Cô ta không sợ Tần Tư Ngữ chút nào, ánh mắt càng ngày càng âm ngoan.

“Tôi đánh cô thì làm sao.” Thân thể Tần Tư Ngữ nhỏ nhỏ không biết lấy đâu ra dũng khí, một cước đạp qua người Lâm Ái Liên, nhanh chóng đánh vào người Lâm Ái Liên, tuy cô không quyền không thế, nhưng cô vô cùng trân trọng những người thân của mình. Mà người phụ nữ này lại ở trước mặt hai cháu mình nói ra những lời thối tha như vậy, nếu có thể, cô thật sự muốn trực tiếp giết chết người phụ nữ này, sinh mệnh của cô thấp hèn, không đáng giá, nhưng cô cũng muốn kéo theo người phụ nữ này cùng xuống địa ngục, mặc kệ như thế nào, cô vẫn có lợi, cho nên cô không sợ hôm nay xảy ra chuyện gì.

“Tư Ngữ em làm gì, mau dừng tay.” Nhan Nặc Ưu hoảng sợ muốn tiến lên ngăn Tần Tư Ngữ, trường hợp thế này mà xảy ra xô xát, hậu quả không thể lường được, nhưng hai người phụ nữ cứ xông vào đánh nhau, Nhan Nặc Ưu không làm thế nào tới gần được.

Trong phòng nghỉ nhanh chóng trở nên rối loạn, cũng kéo theo rất nhiều thầy cô tiến vào.

“Hai người dừng đánh nữa, mau dừng tay lại!” Thầy hiệu trưởng hoảng hốt đi vào phòng nghỉ, kích động gọi mấy thầy cô tiến lên ngăn hai người phụ nữ.

“Tiện nhân, cô thật sự dám động thủ đối với tôi, được, tôi sẽ không để yên chuyện này, hôm nay không làm rõ chuyện này, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho các người.” Khuôn mặt trắng nõn của Lâm Ái Liên bị cào xước hiện vài vết máu, lớp trang điểm cũng bị loang ra, các trang sức đắt tiền cũng bị Tần Tư Ngữ làm rối loạn, xem ra lần này Tần Tư Ngữ thật sự hạ quyết tâm muốn đánh Lâm Ái Liên, cũng không muốn để cho cô ta một con đường sống.

“Tôi đánh cô thì làm sao? Cô có thể giết tôi sao?” Cho dù cô ta có thể giết cô, chỉ cần cô ta cùng chết, cô tuyệt đối không hối hận. Hai má xinh đẹp trắng nõn cũng có vài vết thương, khuôn mặt sưng đỏ, xem ra Lâm Ái Liên ra tay còn ác độc hơn Tần Tư Ngữ, cho nên Tần Tư Ngữ cũng bị thương nặng.

75. Chương 76

Edit: Rabbit

“Xin hai vị từ từ nói, trường học là nơi văn minh.” Cô hiệu trưởng là một người đã bước vào tuổi trung niên, có vẻ mặt chính trực. Cô biết địa vị của Lâm Ái Liên ở thị trấn này, nhưng đối với nội quy trường học, cô không thể nào vì việc riêng mà để ảnh hưởng đến việc chung. Xoay người nói với Nhan Nặc Ưu: “Cô gái, vẫn nên để cho cô giáo dẫn hai đứa trẻ về lớp trước đã.”

“Vâng, vậy làm phiền cô giáo.” Nhìn cô giáo đi lên chuẩn bị mang theo Cẩn Hạ và Cẩn Tây về lớp, Nhan Nặc Ưu nước mắt tràn đầy trên mặt vẫn cố gượng cười với con, nói lời cảm ơn với cô giáo. Cẩn Hạ và Cẩn Tây không thích hợp chứng kiến tình huống này.

“Mẹ, con và em không muốn đi.” Tuy Cẩn Hạ vẫn còn nhỏ, nhưng cậu bé cũng hiểu, vừa rồi bác kia đánh người chắc chắn là muốn ức hiếp mẹ và cô, cậu và em trai là nam tử hán, muốn ở lại bảo vệ mẹ và cô, không để cho hai người bị người khác bắt nạt, cho nên bọn họ không thể đi.

“Cẩn Hạ ngoan nào, cùng em về lớp đi.” Nhan Nặc Ưu nghiêm khắc nói, không để cho con có cơ hội cự tuyệt.

Cẩn Hạ còn muốn nói gì đó nhưng sau đó đành cúi đầu im lặng một lát, nhẹ nhàng gạt đầu với Nhan Nặc Ưu, lôi kéo em trai đi về lớp.

Vui mừng nhìn bóng dáng con đi xa, Nhan Nặc Ưu hít thở thật sâu, nơi này chỉ sợ là không thể tiếp tục ở được nữa, chờ xử lý tốt hết mọi chuyện ở đây, cô sẽ rời khỏi nơi này, mang theo con cùng Tư Ngữ rời đi, tìm công việc, chỉ cần cô chú ý một chút, tin tưởng bọn họ sẽ không tìm ra. Cô tuyệt đối tự tin, tuyệt đối tin rằng với khả năng của mình có thể nuôi sống con và Tư Ngữ, cho bọn họ một cuộc sống thật tốt.

Nhìn về phía Lâm Ái Liên vẫn hùng hùng hổ hổ không bỏ qua, trong mắt Nhan Nặc Ưu tràn đầy chán ghét, loại phụ nữ này khiến cô vô cùng chán ghét, lạnh lẽo nghiêm mặt, không hề nể mặt Lâm Ái Liên, thẳng thắn nói: “Chị dựa vào cái gì để kiện tôi và em gái”

“Cô..... Đương nhiên là tội lừa dối.” Khi nhìn thấy cô gái xinh đẹp này nháy mắt trở nên vô cùng khùng bố, Lâm Ái Liên không nhin được mà rùng mình, nhưng cô ta luôn luôn sĩ diện, cho nên cắn răng cố nói xong.

“Chị dựa vào cái gì mà kiện tôi và em gái tội lừa dối, chẳng lẽ chị dựa vào mình có rất nhiều tiền, đáng để cho chúng tôi lừa dối sao?” Trong mắt tràn đầy âm ngoan, nếu người phụ nữ này vẫn khăng khăng như vậy, cô sẽ không ngại đấu đến cùng với chị ta. Nhan Nặc Ưu cô từ nhỏ đến lớn không thiếu chính là tiền, tài khoản ngân hàng của cô ở Thụy Sĩ không biết có bao nhiêu, nếu thật sự muốn đấu, cô không ngại bại lộ thân phận.

“Hừ, cô dựa vào cái gì mà dám lớn tiếng như vậy, ở thị trấn này, ai chẳng biết tình hình nhà cô, nuôi hai tiểu tạp chủng không rõ lai lịch, lại còn có một người em gái nhơ nhuốc, cô chỉ có một mình, ngay cả một người đàn ông bên cạnh cũng không có, chẳng lẽ cô không biết là ai ở thị trấn này cũng biết rõ tình trạng nhà cô sao?” Hừ, lời nói tựa như nặng ngàn cân, trong sáu năm ở thị trấn này, ai mà không rõ tình trạng của cô ta chứ, những lời nói này quả thực làm Lâm Ái Liên muốn cười. Muốn đo với Lâm Ái Liên này cũng cần phải có tài sản.

“Chúng ta sẽ xem rốt cuộc ai thắng ai.” Cô đã không còn là Nhan Nặc Ưu không hiểu biết của sáu năm về trước, sau khi trải qua cuộc sống sáu năm gian khổ cùng với Tư Ngữ, nuôi dưỡng hai con, ngày tháng vất vả làm cho Nhan Nặc Ưu trưởng thành lên rất nhiều, cô gái ngây thơ trước kia không còn tồn tại nữa, nay cô đã hiểu được sự cạnh tranh trong xã hội, hiểu được làm thế nào đối phó với những kẻ cậy quyền cậy thế, nếu cô ta muốn dùng tiền và quyền áp chế cô, như vậy cô sẽ dùng gậy ông đập lưng ông.

Đôi mắt Lâm Ái Liên tràn đầy khinh thường nhìn thoáng qua Nhan Nặc Ưu, lấy điện thoại trong túi ra, dường như chuẩn bị gọi cho ai đó.

Điện thoại nhanh chóng có tín hiệu, Lâm Ái Liên hung hăng nói một hơi với người bên đầu kia điện thoại, không để cho đối phương có cơ hội nói chuyện, trực tiếp cắt đứt điện thoại, đắc ý liếc mắt nhìn Nhan Nặc Ưu, dường như đang nói: Hôm nay các người chết chắc rồi.

Nhan Nặc Ưu chẳng để ý đi đến bên cạnh Tần Tư Ngữ, nhẹ nhàng ôm Tần Tư Ngữ đang tràn đầy nước mắt vào lòng, đau lòng nói: “Tư Ngữ, né tránh nhiều năm như vậy đủ rồi, chỉ cần có thể làm cho chúng ta có cuộc sống bình an, chị không ngại bại lộ thân phận.” Qua sáu năm nay, cô hiểu được rất nhiều, cho dù bọn họ biết được tin tức cô vẫn còn sống, chỉ cần cô trốn tránh thật xa không để cho bọn họ tìm được, như vậy cũng tránh được mọi thương tổn.

“Chị, không được, chị đã né tránh những người đó sáu năm, nay lại vì em mà thất bại trong gang tấc, em có chết cũng không thể đền được tội này!” Mạnh mẽ lắc đầu với Nhan Nặc Ưu, dừng, đã nhiều năm như vậy, sao có thể vì cô mà khiến cho sáu năm cố gắng trở thành uổng phí chứ?

“Tư Ngữ, em đừng nói như vậy..... đã nhiều năm như vậy, chị không còn là Nhan Nặc Ưu không biết lí lẽ như kia trước nữa rồi. Chị đã suy nghĩ kĩ, chỉ cần chúng ta hành động thật nhanh, rút tiền ở ngân hàng Thụy Sĩ, rồi lập tức rời khỏi nơi này trốn đến nơi khác, bọn họ sẽ như cũ không tìm thấy chúng ta.” Tuy rằng không muốn dính dáng gì đến những chuyện trước kia, nhưng vì người em gái đã hi sinh tất cả cho cô, cô nguyện ý tiếp xúc với nó.

“Chị.....” Tần Tư Ngữ trong lòng đau đớn dường như tìm được chỗ bộc phát, dựa vào bả vai Nhan Nặc Ưu lớn tiếng khóc.

“Khóc đi, khóc ra sẽ dễ chịu hơn, Tư Ngữ, cho dù con đường sau này khó đi như thế nào, chị cũng sẽ sát cánh bên em, tuyệt đối sẽ không bỏ lại em, trong lòng chị em vẫn là một thiên sứ thuần khiết không tỳ vết, là một người vô cùng tốt đẹp.” Cô cũng không nói gì trái lương tâm, người con gái này chỉ ở chung với cô

vài ngày mà đã sẵn lòng nhận cô là chị, hi sinh tất cả giúp cô, thậm chí bỏ lại những người nhà thân yêu nhất của cô ấy, còn cô chỉ hứa hẹn sẽ giúp đỡ người nhà cô ấy, mà cô ấy cứ thể đi theo cô sáu năm, vì cô hi sinh mọi thứ, thậm chí cả thân thể của cô ấy, một người con gái như vậy làm cho Nhan Nặc Ưu không thể nào không biết ơn, không thể nào không yêu thích.

Trong phòng nghỉ chỉ có tiếng hừ lạnh của Lâm Ái Liên cùng tiếng khóc thút thít của Tần Tư Ngữ, trong lúc nhất thời bên trong trở nên vô cùng áp lực.

“Ái Liên có chuyện gì vậy?” Ngay lúc bên trong đang vô cùng áp lực, cửa phòng nghỉ đột nhiên bị người từ bên ngoài đẩy ra, một người đàn ông vội vàng chạy vào, nghe tiếng hít thở gấp gáp của hắn là có thể biết hắn chạy đến nơi này gặp thể nào.

Tần Tư Ngữ vốn thương tâm nức nở đột nhiên ngừng lại, đem mặt vùi thật sâu vào trong lòng Nhan Nặc Ưu, dường như đang trốn tránh điều gì.

Người đàn ông cũng chú ý tới Tần Tư Ngữ đang khóc thương tâm, nhìn về phía Tần Tư Ngữ đang ở trong lòng Nhan Nặc Ưu, hơi hơi ngẩn ngơ, có chút thất thần nhìn ba người trong phòng nghỉ.

“Anh gây người như thế làm gì, linh hồn cũng bị mấy con hồ ly này hút mất rồi.” Lời nói chanh chua vang lên trong phòng nghỉ yên tĩnh, thu hút sự chú ý của những người khác.

Nhan Nặc Ưu hơi nhíu mày, nhìn Lâm Ái Liên oang oang, buồn cười nghĩ, xem ra người phụ nữ này cũng thật chua ngoa, đã biết Tư Ngữ là tình nhân của chồng, nhưng vẫn không cho chồng mình chút mặt mũi nào.

76. Chương 77

Edit: Rabbit

“Được rồi, nói xem đã xảy ra chuyện gì.” Người đàn ông dường như đã quen với thái độ của cô ta, không có chút phản ứng, trực tiếp hỏi Lâm Ái Liên mục đích kêu hắn đến đây.

“Bọn họ đều bắt nạt em, cái con hồ ly tinh kia còn dám đánh em, anh xem đi.” Chỉ vào vết máu trên mặt mình, Lâm Ái Liên nói với vẻ ảm ức, nhìn về phía Tần Tư Ngữ vẫn tránh ở trong lòng Nhan Nặc Ưu, trong mắt tràn đầy ngoan độc.

“Cô thật sự đánh cô ấy?” Người đàn ông cau mày hỏi Tần Tư Ngữ vẫn đang ở trong lòng Nhan Nặc Ưu.

Nhan Nặc Ưu cảm giác rõ ràng được người trong lòng thân thể run run, tay ôm Tần Tư Ngữ càng thêm chặt, không nói gì, chỉ dùng hành động chứng minh chính mình sẽ bảo vệ cô ấy.

“Chuyện này là như thế nào?” Mấp máy môi, không để lộ bất kỳ sự yếu ớt trong đáy lòng, trực tiếp nhìn về phía người đàn ông, Tần Tư Ngữ cố gắng ngăn chặn căng thẳng trong lòng.

“Tại sao?” Người đàn ông vốn bình tĩnh nháy mắt trở nên thay đổi, nghiêm túc nhìn về phía Tần Tư Ngữ, trong mắt tràn đầy trách cứ.

“Còn có tại sao, Đường Đạt Khải không phải là do anh bị ả hồ ly này dụ dỗ sao? Bây giờ vợ anh bị đánh, anh còn bênh vực ả.” Lâm Ái Liên nhìn chồng mình ngay cả đạo lý để hiểu như vậy cũng không hiểu, nhất thời càng cảm thấy tức giận hơn.

“Cô nói bậy bạ gì đó!” Sắc mặt người đàn ông có chút khó coi, nhìn về phía Lâm Ái Liên ánh mắt cũng trở nên sắc bén.

“Tôi..... Tôi..... Như thế nào, tôi nói sai sao, anh có quan hệ bất chính với người đàn bà này, bây giờ cô ta còn muốn leo lên đầu tôi, anh là đồ không có lương tâm” Bị ánh mắt sắc bén của người đàn ông làm cho kinh sợ trong chốc lát, Lâm Ái Liên cũng nhanh chóng khóc rống lên.

“Câm miệng.” Người đàn ông nhăn trán, chán ghét nhìn Lâm Ái Liên nước mắt nước mũi đầy mặt, có chút không muốn an ủi hoặc là quan tâm.

“Như thế nào, ở bên ngoài tìm tiểu tam bị tôi phát hiện anh còn không thừa nhận, anh còn mắng tôi..... Ô ô ô” Càng nói, Lâm Ái Liên càng cố khóc lớn hơn.

“Câm miệng của cô lại, nếu không tôi cũng không cam đoan hậu quả.” Cảm giác được thân thể Tần Tư Ngữ không ngừng run run, lại nghe Lâm Ái Liên khóc rống như người điên, Nhan Nặc Ưu ánh mắt sắc như đao, thẳng tắp bắn về phía Lâm Ái Liên đang khóc.

Lâm Ái Liên vốn đang lớn tiếng khóc chạm phải ánh mắt cảnh cáo lạnh lùng của Nhan Nặc Ưu, nhất thời ngừng khóc, không dám khóc nháo nữa.

“Được rồi, chuyện này đủ rồi, Ái Liên chúng ta trở về.” Đường Đạt Khải lơ đãng liếc mắt nhìn Tần Tư Ngữ trong lòng Nhan Nặc Ưu một cái, muốn nói lại thôi.

“Đi về sao, không thể, bỏ qua nhẹ nhàng như vậy ấy à này, sau này làm sao tôi có thể sống ở đây.” Một phen bỏ tay Đường Đạt Khải ra, Lâm Ái Liên hôm nay quyết tâm đấu tới cùng với Nhan Nặc Ưu.

“Cô..... cô có đi hay không.” Thanh âm đột nhiên lớn thêm, Đường Đạt Khải nhìn Lâm Ái Liên, trong mắt tràn đầy lửa giận, hung hăng trừng mắt với Lâm Ái Liên, càng phát ra sự tức giận, người đàn bà này quả thực càng ngày càng không thể nói lý, càng ngày càng làm cho người ta chán ghét.

“Thế nào, đau lòng vì tiểu tình nhân của anh sao, Đường Đạt Khải anh thật quá đáng.” Nghe lời nói của chồng, nước mắt Lâm Ái Liên lại chảy ra, người đàn ông này đã chung sống với cô ta mười năm, nếu năm đó không phải nhà cô ta ở thị trấn này có thể lực, chắc chắn hẳn sẽ không cưới cô ta. Lâm Ái Liên có chút hoảng hốt, người đàn ông này dường như sắp bỏ cô ta đi, thể lực của hắn hiện nay căn bản không cần dựa vào thể lực gia đình nhà cô ta, mà những năm gần đây, cô ta biết hắn dường như đã sớm chán ghét cô ta, chỉ là vẫn còn nghĩ đến tình nghĩa vợ chồng nhiều năm, cho nên mới không li hôn.

“Về nhà nói sau.” Nhìn thoáng qua Nhan Nặc Ưu và Tần Tư Ngữ, Đường Đạt Khải xanh cả mặt.

“Tôi không muốn nghe những lời này, các người cứ từ từ tán gẫu, hiện tại chúng tôi sẽ giải quyết vấn đề kinh tế mà vợ anh vừa nói, nếu thật sự thiếu các người, chúng tôi sẽ trả.” Trong mắt tràn đầy kiên định, Nhan Nặc Ưu không còn muốn trốn tránh chuyện của Tần Tư Ngữ nữa.

“Hừ, các người sẽ trả, các người lấy cái gì để trả chứ, chẳng lẽ lại làm chuyện đó sao, tiền mọi người đàn ông.....” Lâm Ái Liên vẻ mặt khinh miệt nhìn Nhan Nặc Ưu, trong giọng nói tràn đầy châm chọc. Lâm Ái Liên cũng không phải là người dễ bị bắt nạt, muốn đoạt người đàn ông của cô ta, còn phải xem có đủ bản lĩnh hay không.

“Bao nhiêu tiền, ra giá đi.” Một ánh mắt lạnh lẽo trực tiếp bắn về phía Lâm Ái Liên, cô ta vốn đang hung hăng bị ánh mắt kia nhìn cảm thấy lạnh toát cả sống lưng.

“Được Đường Đạt Khải tự anh nói đi, à hồ ly tinh này ở đã cầm bao nhiêu tiền của anh.” Tút cánh tay người đàn ông đi đến trước mặt Nhan Nặc Ưu, hung tợn nhìn Nhan Nặc Ưu nói.

Có chút hứng thú nhìn Đường Đạt Khải, đã trải qua nhiều chuyện như vậy, nhìn cũng biết Tần Tư Ngữ đã động tình với người đàn ông này, mà hắn ta dường như cũng có tình cảm với Tư Ngữ.

“Cô nói bậy bạ gì đó, đi, hiện tại lập tức theo tôi trở về.” Không hề nói lời vô ích, bởi vì sự kiên nhẫn của Đường Đạt Khải đã vượt quá giới hạn, người đàn bà này thật quá đáng, cố tình gây sự cũng phải biết điểm dừng chứ.

“Chẳng lẽ anh thật sự động tình với con tiện nhân này sao? Anh có biết à đã qua tay bao nhiêu người rồi không?” Trong mắt Lâm Ái Liên hiện lên một tia độc ác, từ từ mở túi, lấy ra một phong thư thần bí đặt ở trong tay Đường Đạt Khải.

“Đây là gì, tôi không có nhiều thời gian quấy rầy người khác giống cô.” Dường như có chút kinh hoàng với phong thư, Đường Đạt Khải nhìn chằm chằm vào nó, ánh mắt có chút bối rối.

Tần Tư Ngữ vẫn cúi đầu run run như cũ, cho dù nói như thế nào, nhưng với những chuyện đó cô vẫn không muốn để cho người khác biết.

“Thế nào, sợ hãi nhìn thứ bên trong sao?” Lâm Ái Liên giận dữ cầm phong thư, trong mắt tràn đầy tà ác đi đến bên cạnh Tần Tư Ngữ vẫn cúi đầu im lặng, phong thư trong tay đột nhiên đưa đến trước mặt Tần Tư Ngữ, giọng nói đột nhiên trở nên quý dật: “Nhìn đi, cái này có liên quan rất nhiều đến cô đó.”

“Tránh ra, tôi không cần.” Sắc mặt thoáng chốc tái nhợt như không còn giọt máu nào, môi sớm đã bị cắn nát, máu tươi ứa ra.

“Chị làm gì đó, em gái của tôi không muốn xem chẳng lẽ chị không nghe thấy sao?” Ánh mắt tối tăm, vẫn quan sát phản ứng của mọi người ở đây, Nhan Nặc Ưu trong lòng bắt đầu có chút bối rối, dường như thứ đó có liên quan rất nhiều đến Tần Tư Ngữ, thậm chí có khả năng sẽ hủy đi con đường sống của cô ấy.

“Hừ, cũng muốn xem phải không? Tôi mở ra cho các người xem.” Mọi người không kịp ngăn cản, Lâm Ái Liên nhanh chóng mở phong thư ra, lấy ra thứ bên trong, đó là một tập ảnh.

“Lâm Ái Liên cô điên rồi sao?” Lúc nhìn thấy đồng ảnh kia, Đường Đạt Khải có chút không thể khống chế được nhanh chóng đoạt lại ảnh chụp trong tay Lâm Ái Liên.

“Cứ lấy đi, chẳng lẽ anh nghĩ rằng tôi không chuẩn bị thêm sao? Cuộn phim đang ở trong tay tôi, muốn có nó, chỉ cần các người mang tiền đến đây.” Hừ, Lâm Ái Liên biết rằng hai người phụ nữ này chỉ toàn dựa vào đàn ông bên ngoài, tuyệt đối sẽ không có nhiều tiền như vậy, cho nên cô ta cố tình lấy những ảnh chụp này để ép hai người.

77. Chương 78

Edit: Rabbit

Tần Tư Ngữ đã sớm hoàn toàn ngây dại, hai mắt mờ mịt đắm lệ, thấy Nhan Nặc Ưu cố gắng đè nén sự đau đớn, cô ấy đau lòng đến nỗi không thể thở nổi, tất cả là do cô, cô là đồ tai họa, bất kể ai ở bên cạnh cô đều chịu tổn thương.

“Tư Ngữ đừng sợ, mọi thứ trước kia đều do em che chở cho chị, hôm nay hãy để chị làm một việc cho em.” Nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc đen mềm mại của Tần Tư Ngữ, trong mắt tràn đầy sự trù ối.

Ánh mắt Tần Tư Ngữ đã mất đi tiêu cự, chỉ nhìn chăm chăm vào Lâm Ái Liên, dường như không nghe thấy lời nói của Nhan Nặc Ưu, tựa như một con búp bê không có sự sống.

“Lâm Ái Liên, nói đi, bao nhiêu tiền?” Ánh mắt nhìn về phía Lâm Ái Liên, khi nhìn thấy trên mặt cô ta tràn đầy đắc ý, Nhan Nặc Ưu hận không thể tát cho cô ta hai cái, nhưng nhìn thoáng qua Tần Tư Ngữ ở bên cạnh, âm thầm nhẫn nhịn, người đàn bà này không thể không dạy dỗ, nhưng nếu hiện tại đánh cô ta, thanh danh của em gái hoàn toàn có thể bị hủy.

“Hả, cô thật sự chuẩn bị lấy tiền đi mua những tấm ảnh nhơ nhuốc này sao!” Biểu tình trào phúng nhìn Nhan Nặc Ưu, trong mắt Lâm Ái Liên tràn đầy khinh thường.

“Không nói nhiều, bao nhiêu tiền mới có thể đem toàn bộ ảnh chụp đưa cho tôi.” Giờ khắc này, trên người Nhan Nặc Ưu phát ra đi ra một loại khí thế bức người, làm ấy người xung quanh đều run run.

“Năm trăm..... Năm trăm ngàn” Hơi run rẩy nhìn Nhan Nặc Ưu, trong mắt Lâm Ái Liên tràn đầy sợ hãi, không ngờ người phụ nữ này có thể phát ra khí thế ra làm cho người ta sợ hãi như vậy, xem ra mình đã xem thường cô ta. Nhưng năm trăm ngàn cũng không phải là một số tiền nhỏ, may ra nếu tán tỉnh một tổng giám đốc tập đoàn nào đó mới có đủ, huống chi cô ta chỉ là một góa phụ, cho dù dùng thân thể trao đổi, năm trăm ngàn cũng tuyệt đối không hề dễ dàng.

“Ha ha, cô thật sự là “coi trọng” tôi rồi, sẽ có đủ năm trăm ngàn cho cô.” Tà mắt liếc Lâm Ái Liên một cái, người phụ nữ này thực sự coi cô là một kẻ nhu nhược sao? Năm trăm ngàn, nếu là người bình thường chắc chắn là một con số trên trời, nhưng người phụ nữ này đã đối phó sai người rồi, năm trăm ngàn chỉ là một con số lẻ trong tài khoản ở ngân hàng Thụy Sĩ của cô mà thôi.

“Thế nào, sợ? Nói cho cô biết, trong nửa ngày cô phải gom đủ số tiền này, nếu không nhưng tấm ảnh này sáng sớm mai sẽ xuất hiện trên báo và TV.” Mặc dù có chút e ngại Nhan Nặc Ưu, nhưng Lâm Ái Liên đang nóng nảy vẫn thể hiện thái độ chớ cùng rút giầu.

“Ha ha, yên tâm, trong vòng nửa ngày tiền sẽ đưa đến tay cô.” Nhan Nặc Ưu trong mắt tràn đầy tự tin, tràn đầy ý cười.

“Cô..... Được, vậy để em gái cô lại đây, cô đi lấy tiền, trong vòng nửa ngày phải quay lại đây.” Khi nhìn thấy tự tin trong mắt Nhan Nặc Ưu, Lâm Ái Liên bắt đầu có chút lo lắng không yên.

“Tư Ngữ chờ chị nhé, chị sẽ đi lấy tiền.” Khích lệ cười với Tần Tư Ngữ xong, liền cầm túi đứng dậy rời khỏi phòng nghỉ.

Lúc Nhan Nặc Ưu sắp bước ra ngoài cửa, Tần Tư Ngữ đột nhiên ngẩng đầu, trong mắt tràn đầy nước mắt cùng quyến luyến nhìn thoáng qua bóng dáng tinh tế gầy yếu của Nhan Nặc Ưu, miệng nhẹ giọng nỉ non nói: “Chị, vĩnh biệt”

Trong lòng luôn có dự cảm không tốt, trên đường đến ngân hàng, Nhan Nặc Ưu bước nhanh ra đường lớn, thuận tay ngăn cản một chiếc xe taxi, bảo lái xe đi đến ngân hàng gần nhất.

Sau khi Nhan Nặc Ưu đến ngân hàng, nói với nhân viên số tiền mình muốn rút, tất cả nhân viên miệng đều há thành hình chữ O. Bởi vì ở thị trấn nhỏ này, tuy rằng cũng có rất nhiều người giàu có, nhưng người khách yêu cầu rút ra rất nhiều tiền trước mặt này lại thật hiếm gặp, bọn họ không dám tự ý quyết định.

“Xin lỗi tiểu thư, phiền cô có thể đợi một lúc không? Số tiền cô yêu cầu rút quá lớn, chúng tôi phải báo cáo cho quản lý lại đây xử lý.” Một nữ nhân viên trong lòng nóng ruột nhưng ngoài mặt vẫn mỉm cười dịu dàng nói.

“Tôi mặc kệ các người có quản lý hay không, hiện tại tôi đang cần dùng gấp, cho các người thời gian hai tiếng.” Về mặt không kiên nhẫn nhìn các nhân viên, không phải tình hình Nhan Nặc Ưu không tốt, mà thật sự là bởi vì trong lòng Nhan Nặc Ưu có dự cảm vô cùng không tốt, một loại cảm giác sắp mất đi thứ gì đó quan trọng ở trong lòng cuộn trào mãnh liệt, làm cho trong lòng Nhan Nặc Ưu cứ âm ỉ đau.

Nhân viên sửng sốt, bọn họ cũng đã gặp nhiều người muốn vội vã rút tiền, nhưng họ cũng quan sát người khách hàng này thật lâu, quần áo trên người cũng là loại bình thường, nói đúng hơn là còn không bằng bọn họ, cô gái này làm sao có nhiều tiền như vậy?

“Đừng nghi hoặc nhìn tôi như vậy, tôi nói cho các người biết nếu chuyện này bị trì hoãn làm ảnh hưởng đến mạng người, tôi sẽ làm cho tất cả các người toàn bộ đều thất nghiệp ngồi tù, ngay cả ngân hàng này cũng phải đóng cửa.” Một ánh mắt sắc như dao bắn về phía nữ nhân viên, trong lòng Nhan Nặc Ưu càng gấp gấp, lo sợ Tư Ngữ sẽ làm điều gì đó ngốc nghếch.

Tổng bộ tập đoàn Đan thị thành phố T

“Bang ——” Cửa phòng tổng giám đốc bị Chung Minh Hiên không chút lưu tình nào đá văng, trong mắt tràn đầy kích động đi vào bên cạnh Đan Sâm Duệ.

“Tốt nhất cậu nên có đủ lý do để giải thích tại sao bất lịch sự đá văng cửa phòng tôi.” Vẫn không ngẩng đầu lên, ánh mắt Đan Sâm Duệ nhìn chằm chằm vào số liệu trên máy tính, mắt cũng không hề chớp.

“Ha ha, lúc này cậu tuyệt đối phải cảm tạ tôi vì đá văng cửa phòng cậu, Sâm Duệ cậu biết không? Mấy năm nay tôi vẫn mật thiết chú ý đến động tĩnh tài khoản ngân hàng của Nhan Nặc Ưu, hôm nay tôi đã thấy nó có sự biến hóa.” Kích động nói với Đan Sâm Duệ vẫn chăm chú làm việc, về mặt Chung Minh Hiên tràn đầy ý cười, lúc này bạn tốt tuyệt đối sẽ không còn cô đơn nữa, tìm được Nhan Nặc Ưu giải thích hết mọi chuyện, tin tưởng hai người nhất định có thể hạnh phúc .

“Cái gì..... Cái gì?” Tựa hồ đã quen với việc nhiều năm cô đơn như vậy, yên lặng chịu đựng tương tư dày vò, nay nghe thấy Chung Minh Hiên nói như vậy, trong lòng có chút dao động.

Ha ha, Chung Minh Hiên chỉ biết chuyện này nhất định sẽ làm cho bạn tốt có biến hóa , nhìn biểu tình không ngừng xúc động của bạn tốt, trong lòng Chung Minh Hiên âm thầm cảm thấy vui vẻ, đã nhiều năm

trôi qua như vậy, bạn tốt lạnh lùng như băng sơn vạn năm chưa từng có biểu tình biến hóa như vậy, không ngờ sau khi nghe được tin tức của Nhan Nặc Ưu thật sự làm cho bạn tốt sống lại một lần nữa.

“Vây..... hiện tại cô ấy ở nơi nào?” Có chút không xác định nhìn bạn tốt, thực sự sợ đây chỉ là một giấc mộng, nhiều năm như vậy, tựa hồ tin tức này vẫn chưa làm cho anh hoàn toàn phục hồi tinh thần, vẫn như cũ nghĩ đến đây chỉ là giấc mộng mỗi đêm của mình.

“Hiện tại tớ đang cho thủ hạ bên kia điều tra, tin chắc rất nhanh có thể xác định được vị trí hiện tại của cô ấy.” Nhẹ nhàng vỗ bả vai bạn tốt, ánh mắt khích lệ nói.

“Vây..... Nếu không hiện tại chúng ta đi xem bọn họ có tra được hay không, rồi chúng ta lập tức xuất phát đi gặp Ưu nhi, cô ấy không muốn gặp tớ, hiện tại rút tiền, nhất định là muốn nhanh chóng rời khỏi nơi đó, trốn tớ càng xa càng tốt.” Khi nghĩ đến lập tức có thể nhìn thấy Ưu nhi của mình, Đan Sâm Duệ vừa vui vừa buồn, lại nghĩ tới sáu năm trước Lí Hạo Nhiên nói lúc Ưu nhi có mang, ra sức bảo vệ cái thai, anh lại kích động không thôi. Có lẽ, lúc này, anh không chỉ có một đứa con, có lẽ còn có thể có hai đứa. Nhưng anh lại sợ tai nạn xe cộ năm đó tạo thành thương tổn đối với Ưu nhi, cho nên trong lòng bất an không yên.

Tổng bộ tổng giám đốc tập đoàn Nhan thị, ông Nhan đầu đầy tóc bạc ngón tay run run gọi điện thoại cho vợ, trong mắt ươn ướt.

Điện thoại vừa chuyển được, tiếng của Nhan Kỳ Tuyên còn có chút nghẹn ngào, sau đó kích động nói với vợ: “Tiếp nhi, chúng ta tìm được con gái rồi rồi, con bé đang ở một thị trấn nhỏ của thành phố D, chúng ta sẽ đi tìm con bé.” Chuyện tình năm đó cũng là do ông và vợ hiểu lầm con, thiếu chút nữa khiến con mất mạng, nay con gái vẫn còn sống, làm sao ông có thể không vui mừng đây?

“Cái gì? Kỳ Tuyên ông vừa nói cái gì? Tìm được con rồi sao?” Thanh âm run run nghẹn ngào, sáu năm hối hận, nghĩ đến ánh mắt bất lực của con gái năm đó tại bữa tiệc, đến nay Mộc Á Tiếp vẫn còn cảm thấy con đang ở trước mắt, trách lầm con làm cho bà mất đi con sáu năm, thống hận mình sáu năm, nếu không phải năm đó Đan Sâm Duệ nói cho bà, con gái biến mất trong tai nạn xe cộ là do muốn trốn tránh bọn họ, nếu không bà đã muốn chết để được xuống dưới đó giải thích với con.

“Tiếp nhi, hiện tại mình chuẩn bị một chút, tôi sẽ lập tức trở về nhà đón mình.” Nhanh chóng cúp máy, phân phó thư ký chuẩn bị tốt xe inh.

78. Chương 79

Edit: Rabbit

Trong lúc nhất thời, cả tập đoàn Nhan thị lẫn tập đoàn Đan thị đều trở nên rối loạn, rất nhiều người trong giới truyền thông đều đang suy đoán, rốt cuộc là ai mà có thể khiến cho tổng giám đốc hai tập đoàn lớn kích động như thế, thực sự là một tin tức chấn động.

Lí Hạo Nhiên cũng nhận được tin tức, nội tâm hân phúc tạt nhưng sau khi suy nghĩ vẫn quyết định đi theo Đan Sâm Duệ và Chung Minh Hiền đến thành phố D.

Trong ngân hàng, vẻ mặt Nhan Nặc Ưu u ám nhìn quản lý ngân hàng, cái gì là trong lúc nhất thời không thể rút ra nhiều tiền như vậy chứ.

“Đừng nói nhiều nữa, hiện tại tôi cần dùng gấp số tiền này, anh đưa trước một tí tiền mặt cho tôi, sau đó còn lại là ghi chi phiếu cho tôi.” Lạnh lùng nói, nghĩ đến thời gian trôi qua lâu như vậy, những người đó chắc chắn đã phát hiện hành tung của chính mình.

“Cái này.....” Quản lý có chút khó xử, tuy rằng anh ta đã bảo nhân viên kỹ thuật tra xét tài của người phụ nữ khoản này, đúng là không có gì vấn đề, nhưng xem chất liệu quần áo người phụ nữ này mặc trên người, làm thế nào cũng không khiến anh ta tin tưởng cô là thiên kim tiểu thư tổng truyền thuyết.

“Thế nào? Ngài quản lý hoài nghi tiền của tôi có lai lịch bất chính sao?” Nhan Nặc Ưu lạnh lùng liếc mắt một cái với quản lý, nhưng trong lòng không thể bình tĩnh được, nếu thật sự tra được hành tung của chính mình, sợ là ba mẹ bên kia đã sớm trên đường đi đến đây. Tuy rằng cô không hận bọn họ, nhưng lại tới năm đó trong mắt cha mẹ chứa đầy phần nộ, trái tim không ngừng đau đớn, chúng chính là lý do ngăn cản cô trở về.

“Không, đương nhiên không phải ý này, chúng tôi đag xử lý giúp tiểu thư mà.” Xoa xoa trán, nghĩ đến người phụ nữ này trên người tỏa ra khí chất bức người, những người bình thường khó mà có được, hơn nữa anh ta cũng đã tra xét hộ khẩu của cô, cho dù về sau xảy ra vấn đề gì, công ty chắc chắn cũng sẽ không trách phạt anh ta.

Rốt cục khi nhắc tới tiền, trong mắt Nhan Nặc Ưu cũng không che dấu được sự hưng phấn, nhưng quả thực làm cho nhân viên công tác và quản lý đều kinh hãi, đều âm thầm suy đoán cô sẽ dùng số tiền này làm gì. Còn Nhan Nặc Ưu lại lập tức nghĩ tới có thể mang theo Tần Tư Ngữ và hai con rời khỏi nơi này, trong lòng càng thêm vui vẻ.

“Làm phiền mọi người.” Vẻ mặt tươi cười chân thành nói với nhân viên công tác, đúng vậy, nếu không phải do cô đang cần tiền gấp như vậy, mà bắt cô ngay lập tức rút ra một trăm nghìn tiền mặt, hơn nữa còn cả chi phiếu bốn trăm nghìn, ha ha, thật sự là làm bọn họ khó xử, nhưng mà không có cách nào cả, chính cô cũng bị ép buộc, trong lòng cũng có chút áy náy với nhân viên và quản lý ngân hàng, nhanh chóng mang túi xách rời khỏi ngân hàng, tiện tay vẫy một chiếc taxi, nhanh chóng trở về trường học.

Trong phòng nghỉ trường học, Tần Tư Ngữ vẫn im lặng nhìn ra ngoài cửa, ánh mắt có chút ngầy dại.

“Tư Ngữ, em đi đi, chúng tôi cũng trở về.” Căn bản là không có nhiều hi vọng Nhan Nặc Ưu sẽ mang tiền về, một nửa ngày đã nhanh chóng trôi qua, vẫn còn chưa nhìn thấy bóng dáng người, trong mắt tràn đầy xin lỗi đến bên cạnh Tần Tư Ngữ vẫn đang ngầy người, dịu dàng nói.

“Đi cái gì Đường Khải Đạt, tôi nói cho anh biết, nếu hôm nay không lấy được năm trăm ngàn kia, tôi sẽ đem số ảnh chụp này công khai.” Tà ác lớn tiếng nói với Tần Tư Ngữ, rõ ràng đã qua nửa ngày, ha ha, xem ra cô ta vẫn còn nhân từ cho bọn họ thêm một chút thời gian, nếu không tới, cũng đừng trách cô ta ác độc.

“Chị gái của tôi là người có tiền, các người đừng giả bộ hảo tâm.” Tần Tư Ngữ vốn ngầy dại đột nhiên ánh mắt tràn đầy sắc bén nhìn về phía Lâm Ái Liên và Đường Khải Đạt, trong mắt tràn đầy chán ghét, tựa như nhìn thấy hai kẻ đê tiện.

“Hừ, đồ tiện nhân chết đến nơi còn dám quát người, nếu như theo lời cô nói chị gái cô có tiền, vậy tại sao cô bị bệnh như vậy còn không đi trị liệu, ngược lại vẫn như cũ gây ra tai họa khắp nơi?” Từng chữ từng chữ giống như dao nhọn đâm vào trong lòng Tần Tư Ngữ.

“A ——tại sao cô biết, làm sao cô biết được.....” Sau khi nghe Lâm Ái Liên nói, Tần Tư Ngữ đột nhiên giống như người điên, bắt đầu kêu to lên.

“Hừ, sao tôi không biết chứ, cô là đồ tiện nhân, đồ tai họa, nếu không phải do tôi ngăn cản, Khải Đạt nhà chúng tôi chắc chắn cũng đã bị cô hại.” Nếu không phải mấy ngày hôm trước cô ta nhờ thám tử đi điều tra, thu thập tư liệu về người đàn bà đê tiện này, có lẽ hiện nay cô ta đã bị Khải Đạt mắng đến chết.

“Câm miệng, cô câm miệng cho tôi.” Thần trí bắt đầu từ từ trở nên mơ hồ, nghĩ đến căn bệnh của mình, Tần Tư Ngữ chỉ muốn oán trách ông trời, tại sao phải tàn nhẫn như vậy, tại sao đối xử với cô như vậy. Đúng là cô dơ bẩn, nhưng cô vẫn có chị gái và cháu yêu thương mình, căn bệnh như vậy thật sự là độc ác, cô không muốn rời xa bọn họ.

Cô giống như người điên cứ thế chạy ra ngoài, căn bản không nghe thấy âm thanh lo lắng của người đàn ông phía sau.

Thị trấn này tuy rằng không quá lớn và giàu có, nhưng cũng có rất nhiều chiếc xe chạy qua, vừa đúng thời điểm tan tầm, trên đường cũng có tương đối nhiều xe.

Ánh mắt Tần Tư Ngữ trống rỗng, nhìn những chiếc xe qua lại trên đường, thoáng nhú mào, một lát sau, tựa như đã hạ quyết tâm làm cái gì đó, nhanh chóng chạy thật nhanh, chạy về phía những chiếc xe đang chạy, phía sau là tiếng thét đầy bi thương của người đàn ông.

“Xảy ra chuyện gì?” Khi Nhan Nặc Ưu run rẩy mang túi xách đi đến bên cạnh Đường Khải Đạt đang bị thương hết to, từ từ nhìn thấy một đám người vây quanh chiếc xe, dự cảm không tốt trong lòng mãnh liệt dâng lên, trái tim liên tục đập mạnh, trán cũng toát ra đầy mồ hôi.

Còn Đường Khải Đạt căn bản vẫn không trả lời Nhan Nặc Ưu, đắm chìm trong thế giới của chính mình, đau đớn nhìn về phía trước, ánh mắt cũng mất đi tiêu cự.

“Thế nào, đau lòng sao, cũng không phải do tôi làm hại nha.” Khi Nhan Nặc Ưu đang chuẩn bị tiến lên phía trước xem rốt cục đã xảy ra chuyện gì, phía sau truyền đến tiếng của Lâm Ái Liên.

“Cái gì? Cái gì không phải cô làm hại?” Đột nhiên buông lỏng túi xách trong tay, Nhan Nặc Ưu đột nhiên cảm thấy trước mắt trở nên tối đen, nhanh chóng chạy về phía trước, Tư Ngữ, chắc chắn là nói nhờ Tư Ngữ đã gặp chuyện không may.

“Cô làm gì vậy, người đàn bà kia bị bệnh AIDS, cô đi lên như vậy chắc chắn sẽ bị lây bệnh.” Thanh âm vang dội làm cho rất nhiều người vây quanh xem nghe rõ ràng, tất cả mọi người không tự giác lùi về phía sau.

Nhan Nặc Ưu không để vào tai một chút nào, thậm chí vào xem rốt cuộc có phải Tần Tư Ngữ gặp chuyện không may hay không.

“Tiểu thư cô đừng xúc động, vừa rồi có người nói người này bị bệnh AIDS.” Vài bác gái vây quanh thương hại nhìn cô gái trước mặt, nhìn một cô gái vô cùng xinh đẹp này bước vào, nhất thời nổi lên lòng tốt, mấy người hợp lực kéo Nhan Nặc Ưu lại.

“Cái gì bệnh AIDS, em gái tôi là người khỏe mạnh, làm sao mắc bệnh AIDS chứ.” Bất chấp những người xung quanh ngăn cản, Nhan Nặc Ưu kích động hét lên.

“Cháu à, cháu phải bình tĩnh, chờ cảnh sát đến đã rồi nói sau.” Bác gái cũng không so đo với Nhan Nặc Ưu, mất đi người thân chắc chắn là vô cùng đau khổ, dịu dàng nói với Nhan Nặc Ưu nhưng vẫn không buông tay ra.

“A —” Nhan Nặc Ưu ngửa mặt lên trời thét lên, tiếng thét bị ai làm cho lòng người ta chua xót, tất cả mọi người không tự chủ được nhìn về phía Nhan Nặc Ưu, trong mắt tràn đầy thương xót. Vài bác gái kéo Nhan Nặc Ưu cũng mang vẻ mặt đồng tình.

79. Chương 80

Edit: Rabbit

Cảnh sát nhanh chóng chạy tới hiện trường, mang theo một chiếc xe cứu thương, mọi người nâng Tần Tư Ngữ lên xe, rồi nhanh chóng rời đi.

“Mấy người buông ra, tôi muốn đi tìm em gái của tôi.” Vì khóc quá nhiều nên giọng nói của Nhan Nặc Ưu cũng trở nên khàn đặc.

“Ai, cháu gái hãy nén đau thương.” Vài bác gái buông tay Nhan Nặc Ưu ra, giọng nói chứa đầy sự an ủi.

Nhan Nặc Ưu một lòng muốn đuổi theo xe cứu thương, cho nên căn bản không nghe lời khuyên của mấy bác gái xung quanh.

“Tiểu thư, không phải cô nói sẽ giao tiền sao? Hiện nay sao lại chạy trốn thế này!” Tuy rằng biết Tần Tư Ngữ đã xảy ra tai nạn xe cộ, nhưng Lâm Ái Liên trong lòng vẫn vô cùng oán giận Tần Tư Ngữ, cho nên cô ta vẫn làm căng đến cùng.

“Cô câm miệng ngay, tiền, tiền, tiền, tại sao lại có loại người lúc nào cũng chỉ quan tâm đến tiền như cô chứ, tiền đây, cho cô hết, cho cô hết đây.” Nhan Nặc Ưu kích động nhanh chóng mở túi, lấy ra mấy bọc tiền, sau đó tung lên trời, khiến cho tất cả những người đi đường đều khiếp sợ, cũng khiến Lâm Ái Liên choáng váng.

Sau đó lấy chi phiếu bốn trăm ngàn ném cho Lâm Ái Liên, trong mắt tràn đầy tức giận, đều là do người đàn bà này hại em gái cô không biết sống chết thế nào.

“Cô..... tại sao cô có nhiều tiền như vậy.....” Nhìn chi phiếu trước mắt xuất hiện nhiều số 0, Lâm Ái Liên đột nhiên cảm thấy đầu óc mơ mơ màng màng, đời này cô ta chưa từng thấy qua số tiền lớn như vậy. Nhưng cũng nhanh chóng khôi phục tinh thần, đã biết người phụ nữ này sáu năm nhưng không ngờ chỉ trong một lát cô ta có thể kiếm được số tiền lớn như vậy, đúng là có quý.

“Muốn hay không tùy cô, đưa phim cho tôi.” Đi đến bên cạnh Lâm Ái Liên, trong mắt tràn đầy nước mắt và lửa giận.

Đường Khải Đạt đầu óc cũng trở nên mơ hồ, ở thị trấn này, Đường Khải Đạt hẳn cũng là một trong những người giàu có, nhưng bảo hắn đột nhiên xuất ra nhiều tiền như vậy, tuyệt đối cũng có chút vấn đề. Người phụ nữ này rốt cuộc là ai, nghĩ đến dung mạo cô bất phàm, phong thái xuất sắc, khí chất cao quý cùng ánh mắt ẩn chứa ưu sầu, lại càng cảm thấy nghi hoặc.

“Ái Liên, tiền đã đưa đến tay cô rồi, cô đã nói được thì phải làm được, mau trả phim cho người ta đi.” Về mặt Đường Khải Đạt tối tăm đi đến bên cạnh vợ, người phụ nữ này càng ngày càng không biết phân biệt phải trái.

“Tôi.....” Trong lòng đột nhiên xuất hiện mãnh liệt bất an, nghĩ đến người phụ nữ kia 99% là không sống được, trong lòng càng cảm thấy vui sướng, nhưng khi nhìn thấy trong mắt chồng tràn đầy hung ác, Lâm Ái Liên đột nhiên hoảng sợ, người đàn ông này bề ngoài tuấn mỹ khiêm tốn, nhưng thực ra lòng dạ vô cùng hiểm độc, chỉ cần đụng vào người của hắn, hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua. Run run lấy một cuộn phim trong túi, ở trong ánh mắt lạnh lẽo của người đàn ông nhanh chóng ném cho Nhan Nặc Ưu.

Khi nhìn thấy cuộn phim kia, Nhan Nặc Ưu không chút do dự nhanh chóng mở ra, kiểm tra cuộn phim, tuy rằng càng xem sắc mặt càng tái nhợt, nhưng vẫn muốn làm sáng tỏ chuyện này, sau đó nhanh chóng ngăn cản một chiếc taxi rời đi.....

“Khi nào mới đến thị trấn kia? Đan Sâm Duệ ngồi ở trong trực thăng, trong lòng vô cùng sốt ruột, Ưu nhi, lần này anh sẽ không buông tay, anh sẽ bù đắp tất cả những lỗi lầm trước kia, anh sẽ giải thích mọi chuyện với em, anh sẽ cố gắng chữa trị tâm bệnh cho em, để em bình thường trở lại.

“Nhanh thật, đã đến thị trấn đó rồi..... Mau nhìn kia, phía trước sao lại có nhiều người như vậy.” Lí Hạo Nhiên vẫn dùng kính viễn vọng quan sát phía dưới đột nhiên có chút kích động, đã nhiều năm trôi qua, tuy rằng hắn đã từng hận cô, nhưng sự hiểu biết đối với cô không hề giảm đi một chút nào, đám người tụ tập phía trước kia chắc chắn có liên quan đến Nặc Nặc.

“Ông chủ, ngài xem, ở bên kia cũng có mấy chiếc trực thăng.” Vệ sĩ bên cạnh Nhan Kỳ Tuyên đều là những người đã theo ông mười mấy năm, cho dù ở nơi nào, bọn họ cũng đều cảnh giác cao độ, tất cả vì sự an toàn của ông chủ và phu nhân.

“Cái gì?” Khi nghe vệ sĩ của mình nói, Nhan Kỳ Tuyên có chút kinh ngạc, chẳng lẽ tiểu tử Đan Sâm Duệ kia cũng biết tin tức này, ánh mắt đột nhiên trở nên dịu dàng, con gái, lần này cha nhất định sẽ làm cho con hạnh phúc, nhất định sẽ bù lại những tổn thất đã gây ra cho con.

Ánh mắt Đường Khải Đạt lạnh lẽo làm cho Lâm Ái Liên đứng ở bên cạnh không tự chủ được lạnh run, đột nhiên, thanh âm ồn ào làm cho hai người đều chú ý, nhìn thấy rất nhiều người chỉ lên trời, hai người cũng theo mọi người ngẩng đầu lên, trời à, hai người lắp bắp kinh hãi: Trực thăng, thật nhiều máy bay trực thăng.

Hai đội trực thăng, lại thêm rất nhiều vệ sĩ, cho nên tổng cộng có hơn mười chiếc trực thăng, ở thị trấn này mặc dù có rất nhiều kẻ có tiền, nhưng cũng chưa nhà nào có nổi một chiếc trực thăng, huống chi hiện tại lại có đến mười chiếc trực thăng, đồng loạt hạ cánh làm cho toàn bộ thị trấn thực sự bị chấn động.

Một đoàn vệ sĩ chưa ra khỏi trực thăng, mà là Chung Minh Hiền và Lí Hạo Nhiên bước ra trước, hai người cũng là những người đẹp trai, khuôn mặt tuấn mỹ, khí chất quý tộc, làm cho người ta có cảm giác giống như các vương tử nhỏ nhen. Tất cả những người vây xem bất ngờ trừng lớn đôi mắt, đồng thời cảm thán: “Hai người này thật đẹp trai, so với những người được coi là kim cương ở đây còn đẹp hơn nhiều.”

Trong cabin, Đan Sâm Duệ bất an nhìn hai người bạn đã sớm chờ mình ở bên ngoài, trong lòng đấu tranh một lúc, rốt cục cũng từ từ bước ra khỏi cabin.

Lúc này, khi Đan Sâm Duệ vừa bước ra khỏi cabin, càng thu hút sự chú ý của mọi người, trời ạ, người đàn ông này có vẻ đẹp không giống với bất cứ ai, khí chất vừa quyến rũ vừa u buồn, khuôn mặt sắc sảo, chiếc mũi thanh thanh, nhếch đôi môi mỏng, cả người toát ra sự gợi cảm tà mị làm cho người ta không thể cưỡng lại được, làm cho người ta một khi nhìn thấy hắn, sẽ có cảm giác như gặp được bậc đế vương và không thể không tôn kính.

Trên người mặc bộ tây trang, dáng người cao lớn, khuôn mặt vô cùng tuấn mỹ, cùng Lí Hạo Nhiên và Chung Minh Hiên bước ra từ trực thăng khiến cho các cô gái không ngừng hét lớn.

Còn ở trực thăng bên kia, vẻ mặt vợ chồng Nhan thị vô cùng hạnh phúc, bảo bối của bọn họ sẽ hạnh phúc, ít nhất trong mấy năm nay, bọn họ chưa từng nghe thấy bất cứ tin đồn gì về Đan Sâm Duệ, bọn họ chỉ biết trong sáu năm này Đan Sâm Duệ không tham gia bất cứ một bữa tiệc xã giao nào, cũng không hẹn hò với bất kỳ một cô gái nào, người thân cận với hắn chỉ có hai người bạn tốt mà thôi.

“Ba mẹ, đúng là hai người.” Vui vẻ đi đến chiếc trực thăng phía trước, mở cửa cabin, Đan Sâm Duệ vui vẻ nói.

“Duệ nhi, lần này ba mẹ và con sẽ cùng đi tìm bảo bối của chúng ta.” Nhan Kỳ Tuyên nhẹ nhàng giúp vợ xuống máy bay, khuyến khích Đan Sâm Duệ.

Lí Hạo Nhiên và Chung Minh Hiên nhìn nhau cười, ha ha, xem ra lần truy đuổi này có hi vọng rồi.

Phân phó vệ sĩ điều tra vị trí của ngân hàng, từ trong một cái cabin khác lấy ra một chiếc xe thể thao, trong mắt tràn đầy sự tự tin, Ưu nhi, lúc này anh sẽ đi tìm em, anh tuyệt đối sẽ không bao giờ đánh mất em nữa.

Vệ sĩ nhanh chóng tra được vị trí cụ thể của ngân hàng, Chung Minh Hiên cũng tùy tiện hỏi một chút những người vây xung quanh, biết được vị trí chính xác sau đó tiến vào trong xe, lái xe đi trước dẫn đường.

Đan Sâm Duệ lái xe đi cuối cùng, chở vợ chồng Nhan thị, khi lái xe, trong mắt bắn ra sắc thái chói mắt.

“Két——” Chung Minh Hiên vốn đang băng băng lái xe trên đường đột nhiên xông ra hai bé học sinh tiểu học, quả thực khiến hắn sợ tới mức hồn phi phách tán, trời ạ, hai đứa nhí này không có ai đón sao?

Lí Hạo Nhiên và Đan Sâm Duệ tự nhiên cũng nghe đến tiếng vang, nhanh chóng dừng lại xuống xe xem có chuyện gì.

Trong lòng Lâm Ái Liên cũng có chút áy náy với hai đứa trẻ, bởi vì dù nói như thế nào, cũng do cô ta kiêu ngạo ương ngạnh làm hại chết cô của hai đứa trẻ, nay nhìn thấy hai đứa trẻ gặp chuyện không may, trong lòng không tránh khỏi áy náy.

Nhanh chóng chạy đến nâng hai đứa trẻ dậy, có chút lo lắng hỏi: “Hai đứa không có việc gì chứ, cho cô xem một chút nào.” Nói xong túm lấy cánh tay Cẩn Tây, muốn xem rốt cuộc đứa trẻ có bị thương ở đâu không.

“Cô tránh ra, cô là người xấu.” Cẩn Hạ nhanh chóng đứng lên, đẩy Lâm Ái Liên, mạnh mẽ che chở cho em trai ở phía sau, trong mắt tràn đầy đề phòng. Cậu bé nhớ rõ, người phụ nữ này buổi sáng hôm nay ở trong trường học hung ác mắng mẹ và cô, cho nên Cẩn Hạ bé nhỏ vô cùng đề phòng người phụ nữ trước mắt này.

Đường Khải Đạt cũng đã đi tới, nhìn hai đứa trẻ đáng yêu như thiên sứ này, hắn cũng đã từng thấy bọn chúng, là cháu của Tư Ngữ, cũng là những người cô yêu thương nhất.

“Anh bạn nhỏ, trên người cháu có bị thương chỗ nào không, chú đưa các cháu đến bệnh viện kiểm tra nhé.” Chung Minh Hiên kiên nhẫn ngồi xổm xuống, nhìn hai đứa trẻ đáng yêu, trong đầu hiện lên ảo tưởng Tư Ngữ cũng sinh cho hắn hai đứa trẻ như vậy.

“Không có việc gì anh bạn nhỏ, thúc thúc chú không có ý, đừng sợ.” Vội vàng chạy tới, nhìn hai cậu bé vẻ mặt đề phòng nhìn người phụ nữ trước mặt, trong lòng nhất thời có chút buồn bực.

“Không có gì chuyện đâu chú ạ, xin lỗi, là do em cháu bất cẩn chạy ra đường.” Mẹ từng nói với cậu, phải làm một đứa trẻ lễ phép, hiểu đạo lý, vừa rồi cậu và em trai vội vã trở về tìm mẹ, cho nên không để ý xe cộ mới xảy ra chuyện này.

“Đứa trẻ thật.....” Về mặt Chung Minh Hiên đột nhiên ngừng tươi cười, sắc mặt nhất thời cứng đờ, kích động nói với Đan Sâm Duệ ở phía sau: “Sâm Duệ, cậu mau ra đây nhìn xem.”

Nói xong kích động chạy tới bên cạnh Cẩn Hạ, thân thiết hỏi: “Năm nay cháu mấy tuổi, tên gọi là gì?”

“Năm nay cháu sáu tuổi, cháu là anh gọi là Cẩn Hạ, em trai cháu gọi là Cẩn Tây.” Nhẹ nhàng chỉ về em trai trốn ở phía sau mình, Cẩn Hạ thành thật nói. Tuy rằng nhớ rõ mẹ từng nói với bọn chúng không thể tùy tiện nói tên cho người lạ, nhưng Cẩn Hạ cảm thấy chú này không giống như người xấu, cho nên Cẩn Hạ nói ra tên mình và em trai.

“Sáu tuổi, đúng rồi, cái này đúng rồi.....” Chung Minh Hiên không ngừng kích động, miệng lẩm bẩm, bạn tốt khổ sở nhiều năm như vậy rốt cuộc đã khổ tận cam lai, trong lòng vẫn cầu nguyện, hy vọng ông trời phù hộ, hai đứa trẻ này thực sự là con của Sâm Duệ.

“Cậu làm sao vậy? Cái gì đúng rồi?” Xuống xe đi đến bên cạnh Lí Hạo Nhiên, chợt nghe Chung Minh Hiên lẩm bẩm, có chút điên cuồng kích động nói xong cái gì.

“Sâm Duệ cậu mau nhìn đi, người mau nhìn hai đứa trẻ này.....” Khi nghe thấy tiếng Đan Sâm Duệ, Chung Minh Hiên không nói hai lời một phen lôi kéo Đan Sâm Duệ đưa đến trước mặt Cẩn Hạ và Cẩn Tây, kích động nói: “Cậu xem, hai đứa trẻ này rất giống cậu.....”

“Cái gì?” Lâm Ái Liên ở bên cạnh sau khi nghe thấy Chung Minh Hiên nói, có chút kích động hét lớn, cái gì giống như anh ta, chẳng lẽ hai đứa trẻ không rõ lai lịch trước mắt là con của người đàn ông anh tuần này sao? Vậy người phụ nữ kia chẳng lẽ chính là tiểu thư nhà giàu bỏ đi mà trên TV đã thông báo sao? Lại nghĩ đến nhất cử nhất động của người phụ nữ kia khi cãi nhau với mình, khí chất quý tộc, dáng người xinh đẹp cùng với cử chỉ thanh lịch, quả nhiên, số tiền này không phải tiền giả.....

Sau khi nghe Chung Minh Hiên nói, Đan Sâm Duệ cúi đầu nhìn về phía hai đứa trẻ trước mặt, trong mắt nhất thời thoáng hiện chút nước, Ưu nhi của hắn, thật sự vì hắn sinh ra hai đứa trẻ này, đây không phải là một giấc mơ chứ. Có chút lo lắng nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt mềm mại của hai đứa trẻ, nước mắt từ trong hốc mắt nhanh chóng chảy xuống, nhẹ nhàng nói với Cẩn Hạ và Cẩn Tây, giọng nói của hắn chưa bao giờ nhẹ nhàng đến thế, bởi vì hắn sợ dọa đến hai đứa trẻ.

“Có thể nói cho chú biết tên của mẹ các cháu là gì không?”

“Mẹ là Nhan bảo bối.” Trẻ con quả nhiên là ngây thơ, Cẩn Tây vừa nghe Đan Sâm Duệ hỏi, lập tức cười ha ha đáp.

Cẩn Hạ vỗ đầu em trai, khẽ giọng khiển trách: “Đồ ngốc, rõ ràng tên của mẹ là Nhan Nặc Ưu, tại sao em lại sửa tên của mẹ.”

Khi một câu nói này ra khỏi miệng, lập tức khiến cho Đan Sâm Duệ kích động, cầm lấy cánh tay nhỏ nhỏ của Cẩn Hạ vội vã hỏi: “Cháu vừa nói gì, tên của mẹ các cháu thật sự là Nhan Nặc Ưu sao?” Ha ha, Ưu nhi của hắn, thực sự là Ưu nhi của hắn

“Xin hỏi các người có quan hệ thế nào với Nhan Nặc Ưu?” Lâm Ái Liên đi đến trước mặt Đan Sâm Duệ, cẩn thận hỏi.

“Cô quen mẹ bọn trẻ sao?” Nghĩ đến hai đứa trẻ có lẽ cũng không biết Ưu nhi đang ở đâu, Đan Sâm Duệ liền hỏi Lâm Ái Liên.

“Biết.....biết chứ, cô ấy đang ở bệnh viện.” Sau khi nghe Đan Sâm Duệ hỏi, Lâm Ái Liên có chút chột dạ cúi đầu.

“Bệnh viện, ấy đến đó làm gì, cô ấy bị bệnh sao?” Hắn nhớ rõ thân thể Ưu nhi vốn không tốt, nay lại còn một mình sống ở ngoài cùng với hai đứa trẻ, cuộc sống chắc chắn cũng không hề dễ dàng gì.

“Không phải cô ấy, là em gái cô ấy xảy ra tai nạn xe.” Vừa dứt lời, Đan Sâm Duệ nhanh chóng mang bọn trẻ lên xe, đưa chúng cùng đi tìm Nhan Nặc Ưu.

Ba chiếc xe đắt tiền nhất trên thế giới chạy trong thị trấn khiến cho tất cả mọi người đều sửng sốt.

Nhà xác bệnh viện

Về mặt Nhan Nặc Ưu hoảng hốt nhìn em gái đã bị bọc kín trong vải trắng, bác sĩ nói cho cô biết em gái bị bệnh AIDS, nên cô không thể tới gần, cho dù là thi thể, nếu đụng phải cũng sẽ bị lây nhiễm, nhưng bác sĩ vẫn vô cùng lo lắng cho Nhan Nặc Ưu, nên phái hai y tá trông chừng cô.

“Tư Ngữ, tại sao em lại ra đi như vậy? Chị còn chưa báo đáp em mà!” Khi tới bệnh viện nhìn thấy một mình em gái cô đơn vải trắng bọc kín để trong nhà xác, lòng Nhan Nặc Ưu đau đớn, nước mắt cứ thế vỡ òa như thác lũ.

Khi Đan Sâm Duệ và Nhan Kỳ Tuyên cũng với những người vệ sĩ tiến vào bệnh viện, sau khi đã cách li bệnh viện nhanh chóng đến nhà xác, liền nghe thấy tiếng khóc tê tâm liệt phế.

Trái tim họ như bị siết chặt, Đan Sâm Duệ lại thống khổ nhú mày, Ưu nhi, ai mất mà khiến cho em thương tâm khổ sở đến thế, hẳn nghĩ như vậy, rồi cũng bước đi nhanh hơn, nhanh chóng đi đến nơi nghe thấy tiếng khóc của Nhan Nặc Ưu.

Cẩn Hạ và Cẩn Tây theo sát sau Đan Sâm Duệ đã sớm nghe thấy tiếng khóc của Nhan Nặc Ưu, khi Đan Sâm Duệ còn chưa tới được chỗ của Nhan Nặc Ưu, hai đứa trẻ đã oa oa khóc lớn chạy vào trong lòng Nhan Nặc Ưu.

Nhan Nặc Ưu thương tâm muốn chết khi nghe thấy tiếng của hai con, sững sờ ngẩn đầu, đôi mắt đang sững sờ đột nhiên trợn lên. Cô nhanh chóng chuẩn bị kéo hai con rời đi.

“Ưu nhi, em không chịu tha thứ cho anh sao?” Ngữ khí nghẹn ngào, trong mắt lại che kín tang thương. Sáu năm qua, Ưu nhi có biết Duệ nhớ em đến thế nào không?

“Anh là ai, chúng ta quen biết nhau sao tiên sinh?” Nhan Nặc Ưu đột nhiên ngẩn đầu, ánh mắt xa lạ nhìn về phía Đan Sâm Duệ.

“Ưu nhi đừng làm anh sợ, anh biết em hận anh và Hạo Nhiên vì những việc năm đó, nhưng sau khi em biến mất trong vụ tai nạn, anh và Hạo Nhiên đã giải thích rõ ràng, bọn anh cũng biết cả hai đã sai rồi, nay cậu ấy cũng đã sớm kết hôn sinh con, cùng với anh đi tìm em, anh biết bọn anh đã khiến cho em tổn thương rất nhiều, nay đã tìm được em, anh sẽ bù đắp tất cả những tổn thương ấy, nếu không, em có thể trút hết mọi thương tổn lên anh.” Đau thương tràn ngập trong nhà xác, những y tá cảm động đứng nhìn Nhan Nặc Ưu. Lời nói thành khẩn của Đan Sâm Duệ cũng khiến ột góc nhỏ trong lòng Nhan Nặc Ưu rung động.

“Đúng vậy Nặc Nặc, anh cũng đã biết năm đó là do anh sai, nay anh căn bản không có tư cách giải thích với em. Nhưng Sâm Duệ vì em cô đơn tịch mịch suốt sáu năm, cậu ấy tự giam cầm ở trong thế giới của mình sáu năm.....” Hẳn biết năm đó tạo thành thương tổn không thể bù đắp cho cô, nhưng ít nhất hiện tại hẳn vẫn hy vọng cô có thể hạnh phúc.

“Tôi không muốn nghe không muốn nghe, các người đi đi.” Hiện tại cô không muốn gặp ai, nghĩ đến sáu năm trước cha xứ chúc phúc Đan Sâm Duệ cùng với người mới, nghĩ đến ánh mắt trách cứ của cha mẹ, nghĩ đến ánh mắt lạnh lùng tính kế của người đàn ông kia, trong lòng của cô vô cùng đau đớn. Không, cô không muốn nhìn thấy bọn họ, cô chỉ cần sống cùng Hạ Hạ, Tây Tây, Tư Ngữ là đủ rồi, cô không muốn sống với ai khác nữa.

“Ưu nhi, đừng tra tấn anh nữa, anh rất nhớ em.” Đan Sâm Duệ kích động, nhưng giọng nói có chút run run, có cảm giác vô cùng sợ mất cô.

Bức tường bằng giá trong chốc lát xuất hiện vết nứt, Duệ, em rất yêu anh, nhưng em không thể tha thứ cho anh năm đó lợi dụng em Hạo Nhiên, mà Hạo Nhiên cũng vậy, coi em là công cụ, em chỉ là một quân cờ trong cuộc tranh đấu của hai người.

“Ưu Ưu, mẹ xin lỗi con, mẹ không nên hoài nghi con.” Bà Nhan đã sớm không nhẫn nại được sự kích động trong lòng, nay nhìn con gái khóc lóc khổ sở, trái tim bà Nhan sớm đã đau đớn đến sắp ngất.

“Mẹ.....mẹ.....” Có chút do dự, nhưng khi nhìn thấy đầu mẹ đã sớm bạc, trong lòng cô càng thêm đau đớn, lại nhìn về phía cha vốn luôn anh tuấn, thế nhưng trong sáu năm nay vì quá thương tâm mà cũng trở nên tiêu tụy, bức tường bằng giá ngay lập tức sụp đổ.

“Con, tha thứ ẹ, chuyện năm đó đã dần vặt mẹ suốt sáu năm nay” Ôm con gái đã lâu không gặp, bà Nhan rút cuộc không khi ở trong vòng ôm ấp của mẹ, nghĩ đến cuộc sống vất vả sáu năm qua, nghĩ đến Tư Ngữ vì mình mà phải làm những chuyện khiến cho người ta khinh thường, không thể kìm nén được những uất ức trong lòng, Nhan Nặc Ưu bật khóc thật lớn.

“Hu hu.....” Tựa vào trong lòng mẹ ấm áp, nước mắt Nhan Nặc Ưu tuôn rơi, đã lâu, đã lâu lắm rồi cô mới có thể khóc lớn tiếng thế này. Sau khi ra ngoài, không có ai giúp đỡ mẹ con cô, chỉ có duy nhất người em gái tốt vì cô hi sinh thật nhiều, nhưng cô không biết trân trọng, trong sáu năm qua không chịu đi tìm việc làm, cứ ỷ lại vào Tư Ngữ mà không phát hiện Tư Ngữ có điều bất thường.

“Ưu nhi đừng khóc, trở về với Sâm Suệ đi, thằng bé đã đợi mẹ con các con sáu năm rồi.” Khóe mắt ông Nhan ướt át nhìn con gái trong lòng vợ, cơ thể con thật gầy yếu, làm cho ông vô cùng đau đớn, con gái, trở về đi, cha không đành lòng thấy con chịu khổ ở ngoài, trong cha đau xót lắm.

“Ưu nhi, em nhẫn tâm để cho con của chúng ta ở bên ngoài chịu khổ sao?” Đan Sâm Duệ từ đầu đến cuối liên tục luôn quan sát nhất cử nhất động của Nhan Nặc Ưu, nhìn đôi mắt ưu thương của cô luôn nhìn về phía hai con, hẳn biết đó là điểm yếu của cô.

Quả nhiên, lời vừa ra khỏi miệng, sắc mặt Nhan Nặc Ưu lập tức thay đổi, lạnh lùng nói với Đan Sâm Duệ: “Đừng tưởng rằng anh sẽ thắng, chẳng lẽ tôi không thể trở về nhà mình sao?”

“Em..... em dám.” Nghe Nhan Nặc Ưu nói, Đan Sâm Duệ trừng mắt, có chút phẫn nộ.

“Hừ ai sợ ai, Hạ Hạ nắm tay em, chúng ta cùng về nhà ông bà ngoại.” Xoay người nói với y tá vài điều, đôi mắt sưng đỏ nắm tay hai con rồi khỏi bệnh viện.

“Mẹ, mẹ ngồi ở chiếc trực thăng nào?” Bởi vì Đan Sâm Duệ phân phó vệ sĩ lái trực thăng đến bệnh viện, cho nên Nhan Nặc Ưu vừa ra cửa bệnh viện đã thấy có rất nhiều trực thăng.

Thấy mẹ không nói gì với mình, chỉ chớp mắt vài cái, lại nhìn về phía Đan Sâm Duệ hai tròng mắt phẫn nộ sắp phun hỏa, biết mẹ chắc chắn là ám chỉ chiếc trực thăng bên cạnh là của nhà mình. Trùng mắt với Đan Sâm Duệ, sau đó nắm tay hai con, không chú ý tới những chiếc trực thăng ở phía sau, bỏ lại những người khác.

Một lúc sau, trên bầu trời đột nhiên truyền đến tiếng hét của một người phụ nữ: “Đan Sâm Duệ, anh là đồ hỗn đản, mẹ, không ngờ các người liên hợp lại lừa gạt con.....”

—— HOÀN ——

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tan-khoc-tong-giam-doc-vo-tam-the>